

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

M. W. CRAVEN

ÖLÜM ÇEMİBERİ

Bazen gerçek, göründüğünden çok
daha yakındadır.

Bir seri katil...

Lake District'teki taş emberlerde yakılarak öldürülen
kurbanlar.

Ve katilin bıraktığı tek bir ipucu bile yok.

Sadece kurbanlardan birinin göğsüne kazılmış bir isim:
Washington Poe.

Geçmişteki bir dosyadan dolayı görevden uzaklaştırılan
Komiser Washington Poe, bir seri katilin kurbanın
göğsüne adını kazımasıyla tekrar göreve döner. Katili
bulmak adına soruştırmaya katılan Poe bir taraftan da
Ağır Suçlar Analiz Birimi'nde bir analist olan tuhaf ama
zeki Tilly Bradshaw ile iř birliğı yapar. Ceset sayısının
artmasıyla Poe ve Bradshaw düřündüklerinin çok ötesinde
bir şeyle karşı karşıya olduklarını anlar. Katilin bir
planı vardır ve Poe da bir şekilde bu planın bir
parçasıdır.

ÖLÜM ÇEMBERİ

M. W. CRAVEN

ARKADYA YAYINLARI

ÖLÜM ÇEMBERİ

M. W. Craven

Özgün adı: Welcome to the Puppet Show

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay

Çevirmen: Ali Kemal Yakar

Editör: Arzu Sarı

Sayfa Tasarım: Kübra Yeşilyurt

Kapak tasarımı: Ayşe Çalışkan

EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Tarl Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

1. Baskı: Eylül, 2018

Yeni Baskı: 2020

ISBN: 978-605-188-378-6

© M. W. Craven, 2018

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans aracılığıyla
D H H Literary Agency Ltd.'den alınmış olup
Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir.
Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks: 0212 – 544 66 70

info@arkadya.net

Arkadya Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

ÖLÜM ÇEMBERİ

M. W. CRAVEN

İngilizceden Çeviren
Ali Kemal Yakar

Bu kitap eşim Joanne ve kaybettiđim annem Susan Avison
Craven'a ithaf edilmiřtir.
Onlar olmasaydı bu kitap da olmazdı.

Kurban etmek*

- 1. Bir Tanrı'ya sunmak üzere öldürmek.**
- 2. Öldürmek, özellikle de yakarak.**

* İngilizce "immolation" sözcüğü için kullanılmıştır.

GİRİŞ

Taş çember ilkçağlardan kalma huzurlu bir yerdi. Çemberi oluşturan taşlar buranın sessiz gözcüleri, sabit bekçileriydi. Granitlerin sert yüzeyi sabah düşen çiy tanecikleriyle kaplıydı. Geçirdikleri binlerce kışa karşı direnmişler, zorlu hava şartlarından dolayı yıpranıp aşınmış olsalar da ne zamana ne mevsimlere ne de insanlara boyun eğmişlerdi.

Çemberin içinde etrafı hafif gölgelerle çevrili yaşlı bir adam yalnız başına duruyordu. Yüzü kırışıklıklarla dolu adamın ince telli gri saçları kel ve benekli kafasını çevreliyordu. Adam son derece zayıftı ve sıska bedeni titremekten yorgun düşmüştü. Başı öne eğik, omuzları düşüktü.

Adam çıplak ve ölmek üzereydi.

Sağlam tellerle demirden bir kirişe sıkıca bağlanmıştı. Demirin soğuğu içine işlemesine rağmen bunu umursamıyordu: Zaten yeterince işkence görmüştü.

Şoktaydı ve daha fazla acıyı kaldırabileceğini sanmıyordu.

Yanılıyordu.

“Bana bak.” Kendisine işkence eden kişinin sesi donuktu.

Yaşlı adamın bedeni petrol gibi kokan jelimsi bir maddeyle kaplanmıştı. Kafasını kaldırıp önünde duran kapüşonlu kişiye baktı.

İşkence eden kişinin elinde bir Zippo vardı.

İşte o an adamı korku sardı. Bu, ateşin verdiği ilkel korkuydu. Yaşlı adam neler olacağını biliyordu, bunu durduramayacağını da. Zar zor alıp verdiği nefesi düzensizleşmişti.

Zippo şimdi göz hizasındaydı ve çakmağın sade güzelliği gözünün önündeydi. Mükemmel hatlar, titiz bir mühendislik ve yüzyıldır değişmeyen bir tasarım. Hafif bir bilek hareketiyle çakmağın kapağı açıldı. Bir başparmak darbesiyle dönen çark çakmak taşına sürttü. Bir kıvılcım kümesi ve ardından da alev.

Kendisine işkence eden kişinin Zippo'sunu aşağıya doğru eğmesiyle birlikte tutuşturucu madde alevi yakaladı. Çakmak alevi ateşe dönüştü ve yaşlı adamın kolunu sardı.

Acı aniden vurdu, sanki damarlarında kan yerine asit akıyordu. Adamın gözleri dehşetle fal taşı gibi açıldı ve tüm kasları gerildi. Ellerini sıkıca yumruk yaptı. Çığlık atmaya çalıştı fakat çığlığı boğazında düğümlenip kaldı. Gırtlığında biriken kendi kanıyla acınası ve sessiz bir haldeydi.

Bedeni kızgın bir fırında pişen et gibi çıtırdayıp cızırıyordu. Kan, yağ ve su kollarından süzülüp parmaklarından yere damlıyordu.

Gözleri karardı. Acı azaldı. Nefes alıp veriş hızı değildi artık.

ÖLÜM ÇEMBERİ

Yaşlı adam ölmüştü. Tutuşturucu madde yanıp bittikten sonra ise kendi vücut yağının ateşi körüklediğini bilmiyordu. Göğsüne kazınmış olan şeyin alevler tarafından nasıl yakılıp tahrip edildiğini de görmemişti.

Ama yine de olmuştu işte.

BİRİNCİ BÖLÜM

Bir hafta sonra.

Tilly Bradshaw'un bir sorunu vardı. Sorunlardan hoşlanmıyordu. Belirsizliğe karşı olan tahammülsüzlüğü onu huzursuz ediyordu.

Bulgularını paylaşabileceği birileri olup olmadığını görmek için etrafına bakındı, fakat Ağır Suçlar Analiz Birimi (ASAB) boştu. Saatini kontrol ettiğinde neredeyse gece yarısı olduğunu gördü. Bir kez daha aralıksız on altı saat çalışmıştı. Telefonundan annesine bir mesaj atarak onu aramadığı için özür diledi.

Bilgisayar ekranına geri döndü. Bir hata olmadığını bilmesine rağmen bu sonuçlar onu bir kez daha kontrol etmeye yöneltiyordu. Programı tekrar başlattı.

Kendisine bir meyve çayı hazırladıktan sonra daha ne kadar beklemesi gerektiğini görmek için işlem çubuğuna baktı. On beş dakika. Bradshaw kişisel dizüstü bilgisayarını açtı, kulaklığını taktı ve “Tuş takımına geri dön” yazdı. Birkaç saniye sonra tamamen *Dragonlore*'a dalmıştı. Bu birden fazla oyuncuyla çevrimiçi oynanan bir rol yapma oyunuydu.

Arka plandaki program girdiği verileri işliyordu. Bradshaw ASAB bilgisayarını bir kez bile kontrol etmemişti.

Hata yapmamıştı.

On beş dakika sonra Ulusal Suçla Mücadele Teşkilatı'nın (USMT) logosu kayboldu ve aynı sonuçlar ekranda belirdi. “Tuş takımından çık” yazıp oyundan çıktı.

İki olasılık vardı. Ya sonuçlar doğrudu ya da matematiksel olarak makul olmayan bir tesadüf söz konusuydu. Sonuçları ilk gördüğünde bunun bir tesadüf olma olasılığını hesaplamıştı ve bu olasılığın birkaç milyonda bir olduğunu fark etmişti. Kendisinden istenmesi ihtimaline karşı bu matematiksel sorunu kendi tasarladığı bir programa girdi ve programı başlattı. Ekranda beliren sonuç kabul edilebilir hata payı sınırı içindeydi. *Kendi yazdığı programı kullanarak kendi bilgisayarından daha hızlı bir biçimde çözüme ulaştığını görmek onu gülümsetmedi.*

Bradshaw atacağı bir sonraki adımdan emin değildi. Amiri olan Komiser Stephanie Flynn ona karşı genellikle iyiydi, fakat kendisini ev telefonundan ne zaman arayabileceği konusundaki kısa konuşmalarının üzerinden sadece bir hafta geçmişti. Sadece önemli bir konu olduğunda onu arayabilirdi. Fakat... sonuçta neyin önemli olup olmadığına karar veren kişi Komiser Flynn olduğuna göre, kendisine sormadan bunu nasıl bilebilirdi ki? Tüm bunlar çok kafa karıştırıcıydı.

Bradshaw için bu keşke bir matematik problemi olsaydı. Matematikten *anlıyordu*, fakat Komiser Flynn'ı anlamıyordu. Dudağını ısırды ve bir karar verdi.

Elindeki bulguları gözden geçirip ona ne söyleyeceğinin bir provasını yaptı.

Bulduğu şeyler ASAB'ın son hedefi olan, basının “Kasap” olarak bahsettiği adamla ilgiliydi. Bu adam her kimse ki bu kişinin bir erkek olduğu farz ediliyordu, altmışlı ve yetmişli yaşlardaki erkeklerden pek hoşlanmıyor gibi görünüyordu. Aslında onlardan öyle çok nefret ediyordu ki onları ateşe veriyordu.

Bradshaw'un üzerinde çalıştığı veriler üçüncü ve son kurbanı aitti. ASAB davaya ikinci kurbandan sonra dahil olmuştu. Seri katil ve seri tecavüzcülerin tespit edilmesinin yanı sıra, ASAB'ın bir diğer rolüyse karmaşık veya açık bir nedeni olmayan cinayetler hakkındaki soruşturmalarda polis kuvvetlerine analitik destek vermektir. “Kasap” kesinlikle ASAB kriterlerine uyuyordu.

Ateş cesetleri öylesine tahrip ediyordu ki artık ceset gibi bile görünmüyorlardı. Bundan dolayı Cumbria'daki SB, yani soruşturma başmüfettişi, sadece otopsi bulgularıyla bir yere varamıyordu. ASAB'dan fikir almak istemişti. Otopsi sonrasında ASAB cesedi çok kesitli bilgisayar tomografisine sokmuştu. Çok kesitli bilgisayar tomografisi gelişmiş bir tıbbi soruşturma tekniğiydi. Cesedin üç boyutlu görüntüsünü oluşturmak için X-ışını ve sıvı boya kullanıyordu. Cihaz hayatta olan insanların tedavisi içindi, fakat ölümler için de bir o kadar etkiliydi.

ASAB'ın kendi ÇKBT'sini alacak bütçesi yoktu, hiçbir emniyet teşkilatının bunun için bütçesi yoktu fakat ihtiyaç halinde kullanmak için anlaşmaları vardı. Kasap cinayet

* Kurban eden anlamındaki “Immolation Man” sözcüğü yerine kullanılmıştır.

mahallinde veya insanları kaçırdığı alanda izi sürülebilecek bir ipucu bırakmadığı için SB her şeyi denemeye niyetliydi.

Bradshaw derin bir nefes aldı ve Komiser Flynn'ın numarasını çevirdi.

Beşinci çalıştan sonra telefon açıldı. Uyku sersemi bir ses çıktı karşısına. "Alo?"

"Merhaba Komiser Flynn. Nasılsınız?" demeden önce, gece yarısını geçtiğinden emin olmak için saatini kontrol etti. Mesai saatinden sonraki aramaları hangi durumlarda yapacağını anlatmanın yanı sıra, Komiser Flynn ondan çalışma arkadaşlarına karşı daha nazik olmasını da istemişti.

"Tilly," diye homurdandı Flynn, "ne istiyorsun?"

"Sizinle dava hakkında konuşmak istiyorum Komiser Flynn."

Flynn iç çekti. "Bana sadece Stephanie diyebilir misin Tilly? Ya da Steph? Veya amirim? Aslında Londra'dan pek de uzakta sayılmayız, 'şef' bile kabulüm."

"Tabii ki Komiser Stephanie Flynn."

"Hayır... Yani bana sadece... Boşver, önemli değil." Bradshaw devam etmeden önce Flynn'ın sözünü bitirmesini bekledi. "İzninizle size ne bulduğumu söyleyebilir miyim?"

Flynn keyifsizce sızlandı. "Saat kaç?"

"Gece yarısını on üç dakika geçiyor."

"Söyle bakalım o zaman. Sabahı bekleyemeyecek kadar önemli olan şey nedir?"

Flynn onu dinledi, sonra da birkaç soru sorup telefonu kapattı. Bradshaw tekrar sandalyesine oturup gülümsedi. Onu aramakta haklıydı. Komiser Flynn öyle söylemişti.

Flynn yarım saat içinde gelmişti. Sarı saçları dağınıktı. Yüzünde makyaj yoktu. Serbest olmasına rağmen Bradshaw'da da makyaj yoktu. Kendisi bunu saçma buluyordu.

Bradshaw birkaç tuşa basınca ekranda bir kesitler dizini belirdi. “Bunların hepsi gövdeye ait,” dedi.

Sonra ÇKBT'nin yaptığı şeyi anlatmaya başladı. “Sistem, otopside atlanması muhtemel yara ve kırıkları ortaya çıkarabiliyor. Özellikle de kurbanın feci şekilde yakılarak öldürüldüğü durumlarda işe yarıyor.”

Flynn bunların hepsini biliyordu, ama yine de bitirmesine izin verdi. Bradshaw kendine ayrılan bu süre içinde bilgilendirme yapmış ve bunu yaparken de hiç acele etmemişti.

“Kesitler bize fazla bir bilgi vermiyor Komiser Flynn, ama şunu izleyin.” Bradshaw birçok parçadan oluşan bir resim gösterdi, bu seferki görüntü gövdenin üst kısmına aitti.

“Nasıl olur da...” diye sordu Flynn ekrana bakarak.

“Yaralar,” dedi Bradshaw. “Birçok yara.”

“Yani otopside rasgele atılmış onca kesik fark edilmiş mi?”

Bradshaw kafasını salladı. “Ben de öyle düşünmüştüm.” Bradshaw bir düğmeye bastı ve beraber kurbanın göğsündeki yaraların üç boyutlu görüntülerini incelediler. Program rasgele açılmış gibi görünen kesikleri ayrıştırdı ve sonunda hepsini bir araya getirdi.

Ortaya çıkan son görüntüye baktılar. Resimde rasgele olan hiçbir şey yoktu.

“Şimdi ne yapacağız Komiser Flynn?”

Flynn cevap vermeden önce duraksadı. “Arayıp annene neden hâlâ eve dönmediğini söyledin mi?”

“Ona bir mesaj attım.”

“O zaman bir tane daha at. Bu gece gelmeyeceğini söyle.”

Bradshaw cep telefonunun ekranında parmaklarını ko-
nuşturmaya başladı. “Ne için diye sorarsa?”

“Ona direktörü yatağından kaldıracağımızı söyle.”

İKİNCİ BÖLÜM

Washington Poe yığma taş duvarı onararak geçirdiği günün keyfini çıkarıyordu. Cumbria'ya yeniden taşınmasından sonra edindiği birkaç yeni beceriden biri de buydu. Ağır bir işti, fakat günün sonundaki bir dilim kek ve bir bardak bira ödüllerin en güzeliydi. Aletlerini ve birkaç yedek taşı arazi aracının römorkuna yükledi, Springer Spaniel cinsi köpeği Edgar'a bir ıslık çaldı ve aracını küçük çiftliğine doğru sürmeye başladı. Bugün arazinin sınır duvarı üzerinde çalışmıştı, yani evine bir buçuk kilometre kadar uzaktaydı. Kaba taştan inşa edilmiş yapının ismi Herdwick Çiftlik Evi'ydi. Oraya geri dönmek ortalama on beş dakikasını alırdı.

Bahar güneşi zayıflamıştı, akşam vakti çimen ve çalılıkların üzerine düşen çiy damlaları onları parlak gösteriyordu. Kuşlar cıvılayarak şarkı söylüyor, birbirleriyle cilveliyorlardı ve havada erken açan çiçeklerin kokusu vardı. Poe aracıyla giderken derin bir nefes çekti içine.

Buna alışmıştı.

Önce hızlı bir duş almayı, sonra da otele doğru yürümeyi planlıyordu, fakat eve yaklaştıkça, küveti doldurup iyi bir kitap eşliğinde suda uzun uzun vakit geçirme düşüncesi çok daha çekici gelmeye başlamıştı.

Son tepeciği de aştıktan sonra durdu. Bahçe masasında biri oturuyordu.

Her zaman yanında taşıdığı bez çantasını açıp içinden bir dürbün çıkardı. Dürbünü yalnız başına oturan o kişiye doğrulttu. Emin olamadı, fakat bir kadınmış gibi görünüyordu. Görüntüyü daha da yakınlaştırdı ve uzun sarı saçlı kişiyi tanıdığına yüzünde manidar bir gülümseme belirdi.

Demek.... sonunda ona ulaşmışlardı.

Dürbünü çantasına geri koydu ve eski çavuşunu görmek için yola koyuldu.

“Görüşmeyeli uzun zaman oldu Steph,” dedi Poe. “Seni bu kadar kuzeye getiren şey nedir?” Tüylü dostu Edgar da sanki uzun süredir görmediği bir dostuna kavuşmuş gibi Stephanie’nin etrafında heyecanla dolanıyordu.

“Poe,” dedi Stephanie. “Sakal yakışmış.”

Poe elini çenesine götürüp kaşdı. Günlük tıraş olma alışkanlığını bırakmıştı. “Bilirsin, havadan sudan konuşma konusunda hiçbir zaman iyi olmamışımdır Steph.”

Flynn bunu başıyla doğruladı. “Burası bulunması zor bir yer.” İnce çizgili lacivert bir takım elbise giymişti. O kadar ince ve çevikti ki Flynn’ın dövüş sporları antrenmanlarına devam ettiği açıkça görülüyordu. Üzerinde her şeye hâkim birinin özgüveni vardı. Masadaki dosyanın yanında,

katlanmış bir okuma gözlüğü duruyordu. Poe'nun oraya gelişinden önce çalışmış gibi görünüyordu.

“Anlaşılan yeterince zor değilmiş,” diye yanıtladı Poe. Gülümsememişti. “Sizin için ne yapabilirim Çavuş Flynn?”

“Her ne kadar en ufak bir fark bile yaratacağını düşünmesem de ben artık komiserim.”

Poe kaşlarını kaldırdı. “Eski rütbem mi?”

Flynn başıyla onayladı.

“Talbot'un görevi almana izin vermesine şaşırdım,” dedi Poe. Poe'nun ASAB'da komiser olduğu dönemde Talbot teşkilatın direktörüydü. Uzlaşması zor bir adamdı ve olanlardan dolayı Flynn'ı da en az Poe kadar suçlamıştı, hatta belki de daha fazla ve sonuçta Poe teşkilattan ayrılmış, Flynn'sa kalmıştı.

“Şu anda direktör, Edward van Zyl. Talbot olayın sonuçları karşısında ayakta kalamadı.”

“İyi adamdır, severim onu,” diye homurdandı Poe. Van Zyl ile Kuzey Batı Özel Birimi'ndeyken bir terörle mücadele dosyasında beraber çalışmışlardı. 21 Temmuz bombacıları* Lake District'te eğitim almıştı ve Cumbria polisi için istihbarat profili oluşturmak hayati bir önem taşıyordu. Poe'nun ASAB görevi için başvurmasını isteyen kişi Van Zyl olmuştu. “Ya Hanson?”

“Hâlâ direktör yardımcısı.”

“Yazık,” dedi Poe. Hanson politikadan anlayan biriydi ve Poe onun olaydan bir şekilde sıyrılabilmiş olmasına

* Londra'da 2015 yılında yapılan bombalı saldırıyı gerçekleştiren bombacılar verilen isim.

şaşırmamıştı. Normal şartlarda, verdiği son derece kötü kararlardan dolayı kıdemli bir direktörün işine son verildiğinde, bir alt pozisyonundaki kişi o göreve getirilirdi. Hanson terfi alamamıştı ve bu da olaydan tamamen sıyrılamadığı anlamına geliyordu.

Poe kendisini işten uzaklaştırdığında Hanson'ın yüzündeki o sırtışı hâlâ hatırlayabiliyordu. O dönemden beri USMT'den hiç kimseyle görüşmemişti. Herhangi bir iletişim adresi bırakmamış, cep telefonu tarifesini iptal etmişti ve bildiği kadarıyla Cumbria'da herhangi bir veri tabanında ismi yoktu.

Flynn'in onu bulmak için bunca zahmete girmesi, en sonunda Poe'nun iş durumuyla ilgili bir karar verildiği anlamına geliyordu. Hanson hâlâ o koltukta oturduğuna göre, Poe gelen haberlerin olumlu olacağını sanmıyordu. Önemli değildi de; aylar önce kendi yolunu çizmişti. Eğer Flynn, ona artık USMT'de çalışmadığını söylemek için oradaysa, sorun yoktu. Ama eğer Flynn, Hanson'ın sonunda kendisine karşı ceza istemiyle dava açmak için bir yol bulduğunu söylemek üzere geldiyse, bununla uğraşmak zorunda kalacaktı.

Elçiye zeval olmazdı. Flynn'in da orada olmak istediğini sanmıyordu. “Kahve ister misin? Ben bir tane içeceğim.” Flynn'in yanıtını beklemeden evin içinde kayboldu ve kapıyı arkasından kapadı.

Beş dakika sonra elinde metal bir kahve potu ve ayrı bir termosla koyduğu kaynar suyla birlikte geri döndü. İki fincan kahve doldurdu. “Hâlâ sade mi içiyorsun?”

Flynn başıyla onayladı ve kahvesinden bir yudum aldı. Gülümseyerek beğendiğini gösterir şekilde fincanını havaya kaldırdı.

“Beni nasıl buldun?” Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Özel hayatının gizliliği onun için zamanla daha da önem kazanmıştı.

“Van Zyl, Cumbria’ya geri döndüğünü ve nerede yaşadığını aşağı yukarı biliyordu. Bazı taş ocağı işçileri bana, ıssızlığın ortasındaki eski bir çoban çiftliğinde birinin yaşadığını söyledi. Mekânı onarıırken seni izliyorlarmış.” Flynn, sanki bu zayıf bir iddiaymış gibi etrafına bakındı.

Herdwick Çiftlik Evi öyle sağlam görünüyordu ki sanki topraktan çıkıp büyümüştü. Duvarlar kaba taştan yapılmadı; herhangi birini tek başına kaldırıp yerine yerleştirebilmek için fazla büyüktüler. Ayrıca ev, içinde bulunduğu tarihi kırsal araziyle de uyumlu değildi. Alçak tavanlıydı, çirkindi ve iki yüzyıldır hiç değişmemiş gibiydi. Poe burayı çok sevmişti.

Flynn, “Burada iki saattir bekliyorum,” dedi.

“Ne istiyorsun?”

Flynn evrak çantasına uzanıp içinden kalın bir dosya çıkardı. Dosyayı açmamıştı. “Sanırım Kasap’ı duymuşsundur?”

Poe kafasını aniden yukarı kaldırdı. *Bunu* söylemesini beklemiyordu.

Tabii ki Kasap’tan haberi vardı. Kasap’ın haberleri Shap Fells’in* orta kesimlerine bile ulaşmıştı. Cumbria’da

* İngiltere’de bir dağ.

bulunan bazı taş çemberlerde insanları yakarak öldürmüştü. Şu ana kadar üç kurban vardı, tabii onun duymadığı bir başkası yoksa. Basın olayla ilgili spekülasyon yapsa da gerçekler ortadaydı; sadece bunları sansasyondan nasıl ayrı tutacağınızı bilmeniz gerekiyordu.

Bölge tarihindeki ilk seri katildi.

ASAB, Cumbria polisine yardım etmek için devreye girmiş olsa bile, Poe şu anda görevinden uzaklaştırılmış durumdaydı: Kurum içi bir soruşturma ve Bağımsız Polis Şikâyetleri Komisyonu (BPŞK) incelemesiyle karşı karşıyaydı. Poe, kendisinin soruşturmalar için önemli bir değer olduğunu biliyordu, fakat yeri doldurulamaz da değildi. ASAB onsuz yoluna devam etmişti.

Peki, Flynn'ın burada olmasının gerçek sebebi neydi?

“Van Zyl senin uzaklaştırma kararını kaldırdı. Senin bu davada çalışmanı istiyor. Benim yardımcım olacaksın.”

Poe'nun yüz ifadesi donuktu, fakat zihni bir bilgisayardan daha hızlı çalışıyordu. Bu mantıklı değildi. Flynn yeni komiserdi ve isteyeceği son şey *eski* komiserin kendisinin altında çalışarak otoritesini sarsması olurdu. Ayrıca Poe'yu uzun süredir tanıyor ve otoriteye karşı tavrını biliyordu. Flynn neden böyle bir şeye bulaşmak istiyordu ki?

Emir almıştı.

Poe, Flynn'ın BPŞK incelemesinden hiç bahsetmediğini fark etti, anlaşılan o devam ediyordu. Ayağa kalkıp fincanları topladı. “İlgilenmiyorum,” dedi Poe.

Flynn bu cevaba şaşırılmış görünüyordu. Poe nedenini anlamadı. USMT onunla ilişkisini kesmişti.

“Dosyamdakileri görmek istemez misin?” diye sordu Flynn.

“Umurumda değil,” diye cevap verdi. ASAB’ı artık özlemiyordu. Cumbria tepelerindeki düşük tempolu hayatına alışmak zaten uzun zamanını almıştı ve bundan vazgeçmek istemiyordu. Eğer Flynn onu işten atmak veya tutuklamak için orada değilse, bu durumda söyleyeceği diğer şeyler onu ilgilendirmiyordu. Bir seri katili yakalamak artık onun hayatının bir parçası değildi.

“Peki,” dedi Flynn. Ayağa kalktı. Uzun boyluydu ve ikisinin de gözleri aynı seviyedeydi. “Öyleyse benim için şu iki parça kâğıdı imzalayıver.” Evrak çantasından, diğerinden daha ince olan bir dosya çıkardı ve Poe’ya verdi.

“Bu da ne?”

“Van Zyl’in uzaklaştırma kararını kaldırdığını söylediğimi duydun, değil mi?”

Başıyla onayladı, aynı zamanda da belgeyi okumaya devam etti.

Of...

“Şu anda yeniden aktif görevde olan bir polis memuru olduğunun ve işe gelmeyi reddetmenin kovulmana neden olabilecek bir suç olduğunun da farkındasıdır herhalde?” Fakat tüm bunlarla uğraşmak yerine, şu anda istifanı kabul edebileceğim söylendi. İnsan kaynakları departmanından bu belgeyi hazırlatmak için yetki aldım.”

Poe tek sayfalık belgeyi inceledi. Eğer altını imzalayacak olursa artık bir polis memuru olmayacaktı. Bunu bir

süredir bekliyor olmasına rağmen veda etmenin sandığı kadar kolay olmadığını anladı. Eğer imzalarsa, son on sekiz ayın üzerine bir çizgi çizmiş olacaktı. Yaşamaya başlayabilirdi.

Fakat bir daha asla yetki kartı taşıyamazdı.

Edgar'a şöyle bir baktı. Köpek günün son güneş ışınlarının tadını çıkarıyordu. Çevre arazinin çoğu ona aitti. Tüm bunlardan vazgeçmeye hazır mıydı?

Flynn'ın kalemini aldı ve alt kısma ismini karaladı. Kontrol etmesi ve oraya “defol git” yazmadığını görmesi için belgeyi Flynn'a geri verdi. Flynn'ın blöfü işe yaramamıştı ve bir sonraki adımı hakkında pek de emin değildi. İşler planladığı gibi gitmiyordu. Poe fincanlarla kahve potunu içeri götürdü. Bir dakika sonra tekrar dışarıya geldi. Flynn yerinden kımıldamamıştı.

“Neler oluyor Steph?”

“Ne yapıyorsun sen Poe? Polis olmayı çok severdin. Ne değişti?”

Poe onu duymamazlıktan geldi. Karar verilmişti ve artık sadece onun gitmesini istiyordu. “Diğer belge nerede?”

“Pardon?”

“İmzalamam için iki belgen olduğunu söylemiştin. İstifa mektubunu imzaladım, yani aynı belgeden iki tane getirmediyse, hâlâ bir belge daha olmalı.”

Flynn tekrar işe odaklandı. Dosyayı açtı ve ikinci belgeyi çıkardı. Bu belge birincisinden biraz daha kalındı ve üst kısmında USMT'nin resmi mührü vardı.

ÖLÜM ÇEMBERİ

Önceden prova ettiği konuşmasına başladı. Bu konuşmayı daha önceleri Poe'nun kendisi de yapmıştı. "Washington Poe, lütfen bu belgeyi okuyun ve bilgilendirildiğinizi onaylamak için altını imzalayın." Kalın kâğıt yığınını Poe'ya uzattı.

Poe evrağın en üst tarafına baktı.

Bu bir Osman Uyarısı'ydı.*

Lanet olsun!

* Polisin, aldığı istihbarat doğrultusunda, birinin hayatının ciddi tehlike altında olduğuna kanaat getirmesi sonucu, o kişiye durum hakkında yaptığı bildirimdir. Bu prosedür, ismini 1998 yılında İngiltere'de gerçekleşen ünlü bir davadan alır. (Çev. n.)

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Eğer polisin elinde birinin ciddi ve doğrudan bir tehlike içinde olduğuna dair bir bilgi varsa, kurbanı uyarmak polisin yasal yükümlülüğüydü. Polis bu görevini yerine getirmek için Osman Uyarısı denen resmi süreci işletirdi. Potansiyel kurbanlar polisin sağladığı koruma hizmetinden faydalanabilir ya da eğer bu onları tatmin etmiyorsa kendi önlemlerini de alabilirlerdi.

Poe ilk sayfayı gözden geçirdi, ama sayfa bir yığın gereksiz saçmalıkla doluydu. Poe'nun kim tarafından tehdit altında olduğu yazmıyordu. “Bu da neyin nesi Steph?”

“Bunu sana söylemem için hâlâ aktif şekilde görevde bir polis memuru olman gerek Poe.” Az önce imzaladığı istifa mektubunu ona uzattı. Poe mektubu almadı.

“Poe, bana bak.”

Poe'nun bakışlarını yakaladı ve direkt gözlerine baktı. Poe'nun Flynn'in gözlerinde gördüğü tek şey samimiyetti.

“Güven bana. Bu dosyanın içindekileri görmem gerek. Eğer beğenmezsen, daha sonra istifanı Hanson'a e-postayla

her zaman yollayabilirsin.” Flynn istifa mektubunu ona tekrar uzattı.

Poe başıyla onayladı ve mektubu yırtıp attı.

“Güzel,” dedi Flynn.

Ona kuşe kâğıda basılmış bazı fotoğraflar uzattı. Fotoğraflar bir suç mahalline aitti.

“Bunları hatırladın mı?”

Poe fotoğrafları inceledi. Bu ölü bir insan bedeniydi. Kararmış, yanmıştı ve bir insana ait olduğunu anlamak neredeyse imkânsızdı. Büzülmüştü, tıpkı yüksek sıcaklığa maruz kalmış, esasında sıvıdan oluşan herhangi bir şey gibi. Ceset, sanki Poe’nun odun sobasından her sabah çıkardığı kömürlerle aynı özellikte ve ağırlıktaymış gibi görünüyordu. Kalıntının sıcaklığını resme baktığında neredeyse hissedebiliyordu.

“Bunun hangisi olduğunu biliyor musun?” diye sordu Flynn.

Poe cevap vermedi. Fotoğrafları hızlıca tarayarak bir referans noktası aradı. Son fotoğraf suç mahallinin tamamını gösteriyordu. Taş çemberi tanıdı. “Burası Long Meg and Her Daughters.* Bu da...” derken ilk fotoğrafı işaret etti, “... Michael James olmalı, muhafazakâr parti üyesi. O üçüncü kurbandı.”

“Evet, öyle. Taş çemberin ortasında kazığa bağlandı, tuşturucu bir maddeyle kaplanıp ateşe verildi. Yüzde doksandandan fazlası yanmış. Başka ne biliyorsun?”

“Sadece okuduğum şeyleri. Sanırım polis olay yerini görünce şaşırmıştır; diğer ikisi kadar kırsal bir alan değil.”

* Cumbria, İngiltere’de bulunan tarihi bir taş çember yapı.

“Asıl şaşırdıkları şey, yerleştirdikleri gözetleme sistemlerini atlatmada adamın ne kadar başarılı olduğuydu. Olay yerine bunun yarısı kadar bile şaşırmadılar.”

Poe başıyla anladığını belirten bir hareket yaptı. Kasap öldürdüğü her seferde farklı bir taş çember seçmişti. Basın ona bu ismi bundan dolayı takmıştı. Kurban etmek, yakarak Tanrı’ya kurban etmek anlamına geliyordu ve başka bir motivasyonu yoktu; böylece basın doğrudan hikâyenin üzerine atlamıştı. Poe, polisin tüm taş çemberleri gözetim altında tuttuğunu ummuştu. Ama belki de hepsini gözetlemiyorlardı... Cumbria’da bir hayli fazla taş çember vardı. Tepecik, taş yapıt ve dikili taşlar da eklendiğinde gözetlenmesi gereken yer sayısı yaklaşık beş yüz oluyordu. Gözlem detaylarını asgari seviyede tutsalar bile, bu iş için iki bin kadar polisten oluşan bir takıma ihtiyaçları vardı. Görünen oydu ki Cumbria’da resmi polis memuru sayısı bini ancak buluyordu. Ellerindeki kısıtlı kaynağı kullanacakları yerleri özenle seçmekten başka şansları yoktu.

Fotoğrafları Flynn’a geri verdi. Tüm bunlar tüyler ürperici olsa da Flynn’ın kuzeye bu uzun seyahati neden yaptığını açıklamıyordu. “Bunların benimle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamış değilim!”

Flynn soruyu duymamazlıktan geldi. “İkinci kurbandan sonra ASAB göreve çağrıldı. Soruşturma Başmüfettişi bir profil çıkarılmasını istedi.”

Bu beklenen bir şeydi. Birimin uzmanlık alanı buydu.

“Biz de çıkardık,” diye devam etti Flynn. “Ortaya işe yarar hiçbir şey çıkmadı. Her zamanki şeylerdi: Yaş aralığı, etnik köken, o tarz şeyler işte.”

Poe profillerin davalarda önemli olduğunu biliyordu ama bu, onların ancak çok yönlü bir soruşturmanın parçası olması halinde geçerliydi. Yaptıkları konuşmanın sebebinin profil olduğunu hiç sanmıyordu.

“Çok kesitli bilgisayar tomografisini duymuş muydun?”

“Evet.” Poe yalan söylemişti.

“Bu sistemde bir cihaz bedeni tam haliyle değil, ince kesitler halinde fotoğraflıyor. Pahalı bir uygulama, fakat bazen klasik otopsi sırasında adli tıp uzmanının gözden kaçırabileceği, ölüm öncesi ve sonrası oluşmuş olan hasarları tespit edebiliyor.”

Poe bir şeyin nasıl çalıştığından ziyade neler yapabildiğiyle ilgilenen bir adam olmuştu her zaman. Eğer Flynn bunun mümkün olduğunu söylüyorsa, o zaman mümkündü.

“Otopsi incelemesinde bir şey bulunamadı, ama ÇKBT bunu buldu.” Bir dizi fotoğraf daha çıkarıp masanın üzerine, Poe’nun önüne koydu. Bunlar bilgisayar desteğiyle düzenlenmiş resimlerdi ve görünüşe göre rasgele atılmış kesiklerdi.

“Bunlar üçüncü kurbanın bedeninde miydi?” diye sordu Poe.

Flynn başıyla onayladı. “Gövde kısmındaydı. Yaptığı her şeyi en fazla etkiyi verecek şekilde tasarlamış.”

Kasap bir sadistti. Poe’nun bunu söyleyebilmesi için bir profil çıkarılmasına ihtiyacı yoktu. Bir yandan Flynn sayfaları çevirirken o da hepsini teker teker inceliyordu. Yaklaşık

yirmi sayfa vardı ama Poe'nun nefesini kesen şey son sayfaydı.

Bu, tüm parçaların birleştirilmiş haliydi. Bilgisayar, rasgele atılmış tüm kesikleri bir araya getirip ortaya görünür bir resim çıkarmıştı. Poe'nun dili damağı kurudu birden. “Nasıl olur?” dedi çatallaşan bir ses tonuyla.

Flynn omuz silkti. “Bunu bize senin söyleyebileceğini umuyorduk.”

İkisi de son fotoğrafa gözlerini dikti.

Kasap, kurbanının göğsüne iki kelime kazımıştı.

“Washington Poe.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Poe yavaşça oturdu. Yüzündeki kan çekildi. Şakağındaki bir damar seğirmeye başladı.

Bilgisayar tarafından rötuşlanmış ismine baktı. *Ve sadece* ismi yazmıyordu, isminin üzerine beş rakamı da kazınmıştı.

Bu iyiye işaret değildi... hem de hiç.

“Senin ismini neden kurbanın göğsüne kazıma ihtiyacı hissetmiş olduğunu merak ediyoruz.”

“Bunu daha önce hiç yapmamış mıydı? Yani bu, öncekilerde basından saklanan bir şey değil miydi?”

“Hayır. Birinci ve ikinci kurbanı da geriye dönük olarak ÇKBT’ye soktuk ve temiz çıktılar.”

“Ya beş rakamı?” Bunun tek bir makul açıklaması vardı ve Flynn’in da aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Osman Uyarısı’nı hazırlamasının nedeni buydu.

“Senin beşinci kurban olarak seçildiğini düşünüyoruz.”

Poe son fotoğrafı eline aldı. Özensizce kazıdığı beş rakamından sonra Kasap kavis vermekle uğraşmayı bırakmıştı. Tüm harfler düz çizgilerle kazınmıştı.

Baktıkları şey bir bilgisayar görüntüsü olsa da Poe bu yaraların bir neşter için fazla kaba olduğunu görebiliyordu. Bir maket bıçağı veya benzeri bir şeyle açılmış olduklarını tahmin ediyordu. Harflerin ÇKBT tarafından tespit edildiği gerçeği iki anlama geliyordu: Ölümden önce kazınmışlardı, eğer öyle olmasaydı, otopsi sırasında bulunurlardı ve derin yaralardı; daha yüzeysel yaralar olsalardı, yanma sonucunda kaybolurlardı. Kurbanın son dakikaları cehennem azabıyla geçmiş olmalıydı.

“Neden ben?” dedi Poe. Kariyerini düşman kazanarak geçirmişti ama bu derece çılgın birinin davasında hiç çalışmamıştı.

Flynn omuz silkti. “Tahmin edebileceğin gibi, bu soruyu soran ilk kişi sen değilsin.”

“Sadece gazetelerde yazılanları bildiğimi söylediğimde yalan söylemiyordum.”

“Cumbria polis memuru olduğun dönemde kurbanlardan biriyle resmi bir iletişiminin olmadığını biliyoruz. *Gayri-resmi* bir iletişimin olmadığını da farz ediyorum?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.” Başıyla çiftlik evini ve onu çevreleyen araziye işaret etti. “Burası şu sıralar tüm zamanımı alıyor.”

“Biz de öyle düşünmüştük. Kurbanlarla değil, katille bir bağlantının olduğunu sanıyoruz.”

“Kasap’ı tanıdığımı mı düşünüyorsunuz?”

“Bizce seni tanıyor ya da senden *haberi* var. Senin onu tanıdığından şüpheliyiz.”

Poe, bunun gelecekte yapacakları birçok konuşma ve toplantının ilki olduğunu ve istese de, istemese de bu işe bulaştığını biliyordu. Ne kadar bulaştığı ise hâlâ tartışma konusuydu.

“İlk izlenimlerin neler?” diye sordu Flynn.

Poe kesik izlerini tekrardan inceledi. Özensizce kazınmış beş rakamı hariç, kırk iki tane saydı. “Washington Poe” yazmak için açılan kırk iki yara. Çekilen ıstırabın kırk iki işareti. “Kurban ismimin Bob olmasını dilemiştir, onun dışında bir şey yok.”

“İşe geri dönmene ihtiyacım var,” dedi Flynn. Poe’nun artık “evim” dediği o ıssız tepelere baktı. “Tekrar insanların arasına katılmana ihtiyacım var.”

Poe istifayla ilgili tüm o düşüncelerden kurtulmuş bir halde ayağa kalktı. Önemli olan tek bir şey vardı: Kasap dışarıda bir yerlerdeydi ve dördüncü kurbanını seçiyordu. Kendini tekrardan rahat hissetmek istiyorsa, beşinci kurbanı ulaşmadan onu bulmalıydı.

“Kimin arabasını alıyoruz?” diye sordu Poe.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Cumbria'dan çıkar çıkmaz yol düzleşti ve M6 yolu önlerinde bir uçak pisti gibi uzanıyordu. Bahar, yazın muhteşem havasının esintilerini taşıyordu ve Poe kendini Flynn'ın klimasının ayarını yükseltirken buldu. Sırtının bir kısmında ter birikmişti. Sıcaklığın bundaki rolü azdı.

İkisinde de huzursuz edici bir sessizlik hâkimdi. Poe, Edgar'ı en yakın komşusuna bırakırken, Flynn şık takımını bir kot pantolon ve kazakla değiştirmişti. Fakat rahat dış görünüşüne karşın bir yandan yola bakarken, diğer yandan da parmaklarını uzun saçlarının arasında dolaştırıyordu.

“Terfin için tebrik ederim,” dedi Poe.

Flynn kafasını çevirdi. “Bilmelisin ki senin işini ben istemedim.”

“Biliyorum. Belki önemli değil, ama bence senden çok iyi komiser olur.”

Bunu içtenlikle söylemişti. “Teşekkür ederim. Senin uzaklaştırılmanla birlikte komiserliğe getirilmek tam olarak planladığım şey değildi gerçi.”

“Başka seçenekleri yoktu.”

“Seni uzaklaştırırken başka seçenekleri olmayabilirdi,” dedi Flynn, “ama o hatayı herkes yapabilirdi.”

“Önemli değil,” diye yanıtladı Poe. “İkimiz de biliyoruz ki olanların sebebinin o hata olduğu açıkça ortada Steph.”

Flynn son dosyalarını kastediyordu. *Poe'nun* son dosyasını. Thames Valley bölgesinde, kaçık bir adam iki kadını kaçırıp öldürmüştü ve on dört yaşında bir kız olan Muriel Bristow kayıptı. ASAB olayın başından beri işin içindeydi. Suçlu profilleri ve suç haritası tamamlanmıştı, fakat onları baş şüphelilerine götüren şey coğrafi profil olmuştu. Bu kişi bir parlamenterin yardımcısı olan Peyton Williams'tı. Her şey yerine oturuyordu. Daha önce takipçilikten hüküm giymişti. Ne zaman bir kız kaçırılsa, o da o bölgede bulunuyordu ve bir dizi başarısız ilişkisi olmuştu.

Poe onu tutuklayıp sorgulamak istemiş fakat patronu İstihbarat Direktörü Talbot buna izin vermemişti. Genel seçim kararı alınmıştı ve seçim öncesi dönemdeydiler ki böyle bir dönemde bir parlamenterin yardımcısını ellerinde delil olmadan tutuklamak seçimlere zarar verebilirdi. En azından Talbot için öyleydi. Poe'ya, “Git ve sağlam bir şeyler bul,” denmişti. Bu arada Talbot, Poe'ya söz konusu parlamenterleri bilgilendireceğini söyledi. Ona, ekibinden birini soruşturduklarını söyleyecekti. Poe bunu yapmaması için Talbot'a yalvardı.

Talbot onu dikkate almadı. Parlamenter, yardımcısını işten attı.

Ve ona sebebini de söyledi.

Poe çok kızgındı. Peyton Williams artık Muriel Bristow'un yakınına bile gitmeyecekti. Dikkatler bu kadar üzerindeyken bunu yapmayacaktı. Kız hâlâ hayatta olsa bile, bu fazla uzun sürmezdi. Susuzluktan ölürdü.

O, zor görevleri başkalarına devreden polislerden değildi. Ailenin evine kendisi gitti. Yola çıkmadan önce ailenin bilgilendirilmesi için hazırlanmış dava dosyasının bir özetinin çıktısını almıştı. Bu rapor, soruşturmada neler olup bittiğini anlatan, detaylı şekilde ayıklanmış bir belgeydi. Bristowlara söyleyeceklerini söyledikten sonra dosyayı onlara verdi, böylece istediklerinde dosyayı inceleyebileceklerdi.

Ve aynı günün ilerleyen saatlerinde kıyamet koptu.

Poe bir hata yapmıştı. Korkunç bir hata. Aile için hazırlanan raporun yanı sıra, kendi dosyasının güncellenmiş özetinin de çıktısını almıştı. Bu belge ayıklanmamıştı. Tüm kuşkuları ve tüm kızgınlıkları o raporun içindeydi.

Yanlış rapor yanlış dosyanın içine girmişti... Bristowlar, Peyton Williams hakkındaki her şeyi okumak durumunda kalmıştı...

Muriel Bristow'un babası, Williams'ı kaçırıp ona işkence ettikten ve Muriel'in yerini öğrenip onu güvenli bir şekilde tekrar evine geri getirdikten sonra bile, insanlar hâlâ Bay Bristow'un Peyton Williams'tan nasıl haberi olduğunu düşünüyordu.

Yapılan yanlışlık çok kısa süre içinde açığa çıktı. Poe tüm soruşturma boyunca haklı olmasına ve masum bir kızın tekrar ailesine kavuşmasına rağmen, derhal görevinden

uzaklaştırıldı. Birkaç hafta sonra Peyton Williams aldığı yaralar nedeniyle hayatını kaybetti.

Poe o zamandan beri USMT'den kimseyle görüşmemiştir, ta ki Flynn, Herdwick Çiftlik Evi'nde ortaya çıkana kadar.

“Kimseye veda etmeden ortadan öylece kayboldun,” dedi Flynn.

Poe hafif bir suçluluk hissetti. Görevden uzaklaştırıldığında, Poe kendisine destek amaçlı gönderilen hiçbir yazılı ve sesli mesajı umursamamıştı. Bir adam işkence görmüştü ve bunun sorumlusu oydu. Bununla yaşamayı öğrenmeliydi. Doğup büyüdüğü yer olan Cumbria'ya geri dönüp tüm o iyi niyetli çalışma arkadaşlarından uzaklaşmıştı. Dünyanın geri kalanından saklanmış, başka insanlarla iletişim kurmadan yalnız başına yaşamıştı.

Flynn devam etti, “Aramızda kalsın, van Zyl bana BPŞK'nın ‘Dava açılmasına gerek yoktur’ kararı vermeye yakın olduğunu söyledi. Aileye verilen dosyaya yanlış raporu senin koyduğunu kesin olarak kanıtlayamıyorlar.”

Bu düşünce Poe'yu rahatlatmadı. Belki de münzevi hayatına iyice alışıyordu. Dava dosyasını açtı ve Kasap hakkında ASAB'ın elinde ne varsa okumaya başladı.

ALTINCI BÖLÜM

Üç cinayet işlenmesine ve geniş çaplı bir dokümantasyon olmasına rağmen Poe önemli olan noktaları nerede bulacağını bilecek kadar çok davada çalışmıştı. Doğrudan soruşturma başmüfettişinin ilk suç mahalli hakkındaki ilk açıklamalarına baktı.

Bunlar ilk izlenimleri içerdiğinden çoğu zaman en işe yarar şeylerdi. Sonraki raporlar daha ölçülü ve daha dikkatli yazılırdı.

Soruşturmanın başmüfettişi Ian Gamble adında kıdemli bir komiserdi. Normalde bu kadar büyük bir soruşturmayı Büyük Suçlar Ekibi yönetirdi, fakat başka bir soruşturmanın tam ortasındaydılar. Böylece aynı zamanda Suç Soruşturma Birimi'nin de başında olan Gamble, kendini soruşturmanın başına atadı ve medyanın Cumbria'ya karşı olan ilgisine bakılırsa, bu mantıklı bir hamle gibi görünüyordu.

Poe onu tanıdığı sırada Gamble bir komiserdi. Hayal gücü gerektirmeyen davalarda sıkı soruşturmalar yürüten bir polisti. İlk olay yerinde, kurbanın üzerindeki petrolden

kaynaklanan kimyasal kokuyu fark eden kişi oydu. Şüphelerinde haklı çıkmıştı. Kasap ev yapımı bir tutuşturucu kullanmıştı. Cesetlerin kömür olması şaşırtıcı değildi.

“Korkutucu, değil mi?” dedi Flynn. “Görünüşe göre tek yapman gereken şey, artık çözülemeyecek kıvama gelene kadar petrole strafor katmak. Teknik destek bölümündeki araştırmacıların dediğine göre ortaya çıkan sonuç, jel kıvamında beyaz bir madde ve öylesine yüksek bir sıcaklıkta yanıyor ki vücut yağını eritiyor. Bu gerçekleşirken vücut kendi yakıtını üretmiş oluyor ve ortada ne et ne de kemik kalana kadar yanıyor.”

“Tanrı aşkına,” diye mırıldandı Poe. Polis kuvvetlerine katılmadan önce Black Watch diye bilinen İskoç piyade alayında üç yıl görev yapmıştı. Orada beyaz fosforlu el bombalarının eğitimini almıştı. İki sonucun da birbirine benzer olacağını canlandırdı kafasında; bir kere üzerinize bulaştı mı, bir daha çıkmazdı. Kişi için en iyisi etinin kopup vücudundan ayrılmasıydı, aksi takdirde yanmaya devam ederdi.

İlk kurban dört ay önce öldürülmüştü. Graham Russell gazetecilik kariyerine kırk yıl önce küçük, yerel bir Cumbria gazetesinde başlamış, fakat kısa süre içinde Fleet Caddesi’ne* geçmişti. Burada, Leveson soruşturması** sırasında ağır eleştirilere maruz kalan ulusal bir bulvar gazetesinin editörlüğüne kadar yükselmişti. Kişisel olarak bir şeye bulaşmamıştı, fakat yine de çok yüksek bir

* Bir zamanlar İngiltere yazılı basınının merkezi olan Londra’daki ünlü cadde. (Çev. n.)

** İngiltere’de 2011 yılında patlak veren telekulak skandalı sonucu açılan soruşturma. (Çev. n.)

tazminat alarak emekli olmuş ve Cumbria'ya dönmüştü. Kasap onu küçük kır evinden kaçırmıştı. Ortalıkta mücadeleye dair bir iz yoktu ve bir süre sonra Russell, Keswick yakınlarındaki Castlerigg taş çemberinin ortasında bulunmuştu. Kömürleşinceye kadar yanmasının yanı sıra işken-
ce de görmüştü.

Birimin inceleme sırasında izlediği yolu takip ederken Poe'nun kaşları çatıldı. "Tünel görüşü mü?" diye sordu Flynn'a. Tecrübesiz soruşturma başmüfettişleri bazen aslında orada olmayan şeyleri görürdü. Gamble da yeni yetme bir memur sayılmasa da bir süredir cinayet soruşturması yürütmemişti.

"Onlar doğal olarak bunu reddetseler de biz öyle düşünüyoruz," diye yanıtladı Flynn. "Fakat Gamble ilk cinayetin Leveson soruşturmasıyla ilgili bir intikam suçu olduğunda oldukça ısrarcıydı."

Bir ay sonra Joe Lowell'ın cesedi bulunduğunda, İGE, yani izini sür, görüş, ele stratejisiyle sürdürülen soruşturmada, yetkililer artık telefon dinleme mağdurlarına odaklanmayı bırakmıştı. Lowell hiçbir zaman gazetecilik işinde olmamıştı; o Cumbria'da yedi nesildir çiftçilik yapan toprak sahibi bir aileden geliyordu. Lowelllar topluluğun sadık ve popüler üyeleri idi ve her zaman da öyle olmuşlardı. Bay Lowell, aile evi olan Lowell Konağı'ndan kaçırılmıştı. Oğlu onunla beraber yaşıyordu, fakat buna rağmen kimse kayıp bildiriminde bulunmamıştı. Cesedi, güney Cumbria'nın Broughton-in-Furness yakınlarındaki Swinside taş çemberinin ortasında bulunmuştu.

ÖLÜM ÇEMBERİ

Bunun sonucunda soruşturma olduğundan daha da ciddi bir hal almıştı. Leveson'la ilgili tüm fikirler unutulmuştu ve odak noktası işin başından beri ilerlediği yöne doğru kaymıştı: Bir seri katil soruşturması.

Poe soruşturma dosyasının taş çemberlerle ilgili olan kısmını aradı. Katilin onlarla bir bağlantısı varmış gibi göründüğüne göre, Gamble çemberler hakkında bulabildiği her şeyi bir araya toplamış olmalıydı.

Cumbria, Birleşik Krallık'ta taş çemberlerin, dikili taşların, taş anıtların ve tepeciklerin en yoğun olarak bulunduğu yerdi. Bu yapılardan her biri kendine has özellikler taşıyordu ve cilalı taş devrinin başlarından bronz çağına kadar farklı zaman periyotlarında yapılmışlardı. Bazıları oval, bazıları yuvarlaktı. Bazı taşlar pembe granit, diğerleriye kayrak taşıydı. Az sayıdaki çemberin içinde küçük taşlardan oluşan bir iç çember daha vardı, ama çoğunda bu yoktu. Gamble, ekibi muhtemel hedefleri konusunda bilgilendirmesi için akademisyenler getirmişti, fakat bu pek işlerine yaramamıştı. Teoriler ölüm ayinlerinden ticaret yollarına, ayın döngüsüyle yıldızların sıralanma düzenine kadar uzanıyordu.

Akademik çevre tarafından üzerinde uzlaşma sağlanmış gibi görünen tek şey, taş çemberlerin tarih boyunca hiçbir zaman adak ayini için kullanılmamış olduğuydu.

Tabii ki Poe'ya göre yarının tarihi bugünden yazılırdı...

YEDİNCİ BÖLÜM

Poe üçüncü cinayet hakkındakileri okuyordu; South Lakes bölgesinin meclis üyesi olan Michael James iki hafta önce göğsüne Poe'nun ismi kazılmış şekilde ölü bulunmuştu ve rastladığı bu belge yüksek sesle bir kahkaha atmasına neden olmuştu. Bu, davada çalışan bir çavuş tarafından yazılmıştı ve kendisi olay yerindeki kokuyu “miyasmatik yapıda” olarak tarif edip de bundan paçayı kurtarabilen tek kişi olmalıydı.

Bu adam her zaman soytarılık peşinde olan biriydi ama diğer yandan Poe'nun hayatı boyunca karşılaştığı en akıllı insanlardandı. *Dörtleme Oyunu*'nu üç hamlede kazanabilecek türden bir adamdı o. Adı Kylian Reid'di ve Poe'nun Cumbria'daki tek gerçek arkadaşıydı. Daha çocukken tanışmışlar ve ondan beri de hep yakın olmuşlardı. Geri döndükten sonra onu arayıp sormadığı için kendini biraz suçlu hissetti; kendi problemleri içinde öylesine boğulmuştu ki aklına gelmemişti. Yine de hiç ayrı düşmezlerdi, çünkü birbirlerini çok uzun zamandır tanıyorlardı ve oldukça uzun

bir geçmişleri vardı. Poe, Flynn'ın telefonunu ödünç alarak sözlük uygulamasını açıp “miyasmatik” yazdı. Organik maddenin ayrışma sırasında ortaya çıkardığı zehirli buhar veya duman anlamına geliyordu. Kendisinden önce kaç kişinin aynı şeyi yapmak zorunda kaldığını merak etti. Reid'in ifade tarzı raporun her yerindeydi. Üst düzey yöneticileri aptalmış gibi hissettirerek kendini üstün gösteriyordu. Hâlâ çavuş olması hiç şaşırtıcı değildi.

Eğer yeniden beraber çalışacaklarsa, işler daha yolunda görünüyordu. Poe dosyanın geri kalanını da alıp okumaya başladı.

İkinci kurbanın bulunmasından ve ASAB'ın göreve çağrılmasından sonra, Flynn'ın ismi raporda geçmeye başlamıştı. İkinci kurbanla birlikte, medyada katile isim takma yarışı baş göstermişti. Sonunda yarışı kazananlar ki bu gibi durumlarda kazanan hep onlar olurdu, “Kasap” ismiyle bulvar gazeteleri olmuştu.

İlk gözden geçirmeyi tamamladı ve dosyayı arka koltuğa koydu. Gözlerini kapayıp boynunu sağa sola eğdi. Dosyayı ve içindeki tüm belgeleri yakında tekrar okuyacak, olan biteni hafızasına kaydedecekti. İlk okuma sadece ne ile karşı karşıya olduğunu şöyle bir görmek içindi. ASAB nadiren çabucak göreve çağrılırdı, bundan dolayı dosyaları, sanki eski çözülmemiş davalar gibi incelemek önemli bir yetektir. Onlar sadece kanıtlara değil, aynı zamanda soruşturma ekibinin yapmış olduğu hatalara da bakıyordu.

Flynn, Poe'nun okumayı bitirdiğini fark etti ve “Düşüncelerin neler?” diye sordu.

Poe test edildiğini biliyordu. Bir senedir teşkilattan uzaktı, Flynn ve van Zyl'in, onun hâlâ iş için uygun durumda olup olmadığını bilmesi gerekiyordu.

“Çemberler ve kurban edilmelerden muhtemelen bir şey çıkmaz. Katil için bir anlam ifade ediyorlar, fakat bunun ne olduğunu onu yakalayınca kadar öğrenemeyeceğiz. Ne yapmak istediği konusunda bir fikri var, ama gerçeklik kafasındaki fanteziye uymadığında değişiklik yapmaktan da çekinmiyor.”

“Nasıl yani?”

“İlk kurban işkence görmüştü, diğerleri ise görmemişti. Bir sebepten işkence, katilin istediği sonucu vermedi. Böylece o da işkence yapmayı bıraktı.”

“Michael James'in göğsünde senin ismin kazılıydı. Bu bana işkenceymiş gibi görünüyor.”

“Hayır, onu oraya kazımasının henüz bilmediğimiz bir nedeni vardı. Asıl amaç acı vermek değildi. Graham Russell'a ise kasıtlı olarak acı çektirilmişti.”

“Flynn, Poe'nun devam etmesi için başıyla işaret etti.

“Adamların hepsi aynı yaş grubundan ve hepsi de varlıklı insanlar. Katilin kurbanlarını tanıdığını gösteren bir şey bulamamıştınız.”

“Sence onları rasgele mi seçiyor?”

Poe öyle olduğunu düşünmüyordu, fakat nedenini söylemeye daha hazır değildi. Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. “Öyle düşünmemizi istiyor.”

Flynn başıyla onayladı, fakat bir şey söylemedi.

“Ayrıca kurbanlardan hiçbiri hakkında kayıp ihbarı yapılmadı, değil mi?” diye sordu Poe.

“Hayır. Hepsinin de evden uzakta olmak için geçerli sebepleri varmış gibi görünüyor. Bulgularımıza göre, Kasap, onları öldürene kadar kayıp olduklarının ihbar edilmeyeceğinden emin olmuş.”

“Nasıl?” Poe cevabın dosyada yazılı olduğunu biliyordu, ama bazen gerçeklerin yorumunu dinlemek daha iyiydi.

“Graham Russell’in arabası ve pasaportunun bir feribota binerken kaydı gözüktüyordu, ayrıca ailesi kendisinin Fransa’da tatilde olduğuna dair e-postalar almıştı. Joe Lowell telefonundan ailesine mesaj göndererek arkadaşlarıyla beraber kaldığını ve sezon bitene kadar kıvıllı ayaklı keklik avlayacağını bildirmişti. Michael James yalnız yaşadığından kaybolduğu hemen anlaşılmayacaktı, fakat onun da bilgisayarında İskoç adalarına yapmayı planladığı özel bir viski turunun kayıtlarına ulaşıldı.”

“Yani ne zaman kaçırıldıklarından kesin olarak emin değilsiniz?”

“Hayır, pek sayılmaz.”

Bunun ne anlama geldiğini düşündü ve gördü ki bu durum onun zaten bildiği şeyi tasdikliyordu. Kasap gayet planlı bir adamdı. Flynn’a dönüp düşüncesini paylaştı.

“Nasıl olur? Olay yerini darmadağın bırakıyor.”

Poe kafasını salladı. Flynn hâlâ onu sınıyordu. “Olay yerini kontrol altında tutuyor. Düşünmeden bir şey yapmıyor. İhtiyacı olan her şeyi yanında getiriyor. Kurbanların kaçırıldıkları yerde veya cinayet mahallinde fiziksel bir kanıt bırakmıyor. Kanıt transferinin kaçınılmaz olması ve kanıt bulma tekniklerinin bu kadar gelişmiş olmasını düşünürsek,

bu gerçekten de inanılmaz. Üçüncü kurbanın öldürüldüğü sırada taş çemberler sıkı gözlem altındaydı anladığım kadarıyla?”

“Çoğu öyleydi. Long Meg’teki izleme olaydan hemen önce son bulmuştu.”

“Yani çemberlerin izlendiğinden de haberi varmış,” dedi Poe.

“Başka?”

“Testi geçtim mi?”

Flynn gülümsedi. “Başka bir şey?”

“Evet. Dosyalarda olmayan bir şey var. Kontrol filtresi, başmüfettişin medyadan sakladığı şey. Nedir o?”

“Nasıl bildin?”

Katil sadist olmayabilir ama bir sadist gibi davranıyor. Kurbanlarına cinsel saldırıda bulunmaması imkânsız.”

Flynn arka koltuktaki evrak çantasını işaret etti. “Orada bir dosya daha var.”

Poe uzanıp çantayı aldı.

Dosyanın üzerinde “Gizli” damgası vardı ve biri “Kıdemli Komiser Gamble’ın yazılı izni olmadan paylaşılmaz” yazmıştı. Poe dosyayı açmadı.

“Kesme mevsimini duymuş muydun hiç Poe?”

Kafasını salladı. Duymamıştı.

“Bu isim Ulusal Sağlık Örgütü tarafından konulmuş. Yılın belli bir dönemine verilen isim, genellikle yaz tatilleri. Bu dönemde, bazıları iki aylık olan kız çocukları hesapta deniz aşırı ülkelerdeki akrabalarını ziyaret etmek için Birleşik Krallık dışına götürülür. Aslında gitmelerinin sebebi

kadın sünneti olmaktır. Uzun yaz tatilinde giderler ki geri dönene kadar yaralarının iyileşme şansı olur.”

Poe’nun bununla ilgili biraz bilgisi vardı. Genç kızların üreme organından bazı parçaların alınarak cinsel ilişki sırasında zevk almalarının engellenmesine yönelik iğrenç bir uygulamaydı bu. Bunun onları sadık ve iffetli tutacağına inanılıyordu. Gerçekte ise, kurban tüm hayatı boyunca acı çekip sağlık problemleri yaşıyordu. Bazı kültürlerde yaralara hâlâ dikenle dikiş atılıyordu.

Poe, Flynn’ın kendisine bunu neden söylediğini anladı. “Katil kurbanlarını iğdiş mi ediyor?”

“Teknik olarak hayır. Kurbanlarının cinsel organlarını kesiyor. Düzgünce ve uyuşturmadan.”

“Kendine hatıra saklıyor,” dedi Poe. Seri katillerin büyük kısmı kurbanlarından bir parça saklardı.

“Aslında o öyle yapmıyor. Dosyayı aç.”

Poe dosyayı açtığında neredeyse kusacaktı. İlk fotoğraf kurbanın çığlıklarının neden duyulmadığını açıklıyordu.

Kurbanın ağzı kapatılmıştı.

Fotoğraf, Graham Russell’in ağzının yakın çekim bir görüntüsüydü: Kendi cinsel organı ağzına tıklılmıştı. Poe kalan fotoğrafları da gözden geçirdi ve hepsinin aşağı yukarı aynı olduğunu gördü.

Ve beşinci kurban da kendisi miydi? Sanki durum zaten yeterince ciddi değilmiş gibi.

“Sana yaklaşmadan onu bulacağız Poe.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hampshire'ın tam ortasında, eski Bramshill Polis Koleji'nin arazisinde Foxley Binası vardı. Kolej kapanmış olsa da Foxley Binası hâlâ Ağır Suçlar Analiz Birimi'nin merkeziydi.

Dikkatlerden uzak ve gizli çalışma niyetinde olan bir birim için alışılmadık bir binaydı. Eni boyundan daha uzundu ve eğimli çatıları neredeyse yere değiyordu. Bundan dolayı ASAB, sanki terk edilmiş bir Pizza Hut şubesinde çalışıyormuş gibiydi.

Flynn geceyi evinde geçirmişti, Poe ise bir otelde kalmıştı.

Kötü bir gece geçirmişti. Kâbusları geri dönmüştü. Çalıştığı sırada ölüm her zaman Poe ile birlikteydi. Ölümler rüyalarına girip onun huzurunu kaçırmıştı. Hampshire'a geri dönmek eski yaraları yeniden açmıştı. Ne yapmış olursa olsun, Peyton Williams ölmeyi hak etmemişti. Davanın ilk celseleri boyunca Poe'ya, Bay Bristow'un Williams üzerinde açmış olduğu yaralar gösterilmişti. Penseyle çekilmiş

dişler, kırıklarla dolu parmaklar ve sonunda onu öldüren patlamış bir dalak. Poe'nun deliksiz bir uyku çekebilmesi altı ayını almıştı.

Ve kâbuslar tekrar geri gelmişti. Belki de hiçbir zaman gitmemişlerdi...

Saat sabahın sekiziydi ve sanki resmi bir ziyaretçiymiş gibi, Poe'nun yanına kendisine Foxley Binası'nda eşlik edecek bir refakatçi verilmesi gerekiyordu. Danışmadaki kadın memurun sikkın bakışları, amirini görünce canlandı. Memur, Flynn'a bazı zarflar uzattı ve kaba bir ifadeyle Poe'ya baktı.

“İsmin ne?” diye sordu Poe memura ters ters bakarak. Üzerinde kot pantolon vardı ve bir polisten ziyade bir oduncuya benziyordu ama az sonra memur, onun bir ASAB çavuşu olduğunu öğrenecekti.

Danışmadaki memur kendisine aksi söylenmediği takdirde cevap vermeye niyeti yokmuş gibi görünüyordu. Çok sayıda kişinin çalıştığı yerlerdeki sorun buydu işte: Kimse artık işini ciddiye almıyordu. Cep harçlığından biraz daha fazla kazanıyorlardı.

“Yerinde olsam cevap verirdim Diane,” dedi Flynn az önce kendisine verilen zarfları hızlıca incelerken. “Kendisi Komiser Yardımcısı Poe ve senin tafralarına pabuç bırakmayacağına inansen iyi olur.”

Diane cevap vermek yerine manidar bir gülümsemeyle karşılık verdi ve “Direktör Yardımcısı Hanson ofisinizde sizi bekliyor,” dedi.

“Şimdi mi?” Flynn iç çekti. “Onun yoluna çıkmasan iyi olur Poe. Direktör olamamasından hâlâ seni sorumlu tutuyor.”

Hanson hiçbir zaman kendi başarısızlıklarının sorumluğunu üstlenmemişti. Terfi alamaması ya başkasının hatası ya da kendisine kurulmuş bir komplo olmalıydı. Peyton Williams davasında Talbot’un yanında yer almasının bu konuyla hiçbir ilgisi yoktu. “Memnuniyetle,” diye yanıtladı Poe.

Flynn, Diane’e döndü. “Git ve Çavuş Poe’ya bir kahve getir. Bunu yaparsan sonsuza kadar arkadaş kalırsınız.”

Poe ve Diane birbirine baktı. İkisi de bundan şüpheliydi ama Poe bu kadar erken bir saatte kavga edecek havada değildi. Flynn, Hanson’ı görmek için ayrıldı, Diane de Poe’yu açık ofis olarak düzenlenmiş alandan geçirerek mutfığa götürdü. Diane kahve koyarken Poe da bir zamanlar kendisinin yönettiği ofisi inceledi.

Zaman değişmişti. Onun komiser olduğu dönemde, masalar çalışanların o gün nerede oturmak istediklerine göre düzenleniyordu, ayrıca ofisler arası entrikalardan dolayı ofis yerleşim düzeni sürekli olarak değişiyordu. Bunun Flynn’in sınırlarını bozduğunu bilmesine rağmen duruma müdahale etmemişti. Flynn, bir düzen oluşturmak için amirinin yetkisini devreye sokabilirdi.

Fakat şimdi sahip olduğu komiser rütbesiyle yönetimde kendi otoritesini kullanmaya karar vermişti. Analistler merkezi bir göbek etrafında oturuyordu ki bunların bir kısmını hatırlıyor ama çoğunu tanımıyordu. Ofisler ve uzman

çalışma bölümleri jant tellerini oluştururken, bu göbek ise tekerleğin merkezini temsil ediyordu. Birbirine bitişik onlarca açık ofisten oluşan çalışma yerleri gibi değildi pek, fakat onlardan çok da farklı değildi. Kısık sesli telefon görüşmeleri, klavye sesleri ve elden ele dolaşan evrakların oluşturduğu az şiddetli bir uğultu vardı. Saatin erken olmasına rağmen hiç kimse masasında kahvaltı etmiyordu. Flynn'ın aksilik çıkardığı bir diğer konu da buydu: İnsanların işyerine geldikten sonra otuz dakikalık kahvaltı süreleri vardı.

ASAB profesyonel ve etkili bir şekilde işliyor olabilirdi, fakat Poe için çekiciliği iş saatleri dışında gelen bir e-posta kadardı. Eğer orada zaman geçirmek zorunda kalsaydı, bir saat içinde “lanet olsun” lafını virgül gibi kullanmaya başlardı, bunu biliyordu.

En azından Poe'nun büyük Birleşik Krallık haritası hâlâ oradaydı. Yaklaşıp haritayı gözden geçirdi. Duvarın büyük kısmını kaplıyordu. Harita üzerinde, sanki hava akımlarını gösterir gibi çizilmiş değişik renklerdeki işaretler, ilgilendikleri farklı suçları gösteriyordu. Eğer renkler aynıysa bu, suçların bağlantısının kurulabilmesi için elde yeterli delilin olduğu anlamına geliyordu. Analistler devamlı medyayı ve yerel kanun güçlerinin suç raporlarını tanyor, olaylar arasında bir düzen veya aykırılık arıyorlardı. ASAB'ın işinin bir parçası da alarm düğmesine basmaktı; düzeni fark etmek ve polis kuvvetlerini karşılarında bir seri tecavüzcü veya katil olduğu konusunda uyarmak. Çoğu zaman yanırlardı.

Bazen de haklı çıkarlardı.

Cumbria’da üç kırmızı işaret vardı; Kasap sıkı çalışmıştı.

İnsanlar amirin yanında odaya giren kişiyi fark etmeye başladığında ortama bir sessizlik çöktü. Poe kendi isminin fısıldandığını duydu. Duymamazlıktan geldi. Dikkatlerin odağında olmaktan nefret ediyordu, fakat kendisinin fazlasıyla ilgi çektiğini de biliyordu. Bunun nedeni, Carlisle morgundaki soğuk yatağında yatan bir adamın göğsüne isminin kazılmış olmasının yanı sıra, birimin başında olduğu dönemdeki yönetim şekliydi.

Ve tabii ayrılma biçimi; bunu da unutmamalıydı.

Sessizliği boğuk bir bağırış bozdu. Ses eski ofisinden geliyordu, burası teknik olarak artık Flynn’ın ofisiydi. Poe oraya doğru yürüdü.

Bağırışların çoğunu anlamamasına rağmen arada bir kendi ismini duyuyordu. Kapıyı açıp yavaşça içeri girdi.

Hanson, Flynn’ın masasına eğilmişti. Yumruk yaptığı ellerini ahşap masanın üzerine yerleştirmişti.

“Sana söylemiştim Flynn. Direktörün ne dediği umurumda bile değil, onu tekrar işe almamalıydın.”

Flynn söylenenler karşısında sakin kalmıştı. “Teknik olarak onu tekrar işe alan kişi Direktör van Zyl, ben değilim.”

Hanson doğruldu. “Beni hayal kırıklığına uğrattın Flynn.” Poe öksürdü.

Hanson arkasına döndü. “Poe,” dedi. “Komiser Flynn’la beraber geldiğini fark etmedim.”

“Günaydın efendim,” dedi Poe.

Hanson, Poe’nun uzattığı ele aldırış etmedi.

Direktör yardımcısı tarafından adam yerine konmamanın önemsemesi gereken bir şey olduğunu biliyordu, ama bunu umursamamak çok daha kolayına geldi. İşini umursamadığında, yetki sahibi insanlar güçlerinin aslında ne kadar az olduğunu çabucak anlardı.

“Gülümse bakalım Poe. Van Zyl seni yeniden atamakla büyük bir hata yaptı. Sen yine her şeyi batıracaksın ve o da bir önceki direktörle aynı akıbeti paylaşacak.” Flynn’a döndü. “Ve o gittiğinde burada bazı büyük değişiklikler olacak Komiser Flynn.”

Hanson başka bir şey söylemeden ofisi terk etti. Unutulmaz hareketlerin kralı olarak kapıyı çarpmaya karşı koyamamıştı.

Flynn insan kaynakları departmanı ile bir toplantı ayarlamıştı; Poe’nun ataması ne kadar hızlı bir şekilde resmileşirse, o kadar çabuk Cumbria’ya geri dönebilirlerdi. İnsan kaynaklarından kıdemli bir memur ASAB binasına gelmek üzere yoldaydı. Flynn ve Poe küçük toplantı masasına oturup bekledi.

Poe, Flynn’ın eskiden kendisine ait olan ofise neler yaptığına bakarken acele etmedi. İçeriye girmeden önce, üzerinde Flynn’ın isminin yazılı olduğu iyice parlatılmış bir pirinç levha görmüştü. Poe’nun isim levhası ise üzerine keçeli kalemle yazılmış bilgilerini içeren bir A4 kâğıdıydı. Eğer doğru hatırlıyorsa, mavi renkli bir kalemle yazılmıştı.

Kendisinin içinde çalıştığı kaos ortamının yerini sakinlik hissi ve düzen almıştı. Blackstone’un polis el kitapları

rafa dizilmişti. Dizinin en sonunda *Senior Investigating Officers' Handbook*'un* kullanılmaktan eskimiş bir kopyası vardı. Poe'da bunun bütün dedektiflerde de olan cep kitabı versiyonu vardı ama bir defa okuyup atmıştı. Faydalı fakat sıradan bir dokümandı. Mantık gerektiren ve ayrıntılı dosyalarda kıdemli dedektiflere yol gösterirdi. Problem şuydu ki herkes suçları aynı şekilde soruşturmaya başlamıştı. Poe standartların olmasından yanaydı, fakat el kitabı *sıradışı* katillerin yakalanmasında yardımcı olmamıştı.

Poe ofisin geri kalanını taradı. Etraftaki her şey kuruma aitti. Görünür durumda kişisel hiçbir şey yoktu.

Poe, ASAB'da çalışırken düzenli masa prensibi başkaları için geçerli bir şeydi. Tahmin edilebileceği üzere Flynn'ın masası gayet düzenliydi. Bir bilgisayar ve üst sayfası boş olan bir de not defteri vardı. USMT logolu bir kupanın içine tükenmez ve kurşun kalemle doldurulmuştu.

Flynn'ın telefonu çaldı. Sesi hoparlöre vererek telefonu açtı. "İnsan kaynaklarından Ashley Barrett geldi," dedi Diane.

"Teşekkürler," dedi Flynn. "İçeri gönder."

Barrett çok şıktı, yüzünde gülümseme ve elinde kahverengi deri bir evrak çantasıyla içeri girdi. Uzun ve ince bir adamdı. O da toplantı masasına oturdu.

"Kabalığım için kusura bakma Ash," dedi Flynn, "fakat bunu hızlıca halledebilir miyiz? Cumbria'ya geri dönmek zorundayız da."

Ashley başıyla onayladı, Poe'ya baktı ve çantasından bazı evraklar çıkardı. Evrakları masaya, Poe'nun önüne

* *Soruşturma Başmüfettişinin El Kitabı.*

koydu. Önceden hazırlanmış olan konuşmasına başlamadan önce hafifçe öksürdü. Bunu sanki otomatik olarak yapıyormuş gibiydi. “Sizin de bildiğiniz gibi Komiser Yardımcısı Poe, uzaklaştırma yaptırımı olmayan bir işlem olarak değerlendirilir ve uzaklaştırmanın haklı nedenlere dayanıp dayanmadığına kurum karar verir. Dün itibarıyla İstihbarat Direktörü Edward van Zyl, BPŞK davasının kapanmamış olmasına rağmen kurum içi soruşturmanın sonlandırılmasına, dolayısıyla hakkınızdaki uzaklaştırma kararının kaldırılmasına karar vermiştir.” Barrett evraklarını karıştırdı. Poe’ya tek sayfalık bir belge uzatarak, “Bu yazılı onay. Alt kısmını imzalar mısınız lütfen?” dedi.

Poe belgeyi imzaladı. İşte kullandığı imzasını atmaya-
lı uzun süre olmuştu, çek imzalamak için kullanılmayacak
öylesine bir karalamaydı sadece. Garip hissetmişti, ama bu
rahatlatıcı bir histi. Belgeyi masanın karşı tarafına kaydır-
dı.

Masadaki telefon çaldı ve Flynn cevap vermek için ye-
rinden kalktı. Flynn sessizce telefonla konuşurken Barrett
lafa girdi ve Poe’ya danışmanlık yardımı veya bilişim sis-
temi hakkında hafıza tazeleyici bir eğitim isteyip istemedi-
ğini sordu. İkisi de Poe’nun bunların hepsine hayır cevabı
vereceğini biliyordu ve öyle de oldu.

İK’nın kalın kurallar kitabındaki bir diğer prosedür de
yerine getirilmişti ve Barrett işin eğlenceli kısmına geçti.
Çantasından ardı ardına bir şeyler çıkardı, Poe bunların
işle ilgili araçlar olduğunu düşündü. Barrett, Poe’ya bir iş
telefonu verdi, bu bir kriptolu BlackBerry’ydi. Barrett ona,
ihtiyacı olabilecek bazı telefon numaralarının rehberde

kayıtlı olduğunu ve çevrimiçi ajandasının da cihaza senkronize edildiğini anlattı. Bu, giriş yetkisi olan herhangi birinin Poe'nun ajandasına randevu girişi yapabileceği anlamına geliyordu. Poe, nasıl yapıldığını öğrendiği anda bu fonksiyonu devre dışı bırakmayı aklına not etti. BlackBerry internet kullanımına açıldı; internette dolaşabilecek, güvenli e-postalarla yazılı mesajları alabilecekti. Hatta telefon görüşmesi bile yapabilecekti.

“Telefonda bir koruma uygulaması yüklü ve aktif durumda,” dedi Barrett.

Poe boş gözlerle ona baktı.

“Bunun anlamı, telefonun bulunduğu yerin internet üzerinden tespit edilebileceği.”

“Beni mi gözetleyeceksiniz?”

“Üzgünüm, ama Direktör Yardımcısı Hanson ısrar etti.”

Poe, BlackBerry'yi cebine koydu. Sonra bu fonksiyonu da devre dışı bırakacaktı.

Barrett ona, içinde yetki kartı ve USMT kimliği bulunan küçük, siyah, deri bir cüzdan verdi.

Poe cüzdanı hemen açtı ve doğru cüzdan olup olmadığını kontrol etti, sonra da cebine koydu. Tekrardan kendisini bulmuş gibi hissetti.

İşe dönme vaktiydi.

Flynn'a bir bakış attı. Telefonun diğer ucunda her kim varsa, kaşları çatık halde onu dinliyordu.

“Senin burada olmadığın dönemde Çavuş Flynn ASAB'da geçici olarak komiserlik görevine atandı,” dedi Barrett.

“Direktör van Zyl, durumun böyle kalacağını açıkça belirtti. Hakkındaki uzaklaştırmanın kaldırılma koşulu işe çavuş rütbesiyle dönmendir. Yani Komiser Flynn’a rapor vereceksin.”

“Hiç dert değil,” dedi Poe.

Flynn telefonu elinden bıraktı ve Poe’ya döndü. Yüzü bembeyazdı. “Bir kurban daha.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

“Nerede?”

“Cockermouth adlı bir kasabanın yakınlarında bir dağ yürüyüşçüsü tesadüfen bulmuş. Bu kasabayı biliyor musun?”

Poe başıyla onayladı. Burası Batı Cumbria’da pazar kurulan küçük bir kasabaydı. Kasap’ın eylem tarzını şimdiden değiştirmiş olmasına şaşırmıştı. “Emin misin?”

Flynn emin olduğunu söyledi, sonra da nedenini sordu.

“Cockermouth’ta hiç taş çember yoktur. En azından bildiğim kadarıyla.”

Flynn not defterini kontrol etti. “Cockermouth. SB’nin dediği bu.”

Poe ayağa kalktı. “Hadi, işe koyulalım o zaman.” Durum ciddileşiyordu; eğer dördüncü kurban az önce bulunduyorsa, o zaman sırada bekleyen bir sonraki kişi kendisiydi.

“Başlamadan önce sana yeniden bir oryantasyon turu yaptırmam gerekiyor...” dedi Barrett, ardından da her ikisinin bakışları karşısında sustu kaldı. “... fakat sanırım bu şartlar altında bekleyebilir.”

“Bravo,” dedi Poe. “Yanımıza bir analist almak istiyorum. Az çok her şeyden anlayan biri olsun. Nereden başlayacağımıza dair bir fikrim var ve çok fazla veri işleme işimiz var. Elimizdekilerin en iyisi kim?”

“Jonathan Pierce,” dedi Flynn yüzü solup tereddüt ederek.

“Yani o en iyisi, değil mi?”

“Aslında resmi olarak en iyisi Tilly Bradshaw. Buradaki başka kimsede olmayan yetenekleri var. Tüm o tıbbi verilerden senin ismini bulan kişi o.”

Poe bu ismi hatırladığını düşündü. “Sorun nedir o zaman?”

“O sıradışı personellerimizden biri. Ofisten çıkmayı reddediyor.”

Poe gülümsedi. “İhtiyacın olan şey, Komiser Flynn, bir çavuş...”

ONUNCU BÖLÜM

Poe açık ofise gitti ve Tilly Bradshaw'un ismini söyledi yüksek sesle. Ufak tefek, zayıf bir kadın ayağa kalktı. Utangaç ve kitap kurduymuş gibi görünüyordu, tipik bir işkollikti. Kendisine kimin seslendiğini gördüğünde suratı asılıp yerine geri oturdu.

Poe döndü, "Bir saniye bekler misin orada Ash? Biraz yardıma ihtiyacım olabilir," dedi Barrett'a.

Çavuş olmak Poe'nun çok hoşuna gitmişti. Geriye dönüp baktığında, o geçici müfettişlik görevini hiç kabul etmemeliydi. Bu rütbe yönetimde kendisinin kaldırabileceğinden daha fazla sorumluluk gerektiriyordu. Çavuş olmaktan *memnundu* ve görünüşe göre ASAB'da çok uzun süredir bir çavuş yoktu.

"Bayan Bradshaw, hemen ofisime gelin."

Bradshaw kamburunu çıkarmış vaziyette çavuşun ofisine girdi. Burası kısa süre öncesine kadar Flynn'ın ofisi olduğundan korkutucu derecede düzenliydi. Poe masanın arkasına geçip oturdu.

ÖLÜM ÇEMBERİ

Bradshaw kapıyı ardından kapatmamıştı ve buna gerek de yoktu. Birimde çalışanlar yeni çalışma sistemine ayak uydurma konusunda iyi iş çıkarıyorlardı. Poe masanın ön tarafındaki sandalyeyi işaret etti, o da oturdu.

Poe onu inceledi; çavuşluğun % 90'ı insan yönetimiymiş. Makyajsızdı ve altın rengindeki Harry Potter gözlüklerinin ardında gri renkli, miyop gözleri vardı. Ten rengi soluk beyazdı. Parlak renkli tişörtünün ön tarafında *Hayalet Avcıları* filminin kadın oyuncularla çekilmiş versiyonunun logosu vardı. Keten pantolonu haki rengindeydi ve geniş yan cepleri vardı. Bunlara kargo pantolon deniyordu galiba. Parmakları uzun ve ince kemikliydi. Tırnaklarını etine kadar yemişti. Önceki isyankâr tavrına rağmen endişeli görünüyordu.

“Kim olduğumu biliyor musun?”

Bradshaw başıyla onayladı. “İsminiz Washington Poe. Otuz sekiz yaşındasınız ve Kendal, Cumbria’da doğdunuz. Cumbria Polis Teşkilatı’ndan ASAB’a geçtiniz ve yaptığınız bir hatanın bir şüphelinin işkence edilip öldürülmesine neden olduğuna inanılıyor. BPŞK soruşturması altındasınız. Görevden uzaklaştırılmış durumdasınız.”

Poe ona dik dik baktı. Bradshaw’un kendisiyle dalga geçtiğine dair bir işaret yoktu; o ciddiydi. Onun konuşma tarzı buydu. “Yanlış. Ben beş dakikadan beri,” dedi Poe saatine bakarak, “*Dedektif Çavuş* Washington Poe’yum. Ve şu andan itibaren senden bir şey yapmanı istediğimde yapacaksın. Anlaşıldı mı?” dedi.

“Komiser Stephanie Flynn sadece kendisinin söylediklerini yapmamı söyledi.”

“Öyle mi dedi?”

“Öyle dedi Dedektif Çavuş Washington Poe.”

“Poe yeterli.”

“Öyle dedi Poe.”

“Demek istediğim bana Çavu... aslında... sen bana nasıl hitap etmek istersen öyle et,” dedi Poe hitap şekilleri konusunda anlamsız bir tartışmaya girmek için enerjisi olmadığına farkına vararak. “Peki, Komiser Flynn sana neden böyle söyledi?”

“Bazen insanlar benimle dalga geçmekten hoşlanır. Bana yapmamam gereken şeyleri yapmamı söylerler,” diye yanıtladı. Gözlüğünü burnunun üst kısmına çekip kahverengi saçının sarkan bir tutamını kulağının arkasına attı.

Poe anlayışlı yaklaştı. “Pekâlâ. Fakat ben senin yeni çavuşunum, yani sana yapmanı söylediğim şeyleri yapmak zorundasın,” dedi Poe.

Bradshaw gözlerini Poe’ya dikti.

“Burada bekle,” dedi Poe en sonunda.

Flynn’in ofisine girdi. O sırada Barrett’la konuşuyordu. “Kısa sürdü,” dedi Flynn.

Poe, Flynn’in gülmemek için kendini zor tuttuğuna yemin edebilirdi.

“Ofisime gelip Bayan Bradshaw’a benim söylediklerimi de yapmasını söyler misin?”

“Tabii ki.” Poe’yu takip etti ve beraber ofise girdiler.

“Tilly, bu Washington Poe ve kendisi yeni çavuşumuz.”

“Kendisine Poe denilmesini istiyor,” dedi Bradshaw.

Flynn dönüp “yapacak bir şey yok” gibilerinden omzunu kaldıran Poe’ya baktı.

“Her neyse, yani artık onun dediklerini de yapman gerekiyor. Tamam mı?”

Bradshaw başıyla onayladı.

“Ama başka kimsenin değil Tilly,” diye ekledi Flynn onları yalnız bırakmadan önce.

“Bunu da hallettiğimize göre, Tilly, eve gidip çantayı hazırladıktan sonra burada ben ve Komiser Flynn’la bir saat içinde tekrar buluşmanı istiyorum,” dedi Poe. “Birkaç günlük bir seyahate çıkıyoruz.”

“Ben gelemem,” dedi hemen Bradshaw.

Poe bir iç çekti. “Burada bekle.”

Bir dakika sonra elinde USMT’nin standart iş sözleşmesiyle birlikte geri döndü. Belgeyi masanın karşı tarafına doğru itti.

“Bunun nerede yazılı olduğunu göster bana, çünkü benim tek görebildiğim şey, ‘Tatil zamanlarında ve ofis dışında çalışmanızı gerektiren durumlar olabilir,’ diyen bir paragraf.”

Bradshaw sözleşmeye bakmadı.

“Tilly Bradshaw’un bir istisna olduğuna dair herhangi bir şey kesinlikle görmüyorum,” diye devam etti Poe.

Bradshaw gözlerini kapayıp şöyle dedi, “Üçüncü bölüm, ikinci paragraf, yedinci fıkra der ki ihtiyari imtiyazlar ki benim durumumda bu, ofis dışında çalışmamak oluyor, belli bir zaman dilimi boyunca iyice oturmuş olması durumunda, sözleşmede bağlayıcı hüküm sayılabilir. Hukuki tanımını ‘teamüller ve uygulamalar’dır.” Yeniden gözlerini açıp Poe’ya baktı.

Poe bundan pek de haberdar değildi; bu İK hükmüne göre, iş sözleşmesinin koşullarıyla doğrudan çelişse bile, eğer birisi bir şeyi uzun süredir yapıyorsa, bu onun işinin bir parçası sayılabiliyordu. Kulağa delilikmiş gibi gelse de insanlar bu kuraldan dolayı iş mahkemelerine gidip maddi tazminat alabiliyorlardı.

Ağzı açık halde Bradshaw'a bakakaldı. "İş yönetmeliğini mi ezberledin?"

Bradshaw alnını kırıştırdı. "İmzalarken okumuştum."

"Ne zamandı peki?"

"On bir ay ve on dört gün önce."

Poe tekrar ayağa kalktı. "Burada bekle lütfen."

Flynn'in ofisine geri döndü.

"Birkaç günlüğüne ofis dışına çıkmak Jonathan Pierce'in hoşuna gider," dedi Flynn.

Poe'nun o kadar kolay pes etmeye niyeti yoktu. "Akı başında mı bunun?"

"Bir şeyi yok," diye cevapladı Flynn. "Çok korunaklı yetiştirilmiş ve bu bazen suistimal edilebiliyor. Düz mantıklıdır ve kendisine söylenen her şeye inanma eğilimindedir. Onu mümkün olduğu kadar gözümün önünden ayırmaya çalışıyorum. Onu nasıl idare edeceğini öğrendiğinde, elindeki en önemli güç haline gelir."

"Fakat saha görevine hazır değil."

"IQ'su iki yüze yakın ama mutemelen bir yumurta kaynatamaz..."

"Ash, onu almamı engelleyen hukuki bir neden var mı?" diye sordu Poe.

“Teamüller ve uygulamalar üzerinden bir iddiada bulunursa, bunu savunuruz ve o da davayı kaybeder.”

Poe, Ashley’ye baktı. Evet veya hayır şeklinde bir cevap bekledi.

“Hayır,” dedi Ashley. “İş hukukunda onu koruyan hiçbir şey yok.”

“Bu iş tamamdır o zaman,” dedi Poe, “ve geçen sene bu zamanlar *ben* de yumurta kaynatamıyordum.”

Poe kendi ofisine geri dönüp sandalyesine oturdu. İki elinin parmaklarını birleştirdi ve Bradshaw’un yüzüne bakmak için öne eğildi. Önceki gün Flynn’in kendisi üzerinde denediği şeyi, şimdi o Bradshaw üzerinde deneyecekti ve Bradshaw’un kendisine blöf yapmamasını umuyordu. “İki seçeneğin var. Birincisi, eve gider ve Cumbria’nın baharına göre bir çanta hazırlarsın ya da ikincisi, hemen şu anda istifanı verirsin.”

Bradshaw öncekinden daha da endişeli görünüyordu.

Kaçırdığım bir şey mi var acaba diye düşündü Poe. “Sorun nedir Tilly? Neden ofisten ayrılamıyorsun?”

Sonunda gözleri yaşla dolmuş bir şekilde ayağa kalktı Bradshaw. Ardına bile bakmadan ağır adımlarla Poe’nun ofisinden çıktı.

Masasına doğru ilerlerken Poe onu izledi. Bradshaw kendi masasına geldi ve sandalyesine yığıldı. Bir kulaklık takıp klavyesiyle yazmaya başladı.

Poe arkasından gitti. Belki de Bradshaw durumun aciliyetini anlamamıştı.

“Bayan Bradshaw, Komiser Flynn bana elimizdekilerin en iyisinin sen olduğunu söyledi. Cumbria’da sana ihtiyacım var. Masa başında bana bir faydan olmaz.”

“Hadi ya!” dedi Bradshaw. “Sen ne yaptığımı sanıyorsun?”

Kendini beğenmiş bir tipi olan genç bir adam küstahça güldü. Poe ona öyle bir bakış attı ki bu bir devedikenini bile soldururdu. Bradshaw’un Google arama çubuğuna yazdığı şeyi okudu: Baharda Cumbria’ya giderken ne götürülür?

“Şaka yapıyor olmalısın,” dedi Poe.

Bradshaw kafasını kaldırdı. Şaka yapmadığı açıktı.

Çalışma alanının etrafında kişisel bir eşyası yoktu. Poe ayrıldığından beri Flynn ortalığı düzene sokmuştu, fakat Bradshaw dışındaki herkes çalışma alanını kendi tarzına göre düzenlemeyi başarmıştı. Üzerinde “Dünyanın En İyi Babası” yazan kahve kupaları, ucuz çerçevelere yerleştirilmiş eş ve çocuk fotoğrafları, tuhaf, müstehcen bir takvim. Bradshaw’un ki boştu.

“Bu masaya yeni mi geçtin Tilly?”

Bradshaw’un kafası karışmış gibiydi. “Hayır. Neredeyse on iki aydır buradayım Poe.”

“Şeylerin nerede o zaman?”

“Şeyler derken?”

“Bilirsin işte, kahve kupan, sevimli bir oyuncak, incikli boncuklu bir kalem,” diye yanıtladı. “Başka bir deyişle nerede tüm o döküntülerin?”

“Hı,” dedi Bradshaw. “Önceden bazı şeyler getirirdim, ama insanlar şaka olsun diye onları alıyordu. Hiçbiri geri gelmedi.”

ÖLÜM ÇEMBERİ

Poe kalbi duracakmış gibi hissetti. “Bak, sanki sadece birkaç günlüğüne ayrılıyormuşsun gibi bir çanta hazırla: Giysilerin yedekleri, bazı kişisel bakım malzemeleri, bunun gibi şeyler. Ayrıca bir seri katili yakalamak için gereken tüm alet edevatı da yanında getirmeni istiyorum,” dedi Poe. “Ve elini çabuk tut. Dördüncü cinayet işlendi.”

“Başımın ne kadar büyük bir dertte olduğunu anlamıyorsun,” diye söylendi Bradshaw.

Poe bir saat sonra anladı.

Danışmadaki memur Diane ofise doğru gelirken Bradshaw da çantasını hazırlamak üzere oradan ayrılmıştı. Flynn, Bradshaw için bir taksi tutulmasına onay vermek durumunda kalmıştı, çünkü arabası yoktu ve genellikle onu annesi işe getirip sonra da işten alırdı. Diane’in yüzünde bir gülümseme vardı ve Poe bunun kötüye işaret olduğunun farkına varmıştı.

“Telefonunuz var,” dedi Diane. “Ofisinize aktarıyorum.”

“Çavuş Poe,” dedi telefonu açtığı anda. İsminin önünde yeniden bir rütbe olması garip bir histi. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Merhaba Çavuş Poe, ben Matilda’nın annesiyim.”

Bir sessizlik oldu ve Poe söze girdi. “Affedersiniz ama doğru numarayı aradığınızdan emin misiniz? Matilda diye birini tanımıyorum.”

“Onu Tilly olarak tanıyorsunuzdur, Tilly Bradshaw,” dedi karşıdaki kadın. “Kızım az önce telefonda bana çanta hazırlamak için eve geldiğini, fakat çadırı bulamadığını

söyledi. İşyerimden çıkıp kendisine bir çadır almamı istiyor. Ayrıca bir miktar konserveye ve konserve açacağına da ihtiyacı olduğunu söyledi. Bunların hepsini ofise getirmemi istiyor. Onu fena halde heyecanlandırmışsınız Çavuş Poe.”

“Çadır... konserveler... üzgünüm Bayan Bradshaw, ama onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. O da ekibin geri kalanıyla birlikte aynı otelde kalacak. Bunun gayet açık olduğunu düşünmüştüm.”

“Pekâlâ, sanırım bu çok daha mantıklı. Fakat o neden Cumbria’ya gidiyor ki zaten? Orası kulağa ürkütücü geliyor.”

“Hey, ben oralıyım!” diye karşı çıktı Poe.

“Ah, kusura bakmayın. Ama orası kulağa oldukça kasvetliymiş gibi geliyor.”

Poe tam, “Öyle de o yüzden,” diyecekti ki bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdi. “Orası Cumbria, Bayan Bradshaw, Bağdat değil. Tilly bize bir cinayet soruşturmasında yardım edecek,” demeye razı oldu.

“Yani tehlikeli olmayacak mı?”

“Kasap, oteli yakıp kül etmeye kalkmazsa hayır.”

“Peki, böyle bir ihtimal var mı?”

“Hayır, şaka yapıyordum,” dedi Poe. En azından Bradshaw’un sosyal becerilerini nereden aldığını biliyordu artık. “O son derece güvende olacak. Sadece analitik destek için geliyor, otelden dışarı çıkacağından bile şüpheliyim.”

Bu, kadını sakinleştirmiş gibiydi.

“Pekâlâ, izin veriyorum,” dedi, “ama bir şartla.”

Poe alaycı bir karşılık vermemek için kendini zor tuttu. Bradshaw’u düşündü, üzülmesinin nedeni gitmesine izin

verilmeyeceğini düşünmesiydi. Kesinlikle kasten zorluk çıkarmamıştı. “Söylemeniz yeter.”

“Her gece evi arasın.”

İçinde bulundukları şartlar altında bu pek de mantıksız gelmedi. “Anlaştık,” dedi Poe.

“Şimdi, Matilda hakkında bilmeniz gereken birkaç şey var Çavuş Poe.”

“Dinliyorum.”

“Şey, öncelikle anlamalısınız ki o harika bir kız ve mükemmel bir çocuk. Ondan daha iyisini dileyemezdim.”

“Ama...”

“Ama aşırı içine kapanık bir yaşam sürdü. Dışarıda oyun oynaması gereken dönemde, o üniversitedeydi. İlk Oxford diplomasını aldığında on altı yaşındaydı.”

Poe, “Vay be!” gibisinden bir ıslık çaldı.

“Ayrıca okulda kalarak lisansüstü eğitimini tamamladı ve iki alanda doktora yaptı: Biri bilgisayar üzerine, diğeri de matematik ya da öyle bir şey. Benim aklım bunlara ermez. Hayatının geri kalanını Oxford’da burslu araştırmalarla geçireceğini düşünmüştük. İnsanlar ona büyük paralar veriyordu.”

“Peki, nasıl oldu da...”

“Peki, nasıl oldu da Ulusal Suçla Mücadele Teşkilatı’nda buldu kendini? Sizin tahmininiz de en az benimki kadar iyi Çavuş Poe, fakat bunun, babasından aldığı inatçı yapısıyla ilgisi olduğunu sanıyorum. Bir gece üniversiteden eve geldi ve bize bir iş başvurusunda bulunduğunu söyledi. Ona engel olacağımızı bildiğinden nasıl bir iş olduğunu zaten söylemezdi.”

“Neden bunu yapasınız ki?”

“Onunla tanıştınız Çavuş Poe. Matilda’nın olağanüstü bir zekâsı var. On üç yaşındayken bizi ziyarete gelen profesörlerden birine göre, bir nesilde ancak bir kez çıkabilecek bir zekâ. Madalyonun diğer yüzünde ise, gerçek dünyada daha önce hiç gerçekten yaşamadığından sizin ve benim için doğal olan bazı yaşamsal yetenekleri hiç gelişmedi. Sanırım bunlar tamamen onun beyninin öncelikleriyle alakalıydı. Sosyal ortamlarda oldukça zorlanır ve geçmişte bununla ilgili problemler yaşamıştı.”

Her şey daha da netleşiyordu. Belki de Flynn haklıydı, belki de Bradshaw bu iş için doğru kişi değildi. Bayan Bradshaw’a üzülmemesini ve kızının beş çayı vaktinde evinde olacağını söylemek üzereydi ki Tilly kapıdan içeri girdi. Hâlâ korkmuş görünüyordu, fakat başka bir şey daha vardı. Üzerinde kaygılı bir heyecan vardı. Artık kendisinin de gideceğini biliyordu ve sanki yola çıkmak için can atıyor gibiydi. Masasına gitti ve malzemelerini toplamaya başladı.

“Ben ona göz kulak olurum Bayan Bradshaw, söz veriyorum,” dedi Poe telefonu kapatmadan önce.

Poe yanına gitti ve tam ona yardım etmek üzereyken, daha önceki gülen adam, etrafına toplanmış çalışanları eğlendirmeye karar vermişti. Poe’nun arkasında durduğunu fark etmemişti. Ayağa kalkmış ve “Bakın millet, Bayan Geri Zekâlı yolculuğa çıkıyor,” deyip duruyordu.

Birkaç kişi kıkırdadı. Çoğu Poe’yu görmüştü ve durumun kötü olduğunu anlamıştı.

Bradshaw’un gözlerindeki heyecan bir anda yok olup gitti. Yanakları kızardı ve bakışları yere kaydı. Poe tekrar

Tilly'nin sade çalışma alanına gözünü çevirdi ve her şey yerine oturdu.

Zorbalığı görüyordu.

Kimse harekete geçmeden üç uzun adım attı ve Gülen Adam'ı sandalyesinden çekip aldı. Ceketinin arkasından yakaladığı adamı ofis boyunca sürükleyerek kafasını duvara yapıştırdı.

“İsim!” diye bağırdı Poe.

Sessizlik.

“İSİM!”

“Jon... Jon... Jonathan,” diye kekeledi adam yüzündeki dehşet dolu ifadeyle.

“Ashley Barret! Komiser Flynn! Buraya gelin lütfen!”

Flynn yerinden fırlayarak geldi. Arkasından da İK müdürü.

“Az önce söylediğin şeyi bir kere de Komiser Flynn için tekrarlar mısın lütfen?”

Jonathan'ın gözleri fıldır fıldır dönüyor, bir kaçış yolu arıyordu. Poe eliyle adamın boğazını mengene gibi kavramıştı. Adamı elinden bırakmadan Poe dönerek salona sesslendi. “Birçoğunuz benimle daha tanışmadı. Ben Çavuş Washington Poe ve hepiniz bilmelisiniz ki zorbalara kesinlikle tolerans göstermeyeceğim.”

Bu doğrudu. Göstermezdi. Değişik bir ismi olması, annesinin olmaması ve baba dediği kişinin tam bir ucube olmasının neden olduğu bu zararlı üçlü bileşim onu okuldaki zorbaları kendine çeken bir mıknatıs haline getirmişti.

Ayakta kalabilmesinin tek yolunun, kendisini gözüne kestiren kişinin de bazı sonuçlara katlanmasını sağlamak olduğunu anlaması uzun sürmedi. Zorbalar öğrendiler ki Poe karşı koyuyor, geri adım atmıyor ve sonuna kadar kavgaya ediyordu. Eğer Poe'yla bir kavgaya tutuşacaksanız, bunun iki taraftan birinin bilincini yitirinceye kadar devam etmesine hazırlıklı olmalıydınız. Ondan uzak durmaya başlamları uzun sürmemişti.

“O yüzden buradaki arkadaşınız Jonathan’a iyice bakın,” diye devam etti, “çünkü bu onun bu ofise son ayak basışı.”

Tüm ofis ağzı açık şekilde bakakaldı.

“Adaletsiz davrandığımı düşünen var mı aranızda?”

Kimse öyle düşünüyormuş gibi görünmüyordu. Ya da öyle düşünseler de bunu söylemeyecek kadar akıllılardı.

“Jonathan’ın çalışma arkadaşlarından birine karşı söylediklerini herkes duydu mu?”

Görünüşe göre hepsi duymuştu.

Poe içlerinden birini işaret etti. “Sen, adın ne?”

“Jen.”

“Jonathan ne dedi Jen?”

“Tilly’ye ‘geri zekâlı’ dedi efendim.”

“Geçinmek için çalışıyorum Jen. Bana ‘efendim’ deme.”

Poe, Flynn ve Barrett’a döndü. “Yeterli mi?”

Flynn, Barrett’a döndü. “Benim için yeterli. Ash?”

Barrett duraksadı. “Bunu Çavuş Poe ona saldırmadan da...”

“Elinde bir kalem vardı,” diye araya girdi Poe. “Onu silah olarak kullanacak sandım.”

“Yeterli o zaman,” dedi Barrett. “Jonathan Pierce, seni görevi kötüye kullanmak, zorbalık yapmak ve hakaret etmekten dolayı resmi olarak görevinden uzaklaştırıyorum. Yetki kartlarını alayım lütfen. Ayrıca kimlik bilgilerinizi verin ve disiplin soruşturmasını başlatalım, bu noktada USMT’den resmi olarak görevden alınacağınızdan hiç şüphem yok.”

“Ama... ama... ama herkes ona böyle der,” dedi Jonathan.

Poe odadakilerin aniden nefesini tuttuğunu neredeyse hissetmişti. Jonathan az önce büyük bir hata yapmıştı: Kendi paçasını kurtarmak için arkadaşlarını ele vermişti.

“Burada görevini kötüye kullanan başkası var mı?” dedi Poe.

Kimse yerinden kımıldamadı. Birkaç kişi suçluymuş gibi göründü, fakat kimse yenilgiyi kabul edecek gibi görünmüyordu.

“Yok mu? Görünüşe göre sadece sensin Jonathan,” dedi Poe. Ona doğru eğildi ve kulağına fısıldadı, “Ayrıca eğer bu olayın arkadaşım Tilly’ye geri döndüğünü duyacak olursam, seni bulur ve lanet parmaklarını büke büke koparırım. Anlaştık mı? Anladıysan başını sallla.”

Jonathan başını salladı.

“Güzel,” dedi Poe. “Şimdi defol git.” Jonathan’ı serbest bıraktı ve adam yere yığıldı.

Bradshaw’a dönerek, “Çadıra ihtiyacın yok Tilly. Komiser Flynn’la birlikte bir otelde kalacaksın. Diğer her şeyi aldın mı?” dedi.

Tilly başıyla onayladı.

“Ne bekliyorsun o zaman? Hadi git ve bize bir seri katil yakala.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Poe arabayı dönüşümlü olarak üçünün kullanacağını düşünmüştü. Bradshaw'un "Tuvalete gitmeliyim" demesinden sonra Cheshire'da bir benzinliğe çektiler, fakat Poe anahtarları ona atıp yolun geri kalanında arabayı onun kullanacağını söylediğinde, Bradshaw sürücü ehliyetinin olmadığını söyledi.

Poe bir saniye düşündü. "O zaman bunca süredir neden ön koltukta oturuyorsun? Sürücü olmayanlar arkada oturur."

Bradshaw kollarını birbirine kavuşturdu. "Ben hep ön koltukta otururum. İstatistiksel olarak en güvenli yer burası."

Tartışmanın arka tarafa da sıçraması ihtimaline karşın Flynn araya girdi. "Ben zaten arka koltuğu tercih ederim Poe," dedi.

Poe yeniden M6 yoluna çıkarken Bradshaw sürüş güvenliği konusunda nutuk çekmeye devam etti. Yan bağlantı yolundan çıkmadan önce Poe onu dinlemeyi bıraktı.

Daha önce onun gibi biriyle karşılaşmamıştı. Temel toplumsal normlardan hiçbirini anlamıyor gibiydi. Beyni ve ağzı arasında bir filtre yoktu, düşündüğü her neyse pat diye söyleyiveriyordu. Sözlü olmayan iletişimde de başarılı değildi: Göz teması kurmaktan ya kaçınıyor ya da teması hiç kesmiyordu. Eğer ona seslendiğinde Poe onu duymamazlıktan gelirse, cevap verene kadar ismini söylemeye devam ediyordu.

Bir süre sonra araba sessizliğe büründü.

Poe dikiz aynasına baktı. Flynn uyuyordu. “Bana bir iyilik yapar mısın Tilly?” Ceketinin cebine uzanıp BlackBerry’sini ona uzattı. “Bu telefonda ajanda ve bir çeşit takip uygulaması var. Bunları devre dışı bırakabilir misin?”

“Evet Poe.”

Telefonu almak için bir hamle yapmadı.

“Yapacak mısın?”

Bradshaw tereddüt etti. “Yapmalı mıyım?”

“Evet,” diye yalan söyledi Poe.

Bradshaw başıyla “tamam” işareti yaptı ve telefonu kurcalamaya başladı.

“Ama eğer Komiser Flynn soracak olursa, ona söyleme,” diye ekledi Poe.

“ASAB için çalışmak hoşuna gidiyor mu Tilly?” dedi Poe, Bradshaw telefonunu geri verdikten beş dakika sonra.

“Tanrım, hem de nasıl,” diye yanıtladı parlayan gözleriyle. “Mükemmel bir şey. Kuramsal matematiği gerçek hayattaki uygulamalara adapte etmek her yerde yapabileceğiniz bir şey değil.”

“Ona şüphe yok,” dedi Poe gülümsemeden. Bradshaw ilk kez gerçekten gülümsemişti. Gülümsediğinde yüzü değişmişti.

ASAB’daki işle ilgili konuştuktan sonra, Oxford’da geçirdiği zaman hakkında sohbet ettiler. Bu tek taraflı bir sohbetti; Bradshaw’un neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu Poe’nun. Sayıların yerine harflerin geçtiği an matematik onun için bitmişti. Gerçi Flynn’ın haklı olduğu ortadaydı. Bradshaw değerli biriydi. Profil belirlemenin tüm dalları hakkında geniş kapsamlı bilgisi vardı, fakat esas güçlü olduğu konu gerektiği takdirde ve zamanda kendine özgü çözüm yöntemleri tasarlayabilmesiydi. Flynn ona, ismini oluşturan kesik yaralarını Bradshaw’un yazdığı programın tespit ettiğini söylemişti. Poe ona teşekkür etti. Muhtemelen onun hayatını kurtarmıştı.

Bradshaw’un yüzü kızardı.

“Neden sana Washington diyorlar Poe?” dedi birkaç dakika sonra. Söylediği şeyi fark ettiğinde utangaç bir edayla gülümsedi. Değiştirerek sordu. “Poe, ilk ismin neden Washington?”

“Bilmiyorum. Başka bir şey sor,” diye cevapladı Poe.

“Neden kimse senden hoşlanmıyor?” dedi.

Poe ona bir bakış attı. Bradshaw kabalık yapmıyordu. Sohbet etme kavramını anlıyormuş gibi değildi; eğer size bir şey soruyorsa, bunun nedeni cevabını bilmek istemesiydi. “Vay canına, öylesine ortaya atılıp bir şeyler söylüyor-sun, değil mi?”

“Kusura bakma Poe,” diye mırıldandı. “Komiser Flynn bana insanlarla iletişimim üzerinde çalışmam gerektiğini söylüyor.”

“Sorun değil Tilly. Aslında insanın içini ferahlatan bir dürüstlük var söylediklerinde,” dedi Poe bir kamyonu geçtiği sırada yoldan gözlerini ayırmadan. “Ve o kadar az popüler olduğumu da fark etmemiştim.”

“Şey, evet. İstihbarat Müdür Yardımcısı Justin Hanson ve Komiser Flynn’ı senin hakkında konuşurlarken duydum.”

“Müdür Yardımcısı Hanson terfi alamadığı için beni suçluyor,” dedi Poe.

“Neden ki Poe?”

“Birçok insan benim Peyton Williams’ı soruşturmamı istemedi Tilly. O bir parlamenter yardımcısıydı ve Müdür Yardımcısı Hanson ile diğer bazı kıdemli direktörler bir skandala neden olmaktan çok korktular. Eğer en başında beni dinlemiş olsalardı, Peyton Williams şu an ölü olmazdı.”

“Ah,” dedi Bradshaw. “Ben Direktör Yardımcısı Justin Hanson’ı önemsemiyorum. Bence kaba biri.”

“Onda haklısın,” dedi Poe. “Ve bu arada, bu sabah onları duymuş olamazsın. Komiser Flynn’ın ofisine senden daha yakın olmama rağmen ben bile ne konuştuklarını duyamadım.”

“Bu sabah değil,” dedi Bradshaw. “Direktör Yardımcısı Justin Hanson, Komiser Flynn ve Direktör Edward van Zyl ile birlikte Toplantı Odası B’deydim, onlara ÇKBT verilerini gösteriyordum. Bir süre sonra sanırım benim orada olduğumu unuttular.”

Poe bir şey söylemedi. Dikiz aynasına tekrar baktı. Flynn uyanmıştı. Gözleri kırmızı ve şişti. Arabada çekilen uyku asla yatakta uyumanın yerini tutmazdı.

Bradshaw koltuğunda arkaya döndü ve “Poe’yu sevmiyorsunuz, değil mi Komiser Stephanie Flynn?” dedi.

“Sen neden bahsediyorsun Tilly!” diye haykırdı Flynn. Ama endişeli de görünüyordu. “Elbette Poe’yu seviyorum.”

“Hı,” dedi Bradshaw. “Direktör Edward van Zyl, Ağır Suçlar Analiz Birimi’nin Poe’ya kendisinin ‘seri katillerle ilgili ansiklopedik bir anlayışa’ sahip olduğu için ihtiyaç duyduğunu söylediğinde, siz de ‘fakat biraz farklı mikroskobik bir anlayışa sahip efendim’ demiştiniz. Onu sevmediğiniz için böyle söylediğinizi sanmıştım.”

Poe öyle sesli bir kahkaha patlattı ki sıcak kahvesi burun deliklerinden fişkırdı.

“Tilly!” dedi Flynn küçük düşmüş bir halde.

“Ne?”

“Özel konuşmaları asla tekrar etmemelisin.”

“Hı...”

“Bu söylediğin hiç hoş değildi. Her ikimiz hakkında da...” dedi Flynn.

Bradshaw’un altdudağı titremeye başladı ve Poe tartışmaya dahil oldu. “Kafana takma Tilly. Sevmek fazla abartılıyor.”

Tilly gülümsedi. “Buna sevindim, çünkü beni de kimse sevmiyor.”

Poe şaka yapıp yapmadığını görmek için yüzünü ona döndü. Şaka yapmıyordu.

Bradshaw camdan bakmak için kafasını çevirdi. Sohbet bitmişti.

Poe dikiz aynasından Flynn'a baktı. Yüzü utancından kıpkırmızıydı. Poe bozulmadığını göstermek için ona göz kırptı. Matilda Bradshaw'u sevmeye başlamıştı.

Yolculuğun geri kalanı sessiz sakin geçti ve akşam saat yediye biraz geçe Shap Wells Otel'i'ne vardılar.

Flynn ve Bradshaw giriş işlemlerini yaparken Poe da kendisine gelen postaları aldı. Burası onun resmi adresi olmamasına rağmen bir postacının Herdwick Çiftliği'ne ulaşmak için o zorlu tepeleri aşmasını beklemek haksızlık olurdu. Otel, postalarının resepsiyona bırakılmasına izin vermişti.

Çok az posta gelmişti. Sakin bir yaşam sürmenin avantajlarından biri de buydu; önemsiz postalardan çok az gelirdi.

Flynn resepsiyonda Poe'nun yanına geldi.

"Halloldu mu?"

"Evet," diye iç çekti Flynn. "Tilly acil çıkışa daha yakın olan odayı istedi, onun için odaları değişmemiz gerekti, ama artık mutlu görünüyor. Ona bir şeyler yemesini ve erken yatmasını söyledim."

"Hadi gidip dördüncü kurbanı görelim o zaman."

Üçüncü kurbanın öldürüldüğü yer olan Long Meg and Her Daughters ve ilk kurbanın öldürüldüğü yer olan Castlerigg görsel açıdan ülkedeki en etkileyici tarih öncesi

yapılardandı. Bunlar uluslararası üne sahip taş çemberlerdi. Cumbria'da ayrıca neolitik dönemden kalma sayısız çember vardı. Bunlardan bazıları ise öylesine küçüktü ki sadece havadan anlaşılabiliyordu.

Poe, Cockermouth yakınlarında bir çember bilmiyordu. Polis veya Kasap'ın aslında var olmayan bir çember görmüş olabileceğinden şüphe ediyordu. Cumbria'daki tepelerin çoğunda doğal olarak yüzeye çıkmış kaya katmanlarıyla taş oluşumlar vardı. Eğer bunlardan birinin ortasında dursaydınız, çemberlerin binlerce yıl önce taş devrindeki insanlar tarafından stratejik olarak konumlandırıldığını kafanızda canlandırmanız zor olmazdı.

Fakat Poe yanılıyordu.

Cockermouth yakınlarında bir taş çember vardı.

Poe gittikçe daralan yollar boyunca aracıyla ilerlemeye devam etti. Bassenthwaite Lake* kenarındaki küçük bir kasaba olan Dubwath'a doğru sağa saptı ve beş dakika sonra da yanıp sönen parlak mavi ışıklar onları istedikleri yere götürdü.

Poe polis araçlarının oluşturduğu uzun kuyruğun sonuna park etti. Üniformalı bir memur elinde sekreterlikle girişte duruyordu.

Girişteki memur onlardan kimliklerini göstermelerini istedi ve ismini kaydederken Poe'ya tuhaf bir bakış attı.

“Orada bir taş çember mi var?” diye sordu Poe.

* İngiltere'de bir göl.

Üniformalı polis başıyla onayladı. “Elva Plain. Neolitik dönemdeki ticaret eksenile alakalı olmalı.” Issız bir yerde polis kordonunun başında duruyorsanız, telefonunuzla Google’da dolanmaktan başka yapabileceğiniz çok az şey vardır.

“Bu dış kordon mu?” diye sordu Poe kontrol etmek için.

“Evet,” diye yanıtladı memur. “İç kordon orada.” Dik eğimli, rüzgâr alan bir tepeyi işaret etti. Poe kimseyi görmiyor fakat sesler duyuyordu.

Tırmanırken yol üzerinde karşılaştıkları bir diğer üniformalı polis, onlara neredeyse vardıklarını söyledi. Çemberi görünceye kadar yürümeye devam ettiler.

Çember, Elva Hill’in güney yamacında, yüksek bir düzlüğün üzerindeydi. Yapay ışıklarla aydınlatılmıştı. On beş granit taştan oluşan, aşağı yukarı otuz beş metre çapında bir çemberdi. Taşlardan en uzununun yerden olan yüksekliği bir metreden fazla değildi; bazılarıysa neredeyse hiç görünmüyordu.

Burası bir faaliyet merkeziydi.

Baştan aşağı beyaz koruyucu tulumla kaplı OYİ, yani olay yeri inceleme bir kaosun içinde dolanıyordu. Bazıları diz çökmüş vaziyette yerde çalışırken, diğerleri de çemberin orta yerinde yükselen kanıt çadırının içine ve etrafına odaklanmıştı.

İç kısımdaki kordon, çemberin dış ceperini tamamen mavi-beyaz polis şeridinin içinde bırakacak şekilde çekilmişti. Poe ve Flynn kendilerini elinde sekreterlik tutan bir başka memura daha tanıttı.

“Amirim yakında burada olur,” dedi üniformalı memur. “Onun izni olmadan sizi içeri alamam.”

Poe başıyla onayladı. Olay yerinde sıkı bir disiplin varsa, bu genellikle işin başında iyi bir soruşturma başmüfettişinin olduğu anlamına gelirdi. Ian Gamble’ın imkânsız davaları çözecek parlak fikirleri olmayabilirdi belki, ama o da güçlü yanlarını kullanıyordu. Ayrıca neden olmayacaktı ki? Cinayetlerin yüzde doksan dokuzu kapsamlı ve sistemli bir soruşturma sayesinde çözülürdü.

Flynn, Poe’ya döndü. “İçeri girmekle elde edebileceğimiz bir şey var mı? Hazır olduklarında fotoğrafları alırsınız.”

Senin için sorun olmazsa ben hızlıca bir göz atacağım. Onun nasıl biri olduğunu anlamak istiyorum.

Flynn başıyla onayladı.

Beyaz tulumlu adamlardan biri kafasını kaldırıncı onları gördü. Konuşmasını yarıda keserek onlara doğru yürüdü. Kordonun dışına çıkar çıkmaz yüzündeki maskeyi çıkardı. Bu Ian Gamble’dı, soruşturma başmüfettişi. Uzanıp Poe’nun elini sıktı.

“Seni yeniden görmek güzel Poe,” dedi Gamble. “Sonuncu kurbanın göğsünde neden isminin yazılı olduğuna dair bir fikrin var mı?”

Poe başını iki yana salladı. Ne bir incelik ne de gereksiz muhabbet vardı. Her şey tamamen işten ibaretti.

“Boş ver, bunu sonra konuşuruz,” dedi Gamble. “Bir göz atmak ister misin?”

“Sadece bir ilk izlenim oluşturmak için.”

“Öyle olsun,” dedi Gamble bir malzeme kutusunun yanındaki adama doğru dönmeden önce. “Boyle!” diye bağırdı. “Çavuş Poe’ya bir tulum getir.”

Poe'nun ismi duyulunca, tulum giymiş olan bir başka adam maskesini çıkardı.

Bu Kylian Reid'di.

Tüm tepeden duyulabilecek kadar yüksek bir sesle şöyle dedi: “Arkadaşlarının yanlış anladığı, müdürlerinin dışladığı, diğer herkesin hafife aldığı kişi... bayanlar ve baylar, işte huzurlarınızda meşhur Washington Poe.”

Poe kızardı.

Arkadaşı, Gamble'ın da ürkmesine neden olacak şekilde üzerinden atladığı güvenlik kordonunu tek hamlede aştı ve Poe'nun uzanan elini acıtana kadar sıktı.

“Artık anladım,” dedi Reid sırtarak. “Seni sadece acil bir durum olursa görüyorum. İşler böyle mi yürüyor Poe? Rezalet.”

Poe omuz silkti. “Kylian.” Sonra görüşecek vakitleri olacaktı.

Reid, Flynn'a döndü. “Peki, sen nereden tanıyorsun bu dostu olmayan herifi?”

Poe onları tanıştırdı. “Komiser Flynn, bu benim arkadaşım Kylian Reid. Kendisi büyük olaylarda dedektif çavuşu olarak görev aldı.”

“*Hâlâ* öyleyim,” dedi Reid. “Anladığım kadarıyla hepiniz Shap Wells'te kalıyorsunuz? Bir geceliğine oda kiralayayım da hep birlikte birer içki içelim.”

“Hayatımda geçirdiğim en iyi gece olacak,” dedi Flynn donuk bir ifadeyle.

Poe bu bir araya gelme işinin bekleyebileceğine karar verdi. “*Pekâlâ*, içeride ne var?” Soruyu Gamble'a sormuştu.

Reid teşkilattaki tek arkadaşı olabilirdi ama burası hâlâ Gamble'ın olay yeriydi.

“Dokuzlar kuralını biliyor musun?”

Poe başıyla onayladı. Vücuttaki yanık derecesi tıbbi olarak böyle hesaplanıyordu. Kafa ve kolların her biri % 9, bacaklar ve üst vücudun ön ve arka kısımlarının her biri % 18 sayılıyordu. Bunların toplamı % 99 ediyordu. Kalan % 1'lik kısım da cinsel organdı.

“Bakıyorum da adamın gittikçe daha iyi iş çıkarıyor. En ağır işkenceye maruz kalan o olsa da birinci kurbandaki yanıklar sadece bacaklarıyla sırtını kaplıyordu. Ön tarafında fazla yanık yoktu ve kollarına dokunulmamıştı. İkincide yanıklar çoğaldı ve üçüncüdeyse kurbandaki yanık oranı aşağı yukarı yüzde doksandı,” dedi Gamble.

“Peki, ya bu kurban?”

“Gel ve kendin gör.”

Poe, Boyle'un getirdiği tulumu giyerken Gamble da kendi tulumunu herhangi bir çapraz bulaşma* ihtimaline karşı değiştirdi. Flynn hareketlenmedi, üçüncü kurbanı yerinde görmüştü ve Reid ile kaldı. Poe alana giriş için tutulan kaydı imzaladı ve tahta yürüme şeridi boyunca Gamble'ı takip etti; bu şerit, en önemli delilin ayakla çiğnenmemesi için OYİ ekibi tarafından yere döşenmişti.

Poe'yu sarsan ilk şey koku oldu. Adli tıp çadırından beş metre uzaktaydılar ve kötü koku daha da şiddetleniyordu.

Poe yanmış insanların domuz gibi koktuğunu söyleyen bir efsanenin olduğunu biliyordu. Kesinlikle öyle

* Bakteri ve virüs bulaşmış ortamdan bakteri ve virüs bulaşmamış ortama bakteri ve virüslerin transfer olmasına denir.

kokmuyordu. Sadece insan eti olsa belki, ama yakılarak öldürülen insanlar kesilen hayvanlarla aynı işleme tabi tutulmuyordu. Kanları akıtılmıyor, iç organları çıkarılmıyordu. Yiyecek ve dışkıyla dolu sindirim sistemleri vücutta kalıyordu.

Yanan her şeyin kendine özgü iğrenç bir kokusu vardı.

Kan demir açısından zengindi ve Poe hafif metalik aromayı algılayabiliyordu. Diğerlerine göre en hoş koku buydu. Kaslar vücut yağından farklı, iç organlar kandan farklı yanardı ve yanan bağırsakların kokusu başka hiçbir şeye benzemezdi. Karma koku yoğun, tatlı ve tiksindiriciydi. Üstüne üstlük bir de belirgin petrol kokusu vardı.

Koku Poe'nun burnuyla boğazını yakmıştı. Bu kokuyu günler boyunca koklayacak ve tadacaktı. Öğürdü ve az daha kusacaktı, ama kendini toplamayı başardı.

Gamble, Poe için çadırın girişini açtı. Poe içeri girdi. Genel merkezden gelen bir patalog hâlâ ceset üzerinde çalışıyordu.

Ceset yana dönük ve doğal olmayan bir pozisyonda duruyordu. Göz küreleri patlamış, sonra da kurumuştu ve sanki kurban çığlık atarak ölmüş gibi ağzı açıktı. Poe, ısının cesetlere garip şeyler yaptığını biliyordu, yani ağız ölüm sonrası da açılmış olabilirdi. Elleri kemiklere kadar yanmıştı. Her ne kadar daha sonra kesin olarak onaylanacak olsa da Poe kurbanın “% 1”inin kayıp olduğundan emindi. Ceset hem renk hem de kıvam olarak sert siyah deri gibiydi. Bir fırında kurutulmuş gibi değil de sanki lavın içine daldırılmıştı. Ayak tabanları dışında. Onlar şaşırtıcı şekilde hâlâ pembeydi.

Patalog kafasını kaldırıp homurdanarak selam verdi.

“Aynı tutuşturucunun mu kullanıldığını düşünüyorsunuz?” diye sordu Poe.

“Kesinlikle,” dedi patalog. Poe’dan daha yaşlı ve zayıf bir adamdı. Giydiği adli tulum bir sıcak hava balonu gibi şişmişti. Kurbanın kalçasını işaret etti. Şu yarığı görüyor musunuz? Batı Florida Üniversitesi bunu birkaç senedir araştırıyordu ve artık biliyorlar ki derinin dış tabakası önce kızarıp dökülüyor. Kalın deri tabakasının büzüşüp parçalanması beş dakikayı alır. Ham petrol sadece bir dakika kadar yanacağı için, ilave yakıt kullanılmış olmalı.”

Poe, Batı Florida Üniversitesi’nin neden böyle bir araştırma yürüttüğünü bilmek istemedi, hele bu araştırmayı *nasıl* yaptıklarını ise hiç. Gerçi oralarda çok fazla mahkûm idam ediliyordu...

“Ve buraya bakarsanız,” dedi patalog, kalça, kaba et ve bel bölgesini işaret ederek, “tüm yağ erimiş. İnsanın vücut yağı iyi bir yakıttır, fakat fitil görevi görecektir bir şeye ihtiyacı vardır. Kurban çıplaktı, yani fitilin giysileri olmadığını biliyoruz. Onu tekrar masaya aldığımda daha çok şey öğreneceğim ama düşünceme göre, ateşin güç kaybettiği her sefer katil biraz daha tutuşturucu madde eklemiştir.”

“Ne kadar sürmüş bu?”

“Kurban ölene kadar.”

Poe kafasını iki yana salladı. “Beden bu hale gelene kadar.”

“Tahminimce beşle yedi saat arası. Kaslar büzüşüp kasmış, bu da şu anda gördüğümüz alışılmadık pozisyona girmesine neden olmuş ve bunun olması zaman alır.”

“Ya ayak tabanları?”

“Tüm olay boyunca ayaktaymış. Toprak o bölgeyi korumuş.” Patalog yaptığı işe geri döndü.

“Göremezsın ama vücudun alt kısmında küçük bir delik var. Kurban kazığa ayakta durur pozisyonda bağlanmış. Bu katilin en başından beri yaptığı şeylerden biri,” dedi Gamble.

“Kazık metalden olmalı,” dedi Poe. “Tahta kazık on beş dakika içinde çökerdi.”

Gamble bir şey söylemedi ve Poe onun bunu zaten bildiğini anladı.

“Yine de neden bu kurbanın diğerlerinden daha fazla yandığını biliyorum galiba,” dedi Poe. “Sanırım siz tüm gün boyunca buradaydınız, değil mi?”

Gamble başıyla onayladı. “Sabah saat ondan beri.”

“O zaman bilemeyeceğiniz bir şey var: Bunların hiçbirini yoldan görünmüyor. Olay yeri spotlarını zar zor görebiliyorsun. Çember ancak yanına geldiğinde görünebiliyor, ayrıca bu yol çoğunlukla golf kursuna gelip giden insanlar tarafından kullanıldığından, çoğu insan golf kulübünden Cockermouth’a dönerken buranın uzağından geçiyor.”

“Yani daha fazla zamanı varmış,” dedi Gamble.

Poe başıyla onayladı. “Ve eğer son sınıfların kurslarının bitmesini de beklediye, görülmüş olma ihtimali hemen hemen hiç yok.”

“Bu çok yardımcı oldu.”

Poe nasıl olduğundan emin değildi. Kasap’ın dikkatli davrandığını önceden biliyorlardı.

“İlk görüşte söyleyebileceğin başka bir şey?” diye sordu Gamble.

“Batı Florida Üniversitesi’nin barbekü davetini asla kabul etmeyeceğimi söyleyebilirim.”

Gamble başıyla onayladı ama gülmedi.

Çadırla iç kordondan dışarı çıkıp tekrar Flynn ve Reid’e katıldılar. Poe insana sıkıntı veren adli tulumu çıkardığı için mutluydu.

“Çavuş Poe’nun davayla bağlantısı hakkında medyaya hiçbir şey söylemedik Komiser Flynn,” dedi Gamble. “Baş asistanımla bunu, olayı üstlenmek adına arayan kişi için ek bir kontrol filtresi olarak kullanmaya karar verdik. Bu bilgi son derece gizli, yani hiçbir belgeye koymayın.”

“Mantıklı,” dedi Flynn başıyla onaylarken. “Ve bence bizim resmi soruşturmadan da uzak durmamız gerekiyor efendim. Poe’yu tamamen bunun dışında tutmalıyız. Şimdilik otelden çalışabiliriz.”

Gamble başıyla onayladı. Bu fikri ilk olarak Flynn’ın sunmasından dolayı Poe rahatlamış gibiydi.

“Ve görünüşe göre Çavuş Reid, Poe’yla iyi anlaşıyor, o zaman kendisi sizin bağlantınız olabilir. Onu şimdilik sizin yanınıza veriyorum. Kendisi ihtiyacınız olan her şeyi aldığınızdan emin olacak,” dedi Gamble. “Analitik desteğin yanı sıra, ASAB isimle ilgili kısımla da ilgilenebilir mi? Poe’nun katille olan bağlantısını araştırıp bulun. Her günün sonunda bilgi alışverişi yapacağız, elimizde hiçbir şey olmasa bile. Kulağa nasıl geliyor?”

“Harika,” dedi Flynn.

Bir başka el sıkışma faslından sonra, Poe ve Flynn arabaya gitti.

İşitme menzilinden çıkar çıkmaz Flynn, Poe'ya döndü. “Bu da neyin nesiydi böyle?”

“‘Bağlantı’ işi mi?”

“Evet. O iş.” Sesinden sinirli olduğu belliydi. “Bana güvenmiyorlar mı bunlar?”

Poe omuz silkti. “Güvenmedikleri kişi sen değilsin Steph. Benim.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Shap Wells tarihi bir oteldi. Neredeyse Herdwick Çiftliği kadar تنها bir yerdeydi. Buraya ancak en dar yollardan yapılan bir kilometrelik bir araba yolculuğuyla ulaşılabilirdi. İkinci Dünya Savaşı sırasında otelin bu تنها konumu, ittifak kuvvetleri tarafından avantaj olarak kullanılmıştı: Lonsdale Kontu tarafından el konulup on beş numaralı Savaş Tutsakları Kampı'na dönüştürülmüştü. Çoğunluğu Alman subayları olmak üzere iki yüz kadar tutsak burada tutulmuştu; bu dönemde bir ara kampın başında Kraliçe Mary'nin akrabası olan bir Alman prensi vardı.

Kuzey-güney yönü ana tren hattı buraya yakındı ve trenler tutsakların kaçışına olanak sağladığı için de güvenlik üst düzeydeydi. Otelin etrafı iki sıra dikenli telle çevriliydi, ayrıca kuleler nöbetçilerin güçlü projektörlerle kampın her köşesini gözlem altında tutmasını sağlıyordu. Eğer nereye bakacağınızı bilerseniz kulelerin beton kaidelerini hâlâ görebilirdiniz. Poe görmüştü; oteli iyi biliyordu. Arabası orada sürekli park halindeydi, internete girmesi gerektiğinde

otelin kablosuz ağını kullanıyordu ve haftada en az iki defa restoranda yemek yiyiyordu.

Ertesi sabah Poe, otele geçmeden önce Edgar'ı Thomas Hume'a bıraktı. Hume, geçen sene çiftlik evini ve çevreleyen araziyi Poe'ya satan çiftçiydi. Arkadaş olmuşlar ve birbirlerine ara sıra iyilik yapmışlardı. Poe, Hume'un koyununu kendi arazisinde otlatmasına izin vermiş ve ona taş duvar yapımında ara sıra yardım etmişti, genellikle Hume'un teknik yardımdan ziyade kas gücüne ihtiyacı olduğu zamanlarda ve Hume da Poe orada değilken Edgar'a göz kulak olmuştu.

Genellikle aradaki iki kilometrelik mesafeyi yürüyerek otele giden Poe o sabah dört tekerlekli arazi aracını aldı. Kendisine gelen postaları onu her zaman gülümseyerek karşılayan Yeni Zelandalı resepsiyonistten aldıktan sonra Flynn ve Bradshaw'a bakmaya gitti.

Kahvaltılarını daha yeni bitirmişlerdi ve Poe da kendine bir kahve koydu. Flynn'ın üzerinde başka bir takım elbise vardı, bu seferki siyah renkteydi. Bradshaw aynı kargo pantolonu ve spor ayakkabıları giymişti, fakat tişörtü farklıydı. Üzerinde Yeşil Dev Hulk'un renkleri solmuş bir resmi vardı ve altında da "Beni sinirlendirmeyin" yazıyordu. Poe, Flynn'ın bu giyim tarzına izin vermiş olmasına şaşırılmıştı. Aynı zamanda da şaşırmamıştı, çünkü yönetme sanatı tamamen amaçsız tartışmalardan kaçınma üzerine kuruluydu.

Beş dakika sonra Kylian Reid onlara katıldı. Flynn duyduğu hoşnutsuzluktan dolayı yüzünü buruşturdu ama yine de onun elini sıktı. Reid onları dördüncü kurban hakkında

bilgilendirdi. Kimliği henüz tespit edilememiş olsa da ceset bulunmuştu ve otopsi için hazırlanıyordu. Gamble ASAB'ın cesedi ÇKBT'ye sokmak isteyip istemediğini öğrenmek istemişti. Flynn sokacaklarını bildirdi.

Flynn burada kaldıkları süre boyunca kullanmak üzere oteldeki küçük bir konferans salonunu ayarlamıştı. Poe ana soruşturmadan ayrı çalışacakları için memnundu. Hiçbir zaman Cumbria'daki en popüler polis olmamıştı: Doğru olanı yüksek sesle söyleme eğilimi olsa olsa ona tolerans gösterildiği anlamına gelirdi ve USMT'den uzaklaştırılmasının eski görev yerinde memnuniyetle karşılandığını biliyordu. Bu umurunda değildi ama yine de görevlerini yaparlarken onların yoluna çıkarak bir gerginliğe neden olmak istemiyordu.

Zemin katta bulunan Bahçe Salonu'ndaydılar. Otelin yaşına ve ihtişamına rağmen oda modern ve iyi donatılmıştı. Flynn onlara gerekenden daha büyük bir oda seçmişti, böylece odayı bölümlere ayırabilirlerdi. İlk yarım saati Bradshaw'un araç gereçlerini kurmak ve masaları yerleştirmekle geçirdiler; böylece bir toplantı alanına sahip olacaklar ve kendilerine hareket alanı bulabileceklerdi. Duvarlara herhangi bir şey raptiyelemeleri veya yapıştırmaları yasaktı, bundan dolayı Flynn fazladan beyaz tahtayla sunum tahtası istemişti.

Soruşturma odaları önemli soruşturmaların nabzının attığı yerlerdi ve Poe'nun duyduğu tatlı heyecan kendisine tanıdıktı; yeni bir soruşturma odası kurmanın insanı canlandırıcı bir tarafı vardı. Burası yakında, bildikleri ve bilmek

istedikleri şeyler hakkındaki ipuçları ve sorularla dolmuş olacaktı.

Bu, Poe'nun daha önce görev aldığı soruşturmalardan farklı olacaktı. Carleton Binası'ndaki resmi soruşturma odasında Gamble personellerden oluşan bir orduya sahipti: Ofis yöneticileri, harekât direktörleri, belge okuyucular, kayıt memurları, sunum memurları, çevre araştırma koordinatörleri, sonuç bildirim memurları ve dosya hazırlama memurları.

Shap Wells'te sadece dördü vardı. Bu onların serbest çalışmasını sağlıyordu.

Bradshaw bilgisayarların fişini taktığında işe koyuldular.

Başlangıcı Flynn yaptı. “Benim önerim, Poe'nun isminin neden Michael James'in göğsünde kazılı olduğunu bulmakla başlamak. İtirazı olan var mı?”

Poe herkese konuşması için söz verdi. Kimse bir şey söylemedi.

Elini kaldırdı. “Sadece bir fikir.”

Hepsi dönüp ona baktı.

“Bence en azından şu an için, bunun dikkati başka yöne çekmek için yapılmış bir hareket olduğunu farz etmeliyiz. Kurbanların hiçbirini tanımıyorum ve biliyorum ki kıdemli komiser Gamble tüm eski dosyalarımı inceleyip içeri attığım kişiler arasında profili seri katile uyan birinin olup olmadığına bakacaktır. Biz bu şekilde nasıl katkı sağlayabiliriz ki?”

“Anladığım kadarıyla aklında farklı bir sıralama var?” dedi Flynn.

Poe başıyla onayladı. “Daha cevaplanmamış çok daha önemli bir soru var.”

“Nedir o?” diye sordu Reid.

“Birinci ve ikinci kurban arasındaki zaman aralığı neden bu kadar uzunken, ikinci, üçüncü ve dördüncü arasındaki bu kadar kısa?”

Flynn biraz sinirlenmiş gibiydi ve Poe bunun nedenini biliyordu. Tecrübeleri gösteriyordu ki –ve bu istatistiklerle de destekleniyordu– seri katiller yavaş bir başlangıç yapıp sonra hızlanırdı.

Kendisine patronluk taslanmasına mahal vermeden devam etti. “Biliyorum ki bana seri katiller ve öldürme güdülerinin ilk kurbanlarından sonra tatmin olmasıyla ilgili bir ders vereceksiniz, fakat bu davada cinayetler arasındaki zaman gittikçe kısalıyor. Doğru değil mi?”

Flynn bir baş hareketiyle onu doğruladı.

“Ve kurbanlardan hiçbiri birbirini tanımıyor, değil mi?”

Bu defa cevap veren Reid oldu. “Soruşturma sırasında aralarında bir bağlantı bulunamadı. Tabii dördüncü kurban hakkında bir şey diyemem; daha kimliği tespit edilmedi.”

“Ne demeye çalışıyorsun Poe?” diye sordu Flynn.

“Demeye çalıştığım şu Steph, Cumbria’yı bilmeyen biri gibi düşünüyorsun. İngiltere’nin üçüncü büyük idari bölgesi olabilir ama nüfusu azdır.”

“Peki, bu ne anlama geliyor?”

“Bu, adamların birbirini *tanımıyor* olmasının istatistiksel olarak pek mümkün olmadığı anlamına geliyor.”

Flynn ve Reid gözlerini Poe'ya dikti. "İstatistik" kelimesini duyan Bradshaw ki bu kelime onun için bir start tabancasıydı, klavyeye atıldı.

"Ben buradanım, Kylian da öyle ve sana şunu söyleyebiliriz ki burada herkes herkesi tanıyor gibi görünüyor."

"Biraz zayıf bir ihtimal," dedi Flynn.

"Öyle," diyerek onayladı Poe. "Ama kurbanların hepsinin yaş ve sosyoekonomik olarak aynı grupta olduğunu da hesaba katarsan, birbirlerini tanımama olasılığı daha da düşmüş olur. Burası Knightsbridge değil. Cumbria'nın bazı kesimlerinde gayrisafi milli hasıla Çek Cumhuriyeti'nden düşüktür. Kaç tane milyonerimiz olduğunu sanıyorsun?"

Odadaki tek ses Bradshaw'un klavyesinden geliyordu.

"Fakat birbirlerini tanımadıklarına eminiz," diye ısrar etti Flynn. "Tabii hepimizin kaçırdığı bir şey olduğunu söylüyorsan, o ayrı."

Poe omuz silkti. "Öyle sayılır, ama yine ilk söylediğime geliyoruz. Neden birinci ve ikinci kurbanlar arasında bu kadar uzun bir zaman aralığı var?"

Poe bekledi.

"Ya bu adamlar birbirini tanıyıp da bunu hep birlikte sakladılarsa? Ya bu adamlar götürüleceklerini biliyorduy-sa? Belki de sadece onların görebileceği bir bağlantı vardı aralarında. Şimdi Graham Russell öldürüldü de ne oldu? Tüm ülkedeki cinayet ve pedofili kurbanlarının telefonlarının dinlenme işini yürütmüştü, onun zarar görmesini dileyen insanların sayısı bir hayli fazla olmalıydı. Ve artık dosyada ne yazarsa yazsın, Gamble'ın en başta belirlediği

sorgu öncelik sırasının bu olduğunu biliyoruz. Eğer haklıysam, diğerlerinin Russell'ın ölümünü basitçe kötü şans olarak değerlendirmeleri kuvvetle muhtemel. Fakat ikinci kurban da aynı yöntemle öldürüldüğünde, içlerinde en iyimser olanlar bile neler olup bittiğinin farkına varmıştır. Artık Kurbancı'nın işi ağırdan almak için bir nedeni yoktu; öyle ki bir listeyi takip ederek ilerliyordu. Hızlanmak için her türlü nedeni vardı.”

Flynn kaşlarını çattı. “Peki, ama madem hedef alındıklarının biliyorlardı, neden polise gitmediler?”

“Gidemezlerdi,” dedi Reid. “Eğer Poe dediklerinde haklıysa, o zaman adamların birbirleriyle bağlantısı açığa vuramayacakları bir nedene dayanıyor olabilir.”

“Ve kişisel servetleri de göz önüne alınırsa, bunun kanunsuz bir şey olduğu neredeyse kesin,” diye ekledi Poe.

“Fakat adamların ne zaman kaçırıldıklarından emin değiliz,” dedi Flynn. “Hepsinin cinayetler başlamadan önce kaçırılmış olma ihtimali var.”

Mükemmel teori yoktur diye düşündü Poe.

“Yüzde 3,6,” dedi Bradshaw başını kaldırıp bilgisayar ekranının üzerinden bakarak.

Diğerleri ona baktı.

“Az önce yazdığım bir programı kullanarak yaptığım hesabın sonucuna göre, kilometrekareye 73,4 kişinin düştüğü bir popülasyonda, bu sosyal sınıftaki üç adamın birbirini tanımama olasılığı yüzde 3,6. Bazı değişkenlerle birlikte bu oran yüzde 2'ye kadar inebilir veya 3,9'a kadar çıkabilir, ama hesap güvenilir.”

Reid ağzı açık şekilde bakıyordu. “Bir program mı *yazdın?*” Saatine baktı. “Beş dakikadan kısa sürede mi?”

Bradshaw başıyla doğruladı. “Zor olmadı Çavuş Reid. Sadece elimdeki bir aygıtı adapte ettim.”

Poe ayağa kalktı. “Anlaşılmıştır o zaman. Tilly ve hesaplamalarıyla tartışmak yok.”

Bradshaw, Poe’ya utangaç ve minnet dolu bir bakış attı. “Hadi, işe koyulalım o zaman,” dedi Flynn.

On iki saat geçmişti ve hepsi keyifsiz bir ruh hali içindeydi.

Kurbanların birbirini tanıdığına dair en küçük bir ipucu bile bulamamışlardı. Aynı golf kulüplerinde bulunmamış, aynı hayır kuruluşlarında görev almamışlardı. Sadece birkaç defa aynı restoranda yemek yemişlerdi, o da farklı zamanlarda. Bradshaw adamların süpermarket puan kartı bilgilerine ulaşmayı başarmıştı ki aynı mağazalardan alışveriş yapmamışlardı. Gamble atladıkları bir şey olup olmadığını görmek için kurbanların komşu ve arkadaşlarıyla tekrar görüşmeye söz vermişti, bu yüzden Reid onu aradı, fakat Poe’nun teorisi pek de mantıklı görünmüyordu.

İçinde bulundukları çaresizliğin üzerine, bir de oda da işlerin yürümediği gerçeği eklenmişti. Sürekli rahatsız edilmelerinden dolayı duvara gizli bilgi içeren herhangi bir şey veya grafik asamıyorlardı. Çay ve kahve getiriliyor, banket müdürü bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını kontrol ediyordu. Ayrıca misafirler üç defa yemek salonu olduğunu düşündükleri için odaya girmişlerdi. Hele mankafanın teki bunu iki kez yapmıştı.

Burası güvenli bir oda olmadığından, gün sonunda her şeyi toparlayıp kaldırmak zorunda kaldılar.

Her şeyi ortaya döküp başına sadece ilk kez oturmuş ol-salar da ümitsizlik duygusu apaçık ortadaydı.

Kapı çalındı ve banket müdürü kafasını uzattı. “Rahatsız edilmek istemediğinizi söylediğinizi biliyorum, ama akşam yemeği menüsünün getirilmesini isteyip istemediğinizi so-rabilir miyim? Yemek salonu kapanmak üzere de.”

“Bir öneride bulunabilir miyim?” diye sordu Poe, müdür ayrıldıktan sonra. “Neden yarın benim evimde çalışmıyo-ruz? Alt kat açık plan bir alan ve neredeyse bu odayla aynı büyüklükte. Duvarlara bir şeyler tutturmakla ilgili kuralla-rım yok ve orası buradan daha güvenli. Ayrıca çoğunlukla orada olacağım zaten.”

“Bilemiyorum Poe,” dedi Flynn. “Sıradaki kurban sen olmalısın, hatırladın mı?”

“Daha da iyi, o zaman her gün otele gidip gelmek zo-runda kalmam. Eğer biri beni tutup götürmeye kalkacaksa, bunu ben açık arazide yalnız başımayken yapacaktır.”

Flynn bunun üzerinde düşünürken anlık bir sessizlik oldu. “Tilly?” diye sordu. “Orada sinyal alabilir misin?”

“Eğer alamazsam, telefonumun internetini bilgisayara bağlarım.”

“Oraya nasıl gideceğiz?” diye sordu Flynn, Poe’ya. “Bir kereliğine o yolu yürümek güzeldi ama bunu her gün yap-mam.”

“Sen ve Tilly için arazi aracımı bırakacağım. İhtiyacınız olan her şeyi römorka koyabilirsiniz.”

ÖLÜM ÇEMBERİ

“Ya ben ne olacağım?” diye sordu Reid.

“Sen mi? Sen yürüyebilirsin,” dedi Poe.

Reid pis pis sırttı.

Herkes Flynn’a dönmüş, vereceği kararı bekliyordu.

“Pekâlâ, denemeye değer. Bugün bir felaketti.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Poe, Edgar'ı aldı ve arazi aracını otele geri getirdi. Herdwick Çiftliği'ne gitmek için tepeleri geçerek yapılan yürüyüş insana kendisini zinde hissettiriyordu. Kararmaya başlayan hava her yeri kızıla boyamıştı. Edgar bir tavşanı yakalamak için fırlamış ama kısa süre sonra geri dönmüştü. Poe onun bir tavşanla yakınlaştığında ne yapacağını bildiğinden pek de emin değildi.

Kendine basit bir akşam yemeği hazırladı: Peynirli ve turşulu bir sandviç, bir paket cips ve bir fincan koyu çay. Günü iyi geçmemişti, fakat Poe haklı olduğunu biliyordu; Kasap kurbanlarını belirlerken sadece yaş ve varlık durumuna bakmıyordu. Zihnindeki düşünceleri tekrardan sıraya soktu. Haklı olmayı umdu. Eğer değilse, o zaman dışarıda bir yerlerde planlı, adli tiptan anlayan, teknik beceriye sahip, insanların cinsel organlarını kesip onları yakmaktan hoşlanan bir seri katil var demekti.

Ve sıradaki kişi kendisiydi.

Eğer gece vakti biri çiftliğe yaklaşacak olsa, Edgar bir kurt gibi ulurdu, ama buna rağmen Poe burada yaşamaya başladı. İlk kez kapısını kilitleyip pencerelerini kapattı. Şaşırtıcı şekilde iyi bir uyku çekti. Tek bir kâbus bile görmedi.

Poe uyanır uyanmaz önlerinde harika bir bahar günü olduğunu anladı. Bir yumurta haşladı, Edgar'ı dolaştırdı, sonra da ekibin gelmesini bekledi. Reid yol kenarından yürümüştü ve ilk gelen o olmuştu. Hemen ardından arazi aracıyla Flynn ve Bradshaw geldiler.

Bradshaw, Edgar'ı görünce bir sevinç çılgılığı attı.

“Bana bir köpeğin olduğunu söylememiştin Poe!” diye haykırdı. Bradshaw ve Edgar çok iyi anlaşınca sonraki on dakika boyunca iş unutuldu. Hep bir ilgi delisi olmuş olan Spaniel, dosdoğru Bradshaw'a yönelmiş ve onu dil darbele-ri ve köpek tüyüne boğmuştu. Bradshaw katıla katıla gülüyor, bir yandan da sanki kaçmasından korkuyormuşçasına kollarını köpeğin boynuna doluyordu. Poe, Edgar'a vermesi için Tilly'ye biraz mama verdi ve böylece ikisi arasındaki arkadaşlık perçinlendi.

Hep birlikte Tilly ile Edgar'ı izliyorlardı. Aradan biraz zaman geçince Flynn onları kendilerini toparlamaya davet etti. “Edgar'la daha sonra oynarsın Tilly. İşe koyulmamız lazım.”

Poe tüm pencereleri açmış, bahar güneşi tüm odayı doldurmuştu. Evin zemin katı, süslü köşeleri olmayan dikdörtgen şeklinde bir alandı. Ön tarafta iki pencere ve bir de kapı bulunuyordu. Arka tarafındaysa pencere yoktu. Poe, yıllar önce, sert geçen kış mevsimleri boyunca çoban üst katta

yaşarken koyunların da şu an bulundukları yerde kaldığını anlattı. Bu hem onları soğuktan koruyor hem de yapının ısınmasını sağlıyordu. Duvarların iç tarafı dış tarafıyla aynıydı: Çıplak, kabaca yontulmuş taş yüzey. Tavan kirişleri eski ve sağlamdı, on yıllar boyunca maruz kaldıkları dumandan dolayı kararmışlardı. Odanın merkezinde bir odun sobası vardı. İçinde odun vardı ama daha yakılmamıştı. Ilık bir gün olmasına rağmen Poe daha sonra sobayı yakacaktı; suyunu bu şekilde ısıtıyordu.

Poe bir pot dolusu kahveyi masanın ortasına koydu ve çalışmaya başladılar. Onun araştırma sırasına göre gittikleri için, Flynn ilk oturumu onun yönetmesine izin verdi.

“Ana düşüncemize geri dönelim millet. Bu adamların birbirlerini belli bir noktada tanımış olduğunu farz etmemizi istiyorum. Onlar belki de bu gerçeği saklıyorlardı, fakat biz dedektiflerin işi bu; ortaya çıkarmak.”

Bradshaw parmak kaldırdı.

Poe bekledi ama Bradshaw bir şey söylemedi. Poe önce ona şaşkın gözlerle baktı, sonra hatırladı ki daha bir sene öncesine kadar kızın tüm hayatı sınıf ve konferans salonlarında geçmişti. “Tilly, parmak kaldırmana gerek yok. Ne oldu?”

“Ben dedektif değilim Poe. Ulusal Suçla Mücadele Teşkilatı’nın bir çalışanıyım, fakat benim sizin gibi tutuklama yetkim yok Çavuş Reid ve Komiser Stephanie Flynn.”

“Eee... açıklığa kavuşturduğün için teşekkürler Tilly. Bunu öğrendiğimiz iyi oldu.”

Bradshaw başını salladı.

Sonraki dört saat boyunca Graham Russell, Joe Lowell ve Michael James'in hayatlarını ve ölümlerini derinlemesine araştırdılar. Öğle vakti Reid'e bir telefon geldi.

“Dördüncü kurbanın ismini artık biliyoruz. Clement Owens. Altmış yedi yaşında. Emekli hukuk müşaviri. Özel sektörde çalışmış ve bankaları temsil etmiş. Mal varlığı dışında diğerleriyle bariz bir bağlantısı yok. Yakında daha fazla bilgi alacağız.”

Flynn bir ara verdi. Hepsi acıkmaya başlamıştı ve o yanında sandviçler getirmişti. Poe dışarıda yemeyi önerdi.

Her ne kadar Poe, Cumbria kışının o kaba güzelliğinin tadını çıkarmış olsa da bir yıldan fazla süredir Shap'te yaşıyordu ve favori mevsiminin bahar olduğunu söyleyebilecek kadar tecrübesi vardı. Her yerde görülebilen koyunları bir kenara bırakırsak, kış mevsimi tepelerin elinden yaşamı alır, ardında hektarlarca alabildiğine uzanan çorak ve solgun arazi bırakırdı. Bahar mevsimi sanki yeniden bir dirilişti. Günler daha uzundu, cansız bitkiler ısınan toprakla birlikte yeşillenir, süpürgeotları çiçek açardı. Likenlerle yosunlardan oluşan egzotik bahçeler hayat bulurdu. Şiddetli, dondurucu rüzgârların yerini yoğun çiçek kokuları taşıyan esintiler alırdı. Kuşlar yuva yapar. hayvanlar çiftleşirdi ve havada taze bir iyimserlik hissi dolanırdı. Yılın bu bölümü, sizin kırsal Cumbria yaşamının güzelliği ve ağır temposundan keyif almanızı sağlayan zamandı.

Flynn bir telefon görüşmesi yapmak için kalkmıştı, Bradshaw da tepe boyunca Edgar'ı kovalıyordu, o sırada Poe döndü, "Seni tekrar görmek güzel Kylian. Ne kadar oldu görüşmeyeli?" diye sordu Reid'e.

"Beş yıl," diye homurdandı Reid ağzı jambon ve yumurtayla doluyken.

"Beş yıl mı? Olamaz. Seni son görüşüm..."

"Annemin cenazesindeydi," dedi Reid suçlayıcı bir ifadeyle.

Poe'nun yanakları kıpkırmızı oldu. Reid'in annesi, uzun bir hastalık döneminden sonra motor nöron hastalığından dolayı ölmüştü. Reid haklıydı, onu en son cenazede görmüştü.

"Üzgünüm dostum," dedi Poe, fakat Reid "takma kafana" anlamında bir el hareketi yaptı. "Baban nasıl?" diye sordu Poe.

"Babamı bilirsin Poe. Sırf annem ona olması gerektiğini söylediği için emekli oldu. Hâlâ Lancashire'da bir at çiftliği için çalışıyor. Ona para verip vermediklerinden emin değilim, boş zamanını değerlendirmek için yapıyor bu işi. Çalışmadığında ya şöminenin karşısında uyukluyor ya da yarış üzerine kitaplar okuyor."

Reid'in babası yarış atları üzerine uzmanlaşmış çok saygın bir veterinerdi. Çocukken Poe, George Reid'in veteriner kliniğine gitmeyi çok severdi. Orada her zaman ilgilecek hayvanlar olurdu.

"Senin baban nasıl?" diye sordu Reid gülümseyerek. "Hâlâ hippi mi?"

ÖLÜM ÇEMBERİ

Poe gülümsedi. Söylediği, gerçekten o kadar da uzak değildi. Poe'nun babası hayatını seyahat etmeye adanmıştı ve Birleşik Krallık'a nadiren gelirdi. Sadece Poe'yu büyütürken bir yerde belli bir süre sabit yaşamıştı. Bu sıkıcı hayata dayanamayan annesi, Poe daha bebekken onları terk etmişti. Babası göçebe ruhundan geçici olarak feragat edip Poe'yu yalnız başına yetiştirmişti. Poe orduya katılır katılmaz da tekrardan çekip gitmişti. E-posta yoluyla iletişimde kalmışlar, fakat neredeyse üç senedir birbirlerini görmemişlerdi. Poe'nun bildiği kadarıyla babası Brezilya'da bir yerlerdeydi. Orada neler yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Yağmur ormanlarının derinliklerinde yaşıyor ya da siyasete atılıyor olabilirdi, bunu söylemenin gerçekten de bir yolu yoktu. Babası onu çok sevmiş fakat hiçbir zaman “geleneksel” denilebilecek ebeveynlerden olmamıştı.

Poe'nun teşkilattan uzaklaştırılmasından birkaç hafta sonra annesi, kendisine çarpıp kaçan bir sürücü tarafından öldürüldü. Bundan ancak, annesinin yakılmasından beş hafta sonra babasından aldığı e-posta yoluyla haberi oldu. Herhangi birinin ölümüne üzüleceği gibi annesinin ölümüne de üzülmüştü, ama buna takılıp kalmadı. Annesi uzun zaman önce kendi ihtiyaçlarını onunkilere yeğleyerek bir seçim yapmıştı.

“Görüştüğün kimse var mı?” diye sordu Reid.

Poe “hayır” anlamında kafasını salladı. İlişki yürütmek onun için hep zor olmuştu. Hampshire'da olduğu sırada birkaç kadınla ilişkisi olmuştu, fakat hiçbiri birkaç haftadan fazla sürmemişti. Bir terapist ona bunun nedeninin ruhunun

derinliklerine yerleşmiş olan terk edilme korkusu olduğunu söyleyebilirdi, ama Poe da ona yanıldığını söylerdi: Terk edilmekten korkmuyordu, onun bildiği tek şey buydu...

“Ya senin?” diye sordu Poe.

“Ciddi bir şey yok.”

“Ne romantik hergeleleriz, değil mi?” Poe gülümsedi.

Flynn telefon konuşmasını bitirip yanlarına döndü. “Az önce Direktör van Zyl’le konuştum,” dedi. “Burada ne kadar gerekiyorsa kalmamızı istiyor. Ona yeni soruşturma taktiğimizden bahsettim ve bana devam etmeye değer olduğunu söyledi.”

Flynn oturdu, kendine bir fincan kahve koydu ve bir sandviç aldı eline. Yorgun görünüyordu ve Poe bu davanın onu rahatsız ettiğini biliyordu. Bunların hiçbiri mantıklı değildi, özellikle de kendisinin olaylarla olan bağlantısı. ASAB’ın işi soruların cevaplarını bulmaktı, yeni sorular ortaya atmak değil.

Güneş parlak ve manzara her zamanki gibi nefes kesici. Engebeli arazi, ağaçsız tepeler, doğal ve kaba taşlar her yöne kilometrelerce uzunluğunda yayılmıştı. Edgar, Flynn’ın ekmeğinden bir parça almaya çalıştı, fakat ona sandviçinin neredeyse tamamını veren Bradshaw’un aksine, Flynn o üzgün bakışlı şirin köpeğe duyarsız kaldı. Edgar yiyeceğin bittiğini anladığında yürüyerek uzaklaştı ve çok geçmeden bir çığlık koptu. Bir balaban panik halinde havaya fırladı. Edgar tekrar ortaya çıktığında keyifli bir görüntüsü vardı.

“Kuşları rahat bırak Edgar!” diye bağırdı Poe, köpek yerdeki yuvayı bulamadan önce. İhtiyacı olan son şey,

köpeğinin ağzında kuş yavrularıyla Bradshaw'un yanına geri gelmesiydi. Edgar gönülsüzce eve döndü.

Flynn ceketinin üzerindeki kırıntıları silkeledi. Üzerinde buraya ilk geldiği gün giymiş olduğu takım vardı, şu ince çizgili olan. Bradshaw'un üzerinde ise alışılmış kargo pantolonu ve tişörtü vardı. Reid jilet gibiydi; kendisi her zaman kıyafete düşkün biri olmuştu ve asla salaş giyinmezdi. Zaman geçirmek için bir araya geldiklerinde bile, Reid takım elbise giyerdi ve Poe onun, kendi salaş halini bir sıkıntı, bir bayağılık olarak görüp görmediğinden şüphe ederdi. Poe hâlâ dünkü giysileriyleydi ve bu ona bir şeyi hatırlattı, cebindeki postaları hâlâ açmamıştı.

Postaları eline aldı ve zarfları gözden geçirdi. Gaz tedarikçisinden bir mektup vardı, yeni tankının teslim tarihinin değiştiğini bildiriyordu. Sondaj firmasından gelen mektupta ise kuyu pompasının garanti süresinin bittiği yazıyordu. Eğer garantiyi yenilemek istiyorsa bu ona ayda altı sterline patlayacaktı. Poe bunu istemiyordu.

Sonuncusu düz, kahverengi bir zarftı. Ön tarafında kendi ismi yazıyordu ve damgası yerel bir postanedendi. Bir bıçak aldı, kapağın altından sokup keserek açtı. Zarfı sallayarak içindekini çıkardı.

Bu bir kartpostalı. Üzerinde sıradan bir kahve fincanı resmi vardı. Üstteki köpükle bir şekil çizmek için fazlaca uğraşılmıştı. Bildiği kadarıyla buna "latte sanatı" deniyordu. Londra'da yaptıkları bir şeydi, Cumbria'da değil.

Kartpostalın kapağını açtı. Nefesi kesilmiş olmalıydı ki Flynn, Reid ve Bradshaw hep birlikte dönüp ona bakakaldı.

“Ne oldu Poe?” diye sordu Flynn.

Arka yüzünde ne yazdığını herkesin görebilmesi için kartı çevirdi.

Bir sembol, iki kelime.

?

Washington Poe

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Flynn. Dönüp Poe’ya baktı. “Bu da ne?”

Poe gözlerini kartpostalıdan ayırmadı. “Kesinlikle hiçbir fikrim yok,” diyebildi.

Diğerlerinin de bir fikri olmadığı açıktı. Duyulabilen tek şey, Edgar’ın bulduğu bir kemiği kemirme sesiydi. Kimse o kemiği nereden bulunduğunu bilmek istemiyordu.

“Peki, bu ters yöne bakan soru işareti de ne demek oluyor?” diye ekledi Flynn. Reid, Gamble’a haber vermek için onu ararken, Flynn da kartla zarfı şeffaf bir delil torbasına koydu. Gamble adli inceleme için oraya birini göndereceğini söylediyse de bir şey çıkacağından kimsenin umudu yoktu. Kasap keşmekeş içindeki suç mahallerinde hata yapmamıştı; acelesi yokken yapması çok düşük bir ihtimaldi.

Bradshaw delil torbası üzerinden kartın her iki tarafını da taradı, böylece ellerinde kartın bir elektronik kopyası da olacaktı. Arada bir ekrana dokunup parmaklarıyla görüntüyü büyütüp küçülterek neredeyse on dakika boyunca

tabletine baktı. Kaşlarını çatmaya ve kendi kendine mırıltıdanmaya başladı.

“Nedir o Tilly?” diye sordu Flynn.

“İçeriye gitmeliyim,” diye yanıtladı Bradshaw. Başka bir şey söylemeden yerinden kalktı. Yanına gittiklerinde dizüstü bilgisayarını açmış, bir şeye bakıyordu. Poe’ya döndü ve ona, “Duvara asabileceğin beyaz bir çarşafın var mı Poe?” dedi.

Bir çarşaf vardı ve şansına temizdi. Reid çarşafı asma-sı için ona yardım ederken, Bradshaw da yanında getirdiği projektörü kuruyordu.

Onlar asma işini bitirdiklerinde Bradshaw da hazırды. Projektörün odağını çarşafın üzerine ayarladı. Google’ın ana sayfasına girdi ve arama çubuğuna “İroni İşareti” yazdı. Hiçbir şey olmadı ve Bradshaw yavaş internet bağlantısı için özür diledi.

Bir resim belirdi. Bu aynı semboldü; ters yöne bakan soru işareti: ؟

Altında açıklaması vardı:

İroni işareti bazen sarkazm işareti olarak da bilinir, cümlelerin retorik, ironik veya sarkastik olarak algılanması gerektiğini gösteren, az bilinen bir noktalama işaretidir. Cümlelerin içinde başka bir anlamın bulunduğunu göstermek için de kullanır.

“Tilly,” dedi Flynn, “Bununla nereye varmaya çalı...”

“Bırak konuşsun patron,” dedi Poe. “Sanırım biliyorum.”

Bradshaw, Poe'ya minnettar bir ifadeyle baktı. "Teşekkürler Poe. Anlatmaya çalıştığım şey, Komiser Stephanie Flynn, bunu yaptığımda," derken görüntü bulanıklaşınca kadar projektörün ayarıyla oynadı, "işaret ne gibi görünüyor?"

Zaten ne olduğunu anlamış olsa da Poe gözlerini kısarak görüntüye baktı. Flynn'ın da görüp görmediğini anlamak için onu izledi.

"Beş rakamı gibi görünüyor," dedi Flynn.

Bradshaw heyecanlı bir şekilde başıyla onayladı. "Daha önce, katilin Michael James'in göğsüne 5 rakamını kazıdığını düşünmüştük, fakat ya bu sadece bir apofeniyse, yani..."

"Apofenin ne olduğunu biliyoruz Tilly," dedi Flynn.

"... aslında olmayan bağlantıları görmek," diye bitirdi Bradshaw ona aldırış etmeden. "Ya 5 rakamını, kendimizi sayı aramaya şartlandırduğımız için gördüysek? Ayrıca programım olasılık üzerinde çalışıyor; ironi işaretini algılayamadığı için doğrudan ona en yakın imgeyi seçti."

"Beş rakamını," dedi Poe.

"Evet Poe," diye karşılık verdi. "Programın referans noktalarına en yakın eşleşme beş rakamı. Ondan sonra gelen ise 'S' harfi."

"Orijinal yaraları görmemizin bir yolu var mı?" diye sordu Poe.

"Evet Poe. Veriler hâlâ dizüstü bilgisayarında."

Dizüstü bilgisayarının birkaç düğmesine bastı ve Poe'nun isminin üç boyutlu görüntüsü ekranda belirdi. Bu isminin en net görüntüsüydü, tüm harfler farklı slaytlardan

alınmıştı; bundaki amaç, görüntüleme için en uygun olanların kullanıldığından emin olmaktı.

“Sembolü ayırabilir misin?” diye sordu Poe. Beş rakamını aklından çoktan silmişti.

Bradshaw resim üzerinde biraz daha oynadı. Sembolün elli adet görüntüsü vardı, hepsi de kısmen farklı derinliklerden alınmıştı. Bradshaw hepsiyle bir slayt gösterisi oluşturdu, deri yüzeyine yakın olanlar en başta yer alıyordu. Yanmış olan etin verdiği hasardan dolayı, ilk birkaç tanesi beş rakamı gibi göründü. Daha derinlere inildikçe, kesikler daha da belirgin hale geliyordu. Son birkaç görüntü hiç de net değildi, sadece göğüs kemiğindeki birkaç çentik görünüyordu. Bradshaw birkaç slayt geriye gitti.

“İşte,” dedi Reid. “İşte burada.”

Bradshaw slayt gösterisini durdurdu.

Hepsi ekrana gözünü dikti. Daha önce beş rakamının alt kısmının aslında ayrı, ama daha küçük bir yara olduğunu düşünmüştü. Kasap, soru işaretinin kıvrımlı kısmının altına, noktayı temsil etmesi için tek bir bıçak yarası açmıştı. Muhtemelen önce bıçağı batırmış, sonra da çevirip derinlik vererek belirgin hale getirmişti. Ateş ette kopmalara neden olurken, alttaki kesik rahatça ilerleyebileceği yolu seçmiş ve soru işaretinin alt kısmıyla birleşmişti. Üstte kalan ÇKBT görüntüleri beş rakamı gibi görünse de altta kalan yaralar kesinlikle öyle görünmüyordu. Mükemmel bir açıklama olmasa da Poe, Kasap’ın kıpırdayan ve çığlıklar atan kurbanın göğsüne zarif ve gizli bir sembol kazımak için elinden gelenin en iyisini yapmış olduğunu düşündü.

Ve kimse bunu fark etmediğinden, Kasap bir kartpostalla bunun devamını getirmişti.

Eğer haklılarsa ki Poe öyle olduğunu düşünüyordu, o zaman kendisi beşinci kurban değildi. Bu iyi haberdı. Kötü haber ise Kasap'ın onun nerede yaşadığını biliyor olmasıydı.

“Pekâlâ, patron, seni bilmem ama eğer üzerine bahse girmem gerekseydi, onun artık beş rakamı değil, bir roni işareti olduğunu söyledim,” dedi Poe.

“*İroni işareti*,” diye düzeltti Bradshaw.

“Aynı fikirdeyim,” dedi Flynn. “Olmaması için çok fazla tesadüf var.”

Poe az da olsa heyecanlanmıştı. Bradshaw, ironi işaretinin bir fonksiyonunun da cümle veya paragrafın başka bir anlam taşıdığını göstermek olduğunu söylemişti. Delil torbasını eline aldı. “Hepimiz bunun ilk mesajı anlamadığımız için mi gönderildiğini düşünüyoruz?”

Flynn duraksadı. “Başka bir şey düşünemeyiz ki.”

“Ve ilk iki kurbanda kesinlikle hiçbir şey yoktu, değil mi?” diye sordu Poe.

“Hayır,” diye cevapladı Reid. “Geriye dönük kontrolleri yapıldı.”

“Ve ASAB işe ikinci kurbandan sonra dahil oldu, ama otopsilerin ardından, değil mi?”

Flynn başıyla onayladı.

“O zaman şunu söylemek uygun olur: Eğer ASAB için bir mesajın varsa, kullanacağın ceset birinciden ziyade üçüncü olurdu.”

“Mantiken sana katılıyorum,” dedi Flynn. “Şimdi ne yapacağız?”

“Bence Michael James’in göğsüne tekrar bakmalıyız,” dedi Poe. “Tüm slaytlara bakmalıyız, sadece belli başlı olanlara değil. Ama bu sefer kılı kırk yararak düşüneceğiz.”

Bradshaw’un eli havaya kalktı.

“Mecazi olarak yani,” dedi Poe bir çırpıda. Bradshaw’un eli aşağıya geri indi.

Bradshaw, Poe’nun isminin üç boyutlu görüntüsünü getirdi ekrana ve hepsi onu inceledi. “Elimizde sadece bu mu var Tilly?” diye sordu Reid.

Daha önce yaptığı gibi, Bradshaw onlara bir dizi slayt gösterdi. Sonuncusu daha derinden bir görüntüydü ve Washington Poe’yu oluşturan harfleri yazmak için açılmış olan yaraların parçalarını gösteriyordu. Bu yaralar öylesine derine kazınmıştı ki kaburgalara kadar inmişti. Diğerlerinin çoğu bu kadar derinde değildi. Diğer görüntülerden hiçbiri onlara yeni bir şey sunuyor gibi değildi, böylece Bradshaw ilk resme geri döndü.

Poe’nun duvarına yansıyan görüntüyü kavramaya çalıştıklarından, beş dakika boyunca kimse konuşmadı. Tilly çarşafa sığdırabileceği sayıda pencere açtı ve onları farklı resimlerle doldurdu.

“Bir şey söylemek isteyen?” diye sordu Flynn.

Poe öyle dikkatli bakıyordu ki bulanık görmeye başlamıştı. İroni işareti gibi, deri yüzeyine yakın yerlerden alınan görüntüler ateşten en fazla zarar gören kısımlardı. Bu yaraların uçları bedenin daha derin kısımlındakiler kadar sivri değildi.

Bradshaw birkaç resim daha getirdi ekrana. Bu yeni resimler daha önce gördüklerinden farklıydı. Ateş o kadar derine inememişti ve Bradshaw'un çarşafa yansıttığı bu yara izleri daha keskindi. İnceydiler ve titizlikle açılmışlardı.

Poe resme doğru eğilip gözlerini kısarak dikkatlice baktı, “Bana mı öyle geliyor, yoksa bu harfler farklı mı görünüyor?” dedi.

Önce Bradshaw yanıtladı. “Haklısın Poe! Harflerin kıvrımları birbirine uymuyor. Aralarındaki boşluklar da öyle.” Bir yerlerden bir lazer kalemi çıkardı ve çarşafın üzerine tuttu. “Elyazısı analizi üzerine eğitim görmüştüm ve bence Washington kelimesinin ikinci, üçüncü ve dördüncü harfleriyle Poe kelimesinin ilk harfi sol elle yazılmış. Harfler arasında bırakılan boşluklar da gösteriyor ki bu harfler sağ elle yazılanlardan daha önce oraya işlenmiş.”

“Steph? Bu senin soruşturman. Ne düşünüyorsun?” dedi Poe.

Flynn ayağa kalkıp çarşaftan yapılmış ekrana doğru gitti. Çarşafın üzerinde, eliyle o dört harfin hatlarını takip etti. Dönüp dedi ki “Bence ikiniz de haklısınız. Sanırım bu dört harf diğerlerinden farklı ve bunun bir anlamı var. Diğer taraftan ne yazık ki bunun bize hiçbir yardımı yok.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Poe'nun havası kaçtı. Flynn'ın açıklamasını bekledi.

“Bu bir anagram,” dedi Flynn.

Poe kelime bulma oyununda hiçbir zaman iyi olmamıştı; o analitik düşünmekten ziyade, yaratıcı düşünen biriydi. Reid ondan da kötüydü ki bu durum onun kadar geniş bir kelime dağarcığına sahip biri için şaşırtıcıydı. Muhtemelen Bradshaw ileri düzey denklemlerle aynı süre içinde anagramları çözebilirdi.

Fakat Poe'nun kendisi bile dört harfli bir problemi çözmek için makul bir girişimde bulunabilirdi.

Flynn onun düşünmesine fırsat tanımadı. “Shap yazıyor,” dedi. “Harfler bu yüzden farklı. Şu Washington Poe'ya ulaştığımızdan emin olmak içindi.”

Poe birdenbire yeniden havaya girdi; Flynn'ın bilmediği bir şey biliyordu. Reid'le karşılıklı bakıştılar. “Hiç kendini internette arattın mı Steph?” dedi.

Hafifçe yüzü kızardı ve bunu yapmadığını söyledi.

Evet, arattın diye aklından geçirdi Poe. Bunu herkes yapmıştır.

Poe “başkalarının ne düşündüğünü umursamayan” tarzda biriydi ve kendisini internette aratmıştı. Peyton Williams öldüğünde ve ismi biri tarafından ki bu kişinin Direktör Yardımcısı Hanson olduğundan neredeyse kesinlikle emindi, basına sızdırıldığında, basının onu bir zorba olarak lanse etmiş olmasıyla birlikte internetten uzak durmuştu. Aslında bu kolay olmuştu; o sırada görevden uzaklaştırılmıştı ve Herdwick Çiftliği’nde yaşıyordu ki burada internette dolaşarak boş zaman geçirmek artık mümkün değildi. Fakat merak garip bir şeydi. Bir akşam Shap Wells’in barında oturup bedava internetin keyfini çıkarırken kendi ismini Google’a yazdı. Bunu ilk kez yapmıştı.

Sonuçlar hayret vericiydi. Kendisine yöneltilen tenkitler acayıpti. Peyton Williams iki kadını kaçırp öldürmüştü ve az daha bir üçüncüsünü de öldürecekti, fakat durum böyleyken bile, bazılarının gözünde kötü adam olan Poe’ydu. Bilinmeyen bir şey hakkında katı düşünceler beslemenin olumsuz bir davranış sayıldığı o eski güzel günleri hatırladı. Gerçekler artık önemini yitirmişti. Popülizm ve sahte haberler nüfusun yarısını her duyduğuna veya okuduğuna atlayan akılsız sazanlara çevirmişti.

Ayrıca... Google aramasından öğrendiği bir diğer şey de kendisiyle aynı isimde olan sadece bir kişi olduğuydu; bu kişi Amerika’nın Georgia Eyaleti’nden bir politikacıydı ve 1876’da ölmüştü.

Dışarıda bir yerlerde başkaları da olduğundan emindi, ama Kasap’ın hangi Washington Poe’yu kastettiğini anlaması için Gamble’ın onun ismine ve adresine ihtiyacı

olduğunu sanmıyordu. Poe, Cumbria'daki dedektiflerin ki bunlardan bazılarıyla yıllarca beraber çalışmıştı, "Ha, şu Washington Poe. Şimdi de Shap'i ortaya attı, kimi kastettiğini çok iyi biliyorum," dediklerini hayal edebiliyordu.

Başka bir Washington Poe olmadığını anlattı, fakat Flynn tatmin olmuş görünmüyordu.

"Tesadüfün bu kadarı çok fazla," dedi Flynn. "Ayrıca Kasap internette senden sadece bir tane olduğunu kesinkes biliyor olmayabilir."

Poe omuz silkti. "Bence bu araştırmaya değer. Eğer Shap'i mesajın içine yerleştirmesinin nedeni dikkatleri bana yönlendirmekse, öyle olsun varsın, ama kontrol etmekle bir şey kaybetmeyiz." Flynn'ın doğru karan vermesi için bekledi ve hayal kırıklığına uğramadı.

Başıyla onayladı ve Reid'e döndü. "Sanırım bu irtibat subayımızın görevi olabilir. Cumbria'nın istihbarat sistemlerine ulaşabilir misin? Bakalım burada son zamanlarda alışılmadık bir şeyler olmuş mu?"

"Ne gibi?"

"DGBŞ," diye girdi araya Poe. "Görünce anlarsın."

"Doğru Görünmeyen Bir Şey," dedi Reid. "Tamam, Kendal polis merkezine gidip SLEUTH'u kontrol edeceğim."

SLEUTH Cumbria'nın polis istihbarat sistemiydi. Suçla ilgili olsun olmasın, tüm istihbaratlar burada kayıt altına alınırdı. Reid ayrıca Gamble'ı arayıp araştırmada hangi noktada olduklarını özetleyeceğini de söyledi.

Reid ayrıldıktan sonra Poe, Bradshaw’a, “O burada yokken bir göz atıp ne bulabileceğine bakabilir misin Tilly?” dedi.

“Otele geri dönebilir miyim Poe? İnternet orada daha hızlı.”

“Seni götürebilirim, tabii eğer... tabii eğer bana arazi aracını nasıl sürdüğünü göstermek istemiyorsan?”

Bradshaw heyecan içinde Flynn’a baktı. “Olur mu Komiser Stephanie Flynn? Lütfen. *Lütfen.*”

“Olur mu?” diye sordu Flynn, Poe’ya.

“Bence mantıklı,” diye yanıtladı. “Ne kadar süre burarlarda olacağımızı bilmiyoruz ve hepimizin hareket halinde olması gerekiyor.”

“Hadi göreyim seni Tilly,” dedi Flynn. Poe’ya baktı ve ardından ekledi, “Annene söyleme yeter.”

Poe yirmi dakika boyunca arazi aracının nasıl kullanılacağını gösterdi. Bilgisayar oyunları dışında Bradshaw’un hiçbir sürücülük tecrübesi yoktu, fakat bunu sürmek kolaydı ve olayı hemen kavramıştı. Poe ona aracı nasıl çalıştırıp stop edeceğini, nasıl boşa alacağını ve freni nasıl kullanacağını gösterdi. Poe, gazın direksiyonun sağ kolunda bulunduğunu ve geriye kalan tek şeyin bir yerlerde çamura saplanıp kalmamak olduğunu anlattı. Bradshaw tüm bu zaman boyunca kahkaha atmış ve gülümsemişti.

Beş dakikalık kontrollü sürüşten sonra, Bradshaw artık kendi başına yola çıkacak yeterliliğe ulaşmıştı.

Sanki kızları üniversiteye gitmek için ayrılıyormuş gibi arkasından onun uzaklaşmasını izlediler.

“Ve yola dikkat et!” diye bağırdı Poe. Bu A6’yı sürüşü onun ilk yol deneyimiydi; teknik olarak bu aracı kullanmak için ehliyeti olması gerekiyordu. Poe bir an için Flynn’a baktı ve onun bunu fark etmemiş olduğunu umdu.

Bradshaw dönüp bakmadan el salladı.

Ekibin yarısı gitmiş olduğundan ve onlar dönünceye kadar da yapacak bir şeyleri olmadığı için Flynn ve Poe, Edgar’ı yürüyüşe çıkardı. Öğleden sonraydı ve dosyada biraz yol almış gibilerdi. Hava bir önceki günle aynıydı, fakat bir şekilde daha açık görünüyordu. Ruh halinin duyuları bu şekilde etkilemesi ilginçti.

Flynn, Poe’ya Herdwick Çiftliği’ni ve burada yaşamaya nasıl başladığını sordu.

“Aslında biraz şans eseri oldu,” dedi Poe. “Dairemi sattıktan hemen sonra bir yer satın almak istedim, ama kovulacağımı düşündüğüm için ucuz bir yer arıyordum. Şartlarımın konut edindirme yardımı almaya uygun olup olmadığını görmek için Kendal’ın belediye meclis ofisinde sırada bekliyordum ve tesadüfen bir çiftçinin arkasıdaydım. Adam danışmada duran zavallı kadını azarlıyordu. Onu sakinleştirdim ve birer bira içmeye davet ettim. Bana Shap Fell’de, yani şu an bulunduğumuz bölgede geniş arazileri olduğunu söyledi ve bir gün vergi dairesindeki uyduruk bir muhasebecinin Herdwick Çiftlik Evi’nin bir zamanlar bir çoban barınağı olduğuna ve bunun üzerinden iki yüz yıl geçmiş olmasına rağmen buranın vergiye tabi olduğuna karar verdiğinden bahsetti. Bunun ardından adama posta yoluyla sorgusuz sualsiz bir fatura göndermiş.”

ÖLÜM ÇEMBERİ

Flynn kafasını çevirip uzaktan çiftlik evine baktı. “Küçük de bir yapı. Neden sadece ödeyip geçmemiş ki?”

“Küçük olabilir ama Kendal’a yakın olduğundan yüksek vergi dilimine giriyor. Koruma altına alınmış yapı olarak görüldüğü için yıkamamış da.”

“Peki sen de satın almayı mı teklif ettin?”

“O öğleden sonra anlaşmayı yaptık. Bina ve arazi için ona peşin ödeme yaptım. On hektarlık kasvetli, ıssız bir bozkır. Birkaç bin dolara sağlam bir jeneratör aldım, bir ar-tezyen kuyusu açtırdım ve bir pompa yerleştirdim. Paranın bir kısmı da atık su deposuna gitti; görünüşe göre iki yılda bir boşaltılması gerekiyormuş. Sadece jeneratör yakıtı, gaz ve araba masrafım var. Aylık iki yüz sterlinden daha az tutuyor.”

“Ve artık gerçek dünyaya geri döndün.”

“Ve artık gerçek dünyaya geri döndüm. BPŞK soruşturması hâlâ devam ettiği için bu durum fazla uzun sürmeyebilir.”

Flynn sessiz kaldı. Ona verebileceği herhangi bir güvence yoktu ve Poe da gözünü boyamaya çalışmadığı için ona minnettardı.

Bir hafta önce işten atılmasını memnuniyetle karşılamıştı. Hayatının o kısmına bir sünger çekmişti, fakat şimdi, yetki kartı yeniden cebindeydi ve polisliği bırakmaya hazır olduğundan artık o kadar da emin değildi. Tekrar “polis modu”na geçmek onun için sıkıcı derecede kolay olmuştu. Gerçi kesin olarak bildiği bir şey vardı: Herdwick Çiftliği onun eviydi. Buradan asla taşınmayacaktı. Araziyi ve tek

başına olmayı çok sevmiştir. Gelecek her ne getirirse getirsin, bu ıssız çoban barınağı her zaman hayatının bir parçası olarak kalacaktı.

Flynn'ın telefonu çaldı. Açtı ve sonra, "Arayan Tilly'ydi. Bir şey bulamamış," dedi.

Lanet olsun.

Eğer Bradshaw bir şey bulamadıysa, Reid'in bulma ihtimali çok azdı.

Çiftlik evine geri dönmek için yola koyuldular. Bradshaw'la aynı zamanda eve geldiler. Bradshaw arazi aracını tekerleklerini kaydırarak durdurdu ve yüzündeki kocaman gülümsemeyle araçtan indi. Heyecandan nefesi kesilmiş haldeydi ve bunu gören Poe ilk olarak onun bir şeyler bulmuş olduğunu düşündü ama sonra farkına vardı ki bu sadece sü-rüşten kaynaklanan bir coşkuydu. Beş yaşındaki bir kızın tüm kurnazlığıyla Bradshaw, Edgar'a doğru eğildi ve önüne bir parça et attı; bunu otelin mutfağından istemiş olmalıydı. Poe'ya masum bir ifadeyle baktı.

Bir saat sonra Reid geldi. *Bir arazi aracı daha almak zorunda kalacağım* diye düşündü Poe. Reid o gün kilometrelerce yol yürümüştü.

"Bir şey buldun mu?" diye sordu Flynn.

"Göze çarpan bir şey yok. Yıllardır hiçbir şüpheli ölüm gerçekleşmemiş ve sistemde Kasap'la ilişkilendirilebilecek kadar sıradışı bir şey de yok."

Poe bir "ama"nın geleceğini hissedebiliyordu.

“Ama,” dedi Reid, “bunu etrafa duyurmak istemesem de ofisten ayrılırken, bir şeyler bulabilir miyim diye son olarak oradakilere sordum.”

“Ve?” diye sordu Poe.

“Ve Shap’ta yaşayan biri bana Tollund Adamı’nın* burada bulunmuş olduğunu hatırlattı.”

Poe şaşırılmıştı. Tarih bilgisi çok iyi olmamasına rağmen o bile iki bin beş yüz yıllık Tollund Adamı’nın mumyalanmış bedeninin Cumbria’da değil, Danimarka’da bulunduğunu biliyordu. Okul günlerinden kafasında kalan ilginç bilgilerden biriydi bu. Bunun yanı sıra, Eğiren Jenny’nin endüstri devrimiyle ilgisi olduğuna dair bir bilgisi de vardı.

“O Tollund Adamı değil tabii ki” diye açıklık getirdi Reid. “Fakat on iki ay önce, kimliği belirsiz bir erkek cesedi burada bir tuz ambarında gömülmüş halde bulundu. Tuzun bedeni bir deri bir kemik kalana kadar kurutmasına rağmen, ceset mükemmel şekilde korunmuştu. Bu davada çalışan polisler ona bu takma adı verdiler ve öylece kaldı. Baştan sona tam bir maskaralık. İş makinesini kullanan adam cesedi kepçeyle alıp kaldırmış, çalışma arkadaşı dışarı sarkan eli görünce de panikleyerek tüm kepçeyi adamın üzerine boşaltmış ve arkadaşı kalp krizinden ölmüş.”

Poe bunu daha önce duymamıştı, hem nasıl duyacaktı ki? Son bir buçuk yıldır bir münzeviden biraz daha fazla sosyaldi. “Kimmiş peki bu adam?”

“Kimliği hiç tespit edilemedi. Gözle görünen bir yarası yoktu ve patalog ölümünün muhtemelen doğal nedenlerden

* Tollund Adamı MÖ 4. yüzyılda doğal şartlarla kendiliğinden mumyalanmış bir adamın cesedir.

kaynaklandığını düşündü. En akla yatkın teori, kendi garaj yolunda kullanmak üzere tuz çalmaya çalışırken ki belediye ne zaman açık alana tuz ve çakıltası depolasa, içlerinden yüklü miktarda eksilme olurdu, orada yığılıp kaldığı yönündeydi. Ya hemen oracıkta ya da donarak ölmüştü. Ceset karla kaplanmış olduğundan, ekskavatör kamyonu yüklemeye yaparken onu fark etmemişti.”

“Gerçi yol tuzlama aracını kesin tıkamıştır, değil mi?”

“Tam olarak değil. Hardendale Tuz Deposu’nda bulundu, hani şu M6 yolunun otuz dokuzuncu kavşağındaki garip görünümlü yerde.”

Poe orayı iyi biliyordu; Herdwick Çiftliği’nden sadece birkaç kilometre ötedeydi. Kubbe şeklindeydi ve Poe burasının ilk olarak bir çeşit hava savunma sistemi yerleştirilmesi için inşa edildiğini düşünmüştü. Çok daha sıradan bir amaç için inşa edildiğini öğrendiğindeki hayal kırıklığını hatırladı.

Reid devam etti, “Her neyse, İngiltere Karayolları’nın belediyeye olan anlaşmasına göre burası dolu tutulmak zorunda. Belediye küçük depolarından bazılarını kapattığında, tuz stoğunun çoğu Hardendale’e transfer edildi. Tollund Adamı öldüğünde büyük ihtimalle daha küçük olan dışarıdaki yığınların birinden tuz çalıyordu ve bir belediye kamyonunun arkasında öylece Hardendale’e kadar geldi. Eğer geçtiğimiz kış o kadar sert geçmeseydi, büyük ihtimalle tuz miktarı bu kadar düşmez ve adamın bedeni de ortaya çıkmazdı.”

“Doğal yollardan öldüğü kesin miydi?” diye sordu Flynn.

“Pataloğun dediği buydu.”

“Ya olay yerinde ölen diğer adam?”

“Görünüşe göre ani kalp krizi. İş makinesini kullanan kişi işten atılma ihtimaline karşı istifa etti, fakat olayda bir kasıt olduğu asla düşünülmeydi.”

“Cesedin kimliği neden belirlenemedi? Onu arayan biri olmuştur herhalde.”

“Üzerinde hiçbir şey yoktu ve patalog, tuzdan dolayı adamın ne kadar zamandır ölü olduğundan emin olamamıştı,” diye yanıtladı Reid. İç cebinden bir not defteri çıktı. “Resmi rapora göre, adam öldüğünde muhtemelen kırklı yaşlarının başındaydı, fakat yıllar önce de ölmüş olabilirdi.”

“Ve o zamanlar kayıp kişiler pek dikkat çeken insanlar olmuyordu,” dedi Poe.

“Kesinlikle.”

Bradshaw kendisini bilgisayarına vermişti. Tollund Adamı’nın asıl konularıyla ilgisi yokmuş gibi görünmesine rağmen buna kişisel bir ilgi göstermişti ki sevgili interneti onu yüz üstü bıraktı.

Poe, Bradshaw’un kurduğu yazıcının çalışırken çıkardığı vızıldama sesini duydu. Bilgileri toplamıştı ve her birine birer sayfalık çıktı verdi. *Westmorland Gazetesi*’nde çıkan bir makaleydi bu, başlığı ise şuydu: Hardendale’de Tuz Deposu’nda Kimliği Belirsiz Bir Ceset Bulunmasının Ardından Bir Adam Hayatını Kaybetti. Basın tarafından bilinenlerin bir özetiydi. Reid’in onlara anlattıklarından daha az bilgi içeriyordu ve genellikle varsayımlara dayanıyordu.

Sessizce yazıyı okudular.

Poe pataloğun raporunun bulunduğu kısma geldi. Rapor-
da, kimliği belirsiz adamın bu kadar kurumuş olması için
tuzun içinde en az üç senedir gömülü olması gerektiği ve
üzerindeki kıyafetlerden de otuz seneden fazla bir süredir
orada olabileceğinin anlaşıldığı yazıyordu. Adamın giydiği
ceket 1980'lerin ortalarında piyasaya çıkmıştı.

Böylesine muğlak bir zaman dilimi Poe'ya pek inandı-
rıcı gelmemişti. Nerede oldukları ve neler yaşandığı düşü-
nülduğünde, inandırıcı değildi. Özellikle de diğer bir faktör
hesaba katıldığında.

“Bu, o,” dedi Poe. “Kasap’ın bize işaret ettiği adam bu.”

Poe’nun bu söylediği sessizlikle karşılandı.

“Devam et,” dedi Flynn.

“Giydiği ceket,” diye açıkladı Poe. “Pahalı bir ceket de-
ğildi. Yıllar boyunca giymeyeceğin bir şey olduğu kesin.”

Flynn başıyla onayladı.

“Cekete bakılırsa adam üç yıldan ziyade otuz yıla yakın
bir süredir ölü halde. Bunda hemfikir miyiz?”

Flynn başıyla tekrar onayladı. “Belki. Ama ne var bunda?”

“Evet, Poe, elindekini sınıfın geri kalanıyla da paylaş ba-
kalım,” dedi Reid.

“Bunun neden önemli olduğunu sana söyleyeceğim pat-
ron,” diye cevapladı Poe. “Eğer bu Tollund Adamı denen
adam bugün hayatta olsaydı, Kasap’ın diğer kurbanlarıyla
aynı yaş grubunda olacaktı...”

ON ALTINCI BÖLÜM

“Hayır, ben buna inanmıyorum Poe,” dedi Reid. “Bu bir tesadüf.” Kendine destek bulmak için etrafına bakındı. “Tesadüften başka ne olabilir ki?”

“Çavuş Reid’e katılıyorum,” dedi Flynn. “Bu olay konumuzla nasıl bağlantılı olabilir ki Poe? Tarih konusunda haklı olsan bile, bu tamamen tahmine dayalı bir iddia, unutma ki adam doğal nedenlerden ötürü ölmüş.”

En uygun koşullarda bile tesadüflerle ilerlemekten kaçınan Poe bu ihtimali o kadar kolay elemeye hazır değildi. Burası Shap’ti: Nüfusu bin iki yüzdü. Shap’tte asla bir olay olmazdı. İroni işareti Tollund Adamı’nı gösteriyor olmalıydı. En azından bir soruşturmayı hak ediyordu. İçine düştükleri çıkmazlar ve açıklanamayan detaylar onu gereğinden fazla rahatsız etmişti.

“Öyle olsun,” diyerek teslim oldu Poe. “Fakat madem elimizde üzerine gidebileceğimiz başka bir şey yok, bu olayın üzerinde bir süre daha durabiliriz. Bakalım bizi nereye götürecektir? Anlaştık mı?”

Flynn başıyla onay vermişti ama Poe onun hâlâ ikna olmadığını görebiliyordu. “Bunu inceleyeceğiz, fakat diğer her şeyi göz ardı etmemizi istemiyorum.”

“Ne yapmamı istersin?” diye sordu Reid ayağa kalkıp bedenini gererken. “Dosyayı bulabilirim; sistemde bir yerlerdedir.”

“Arabana gitmek için arazi aracını al Kylian,” dedi Poe.

Reid tekrar ayrıldıktan sonra, Bradshaw dizüstü bilgisayarını açtı, ama yazmaya başlamadı. “Kayıp Kişiler Bürosu veri tabanını kontrol edebilir miyim lütfen Poe?”

“Kahretsin, ben onu unutmuştum Tilly,” diye yanıtladı Poe. “Sen devam et.”

Ulusal Suçla Mücadele Teşkilatı 2013’te ilk kurulduğunda, bünyesi altına aldığı birimlerden biri de Birleşik Krallık Kayıp Kişiler Bürosu’ydu; burası tüm kayıp kişi ve kimliği belirsiz ceset soruşturmalarının iletişim noktasıydı. Tollund Adamı onların kayıtlarında olmalıydı.

“Uzun sürer mi Tilly?” Herhangi bir zamanda veri tabanında binin üzerinde kimliği belirsiz ceset kaydı vardı ve her ay buna on beş tane daha ekleniyordu, bu yüzden onu bulmak zaman alabilirdi. Her cesede bir kimlik numarası verilmişti ve kimliğin belirlenmesine yardım edebilecek temel detaylar halkla paylaşılıyordu.

“Buldum onu Poe,” diye cevapladı Bradshaw. “Dosya numarası 16-004528. Bir çıktısını alacağım.” Yazıcıdan iki sayfalık bir belge çıktı. Bradshaw çıktıyı Poe’ya verdi.

Fotoğraf yoktu; kayıtlarda yer alan birçok dosyada resim yoktu. Trenin önüne atlayarak intihar etme vakalarının

büyük kısmında kimlik asla belirlenemiyordu; cesetler tanınmaz halde oluyordu ve bundan daha da fazlası sahile vuruyordu, ama doğa şartlarına fazla uzun süre maruz kalmış bir şekilde. Bazen bir sanatçı, cesedin hayattayken nasıl görüldüğüne dair bir çizim yapması için görevlendirilirdi fakat Poe, tamamen kurumuş, mumyalanmış, taş kesilmiş, yıllarca tuzun içinde kalmış biri için kullanılacak doğru ifade her ne ise Tollund Adamı'nın fotoğrafını dosyaya koymanın veya vücudundaki her bir su zerreciğinin tuz tarafından emilmeden önceki halini tahmin etmenin bir fayda sağlayacağından emin değildi.

Poe belgede yazarların çoğunu gazete makalelerinden zaten biliyordu. Ortalama yaş, boy, vücut ölçüsü ve tahmini ölüm tarihi sitede genellikle belirtilirdi. Elindeki sayfada, tüm bu belirleyici özelliklerin karşısında “bilinmiyor” ibaresi vardı. Saç rengi kahverengi olarak kayda geçmişti. Giydiği şeyler kayda alınmıştı ama bu önemsizdi. Kesinlikle birinin çıkıp da “İşte bu bizim yaşlı Jim! Fötr şapka ve yeşil bir pe-lerin giyerdi!” diye haykırmasını sağlayacak bir şey değildi.

Adamın mal varlığı belirtilmemişti.

Bradshaw veri tabanına girdi ve halkın erişimine kapalı olan bilgilere ulaştı, ama bunların da pek faydası olmadı. Sitenin sadece USMT'nin erişimine açık olan bölümünde bir fotoğraf vardı, fakat bu bir insandan çok korku filmin-den çıkmış sahte bir canavara benziyordu. Poe onu tanımayı beklemiyordu.

“Eninde sonunda cesedi görmemiz gerekecek,” dedi Poe.

Flynn ona baktı.

Poe omuz silkti. “Seçim şansımız olmayabilir. Eğer bu olay davamızla bağlantılıysa, o zaman muhtemelen bir kaza değildi. Cesedi şu senin makinelerden birine sokmamız gerek. Böylece gerçekte ne olduğunu ortaya çıkarabiliriz.”

“ÇKBT mi?”

“Hı, o işte.”

“O testin ne kadar pahalı olduğuna dair bir fikrin var mı?” diye sordu Flynn.

Poe bundan haberdar olması gerektiğini biliyordu. Kendisi yakın zamanda bu testleri talep eden birimin başındaki kişiydi. Kafasını salladı.

“Hastaneden randevu almamız gerekiyor ve kanunen ölü biri için yaşayan bir hastayı ihmal edemezler. Danışman, radyolog ve diğer tıbbi personelin hepsi, gece mesaisi için ekstra ücret alır.”

İşin maliyeti Poe’nun umurunda değildi. Mecbur kalırsa gereken parayı kendi bulurdu.

“Yirmi bin civarı bir maliyeti var...” dedi Flynn.

Belki de bulamazdı...

“Ayrıca teşhis için ayrılmış olan bütçemizin tamamını boş bir heves uğruna çarçur etmeyeceğim.”

“Hiç de öyle boş değil,” diye homurdandı Poe. “Birbiriyle bağlantılı olmalı.” Flynn’a karşı dürüst olması gerekirse, kendisi bile kendi söylediğinin kulağa ümitsiz geldiğini düşünüyordu.

“Gerçekler, fikirler ve tahminler arasındaki farkı bilmekle ilgili konuşup duran sen değil miydin?” diye patladı

Flynn. “Bu bir tahminden başka bir şey değil Poe. Ve ben tahminler için boşa para harcayamam.”

“Asla benden aldığını bana satma,” demek istedi Poe, fakat dilini tuttu. Bazı çalışanların coşkusunu dizginlemenin komiser olmanın gereklerinden biri olduğunu biliyordu, fakat ihtiyar Tollund Adamı’nın peşini bırakmak artık onun için çok zordu.

“Doğru olanı yapmalıyız, kolay olanı değil,” dedi.

“Az önce ne dedin sen?” dedi Flynn kızgınlıkla.

Poe bazen doğru hamlenin geri adım atmak olduğunu ve bazen susmanın daha da iyi olduğunu biliyordu.

Reid geri döndüğünde hâlâ ters ters bakışıyorlardı. Reid hemen ortamdaki havanın farkına vardı. “Neler oluyor?”

“Hiçbir şey!” dedi Flynn yüksek sesle.

“Sadece küçük bir anlaşmazlık,” dedi Poe.

Reid rahattı, yani onda çekingenlik yoktu. Sırt çantasından dosyayı çıkardı ve masanın üzerine koydu. “Okumak için zamanım olmadı.”

Flynn almak için bir hareket yapmadı.

Poe dosyayı aldı ve özeti okudu. Olay yerinin fotoğrafları vardı; bunları daha sonra inceleyebilirdi. Son birkaç sayfa, yapılan işlem kayıtlarının kronolojik sıralamasından oluşuyordu. Kendal’daki başkomiser davayı kapatmıştı. Son kayıt bir aydan daha kısa süre önce girilmişti.

“Saçmalık bu.”

“Ne oldu?” diye sordu Flynn kendisiyle çelişerek.

Poe onu duymamazlıktan geldi ve Reid’e sorusunu yöneltti. “Sanırım Cumbria prosedürlerine göre, kimliği

belirsiz cesetler imha edilmeden önce bir yıl boyunca saklanıyor, değil mi?”

“Öyleydi. Kısa süre önce değişti. Ceset eğer yakılacaksa on sekiz ay, gömülecekse de dokuz ay elde tutuluyor.”

Poe, Flynn’a baktı.

“Kesinlikle olmaz!” diye patladı Flynn.

“Emin olabilmemizin tek yolu bu,” diye karşı çıktı Poe.

“Neden emin olmaktan bahsediyorsun seni ahmak? Kariyerimi çöpe atmak istiyor olsam bile, adli tabip ölüm nedenini doğal nedenler olarak açıklamış ve mezar açmaya da onların lanet ofisi onay veriyor! Ne yani? Oraya öylece gidip onlara Tollund Adamı’nın artık yaşlı bir adam olacağı için yanıldıklarını mı söyleyeceksin? Onlar gerçeklerle ilgilenirler Poe, çılgın komplo teorileriyle değil.”

“Onaya ihtiyacımız var,” diye üsteledi Poe.

“Onaya falan ihtiyacımız yok!” diye bağırdı Flynn. “Ve böyle bir şeyi talep de etmeyeceğiz, yani bu düşüncüyü hemen aklından çıkar. Alamayacağımızın neredeyse kesin olduğu ve ihtiyacımızın da olmadığı bir mezar açma izni için başvuru yapıp da teşkilatı küçük düşürmeyeceğim. Bu konu burada kapanmıştır.”

Poe kızgınlığını susarak dışavurdu. Flynn haklıydı; Kıdemli Komiser Gamble bu iki davayı birbiriyle ilişkilendirmeye hazır olup bizzat başvuru yapmadığı sürece ki soruşturmayı yürütme tarzında bu fikre sıcak bakacağını gösteren hiçbir işaret yoktu, asla izin alamazlardı. Mezar açma için nadiren başvuru yapılırdı, polis ve patalogların işlerini ilk seferde düzgün yaptıkları düşünülürdü.

Poe yine de ikisi arasında bir bağlantı olduğunu biliyordu. İsmi Michael James'in göğsüne kazara yazılmamıştı. Biri onu bilgiyle yavaş yavaş besliyordu ve o da en son önüne gelen şeyi bir kenara itmeye henüz hazır değildi. Şimdilik pes etmişti, ama işler çıkmaza girdiğinde bir şansı daha olacaktı. Flynn en sonunda sebebini anlayacaktı.

Dikkatini yeniden dosyaya verdi ve özeti tekrar okudu. Babasının kendisine belediyeden iş ayarladığı bir çocuk, makinenin kepçesinde ceset fark edildiğinde paniklemiş ve tüm yükü zemine yıgmak yerine, bir arkadaşının, Bay Derek Bailiff'in üzerine boşaltmıştı. Bailiff, basınçtan kaynaklanan kalp krizi sonucu olay yerinde hayatını kaybetmişti.

“Görgü tanığıyla konuşmak için izin istiyorum o zaman,” dedi Poe.

“Hangi görgü tanığı?” diye sordu Flynn.

“Francis Sharples. Ceset bulununca kazara arkadaşını öldüren adam. Eğer cesedi inceleyemeyeceksem, izin ver de en azından onu görmüş olan biriyle konuşayım. O sırada önemsiz gibi görünen ama şu anda davamızla bağlantısı olan bir şey olabilir.” Poe daha da bastırdı, “Hadi ama, Steph, patron olmanın gereklerinden biri de ne zaman işbirliği yapman gerektiğini bilmektir.”

“Tamam,” dedi Flynn nihayet. “Ama ben de seninle geliyorum.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Bradshaw, Herdwick Çiftliği'nde çalışmaktan memnundu, böylece Poe, Edgar'ı komşusuna bırakmak zorunda kalmıyordu. Ona, Edgar'a fazla ödül maması vermeyeceği konusunda söz vermişti. Poe bir avuç dolusu ödül maması çıkarmış ve geri kalanını saklamıştı; Edgar yalvarma konusunda çok iyiydi ve Bradshaw da kolay lokma olduğunu önceden kanıtlamıştı.

Reid, Sharples'in adresini Poe'ya mesaj attı. Hardendale Tuz Deposu'ndaki kazadan bu yana geçen süre içinde ailesinin yanından Carlisle'da bir apartman dairesine taşınmıştı. Ne iş yaptığı belli değildi.

Poe nereye gideceğini biliyor, Flynn ise bilmiyordu, bundan dolayı Poe'nun arabasını aldılar. Kısa süre sonra A6 yolu boyunca hızla ilerliyorlardı. Birkaç kilometre sonra M6 yolu sapağına vardılar, fakat kuzey şeridinin trafiğine girmektense, Poe otoban köprüsünü geçti ve işlenmiş demirden bir giriş kapısının önünde durdu. Arabayı durdurdu ve "Burası Hardendale Tuz Deposu. Şu Tollund Adamı denen kişinin bulunduğu yer burası," dedi.

Arabadan çıkıp depoya doğru yürüdüler. Otobandan sadece bir taş atımı uzaklıktaydı. Kubbe şeklindeki yapı dışarıdan bir gözlemesine veya modern bir konser salonuna benziyordu. On binlerce sürücü buranın ne olduğunu merak ederek her gün yanından geçip gidiyordu. Metal kapılar kilitliydi; Poe deponun özellikle sıcak aylarda açık tutulduğunu sanmıyordu, fakat bu kısa gezintinin bir amacı vardı. Gezi on dakikadan az sürmüştü ve kendisiyle ceset arasındaki bağlantının önemini gösteriyordu, en azından Poe'nun düşüncesi buydu.

“Ve işte orası,” dedi Poe geldikleri yönü göstererek, “yaşadığım yer. Kuş uçuşu sekiz kilometreden daha kısa.”

Flynn hiç öyle düşünmemişti. “Bunun bir anlamı yok Poe. Çavuş Reid'in de dediği gibi, adamın bu depoda ölmediği neredeyse kesin.”

Poe bir şey demedi.

Kırk dakika sonra Poe arabayı Francis Sharples'in kaldığı dairenin önüne çekti. Daire, seçkin bir yer olan Stanwix'te apartmana dönüştürülmüş eski bir yerel idare binasının içindeydi. Burası şarküteriler ve sakin barlardan ibaret bir muhitti.

“Nehrin kuzeyi,” dedi Poe. “Çok havalı.”

“Öyle mi?” diye sordu Flynn.

“Carlisle için, evet. Eden Valley veya Ulusal Park'taki kasaba ve köylerin zenginliği bu şehirde yok ama çoğu bölgesi hiç de fena değil.”

Flynn elini gözlerine siper etti ve boynunu uzatarak eve baktı. “Sence Sharples ne iş yapıyor?”

“Kim bilir. Felsefe bölümünü bitirmiş, sanıyorum işsizlik maaşıyla geçiniyordur.”

Flynn gülümsedi ve diyafonda üzerinde “Sharples” isminin yazılı olduğu düğmeye bastı. Poe ismin başına tükenmez kalemle BPhil* unvanının da eklenmiş olduğunu fark etti.

Tiz bir ses cevapladı, “Evet?”

Birbirlerine baktılar. Flynn gözlerini devirdi.

Flynn diyafona yanaştı ve berrak bir sesle, “Ulusal Suçla Mücadele Teşkilatı, Bay Sharples. Sizinle konuşmak istiyoruz lütfen,” dedi.

Belirgin bir sessizlik oldu. Kendilerini tanıttıklarında bu hep olurdu. Amerika’daki mevkidaşları FBI kadar prestijleri yoktu ama isimleri insanların korkması için yine de yeterliydi. Nihayet kapı bir klik sesiyle birlikte açıldı.

Sharples’ın dairesi en üst kattaydı ve kendisi kapıda bekliyordu. Uzun ve zayıf bir adamdı. Dedektiflere kimliklerini sormadı ama onlar yine de gösterdiler. Onlara bakmadan arkasını döndü. Poe ve Flynn da onun ardından içeri girdiler.

Bina Georgian stilinde inşa edilmişti ama iç mimarisi tamamen yirmi birinci yüzyılı yansıtıyordu. Geniş salonun zemini cilalı meşe parke kaplıydı. Bembeyaz duvarlarda modern resimler asılıydı. Üzerinde dizüstü bir bilgisayar duran geniş masa cam duvarın büyük kısmını kaplıyordu.

* Bachelor of Philosophy: Felsefe dalında lisans eğitimini tamamlayanlara verilen unvan. Adına rağmen birçok üniversitede yüksek lisans derecesi olarak kullanılır.

Raflarında entelektüellere özgü kitapların bulunduğu bir kitaplık vardı. Tolstoy'un *Savaş ve Barış*'ı, Dostoyevsky'nin *Suç ve Ceza*'sı, *Beowulf Destanı*'nın eski İngilizce baskısı, ama hiçbirinin sırtında kırıksıklık yoktu ve Poe içten içe biliyordu ki bunlar sadece görüntü amaçlıydı.

Sharples onlara elini uzattı. "Arkadaşlarım bana Frankie der."

Bu sefer gözlerini devirme sırası Poe'daydı. Sharples'in bunu yaptığını gördüğünden emin oldu.

Salonun geri kalanını da inceledikten sonra, "Kapıyı çaldığımız sırada ne yapıyordunuz acaba?" diye sordu Poe.

"Çalışıyordum," dedi Sharples.

Poe bundan kuşkuluydu. Dizüstü bilgisayarı uyku modundaydı ve Blu-ray film oynatıcısı açık durumdaydı. *Transformers* filminin CD kabı açıktı ve geniş ekran televizyonun önündeki masanın üzerinde bir fincan kahve duruyordu. Poe davet edilmeyi beklemeden fındık rengi deri kanepeye oturdu.

Sharples, Poe'ya ters bir bakış atmayı denedi. Garip görünüşlü bir adamdı. Uzun sakalı çenesini kaplıyordu ve bıyığı sanki kirpik kıllarından yapılma gibiydi. Âdemelması o kadar büyüktü ki sanki bir üçgen yutmuş gibiydi. Seyrek saçları arkadan atkuyruğu şeklinde bağlanmıştı. Üzerinde bir şort ve tişört, ayağında ise deri sandaletler vardı. Kulağının arkasındaki siyah dövme zar zor görünüyordu.

Nasıl olur da bunun gibi birinci sınıf bir adam belediyenin yol departmanında çalışırdı? Poe'nun gördüğü hiçbir şey bu adamın el becerisine dayalı bir işte çalışmış olduğu varsayımıyla uyuşmuyordu.

Flynn neden orada olduklarını açıkladığında Sharples kaskatı kesildi. Olayın hatırası hâlâ taze gibiydi. Flynn ona kendilerine yardımcı olabilecek bir şey bilip bilmediğini sorduğunda kulağına dokundu. Poe daha yakından baktığında, Sharples'ın parmaklarını dövmesinin üzerinde gezdirdiğini gördü. Hardendale Tuz Deposu'ndaki olaylar dizisini anlatırken de dövmesine dokunmaya devam etti.

İş makinesinin kepçesini aşağı doğru indirmek yerine, içindeki yükü boşalttığını itiraf etti. Derek Bailiff onun arkadaşı ve akıl hocasıydı. Onun ölümüne neden olması Sharples'ı yıkmıştı. Ayrıca, hayır, polise önceden anlatmış olduğu şeyler dışında, cesetle ilgili işe yarar başka bir şey hatırlayamıyordu. Cesedin küçük bir kısmını görmüştü. En başta sadece eli dışarıdaydı ve yükü yanlışlıkla Bailiff'in üzerine boşalttığında bile cesedin hemen hemen tamamı tuzun altında kalmıştı. Ceset olay yerinden götürülürken de orada değildi. Kovulmadan önce istifa etmişti.

Bu hikâyeyi daha önce defalarca anlattığı ortadaydı. Detayları hatırlarken hiç duraksama gereği hissetmemişti. Kulağına sanki daha önceden çalışılmış gibi geliyordu ve Poe, onun anlatmadığı bir şey olduğu düşüncesinden kendini alamıyordu. Görgü tanıklarının sık sık böyle yaptığını biliyordu; kendilerini en iyimser şekilde göstermeye çalışırlardı ve Sharples gibi bir züppe bunun için daha da fazla uğraşırdı.

Poe onun bu standart konuşmasını kesmek zorunda kaldı. "Dövmenizin anlamı ne Bay Sharples?" Poe birine Frankie diye hitap etmektense benzin istasyonunda satılan suşilerden yemeği tercih ederdi.

Sharples kafasını çevirdi, böylece dövmeyi görebilirlerdi. Flynn öne doğru uzandı. “Bir çember gibi görünüyor.”

“Ouroboros. Kendi kuyruğunu yiyen yılan. Hayat döngüsünü simgeliyor. Anlamı da...”

“Ne anlama geldiğini biliyorum,” diye araya girdi Poe.

“Kazadan sonra yaptırdım. Hayatın kırılğan doğasını hatırlatan kişisel bir sembol.”

“Keşke kendi felsefemin ne olduğunu hatırlayabilseydim,” diye mırıldandı Poe. Poe’nun onu bu durumdan uzaklaştırması gerekiyordu. Onu iğneleyerek, düşünmeden konuşmasını sağlamalıydı. “Kişisel sembolmüş, hadi ordan! İnsanlar ne olduğunu sorsunlar diye kulağının arkasına yaptırdın. Olay hakkında konuşmayı çok seviyorsun. Muhtemelen şu ana kadar başına gelen en heyecanlı olaydı.”

“Hayır!”

Rahatlamasına izin verme, onu diken üzerinde tut.

“Ne yapıyorsunuz Bay Sharples?”

“Söyledim size, çalışıyordum.”

“Hayır, ne iş yapıyorsunuz? Mesleğiniz nedir?”

“Ben bir yazarım. Küçülen dünyada felsefenin öneminin nasıl arttığı üzerine yazıyorum.”

“Yayınlandı mı?”

“Henüz değil. Fakat tekliflerime çok ümit verici bazı cevaplar aldım.”

“Görebilir miyim?”

“Neyi?”

“Yayıncı ve ajanslardan gelen mektupları.”

“Belli ki yayıncılık sektöründen anlamıyorsunuz Çavuş Poe. Bugünlerde işler karşılıklı konuşmayla yürüyor.”

“Evet. Siz de saçmalıyorsunuz,” dedi Poe. Sharples’in karşı çıkmasına veya Flynn’in araya girmesine fırsat vermeden, “Bize söylemediğiniz ne var?” diye sordu Poe.

Sharples’in rengi soldu ve Flynn’a doğru baktı. Flynn’in kendisine yönelmiş keskin bakışları tedirgin ediciydi.

“Hi-hi-hiçbir şey,” diye kekeledi.

“Ne kadar zamandır burada yaşıyorsunuz?”

“Yaklaşık üç aydır,” diye yanıtladı.

“Ya buradan önce?”

“Evde yaşıyordum.”

“Peki, bize söylemediğiniz şey nedir?” diye sordu Poe. “Öğreneceğimizi biliyorsunuz.”

Sharples taviz vermedi. Poe burada bir risk-kazanç durumu olduğunu düşündü. Sharples’in kendilerine bir şey anlatması için ona “ödül ve ceza” yöntemiyle yaklaşmaları gerekiyordu. Adam fazla eğitilmiş bir aşağılıktı, fakat yine de Poe, yarım saat içinde direncinin kırılabilceğini düşünüyordu. Ne yazık ki Sharples da aynı şeyi düşünmüştü. Ayağa kalktı ve “Yardımcı olamadığım için üzgünüm, ama gerçekten de işime geri dönmek zorundayım,” dedi.

Poe yerinden kalkmadı fakat Flynn, Sharples’a teşekkür etti ve arkadaşını bekledi.

Merdivenlerden aşağıya inerlerken, “Onu yakalayabilir dim,” dedi Poe.

“Muhtemelen. Ama gerçek şu ki o bir şüpheli değil. Sahte entelektüellerin seni rahatsız etmesi, onların senden bir şey sakladığı anlamına gelmez.”

Poe'nun bir cevabı yoktu. Flynn haklıydı; Sharples, Poe'nun sinirlerini oynatmıştı.

“Hadi ama,” dedi Flynn. “Bugünlük bu kadar yeter.”

Poe ona Carlisle'da bir Hint yemeği ısmarlamayı teklif ederdi, fakat sadece eve gitmek istiyordu. Biraz düşünmesi gerekiyordu. İlerleme kaydedemediklerini biliyordu. Kasap cinayet el kitapçığıyla yakalanmayacak kadar akıllı ve planlıydı. Fakat Gamble ve Flynn'ın elinde sadece cinayet el kitapçığı ve öngörülebilir soruşturma stratejileri vardı.

Poe'nun bunu bir şekilde değiştirmesi gerekiyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Poe, Bradshaw'u bilgisayarına gömülmüş halde bulma niyetiyle Herdwick Çiftliği'ne döndü. Edgar onun ayağının dibine kıvrılmış, şişman bir adam gibi horluyordu. Tollund Adamı hakkında daha fazla bir şey bulamamıştı. Poe, Bradshaw'un çalışmaya devam etmekten mutlu olacağını biliyordu, ama onu otele bırakmakta ısrar etti. Burada olması oldukça hoşuna gitmişti fakat düşünmeye ihtiyacı vardı.

Otelden çiftliğe geri döndüğünde Edgar'a bir ıslık çaldı ve uzun bir yürüyüşe çıktı, kafasını boşaltmak için bildiği en iyi yol buydu.

Biraz terleyinceye kadar hızla yürüdü, sonra yavaşladı ve saatlerce devam edebileceği bir tempoda devam etti. Güneş batmadan önce iki saatinin daha olduğunu hesapladı. Yeryüzüne çıkmış bir kaya katmanının üzerinde yassı yüzeyli bir taş buldu ve oturdu. Cebinden etli bir turta çıkardı ve onu iki eşit parçaya böldü. Birini kendi yedi, diğer parçayı da Edgar'a verdi. Turtanın yok olması bir saniyeden kısa sürmüştü.

İyi tanıdığı bir bölgedeydi. Buraya düşünme alanı di-yordu. İki sınır duvarının birleştiği tepenin bir parçasıydı bu alan. Duvarlarda iki farklı usta çalışmıştı, ikisinin tarzı birbirinden tamamen farklıydı, yine de iki duvar da eşit de-recede etkileyici ve güzeldi.

Gözlerini yüzünün dönük olduğu yöndeki duvara dikti ve zihnini odaklanmak için serbest bıraktı. Kuru taş duvar-lar, bunlar taşları birbirine kenetleyen herhangi bir malzeme kullanılmadan örülürlerdi, aslında büyük çaplı, üç boyutlu yapbozlardı. İki duvar ve aralarındaki boşluğu dolduran daha küçük taşlar. Poe bunlarla karmaşık cinayetlerin çö-zümündeki iki farklı yaklaşımın birbirine ne kadar ben-zediğini düşündü.

Bir tarafta, dosyayı bir plan çerçevesinde aşama aşama oluşturan Gamble ve Flynn vardı. Dikkatli ve düşünceli bir şekilde çalışırlardı. Diğer tarafta ise kendisi ve Reid gibi polisler vardı. Daha içgüdüsel hareket eden, taşları boşluk-lara atıp yerlerine oturana kadar onları çevirip duran kişiler. Bunlar yeni fikirleri denerlerdi. Poe, duvarın kendi ördüğü tarafının Flynn ve Gamble'ın ördüğü taraf olmadan çöke-ceğini biliyordu, fakat Poe şunu da biliyordu ki onun tarafı olmadan da belli dosyalar asla çözülemezdi.

Poe şu benzetme işini fazla uzattığını itiraf etmek zo-runda kalmadan önce bir benzerlik daha buldu; bunlar “ara taşlar”dı. Bu taşlar her iki duvarın arasından geçen, onları birbirine kenetleyen taşlardı. Poe'nun aradığı şey de bir ara taşı; soruşturmanın her iki tarafını birbirine bağlayacak bir delil parçası.

Tuz deposundaki cesedin, o taşlardan biri olduğuna ikna olmuştu. Ya bir şekilde cesede bakmanın yolunu bulacaktı ya da Sharples'in üzerine doğru dürüst gitmesine izin verilecekti.

Eğer başaramazsa, Shap'teki ipucu çıkmaza girmiş olacaktı. Başka bir seçeneği de kalmayacaktı.

Tabii eğer...

Fikir ilk kez Flynn'la beraber Carlisle'dan dönerlerken aklına gelmişti. Yalan söyleyen bir görgü tanığı ve aksi bir amire karşı duyduğu kızgınlıkla yapılması mantıklı olan şey bu gibi gelmişti. Akşamın serinleyen havasında ise hiç de öyle görünmüyordu.

Poe'nun, kendisini her nereye götürürse götürsün ipucunun peşinden gitmek konusunda bir ünü vardı. Bazı insanların, kendisinin bunu bir çeşit ahlaki üstünlük peşinde olduğu için yaptığını düşündüğünü biliyordu. Diğer polislerin erişemediği, gerçeğin daha saf halini arama arzusuydu. Gerçek daha basitti; eğer haklı olduğuna inanıyorsa, kişiliğindeki kendini yiyip bitiren unsur kontrolü ele alıyordu. Bu durum, omzundaki şeytanın sık sık bağırarak daha iyi niyetli olan meleği bastırmasına neden oluyordu. Ve meleğin ağzını açamaz duruma geldiği o anda...

Yüzü taş kesildi. Eğer bunu o yapmazsa kim yapacaktı? Bazen birileri, tatsız olan şeyi yapmak için öne çıkmak zorunda kalırdı, böylece bunu başkaları yapmak zorunda kalmazdı.

Cebindeki telefonuna uzandı, sinyal durumunu kontrol etti ve numarayı aradı. Reid üçüncü çalışta telefonu açtı.

"Kylian, bir iyiliğe ihtiyacım var, ama bundan kimseye bahsedemezsin."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Poe çiftliğe döndü. Bir turtayı daha Edgar’la paylaştı ve oturarak beklemeye başladı. Fazla uzun sürmedi. Yarım saat sonra Reid aradı. İstedığı şey elindeydi ve Poe ona bunun nedenini söylemişti. Poe not aldı ve Reid’e teşekkür ederek telefonu kapadı.

BlackBerry’sini elinden bırakmadan rehberi açtı ve listeyi aşağıya doğru kaydırды, ta ki van Zyl’in numarasını bulana kadar. Birkaç senaryo arasında gidip geldi ama en sonunda sadece doğruyu söylemeye karar verdi.

Van Zyl ilk çalışta telefonu açtı ve Poe ona ne istediğini söyledi. Direktör amatörce rol kesmekle zaman kaybetmedi, kurnaz bir adam ve çok iyi bir polisti. Poe’ya konuyla ilgili bazı sorular sordu, o da elinden geldiğince dürüst bir şekilde cevap verdi.

Soruları bittikten sonra van Zyl sustu. Birkaç saniye sonra direktör tekrar konuştu. “Bundan emin misin Poe?”

“Hayır efendim.”

Van Zyl homurdandı. “Ama olabileceğin kadar eminsin, değil mi?”

Ne kadar emindi ki? Bu akıllıca bir tahmin miydi, yoksa seçenekleri tükenmiş bir adamın son çırpınışı mıydı? Bildiklerini zihninde gözden geçirdi.

“Poe...” diye gürledi van Zyl.

“Efendim,” dedi Poe nihayet. “Olabildiğince eminim.”

“Ve bunun başka bir yolu yok, öyle mi?”

“Hiç sanmıyorum efendim.”

“Pekâlâ,” diyerek iç çekti van Zyl. “Elindekini bana gönder.”

“On iki sayfalık bir form efendim,” dedi Poe. “Doldurduktan sonra e-posta adresinize gönderirim.”

“Şu anda evdesin, değil mi?”

“Evet, efendim.”

“İnterneti kullanmak için o otele gittiğinde yarım saat kaybetmiş olacaksın,” dedi van Zyl. “Bu işin daha sonra değil de kısa sürede hallolmasını tercih edersin sanırım?”

Telefonda olmasına rağmen Poe başını salladı. “Evet efendim.”

“O zaman formu ben doldururum, zaten benim imzama ihtiyacın olacak. Eğer bu işlemi hızlandırmak istiyorsan, gerekli kişileri yataklarından kaldırmam için fazladan bir yarım saate ihtiyacım olacak.”

“Benim ne yapmamı istersiniz efendim?”

“Biraz uyumanı öneririm sana Poe. Daha fazla bilgiye ihtiyacım olursa seni ararım. Aramazsam, faksın bir kopyasının otele gönderilmesini bekleyebilirsin.”

Van Zyl’in Flynn’den hiç bahsetmediğini ancak telefonu kapattıktan sonra fark etti.

ÖLÜM ÇEMBERİ

Poe mutluydu. Yalan söylemek zorunda kalmamıştı.

Durum çetrefilli olmasına rağmen, eğer her şey istediği gibi giderse, kimsenin haberi olmadan bu işten sıyrılabilirdi.

İki saat geçmesine rağmen Poe'ya hiçbir haber gelmemişti. Otele gidip orada beklemeye karar verdi. Gerginlikten negatif enerjiyle doluydu ve okuduğu kitabın sayfaları aklında kalmıyordu. Uyuması söz konusu bile değildi.

Faksın o kadar erken geleceğini beklemiyordu, fakat Bradshaw'un hâlâ uyanık olup olmadığını kontrol edebilirdi. Eğer uyanıksa, belki de Sharples'in pisliklerini ortaya çıkarmak isteyebilirdi. Poe'nun o aşağılık herifle henüz işi bitmemişti.

Montunu giydi ve Edgar'a, "Gidip Tilly'yi görmek ister misin?" dedi.

Köpeğin kuyruğu sallanmaya başladı. Görünüşe göre, istiyordu.

1

Poe resepsiyoniste bir faks beklediğini söyledi. Ondan Bradshaw'un odasını aramasını istedi. Bradshaw telefonu açmıyordu. Ofisteki saate baktı. Saat on olmuştu ve onun telefonu açık bırakıp uykuya daldığını düşündü; kendisinin uykusuzluk çeken biri olması, diğer herkesin de öyle olduğu anlamına gelmezdi.

Otel barmenlerinden biri olan Darren resepsiyona geldiğinde, Poe bir kahve alıp alamayacağını sormak üzereydi.

"Nöbetçi müdür nerede?" diye sordu Darren.

“Hamamda misafirlerle uğraşıyor,” diye yanıtladı resepsiyonist. “Niye ki?”

Eski Hamam, denilen yer gerçekten de bir hamam olarak kullanılmıştı. Otelin ön kısmında bulunan ve otel binasından ayrı olan yapı, artık fazladan mahremiyet isteyen misafirlere hizmet veriyordu.

Darren tedirgin görünüyordu.

“Ne oldu?” diye sordu resepsiyonist.

“Barda bir sorun var.”

Poe artık yerel polis gücü için çalışmıyordu ama özünde hâlâ bir polisti.

“Göster bana,” dedi. Ses tonundan bunu tartışmayacağı belliydi. Barmeni takip ederek barın olduğu alana gitti. Bar, modası geçmiş ve yıpranmış bir görünümdeydi. İşçi sınıfının bulunduğu bir sosyal kulübe benziyordu ve değişik bir müşteri topluluğunu kendine çekiyordu. Poe bir içki içeceğinde, resepsiyonun sol tarafındaki daha küçük olan barı tercih ederdi. Ana barı sadece internete ihtiyacı olduğunda kullanırdı.

“Onlara kadını rahat bırakmalarını söyledim efendim,” dedi Darren, “ama bana ‘defol git’ dediler.”

Poe, barmenin eliyle gösterdiği yöne baktı. Nefes alış hızlandı. İçindeki hayvan uyandı. *Ve Bradshaw kabuğundan daha yeni yeni çıkmaya başlamıştı...*

Bradshaw pencere kenarında oturmuş, dizüstü bilgisayarında bir oyun oynamaya çalışıyordu; Poe onun diğer oyuncularla sohbet ederken taktığı kulaklıkları tanıdı. Üç adam etrafını sarmıştı. Adamlar isimlik taşıyordu. Poe konferans için gelenlerden nefret ederdi; evlerinden

uzaklaştıkları anda sanki toplumsal kuralların artık geçerli olmadığını düşünüyorlardı ve bu soytarılar görünüşe göre tüm gün boyunca içmişlerdi. Poe onları izlerken içlerinden biri Bradshaw'un kulaklığını yerinden çıkardı ve onun kulağına bir şeyler fısıldadı.

“Kes şunu!” dedi Bradshaw kulaklığını adamın elinden çekip alırken. Dikkatle dizüstü bilgisayarına baktığından gözlerini dört açmıştı. Kulaklığını çıkaran adam bunu tekrar yaptı. Bradshaw da tekrar kulaklığını geri aldı. Adamların üçü de kahkaha attı.

Başka bir adam Bradshaw'un ağzına bir bira şişesi dayayarak onu içmesi için cesaretlendirmeye çalıştı. Kafasını salladı ve bira tişörtüne döküldü. Adam tekrar kahkaha attı.

“Polisi arayayım mı Bay Poe?”

“Bunu ben hallederim Darren.”

Poe yanlarına gitti. Adamlardan biri onu fark etti. Diğerlerine bir şey fısıldadı ve hepsi Poe'ya doğru döndü. Üçünün de annelerinin iç çamaşırlarıyla yakalanmış gibi bir görüntüsü vardı. Bradshaw küçük ve kırılgan görünüyordu fakat... kararlı bir tavrı vardı. Ağlamıyor ve yardım çığlığı atmıyordu. Olanları metanetle karşılıyordu.

“Naber çocuklar?” diye sordu Poe. Ses tonu sakindi fakat niyeti kesindi. Kendisini gördüğünde Bradshaw'un yüzünde beliren rahatlama ifadesini hayatı boyunca unutmayacağını biliyordu.

Bradshaw'un kulaklığını almaya çalışan adam, “Sadece biraz eğleniyoruz burada Fare Surat,” dedi. Güney aksanıyla konuşuyor ve dili dolanıyordu.

Poe onu dikkate almadı. “İyi misin Tilly?”

Bradshaw başıyla onayladı. Yüzü normalden daha soluktu ama idare ediyordu. Poe onun hakkını vermeliydi, cesur biriydi. Böyle bir durumda sesini çıkaramayacak polisler tanımıştı.

“Tilly? Nasıl oluyor da bu serseri ismini biliyor da sen yaşlı Karl’a söylemiyorsun?” diye sordu sarhoş. “Sanki neredeyse benden hoşlanmamış gibisin. İnsanların benden hoşlanmaması hoşuma gitmez.”

Tanrım...

“Neden sen gidip barda beklemiyorsun Tilly? Ben hemen geliyorum,” dedi Poe.

Bradshaw ayağa kalkmayı denedi ama kendine Karl diyen adam elini omzuna koydu ve onu aşağıya bastırdı. “Hiçbir yere gitmiyorsun güzelim.”

Poe’nun içindeki hayvan ayaklandı, Poe’nun parmak boğumlarını ktırdatıp omuzlarını eğmesine neden oldu... USMT kimliğini göstererek bu olayın büyümesini engelleyebileceğini biliyordu. Ancak bunu yapmayacağını da biliyordu; bazı dersler fiziksel olarak verilmeliydi. “Her şey yolunda Tilly,” dedi Poe. “Bu adamlar buradan ayrılmak üzere.”

“Biz mi gidiyoruz?” dedi Karl. Boyunu posunu göstermek için ayağa kalktı. Poe’nun onu ölçüp biçtiğini görünce pis pis sırttı.

“Sen neden uzamıyorsun dostum?” dedi Karl. “Bu sürük neler yapabiliyor, görmeden buradan gitmiyorum.” Boş bir şişeyi üst kısmından tutup havaya kaldırdı. Tehdit ortadaydı.

ÖLÜM ÇEMBERİ

Poe onunla yüzleşmek için döndü, fakat üçüne birden söylüyordu. “İçkilerinizi bırakın. Burayı hemen terk edin. Bir daha asla gelmeyin.” Sesi hırıltılıydı.

Diğerlerine nazaran daha ayık olan Poe, isimliğinde “Takım Lideri” ibaresini görebilmişti; “Hadi, gidelim,” dedi. Sarhoş arkadaşları anlamamış olsa da Poe onun belayı fark ettiğini biliyordu.

“Otur yerine!” diye tısladı Karl. “Hiçbir yere gitmiyoruz. Bu Kuzeyli maymuna bir ders veriyorum.”

Poe nazikçe gülümsedi.

“Bana bak, seni pislik, fena halde sinirlerimi bozuyorsun. Defol git.”

Poe sessiz kalmaya ve gülümsemeye devam etti.

Karl’ın alnı boncuk boncuk terlemişti.

“Bu senin son şansın,” dedi Karl. “Yürü git.”

Son şans mı? İlk şansa ne olduysa artık?

“Beşe kadar sayıyorum,” dedi Poe. “O kadar zamanınız var.”

Karl dönüşü olmayan yola girmişti artık. “Peki süre dolunca ne olacak?”

“Bir,” dedi Poe.

“Korkudan altıma yapıyorum,” diye dalga geçti.

“Biliyorum,” dedi Poe. “İki.”

Karl gibi adamların nadiren bir B planı olurdu.

“Üç... dört...”

Karl’ın kaşları çatıldı. Poe onu bir köşeye çekmişti. Karl dövülecekti.

Güzel.

Poe boy ve ağırlık olarak dezavantajlıydı ama neredeyse on senedir bir Cumbria polisiydi. Yakın dövüş ona kolay geliyordu, ayrıca kendisine bir cam parçasıyla saldırıldığında ne yapacağını da biliyordu. Kasları aklından daha hızlı hareket etti ve Poe, Karl'ın elini kaptı. Karl şişeyi daha sıkı kavradı.

Büyük hata.

Poe şişeyi onun elinden almaya çalışmıyordu. Onu tutmasını *istemişti*. Karl'ın elini havaya kaldırdı, sonra da onu masanın üzerine çarptı.

Şişe parçalandı.

Cam parçaları masanın her tarafına dağıldı. Kimse yerinden oynamadı, Bradshaw dizüstü bilgisayarını onların yolu üzerinden kaldırdı, o kadar. Hâlâ barda olan birkaç kişi de onların olduğu yöne dönmüştü. Poe onlara ters ters bakınca da içkilerine geri döndüler.

Poe, Karl'ın elini sıkıca kavramaya devam etti. Karl zangırdamaya başladı. Yüz ifadesi artık bira destekli saldırganlığını değil, çektiği büyük acıyı yansıtıyordu. Yüzü beyazladı. İnlemeye başladı.

Bir şişeyi kırıp onu silah olarak kullanmak, filmlerde görüldüğü gibi olmazdı. Şişeyi bir masaya vurarak elde rahat kavranabilecek bir parça bırakmak ve birini kesmek için birçok ölümcül kırık oluşturmak, gerçek hayatta olan şey değildi. Karl'ın da az önce fark ettiği üzere, cam parçalı kırılan ve nasıl parçalanacağı önceden kestirilemeyen bir şeydi. Kırılırken onun *ne kadarının* parçalanacağını kontrol edemezsiniz. Önceden Karl'ın elinde ölümcül bir silah

varken, şimdi sıkıca kavradığı şey, jilet gibi keskin, bir avuç dolusu cam parçasıydı. Parmaklarının arasından kanlar akıyordu.

Poe sıkıldı.

Karl bağırdı.

Poe, kalıcı bir hasar oluşma riskinin farkındaydı ama bunu umursamadı; Karl gibi adamlarla yumruk yumruğa dövüşmezdi. Ayrıca bir misillemenin orantısız ve hayat değiştiren bir cevapla karşılanacağını anlamaları gerekiyordu.

Poe, Karl'ın elini aşağı indirdi. Karl sanki kurşun yemiş gibi dizlerinin üzerine çöktü. Yeniden bağırdı. Poe boştaki eliyle kimlik kartını çıkardı ve bir parmak hareketiyle açiverdi.

“İyi akşamlar beyler,” dedi. “Benim adım Çavuş Poe ve az önce saldırdığınız bayan benim arkadaşımdır. İkimiz de Ulusal Suçla Mücadele Teşkilatı için çalışıyoruz. Şimdi, başınızın büyük belada olduğu konusunda hepimiz hemfikir miyiz?”

En ayık olan adam başıyla onayladı.

Poe, isimliğini okumak için ona doğru eğildi. “MWC Bilgisayar Mühendisliği mi? Sizi daha önce hiç duymadım...”

“Şirketimiz...”

“Açıklamana ihtiyacım yok mankafa,” dedi Poe. “Fakat eğer Karl elini yeniden kullanmak istiyorsa, hemen şimdi bir hastaneye gitmeli. Sabahleyin hepiniz ayılınca değil.”

Sessizliği bozan şey Karl'ın burun çekişi oldu.

“Şimdi lütfen bu otelden defolup gidin.”

Karl'ı mahvolmuş elinden tutarak hepsini bardan resepsiyonun bulunduğu alana getirdi. Ayık olan merdivenlere doğru yöneldi. "Sen hangi cehenneme gidiyorsun?" diye sordu Poe.

"Çantamı almaya."

"Hayır evlat," dedi Poe. "Sana defolup gitmeni söyledim ve bu, şimdi gidiyorsun demek, canın ne zaman isterse değil."

"Fakat eşyalarımız var. Yukarıda bilgisayarlarım..." Poe'nun bakışları karşısında konuşmaktan vazgeçti.

Poe resepsiyonisti çağırdı. "Zoe, bu beyefendilere bir taksi çağırır mısın? Taksiciye söyle de otele kadar gelmek için zahmet etmesin, bu üç dangalak onunla A6 yolunda buluşacak. Sanırım temiz havaya ihtiyaçları var."

Sonra üçüne döndü. "Taksi sizi hastaneye götürecektir. Sizin yerinizde olsam yola koyulurdum, orası anayoldan en az bir kilometre."

Poe, Karl'ın elini bıraktı ve adamlar yalpalayarak otoparka doğru yürümeye başladı. "Gitmeden önce, ne kadar paranız var?"

"Bizi mi soyacaksın?" diye sordu ayık olan.

"Karl'ın kanı bardaki halının üzerinde. Bence bunu otel ödememeli. Sizce de öyle değil mi?"

Bradshaw hâlâ bardaydı. Sarsılmıştı ama Poe içeri girdiğinde gülümsedi. Tüm o arbede boyunca sessizce duran Edgar'ı okşuyordu. Poe içki söyledi. Barmen ondan para almak istemedi.

“İyi misin Tilly?” diye sordu. “Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm.”

“Neden beni kurtarıp duruyorsun Poe? Bu ikinci oldu.”

Poe güldü. Bradshaw gülmedi. Söylediği şeyde ciddiydi.

“Hemen hemen hiç kaldıramıyorum,” diye cevapladı.

“Neyse işte, zorbalığa tahammülüm yok.”

“Hı,” dedi Bradshaw. Biraz hüzünlü görünüyordu.

“Hadi ama Tilly, kötü bir başlangıç yapmış olabiliriz, ama sen benim arkadaşımsın. Bunu fark etmişsindir?”

Bradshaw cevap vermedi ve bir an için Poe, yanlış bir şey söylediğini sandı. Tek bir gözyaşı damlası Bradshaw’un yüzünde aşağıya doğru süzülüyordu.

“Tilly...”

“Daha önce hiç arkadaşım olmamıştı,” dedi.

Poe diyecek bir şey bulamadı ve “Şey, bilirsin işte,” demekle yetindi.

“Teşekkürler Poe.”

“Neyse,” dedi Poe, “bir sonraki sefere kurtarma sırası sende.”

“Tamamdır.” Bradshaw alnını kırıştırdı, “Neler yapabildiğimi neden merak ettiler Poe? Orada ne demek istedi?”

Poe’yu kurtaran resepsiyonist oldu; elinde bir tomar kâğıtla bar kısmına girmişti. Poe kaşlarını kaldırdı ve o da başıyla onayladı.

Beklediği faks gelmişti. Baş sayfayı okudu.

Her nedense, beşi on sekiz gece gerçekleşecekti, fakat hazırlık çalışmaları birkaç saat içinde başlayacaktı. Bunun için orada olması gerekli değildi, ama o yine de orada olmak istedi.

“Gitmem gerekiyor Tilly.” Ayağa kalktı. Aklında, ondan Francis Sharples’ı derinlemesine araştırmasını istemek vardı ama bunu tamamen unuttu. “İyi olacak mısın?”

“Evet Poe.”

Poe duraksadı. “Ve o gerzekleri kafana takmamaya çalış Tilly. Sen olmasaydın, başka biri olacaktı. Olaya bir de şöyle bak, sen USMT’densin ve öyle olmayan biri için durum nasıl olurdu bir düşün. Bunu yarısı dolu bardak gibi düşün.”

Bradshaw gözlüğünü çıkardı ve camlarını çantasında taşıdığı özel bir bezle sildi. Gözlüğünü tekrar takıp saçının birazını kulağının arkasına kısıtırıp şöyle dedi, “Bardağın yarısı dolu değil Poe. Ayrıca yarısı boş da değil.”

“Nasıl o zaman?”

Bradshaw sıırttı. “Bardak olması gerekenden iki kat büyük.”

Evet, Bradshaw iyi olacaktı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Parkside, Kendal bölgesinde yerel belediyeye bağlı iki mezarlıktan biriydi. Poe orada cenazelere katılmış olduğundan yolu biliyordu. Çok büyük bir yerdi ve Parkside Yolu'nun her iki tarafına kadar uzanıyordu. Mezarlık, mezhep ve dinlere göre bölümlere ayrılmıştı.

Onun K-bölümüne gitmesi gerekiyordu. Burası şapele ve otoparka en uzak olan bölümdü; neden öyle olmayacaktı ki? Orası hiç ziyaret edilmezdi.

Mezarı bulmak, düşündüğünden daha da zordu. Bulutlar ortamın ısisını ılık tutmanın yanında, tüm mezarlığı kaplayan bir karanlık yaratıyordu. Bu karanlık onun duyularını köreltti ve bir el feneri getirmek gerektiğini öngörememiş olduğu için kendine küfretti. Arabasında bir tane vardı ama şu anda, bitik pilleri taşımaya yarayan bir borudan fazla bir farkı yoktu. Telefonunun ışığı karanlığın içine zar zor sızıyordu.

Tökezleyerek, yüzeye çıkmış ağaç köklerine takılarak ve örümcek ağlarının arasından yürüyerek geçen bir yarım

saatin sonunda nihayet K-bölümünü buldu. Bazı bölümler hafif ağaçlık bir alanda bulunuyordu, fakat K-bölümü daha açık olan alanlardan birindeydi.

Mezar taşlarını okumaya başladı. Burası bölümün eski bir kısmıydı ve mezarların çoğu basit birer mezar taşından ibaretti. Taşlar eskimiş, üzerindeki yazıların renkleri solmuştu. İsimler, tarihler ve basit sevgi mesajları yazılıydı, nadiren de askeri rütbe. Bazıları temiz, diğerleri ise kirli yeşil renkteydi; yarım düzine kadarı tamamen yosunla kaplıydı. Daha eski olanlardan bazıları, eski arkadaşlar gibi birbirine doğru eğilmişti. Poe'nun tüyleri ürperdi; nasıl olur da bir yer hem bu kadar dolu, aynı zamanda da bu kadar boş olabilirdi?

Sonunda aradığını buldu. Mezar, K-bölümünün en uç kısmındaki, daha önce varlığını fark etmediği küçük bir alan içindeydi. Büyük bir anıt mezar o alanın görülmesini engelliyordu. Daha önce burayı fark etmemiş olmasının nedeni, alandaki hiçbir mezarda mezar taşı bulunmamasıydı.

Bu alan kısmen akçaağaçlarla kaplıydı. Aşağı doğru baktı ve düzgünce yan yana dizilmiş yedi ahşap levha gördü. Poe aradığı şeyin bu olduğunu biliyordu.

Mantığı ona, K-bölümünün bu kısmının muhtemelen böyle olmasının bir nedeni sıranın sonundan başlaması gerektiğini söyledi. Yakın zamanda sürülmüş olan toprağın kokusunu alabiliyordu. En sağdaki levhanın üzerine ışığını tuttuğunda bulmak için geldiği şeyi buldu.

Levhada sadece "Meçhul Adam" yazıyordu. Daha küçük şekilde yazılmış olan defin tarihi ve Reid'in ona

söylediğiyle uyumlu olan sekiz haneli kayıt numarası da levhadaydı. Van Zyl'den gelen faksın üzerinde yazılı olan numaraydı bu.

Poe geri çekildi ve etrafa bir göz attı. Ne aradığını bilmiyordu ve etrafta yanlış görünen bir şey de bulamamıştı. Belediye görevlileri gelmeden önce oraya gitmek istemesinin nedenlerinden biri, tahrip edilmeden ve ayakla çiğnenmeden önce alana bir bakmak, bozulup bozulmadığını görmek istemesiydi. Bozulmuş gibi görünmüyordu; Tollund Adamı'nın mezarı tazeydi ama ilk günkü gibi de değildi.

Eğer bir şey bulacaksa, o şey toprağın altındaydı.

Oturdu ve bekledi. Saatini kontrol etti. Fazla uzun sürmezdi.

Çevre sağlığı memurunun ismi Freya Ackley'ydi. Gür, taba rengi saçları vardı ve Newcastle aksanıyla konuşuyordu. Birinin kendisini karşılamak için oraya gelmiş olması onu rahatlatmış gibiydi. “Çavuş Poe?”

Poe ona kimliğini gösterdi. “Gösteri başlamadan önce yapmanız gereken şeyler var, değil mi?”

Ackley başıyla onayladı. “Kontrollerimi yapmam için bana beş günlük süre verilmeliydi. Güney Lakeland Yerel Belediyesi'nin çevre sağlığı müdürü tarafından iki saat önce uyandırıldım ve bana Adalet Bakanlığı'nın hemen halledilmesi gereken bir işi olduğu söylendi.”

Sızlanmıyordu; heyecanlıydı. Poe onun ilk kez bir mezar açma işinde görevlendirildiğini görebiliyordu. Sırt çantasından kalın bir dosya çıkardı ve özet sayfasına baktı.

“Mezarı bulmam gerek,” dedi.

“Şurada,” dedi Poe eliyle göstererek. “Sondaki, yeni olan.”

Ackley dosyanın içinden bir belge çıkardı. Bu belge Poe’nun elindekiyle aynıydı. Mezara doğru yaklaştı ve el fenerini ahşap levhanın üzerine tuttu. Üç kez kontrol ettikten sonra Poe’yu yanına çağırdı.

“Bunun, hakkında açılma izni çıkarılan mezar olduğunu onaylıyorum.”

“Tamamdır,” dedi Poe.

“Ve sen de açılma işleminin gerekçesini onaylayabilir misin?”

Poe elindeki fakstan okudu. “Devam eden ciddi bir soruşturmaya yardımcı olmak amacıyla.”

“Ya aciliyetin gerekçesi?”

Sebep aynıydı. Poe aynısını tekrar etti. Ackley ona dik dik baktı ama Poe üzerinde durmadı.

Ackley gözünü tekrar formuna çevirdi. “Cesedin kimliği belirsiz olduğundan ortada izin alınacak bir aile bulunmamaktadır. Mezarlığın bu kısmının kutsal bir adak alanı veya kayıtlı bir savaş mezarlığı olmadığını onaylıyorum. Ayrıca cesedin diğer kalıntılara zarar verilmeden topraktan çıkarılabileceğini ve mezarlık yönetiminin buna bir itirazı olmadığını da onaylıyorum.”

“O zaman başlamaya hazırız, değil mi?”

“Evet Çavuş Poe. Adamlarım yakında burada olur. Beş on sekiz gece başlayacağız.”

Poe ona alaycı bir tavırla baktı. Mezardan çıkarma iznindeki tuhaf vakit önceden dikkatini çekmişti.

“Güneş resmi olarak bu saatte doğuyor. Eğer bunu gün ışığında yaparsak, ışık uzmanına ihtiyacımız olmaz. Böylece jeneratör, ışıklandırma teçhizatı ve kabloların sağlık ve güvenlik açısından uygun olduklarını onaylamama gerek kalmaz. Böylece evrak işi ve burada olması gereken insan sayısı azalır.”

Bürokrasiden hoşlanmayan bir belediye çalışanı mı? Poe, Freya Ackley’yi sevmiştir.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Saat dört buçukta mezar kazıcıları geldi. Üç kişiydiler. Görev için hazırlıklıydılar. Komşu mezarlardaki çiçek aranjmanlarını kaldırıp gizliliği korumak adına etrafa mavi renkte plastik seperatörler çektiler. Hazırlık bitince ortadan kayboldular, sonra hepsi üzerinde koruyucu kıyafetiyle geri geldi. Gelecek başka kimse yoktu; önceden kapsamlı bir adli otopsi yapılmıştı, yani Poe'nun olay yeri inceleme uzmanlarına ihtiyacı yoktu, onların olmasını istemiyordu da. Bütün bunlar sırf onun merakını tatmin etmek içindi; olağan dışı bir şey tespit etmesi durumunda, her şeyi durduracak ve Flynn'ı arayacaktı.

Mezar açma izni kalıntıların ancak mezar başında incelenmesine izin verdiğinden, iki mezar kazıcı Tollund Adamı'nın yeni tabutunu getirmeye gitti, bu "kabuk" denilen, geniş bir kutuydu. Ahşaptan yapılmıştı ve iç çeperi katranlanmıştı. İçinde çinkodan yapılma bir hazne ve sızdırmaz plastik bir astar vardı. Tollund Adamı'nın kalıntıları,

tabutu ve mezarın içinde her ne bulunursa “kabuk”un içine konacak ve kapatılıp orijinal mezara geri gömülecekti.

Ackley “kabuk”u onaylamakla yükümlüydü, bu işlemi normalde kendisine tahsis edilen beş gün içinde gerçekleştirirdi. Ackley, mezarda ve açılma emrinde yer alanla aynı olduğundan emin olmak için, kapaktaki yeni isimliği kontrol etti. Poe’dan bir kez daha kontrol etmesini istedi. Poe kontrol etti. İsimler uyuşuyordu.

Hazırdılar. Sadece gündeğumuna kadar beklemeleri gerekiyordu. Ackley bu zamanı mecburi bilgilendirme konuşmasını yapmak için kullandı. İşlemin, ölüye saygı çerçevesinde gerçekleştirilmesini sağlamak, bir çevre sağlığı memuru olarak onun göreviydi. Daha da önemlisi, mezardan çıkarma işlemi sırasında çevre sağlığının korunması da onun sorumluluğundaydı. Poe ve mezar kazıcılara, insan kalıntılarından ve mezarı çevreleyen topraktan enfeksiyon kapma riskiyle ilgili bilgi verdi. Creutzfeldt-Jakob hastalığı, tetanoz, hatta çiçek hastalığı bile bulaşabilirdi ve bunlar definden sonra bile hâlâ canlı kalan virüslerdi. Ackley, bilgileri önceden hazırlanmış notlardan okuyordu ve Poe, uçaktaki uçuş öncesi güvenlik bilgilendirmesine ne kadar ilgi gösteriyorsa, söylenenlere de o kadar gösteriyordu; Tollund Adamı onlarca yıl tuzun içinde gömülü kalmıştı, ayrıca testlerden ve otopsiden geçmişti, risk falan yoktu. Adamın çürümeye başlayacak kadar uzun süre toprak altında olduğundan bile şüpheliydi.

Poe saatine baktı. Resmi olarak sabah olmuştu: Saat beş on sekizdi. Poe gözlerini kapadı, kendisini sakinleştirmeye

çalıştı. Ertesi günün gazetelerinde “Eski Polis Mezar Hırsızlığına Kadar Düştü” manşetini gözünde canlandırmamaya çalıştı.

İşte tam o sırada biri kulağına eğildi ve “Sen ne halt ediyorsun burada Poe?” dedi öfkeli bir şekilde.

Poe’nun gözleri aniden açıldı. Flynn dik dik ona bakıyordu. Poe onu hiç bu kadar kızgın görmemişti.

Konuşmaya başladı fakat Flynn onun lafını kesti.

“Bu ne cüret!”

“Steph, dinle...”

“Hayır Poe,” diye patladı Flynn. “Sakın ağzını açma.”

Poe açtı. “Dün gece van Zyl’le görüşüm. İşlemi onayladı ve çabucak halledilmesi için herkesin peşinden koştu,” dedi Poe. “Üzgünüm, ama durum bu.”

“Benim yetkimi hiçe saydın ha?” Sesi alçaktı.

Poe omzunu kaldırdı. “Ben buna öyle demezdim.”

“Ya ne derdin?”

Poe’nun bir cevabı yoktu ve sıradan palavraların arkasına saklanma niyetinde değildi. Eğer roller tersine olsaydı kendisi de çok öfkeli olurdu, fakat Kasap’ın birinin göğsüne yazdığı isim Flynn’inki değildi. Poe’nun prosedürlerle ilgili hassasiyetleri takdir etme lüksü olmamıştı. “Kasap’ın alay ettiği kişi benim Steph. Ne sen ne de Gamble. Beni tanıyorsun, van Zyl’in daha en başında beni istemesinin bir nedeni var, ben ipucunun beni götürdüğü yere giderim. Ve ipucu beni buraya getirdi.”

“Cehenneme kadar yolun var Poe,” diye gürledi Flynn. “Buna ikili düşünme denir, sana hiç yakışmıyor. Bu o kadar da basit değil. Bir şeyi yapmanın doğru yolu ve yanlış yolu vardır ve bu yol kesinlikle yanlış. Başmüfettiş Gamble kendi soruşturmasında, USMT’nin kendisine haber vermeden bir cesedi mezardan çıkardığını öğrendiğinde ne diyecek? Cılgına dönecek.”

“Suçu bana atarsın,” diye cevapladı Poe.

“Sana... suçu başka kime atayım ki?”

Kabul. Bu da Peyton Williams davasının tekrarıydı; haklı olduğunda bile haksızdı. Poe ona mezar açma izninin faksla gelen kopyasını uzattı.

“Ve van Zyl beni kendi soruşturmamın dışında bırakmakta sakınca görmedi, öyle mi?” Flynn az da olsa yumuşamış gibiydi. Muhtemelen, onun hoşuna gitse de, gitmese de cesedi oradan çıkaracaklarını anlamıştı. Mesleki merak kızgınlığı bastırıyordu.

“Dürüst olmam gerekirse Steph, fark ettiğini sanmıyorum. Bence o benim senin talimatların doğrultusunda hareket ettiğimi düşündü.” Poe hiç de bunu düşünmemişti. Van Zyl akıllı ve pragmatik bir adamdı, eğer Flynn’dan bahsetmediyse, bu ondan bahsetmek istemediği içindi. Poe’nun yalan söylediğini duymak istememişti. Van Zyl onun burnunun dikine gideceğinden neredeyse emindi ve muhtemelen Poe mezarı kendi başına kazmadığı için memnundu. Fakat emir-komuta zincirine fazla zarar gelmesini istemezdi, çünkü bunun farklı yansımaları olurdu. Ceset yerin altına geri döndüğünde, Poe yeniden Flynn’ın tarafında yer almak zorunda kalacaktı. “Van Zyl’in seni aradığını varsayıyorum?”

Flynn başıyla onayladı. “Telefonu açar açmaz bana mezar açma iznimin resepsiyonda olduğunu söyledi. Şaşkınlığımı hayal edebilirsin.”

Poe bunu hayal edebiliyordu. Neredeyse gülümseyecekti, ama kendini tuttu. Uzlaşmaya çalışmanın sırası değildi; Flynn’ın bir süre daha Poe’ya kızgın kalması gerekiyordu.

“Bak, Poe, tüm bunlar bittiğinde pekâlâ eski pozisyonuna tekrar geri dönebilirsin. Eğer öyle olursa benim için sorun yok; yeniden çavuşun olmaktan memnuniyet duyarım. Fakat bu olana kadar, Tanrı aşkına, benim sana gösterdiğim saygıyı sen de bana gösterebilir misin lütfen?” dedi Flynn.

Kendisi hakkında gerçekten böyle mi düşünüyordu? Ona saygı duymadığı için mi kendisine sormadan iş yaptığını sanıyordu? Daha önce altında çalışmış olan birine hesap vermekte zorlandığını mı düşünüyordu? Flynn’ın böyle düşünmediğini umdu, çünkü bu tamamen gerçek dışıydı. Flynn felaket bir çavuştu ama harika bir komiser olma yolunda ilerliyordu. Poe’nun hayatı boyunca beraber çalıştığı en iyi amir olma potansiyeline sahipti. Kızgın olmakta haklıydı.

Bunların aynısını Flynn’a da anlattı ve kızardığını görünce de mutlu oldu. “Bunların hepsinin sorumlusu benim, Steph. Gamble öğrendiğinde suçumu kabulleneceğim ve ona senin bu işle bir alakan olmadığını söyleyeceğim.”

“Hadi ordan Poe,” diyerek iç çekti Flynn. “Bu fiyaskonun içinde beraberiz.” Saatine baktı. “Hadi. Zaman geldi.”

Toprak yumuşak ve nemliydi ve adamlar mezarı kazarken bu iş kolaymış gibi görünüyordu. Normalden uzun olan

küreklerini kullanarak hızlı ve rahat hareketlerle toprağı oradan oraya taşıdılar. Poe'nun mezar derinliğinin ne kadar olması gerektiğı konusunda bir fikri yoktu. Aklına birden “altı fit aşağıda” sözü geldi, ama bu mesafenin tabutun altından mı, yoksa üstünden itibaren mi ölçüldüğünü bilmiyordu; belki de bu, günümüz mezarlık prosedürleriyle ilgisi olmayan bir sözdü sadece. On dakika süren kazma işleminden sonra adamlar küreklerini bıraktı ve içlerinden biri çukura girerek kalan son toprağı elleriyle eşeledi. Birkaç saniye sonra ahşabı ortaya çıkarmıştı. Tabutu aşağıya indermeye yarayan kalın kayışlar ıslak ve kirliydi fakat hâlâ kullanılacak durumdaydı, uzun süredir yeraltında değillerdi ve içerideki adam kayışları diğer arkadaşlarına uzattı. Esas kayışlar halihazırda iş görür durumdayken yenilerini kullanmanın bir anlamı yoktu.

“Tabutu kaldırıp çıkaracağız ve doğrudan kabuğun içine yerleştireceğiz Çavuş Poe,” dedi Ackley. “Kapağı kaldırıp kalıntıları oradan inceleyebilirsiniz. İşiniz bittiğinde mezarı biraz genişletip içine geri koyacağız.”

Tabutu ve kayışları ortaya çıkaran adam arkadaşının elini tuttu ve tırmanarak mezardan çıktı. Tırmanırken kayışlardan biri ayağına dolandı ve bu da ayağının kayıp tabutun yan tarafına çarpmasına neden oldu.

Tabutun kapağı yerinden oynadı.

Bu garipti. Tabut kapakları, Pringles kutusunun kapağı gibi basitçe açılmazlardı, değil mi? Çivilerle tutturulmuş olmaları gerekmez miydi?

“Kapak. Kapak açıldı,” dedi Poe.

Hepsi gözlerini mezara dikti.

Mide bulandırıcı derecede tatlımsı bir çürüme kokusu ortalığa yayıldı.

Flynn tiksintiden burnunu buruşturdu. “Bu da ne?” Cebinden bir kâğıt mendil çıkarıp ağzını ve burnunu kapadı.

Kokuda bir terslik vardı.

“Bilmiyorum ama bu koku otuz yıl tuzun içinde yatmış olan birinden gelmiyor,” diye yanıtladı Poe. Koku fazla... organikti.

Mezarın içindeki adam tabutun kapağını kaldırmak için eğildi.

“Dur!” diye bağırdı Poe. Aşağıya doğru uzandı ve adamın elini tutarak onu yukarı çekti. Mezar kazıcılara döndü. “Hepinizin küreğini bırakmasını ve koruyucu giysilerinizi çıkarmasını istiyorum.” Ardından çevre sağlığı memuruna döndü. “Sen de Freya. Burası artık bir mezar açma alanı değil, bir suç mahalli.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Kimliği belirsiz adamın pörsümüş derisiyle karşılaşmayı bekliyorlardı, fakat tabuttaki ceset o değildi, bu Kasap'ın bir başka kurbanıydı. Kokudan anlaşılan, bu kurban yeni değildi. Ceset, Poe'nun Cockermouth'taki çemberde gördüğü ceset gibi fena halde yanmıştı; fakat oradaki ceset iğrenç ama taze kokuyordu, halbuki buradakinin iğrenç ve çürük bir kokusu vardı.

“Bu beşinci kurban,” dedi Poe, “ya da bulduklarımızın beşincisi.”

Flynn gözlerini mezardaki kararmış cesetten alabilecekmiş gibi görünmüyordu.

“Bu ikisinin bağlantılı olduğu hakkında söylediklerime artık inanıyorsundur sanırım?”

“Burada ne haltlar dönüyor Poe? Ayrıca Tollund Adamı hangi cehennemde?”

Poe'nun bu konuda hiçbir fikri yoktu.

Ama Flynn çok iyi anlamıştı ki yeni kurbanın orada bulunması tesadüf eseriydi ve onları pek de ilgilendirmiyordu.

Bu Gamble'ın ve esas soruşturmayı yürütenlerin işiydi. Kasap'ın cesedi bir başka kurbanla değiştirmesinin oyun-bazlıkla alakası olmadığından ve bunu kendisinin Tollund Adamı'nın kim olduğunu öğrenmesini engellemek için yaptığından Poe'nun kuşkusu yoktu.

Peki ama Kasap onu neden buraya yönlendirmişti ki...

Tabii eğer... tabii eğer amacı, tabuta ne kadar çabuk ulaşabileceğini göstermek değilse. Her zamanki bürokratik yolları takip etmektense doğrudan van Zyl'le iletişime geçmesi, Poe'nun mezar açma iznini haftalar yerine saatler içinde çıkarmasını sağlamıştı. Flynn'a karşı gösterdiği itaatsizlik, onlara aslında sahip olmamaları gereken bir avantaj sağlamış olabilirdi.

Ve bu demek oluyordu ki önünde gerçeğe giden potansiyel bir köprü vardı; tek yapması gereken o köprüyü geçmenin bir yolunu bulmaktı.

Bir saat sonra, Cumbria ekibi mezarlığa doluştu. Gamble ve Reid ilk gelenlerdi, ikisi de şık giyinmişti. Adli tıp ve olay yeri inceleme personeli hemen arkalarındaydı. Bir cinayet davası için ortak çalışan bu topluluğun K-bölümünün sükûnetini bozması uzun sürmedi.

Kısa süre sonra bir adli tıp çadırı mezarı kaplamıştı. Kordonla yakındaki bazı mezar taşlarının etrafından bir iç sınır, K-bölümünün etrafına ise bir dış sınır çekildi.

Olanları fark ettiğinde Gamble'ın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi. Flynn onun önüne dikildi ve ona mezar açma iznini gösterdi. Bu Gamble'ın tavrını değiştirmede. Belgeyi

Flynn'ın elinden çekip aldığı gibi Poe'nun yanına gitti. "Bu da neyin nesi böyle?"

Poe baş sayfaya baktı. Belge Adalet Bakanlığı Adli Tabibi ve Güney Lakeland Belediyesi'ndeki Mezarlıklar Ofisi'nin başındaki kişi tarafından imzalanmıştı. İznin gerekçesi "Tabut içeriğinin acilen incelenmesi" olarak belirtilmişti. Belgede başka bilgiler de yer alıyordu, fakat asıl mesele, USMT'nin bir seri katilin yakalanmasını sağlayacak olan hayati kanıtların bir tabutun içinde olduğuna inanmak için bir sebebi olmamasıydı. İzin "İstihbarat Teşkilatı Başkanı Edward van Zyl" tarafından onaylanmıştı.

"Bu bir mezar açma izni efendim."

"Bunun lanet bir mezar açma izni olduğunu biliyorum Poe!" diye söylendi Gamble. "Neden bu belgede Komiser Flynn'ın ismi yok? Neden 'başvuruyu yapan' kısmında senin ismin var?"

Flynn yanlarına geldi.

"Belki ben açıklayabilirim efendim," dedi. "Daha önce de söylediğim gibi, Ian, dün Poe'ya gelen kartpostal, bu mezarda senin soruşturman için hayati önem taşıyan bazı deliller olduğuna inanmamıza neden oldu. Aramayı düşündüm ama telefonum çekmiyordu. Bir an önce işe koyulmamızı isteyeceğini biliyordum, böylece ben de iznin çıkarılması için doğrudan kendi amirimle bağlantı kurdum. Neyse ki kendisi bazı zorlukları aşıp bize fazladan birkaç gün kazandırabildi."

Gamble onun yalan söylediğini, ama aynı zamanda da elinin kolunun bağlı olduğunu da biliyordu. "Sizi

kahrolasicalar...” Bir an için direndikten sonra, “Tam raporun öğlene kadar HOLMES* sistemine yüklenmesini istiyorum Komiser Flynn,” dedi. Ardından Poe’ya döndü. “Ve bu adamın soruşturmamdan çıkarılmasını istiyorum!”

Gamble duyamayacak kadar uzaklaştığında Flynn, Poe’ya döndü. “Üzgünüm Poe.”

“Ne?” diye isyan etti Poe. “Bunu yapmaya yetkisi...”

“Direktörün emri. Az önce van Zyl’le konuştum. Hem benim hem de Gamble’ın arkasından iş çevirdin. Cumbria’yla bir tartışmaya girmeyi göze alamaz ve politik olarak artık seni daha fazla misafir etmelerini isteyemez.”

Poe’nun telefonu çaldı. Arayan van Zyl’di.

Eğer Poe telefonda emir-komuta zinciri yüzünden duruktan bir fırça yiyeceğini sanıyorsa yanıliyordu. “Dün İK departmanıyla konuştum Çavuş Poe,” dedi van Zyl doğrudan konuya girerek. “Görünüşe göre, uzaklaştırılmış olduğunuz dönemde kimseyle iletişime geçmediğiniz için ve daha da önemlisi, kimse de sizinle iletişime geçmediğinden on iki aylık mesai ücretiniz birikmiş. Şimdi, eğer isterse-
niz size parayı ödeyebiliriz, fakat şu an birazını izin olarak kullanmak için sözlü talepte bulunmanızın uygun olacağını düşünüyorum. Eminim Komiser Flynn da aynı fikirdedir.”

Poe sadece, “Ee... ne?” diyebilirdi.

“Bir süreliğine izne ayrılmak ister misin?” diye sordu van Zyl yavaşça konuşarak. “Ya izne çıkarsın ya da bugün Hampshire’a geri dönersin.”

* HOLMES ya da HOLMES 2: İngiliz polis kuvvetleri tarafından büyük suçların soruşturulmasında ağırlıklı olarak kullanılan bir bilgi teknolojisi sistemidir.

“Ee... tamam o zaman?”

“Güzel. Anlaştık o zaman. Şu andan itibaren bir aylığına izinlisin.”

“Neden efendim?” diye sordu Poe.

Fakat van Zyl telefonu kapatmıştı.

Poe elindeki telefona bakakaldı. Flynn onun yanına geldi. Gamble da peşinden.

“O neden hâlâ burada?” diye bağırdı Gamble.

“Çavuş Poe görevine iade edildi efendim,” dedi Flynn. “Fakat anladığıma göre, ilk olarak bir süreliğine izne çıkacak. Öyle mi Poe?”

Poe başıyla onayladı. Sert adımlarla uzaklaşmadan önce, tatminkâr bir edayla homurdandı Gamble. Flynn ve direktör, Gamble’ı küçük düşürmeyecek ama Poe’yu da Cumbria’da tutacak geçici bir çözüm bulmuşlardı. Poe’nun davada çalışmasını istiyorlardı ama o andan itibaren artık bunu gayriresmi olarak yapacaktı.

Tam da istediği gibi.

Ne yapması gerektiğini biliyordu. Telefonunu eline aldı ve rehberle en son kaydettiği numarayı bularak arama tuşuna bastı. Hâlâ çok erken olmasına rağmen, telefon hemen açıldı. Hattın diğer ucundaki ses hiç de uykulu gibi değildi.

“Sabahın köründe biraz saha çalışması yapmaya ne dersin Tilly?”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Poe, Edgar'ı komşusuna bıraktı, sonra da otelin ön kapısından Bradshaw'u aldı. Aracın motorunu durdurmakla uğraşmadı bile. Bradshaw, geleceğin yıldızı, Poe'nun gece görevinden geldiğini anlamış ve nasıl yaptıysa onun için biraz sigara böreğiyle bir termos kahve ayarlamıştı. Poe, içmek için yeterince soğumasını beklediği sıcak kahvesini yudumlamaya başlamadan önce börekleri yedi.

M6 yolu üzerindeki yolculukları yarım saatten az sürdü. Saat sekizde Stanwix'e varmışlardı. Poe arabayı park etti ve birlikte yerel idare binasının girişine doğru yöneldiler. Poe, Francis Sharples'ın isminden sonra gelen BPhil ibaresini işaret ederek, "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun Tilly?" diye sordu.

"Felsefe lisans mezunu Poe."

Poe başını salladı. "Bu onun bir mal olduğu anlamına gelir." Diyafonun düğmesine bastı ve o uykulu ses cevap verene kadar da elini düğmeden çekmedi.

"Evet?"

“Gördün mü?” dedi Poe. Sharples’a kapıda bekleyenin kim olduğunu söyledikten ve temel hakların çiğnendiğine yönelik itirazlarını kulak ardı ettikten sonra, içeriye alındılar.

Bir öncekinde olduğu gibi, Sharples onları dairesinin girişinde bekliyordu. Ya şortuyla uyumuştı ya da onlar yukarı çıkana kadar geçen zaman içinde giyinmeyi becermişti. Geçen seferki küçümseyici sırtışın yerine, yüzünde takınmakta zorlandığı endişe dolu bir gülümseme vardı.

Bu sefer Poe’nun nazik davranmak için bir nedeni yoktu. Sharples ona her şeyi anlatana kadar bir yere gitmeyecekti.

“Gizlediğiniz bilgi artık bir cinayet araştırmasının bir parçası.”

“Ben bir şey gizlemi...”

“Hadi ordan,” diye patladı Poe. “On beş yıldır bu işi yapıyorum ve senden daha kötü yalan söyleyen birini hiç görmedim.”

“Haddini bil!”

“Umurumda değil.” Poe, Sharples’ın şaşkınlığının nedeninin ses tonundaki değişiklik mi, yoksa birinin ona inanmadığı gerçeği mi olduğunu anlayamadı. “İstediğin kadar sarsılmış numarası yapabilirsin *Frankie*, seni suçluya yarım etmek ve adalete engel olmaktan tutuklamak üzereyim.” Sharples itiraz edemedi önce, Poe şunu da ekledi, “Ve bu aşamada, davayla bağlantısı olup da yalan söylediğini bildiğimiz tek kişi sen olduğun için, resmi olarak söylemeliyim ki şu anda beş cinayetin şüphelisi konumundasın. Hiç olmadı, suça ortaklıktan hüküm giyersin.”

Poe'nun söyledikleri palavraydı, fakat kanunlar konusunda Sharples'tan daha bilgili olmasına güveniyordu. "Kıyafetlerini giy, benimle geliyorsun."

Sharples artık titriyordu. Gözlerinde yaşlar vardı. Poe salonda etrafına bakındı. Dizüstü bilgisayarının yanında derli toplu duran bir yığın kâğıt vardı. Bu onun kitap müsveddesiydi, ziyarete gelen herkesin görebileceği bir yere konulduğu Poe'nun gözünden kaçmadı ve aşağı yukarı yetmiş sayfa kadardı. Poe başlık sayfasını eline aldı: "Küçülen Dünyada Felsefenin Artan Önemi."

"Güzel bilgisayar Bay Sharples," dedi Bradshaw adamın Apple'ına bakarak. "Bu model en pahalısı."

Onlar bilgisayarlardan konuşurlarken, Poe da kasabanın pahalı yerindeki pahalı apartman dairesinin pahalı dekorasyonuna baktı. Poe önceki gelişinde Sharples'a, eseri yayınlanmamış bir felsefe mezununun böyle bir yerin masraflarını nasıl karşılayabildiğini sormak istemişti.

"Tüm bunları nasıl ödediniz Bay Sharples?"

Sharples gözlerini yere indirdi.

"Saatler içinde buraya bir adli hesap uzmanı getirtebilirim Bay Sharples. Onlar her şeyi, ama her şeyi inceler. Şu anda bana söylemeniz çok daha iyi olur."

Sharples bir şeyler mırıldandı, ama sesi Poe'nun duymayacağı kadar alçaktı.

Gerçi Bradshaw duymuştu, "Cesetten bir şey aldığını söyledi."

Poe başıyla onayladı. "Peki bu ne olabilir acaba?"

"Bir saat," dedi Sharples boğuk bir sesle.

Poe moda konusunda fazla bilgili sayılmazdı, ama bazı saatlerin son derece pahalı olabildiğini o bile biliyordu. “Markası ve modeli?”

“1962 yapımı bir Breitling 765. Cesedi yanlışlıkla Derek’in üzerine bıraktığım sırada kayışı kopmuş olmalı. Düşünmeden alıp cebime koydum. Amacım güvenli bir yerde saklamaktı.”

“Güvenli bir yerde saklamak.”

“Evet.”

“Ne yani, sende olduğunu mu unuttun?”

“Evet. Sonradan bulduğumda da polisin saati çalmış olduğumu düşünmesinden korktum.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi Poe. “Peki saat nerede?”

Sharples’in buna bir cevabı yoktu. Poe onu satmış olabileceğinden kuşkulandı. Sharples gözlerini yerden ayırmadı.

“Sana saat nerede diye...”

“Artık bende değil!”

“Seri numarasını ve fotoğrafları istiyorum,” dedi Poe. Bradshaw’a döndü. Bilmek istediğin bir şey olduğunda yapılan şey buydu, internete bakmak. Bradshaw çoktan telefonuna sarılmıştı.

“Değeri?” diye sordu Poe, Bradshaw’a.

“1962 model bir Breitling, ortalama olarak on bin sterlin eder Poe,” diye yanıtladı Bradshaw. İlk saha çalışmasından keyif alıyor gibiydi. Belli bir noktada Poe ona bunun resmi bir çalışma olmadığını anlatmak zorunda kalacaktı. Devam etmek isteyip istemediğine Bradshaw’un kendisi karar verecekti. Ama henüz değil.

Poe, Sharples'a döndü ve "Saati kime sattın?" diye sordu.

"Bir anlaşma yapmak istiyorum."

Poe bir kahkaha attı. Bradshaw bile kıkırdadı.

"Saçma televizyon kanallarını çok fazla izliyorsunuz Bay Sharples," dedi Poe. "Burası Amerika değil. Anlaşma falan yok. Ancak *ceza indirimi* olabilir. Bu da yargıcın, yapmış olabileceğin şeyler arasından sadece kötü olanları değil, iyi olanları da dikkate almasıyla mümkün. Ve *ceza indirimi* alabilmenin tek yoluysa, o saatin benim elime geçmesidir. Şimdi bana, onu kime sattığını söyle."

"Yapamam," diye fısıldadı. "Onu, saat üzerine uzmanlaşmış bir internet sitesi aracılığıyla kimliği gizli bir Amerikalı koleksiyonere sattım."

"Tilly?"

"Lütfen yoldan çekilir misiniz Bay Sharples," dedi Bradshaw, Sharples'ı kenara itip geçerken. Ardından onun dizüstü bilgisayarını açtı. "Şifreniz, lütfen?"

Sharples ona şifreyi söyledi.

Bradshaw bilgisayarı tararken Poe, "Saat için kaç para aldınız?" diye sordu.

"Kesinlikle on bin sterlin değil!" dedi Sharples. Dolandırılmış olduğuna bozulmuş gibiydi. "Beş bin dolar aldım, bu da üç bin sterlinden biraz daha fazla yapıyor." Kızgın gözlerle Bradshaw'a baktı. "O ne yapıyor?"

"İnsanların çoğunun farkında olmadığı şey, Bay Sharples, istediğiniz her şeyi bilgisayarınızdan silebiliyor olsanız da hepsinin tekrar geri alınabilir olduğudur. Şimdi Tilly, o

Breitling hakkında yazmış olduğunuz ne varsa açığa çıkaracak. Ne kadar sürer Tilly?”

“Buldum Poe,” dedi Bradshaw. “Yazıcınız var mı Bay Sharples?”

Sharples bir dolabı açıp bir düğmeye bastı. Yeşil bir ışık yandı ve yazıcı vızıldama ve tıkırtılarla açılmaya başladı. “Yazıcı kablosuz,” dedi Sharples.

Bradshaw gözlerini devirdi ve alaycı bir şekilde, “Hadi canım!” dedi.

Bradshaw birkaç belgenin çıktısını aldı. Çıktılara bakmadan onları Poe’ya uzattı.

Poe belgelere bir göz attı. Çıktılar renkliydi ve ilk birkaç sayfa çok iyiydi, Sharples’in hüküm giymesi için kesinlikle yeterliydi, fakat Poe’nun turnayı gözünden vurması için son iki sayfaya kadar ilerlemesi gerekti.

Alıcı ne satın aldığını görmek istemiş ve Sharples da seve seve yardımcı olmuştu. Her sayfada üç adet olmak üzere altı tane renkli fotoğraf vardı. Poe’yu gülümseten beşincisi olmuştu.

Fotoğraf saatin arka yüzüne aitti.

Ve saatin kendine özel seri numarası gün gibi ortadaydı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sharples'ın dairesinden ayrıldılar ama ona bir yere gitmesini söylediler. Üniformalı memurlar onun için gelecekti. Geleceklerdi, ama hemen değil, hele Poe saatin esas sahibinin izini bulmadan, hiç değil.

Poe, Bradshaw'a, resmi olarak izinde olduğunu ve onun Shap'e geri dönmesi gerektiğini söylediye de Bradshaw şu Breitling hikâyesinin nereye varacağını görmek konusunda hevesliydi. Poe üstelemedi. Sainsbury's Café'de kahvaltı etmeye karar verdiler. Poe tam tekmil İngiliz kahvaltısı, Bradshaw ise aynısının vejeteryan versiyonunu seçti. Bir termos çayı paylaştılar.

Diline temas eden pastırmanın tuzlu tadı Poe'nun ağzında hoş bir lezzet bırakırken bir yandan da saatin sahibinin izini sürmenin en iyi yolunun ne olacağını tartışıyorlardı. Bradshaw, Poe'nun doğrudan Breitling firmasına gitmesini istedi, bir yerlerde merkezi bir veri tabanı olması gerektiğini düşünmüştü, fakat Poe'nun bu konuda tereddütleri vardı. Onlar büyük bir şirketti, dünyanın her tarafından

müşterileri vardı ve bunlardan bazıları son derece zengin kişilerdi. Breitling sırf USMT'den biri istedi diye gizlilik politikasından ödün vermeyecekti. Bunun yerine Poe, bölgenin saygın bayilerine gidip ihtiyacı olan şeyi alana kadar onları korkutmayı planladı. Bayilerin sayısı fazla değildi, ayrıca eğer Tollund Adamı bir Cumbrialı'ysa, saatin yerel bir bayiden alınmış olma ihtimali de vardı.

Poe bir parça kızarmış ekmeği yumurtanın sarısına baskarken Bradshaw ona, o kadar zaman varken izne neden şimdi çıktığını sordu.

“Sadece biraz zamana ihtiyacım var Tilly.”

“Nedeninin ben olmadığından emin misin Poe?”

“Ne... hayır, tabii ki hayır. Neden seninle ilgisi olsun ki?”

“İnsanlar benden bıkarlar.”

“Hı, eğer öyleyse onlar aptal demektir,” dedi Poe. “Hayır, gerçek sebebi, dün gece Kıdemli Komiser Gamble'ın benden soruşturmasından uzak durmamı istemesi.”

“Bu yüzden mi Komiser Flynn beni arayıp istediğin zaman sana yardım etmemi söyledi?”

“Bunu yaptığını bilmiyordum.”

“Sana söylemememi söylemişti.”

“Fakat?”

“Arkadaşlar birbirlerine asla yalan söylememelidir Poe.”

Poe düşünceli bir şekilde başıyla onayladı. “Hadi bakalım, talaşını ye. Dükkânlar kısa süre sonra açılacak.”

Bir yandan aralarında konuşurlarken, bir yandan da Bradshaw, kafenin kablosuz internetini kullanıyordu. Pazarda uzun zamandır var olan köklü kuyumcuları tespit

ederek araştırmayı daraltmaya çalışıyordu. Bir liste oluşturmuş, sonra da bir haber kanalı sitesini açmıştı. Saat dokuzdu ve günün manşetleri yayınlanıyordu. Ekranı bakarken Bradshaw'un ağzı açık kaldı. "Hayır... hayır... bu hiç de doğru değil," diye yakındı.

"Ne oldu ki?" dedi Poe ilgisizce, tabağındaki sinsi bir fasulye tanesini bıçağıyla yakalamaya çalışıyordu.

"Şuna bak Poe!" Tabletini her ikisinin de görebileceği şekilde çevirdi. Sesini açtı ve başlat düğmesine bastı.

Etrafı kameralar ve kocaman mikrofonlarla çevrili kişi, sanki Kendal mezarlığında üç saat geçiren kendisi değilmişçesine temiz kıyafetiyle Gamble'dı. Haber sunucusu, "Polis, sabahın erken saatlerinde Kendal'daki bir mezarda bulunan cesedin Kasap olarak da bilinen seri katilin bir diğer kurbanı olabileceğini söyledi. Şimdi Kıdemli Komiser Ian Gamble'ın kısa bir açıklama yapacağı yer olan Cumbria'ya canlı olarak bağlanıyoruz," diyerek ropörtajı başlattı.

Gamble zaten bir süredir başla komutunu bekliyordu ve sunucunun konuşması biter bitmez konuşmaya başladı. "Cumbria dedektiflerinin ortaya koyduğu olağanüstü polis çalışması sonrasında, soruşturma ekibi Kendal'daki Parkside Mezarlığı'nda bulunan bir mezar için açılma iznine başvurmuştur. Geçen sene Hardendale Tuz Deposu'nda bulunan kimliği belirsiz cesedin içinde olması gereken tabutun, yakın tarihte tahrip edildiğine inanmak için nedenlerimiz vardı. Beklenildiği üzere, tabutun içinde bulunması gereken asıl ceset orada değildi. Onun yerine tabutta, Kasap'ın bir kurbanı olduğuna inandığımız, kimliği henüz tespit edilememiş bir erkek cesedi bulunmuştur."

Gamble'ın açıklaması kısa ve özdü, iyi yazılmıştı ve içinde hiç yalan olmamasıyla birlikte tam bir saçmalıktı. USMT onu yalanlamayı göze alamazdı; kendi hatalarını açığa vurma riskine girmezdi. Poe bunu daha önce yaşamıştı.

“Aşağılık herif,” dedi Poe. “Hadi, işe koyulalım.”

Saatin herhangi bir yerden satın alınmış olabileceğini bilse de Poe araştırmaya Carlisle'dan başlamayı düşündü, ne de olsa zaten oradaydılar. Eğer şansı varsa, saat, internet alışverişi başlamadan önce, yani insanların değerli şeyleri gözle-riyle görerek bizzat satın aldığı dönemlerde satın alınmıştı.

Poe, ucuz dükkânları listeden çıkardıkları ve böylece pahalı ürünler satan butik dükkânlarla aile şirketlerine odaklanabileceği için mutluydu. Saat satan sadece birkaç tane küçük dükkân vardı, yine de işlerini tam yapmak adına, önceden satmış olmaları ihtimaline karşın saat satmayanları da kontrol edeceklerdi, fakat buna rağmen yakında zorlanacaklardı.

Biri hariç tüm dükkânlar, Bradshaw'un kayıtlarına bakmasını memnuniyetle kabul etti. Buna izin vermeyen dükkân ise yeni ya da ikinci el hiç Breitling satmadığını doğrulayabiliyordu.

BR-050608 seri numarası, baktıkları hiçbir bilgisayar veri tabanında yoktu. Kâğıt üzerindeki eski kayıtların çok azı elektronik ortama aktarılmış olduğundan, onları araştırmak yavaş yürüyen ve zahmetli bir işti.

Bir kuyumcu, her biri bir telefon rehberinden daha kalın olan on tane kayıt defterini masasının üzerine bırakırken gü-lümsedi. Poe bir ah çekti, yine de bu manzara Bradshaw'u

ürkütmüş gibi görünmüyordu. Çapraz başvuru listeleri gibi şeyleri seven analitik bir zihni vardı.

Oysaki gösterilecek çaba sonucun garantisi değildi. Bradshaw birkaç yıl önce Breitling satmış olması muhtemel bir dükkândaki yedinci ve son kayıt defterini de bitirdikten sonra, Poe mola vermeye karar verdi. Öğle yemeği zamanıydı ve ortalıkta dolanıp hiçbir şey yapmamak onu acıktırmıştı.

Arabanın yanına gittiler ve yeni bir park bileti aldılar, sonra da Poe'nun Carlisle'da yeni keşfettiği, az bilinen eski tarz bir kahve dükkânına doğru yürüdüler. Coffee Genius, Saint Cutchbert's Sokağı'nın aşağı kısmında, ortaçağdan kalma Batı Surları'nın yakınındaydı. Yüksek bir servis tezgâhı, pahalı görünümlü kromdan makineleri ve çokça el yapımı pasta ve çörek vardı. Kahve çekirdeklerini kendileri kavuruyorlardı ve burası kahve tutkunları için bir cennetti. İçerideki koku Poe için baş döndürücüydü: Taze demlenmiş kahve, espressonun buruk kokusu, tatlı sıcak karamel ve çikolata, boğaz gıdıklayan tarçın... İçeri girer girmez Poe'nun ağzı sulandı.

İçerisi öğle yemeği için gelenlerle doluydu fakat pencere kenarında oturacak bir yer buldular. Poe, ağır ağır demlenmiş, sütsüz bir Peru kahvesi ve günün didiklenmiş et ve karamelize soğanla hazırlanmış sandviçinden sipariş etti. Bradshaw sıcak çikolata istedi, sonra da Poe'ya bir menü sipariş edip edemeyeceğini sordu: Çorba ve bir sandviç.

“Ne istiyorsan al Tilly. Hesaplar benden.”

Bradshaw mutlu bir ifadeyle başını salladı ve siparişini verdi. Gözlerini, daldan dala konan kuşlar gibi, her yerde

gezdiriyor, tüm bu yeni deneyimleri gözlemliyordu. Annesi Poe'ya, onun ASAB'a katılmadan önce sosyal ortamlardan uzak bir yaşam sürmüş olduğunu söylemişti, fakat Poe'nun tam olarak ne kadar uzak olduğuna dair bir fikri yoktu. Yiyecek ve içeceklerini beklerlerken Bradshaw, Poe'ya sabahleyin yaptıkları araştırma için ne düşündüğünü sordu.

“Vakit kaybı,” dedi Poe. Poe, uyguladıkları eylem planı hakkında şüpheyeye düşmeye başlamıştı. Sabah boşa geçmiş gibi hissetmişti.

“Vakit kaybı değil Poe,” dedi Bradshaw. “Sadece biraz zaman alacak. Eğer orada bir yerlerdeyse, onu bulacağım.” Ardından baristadan internetin şifresini istedi ve tabletini çıkardı. Saniyeler içinde bir şeye dalmıştı. Poe, yiyecekler gelinceye kadar onun ağzından tek bir kelime daha alamayacağını biliyordu.

Barista, elinde içeceklerle birlikte yanlarına geldi ve masaya üçlü bir kum saati koydu. Poe'nun sağ tarafında olan kum sert kahve içindi ve Poe kumun yavaşça aşağıya süzülüşünü izledi. Bunu izlemek tedavi ediciydi ve Poe zihninin açıldığını hissedebiliyordu. Kendisine bunlardan bir tane almalıydı. Zaman dolduğunda kahvesini koydu.

Sandviçler on dakika sonra geldi. Bradshaw yiyeceklerin fotoğrafını çekti ve telefondan annesine gönderdi. “Ne yaptığımı bilmek ister,” diye açıkladı. Bradshaw'un tuhaf-lıklarına alışkın olan Poe, düşüncelerini kendine sakladı. Bradshaw peçetesini zevkine göre yerleştirdi ve sandviçinden bir ısırık aldı. “Bu güzelmiş, değil mi Poe? Ben öğle yemeklerini genellikle yalnız yerim.”

Bitirdiklerinde birer sıcak içecek daha söylediler.

Poe'nun Coffee Genius'ta hoşuna giden şeylerden biri de çalışanların yanınıza gelip sizinle konuşmaktan her zaman memnuniyet duymasıydı. Bradshaw çalışırken, Poe ve barista da kendi kahve çekirdeklerini satın alıp onları evde öğütmenin avantajları hakkında konuştular.

“Ne iş yapıyorsunuz?” diye sordu barista.

Poe sorusunu cevapladı ama detaylara girmede. “Bugün eski bir saatin sahibini arıyoruz.”

Barista sandalyeye oturdu ve Poe olayı, cinayete ilgili olan kısma girmeden anlattı.

“Bir bakıma samanlıkta iğne aramak, değil mi?” dedi barista.

“Bir de bana sor.”

Barista güldü.

“Ve daha buna kapanmış olan dükkânlar dahil değil. Onları internetten bulmak imkânsız.”

Barista, Poe'ya doğru yanaştı. “Buraya haftada birkaç sefer eşiyle birlikte gelen biri var. Adam emekli ama önceden kuyumculuk sektöründe çalışmış olduğundan eminim. Bunu biliyorum, çünkü kısa süre önce nişanlandım ve bana, beni kazıklamayacak kuyumcular tavsiye etmişti.”

“İsmi biliyor musun?”

“Charles. Eşinin ismi de Jackie'ydi sanırım.” Omzunun üzerinden arkasına baktı. “Patron geldi, o bilebilir. Gidip ona sorayım.”

Barista iki dakika sonra bir parça kâğıtla geri döndü. “Charles Nolan. Patron hemen hemen her cumartesi ve çarşamba geldiklerini söylüyor. Marks & Spencer'dan alışveriş

yaptıklarını düşünüyor. Eğer bana isim ve numaranızı bırakırsanız, ona sizin için bir mesaj iletebilirim.”

Poe teklifi geri çevirdi. Bekleyecek zamanı yoktu. İzin istedi ve bir arama yapmak için dışarı çıktı.

Kylian Reid hemen açtı telefonunu.

“Alo, alo! Burke ve Hare!”* dedi Reid doğrudan.

“Aman ne komik,” dedi Poe. “Seni buna bulaştırmadım ama, değil mi? Ayrıca bu sabah Gamble’ın televizyonda bóbürlendiğini de gördüm. Ona yaptığım iyiliğin farkında.”

“Onun da umurunda sanki. Hâlâ çok kızgın.”

“Bir iyiliğe daha ihtiyacım var,” dedi Poe.

“Pekâlâ...” dedi Reid. “Senin izinde olman gerekmiyor mu?” Temkinliydi. Eğer Gamble, Reid’in ona mezar açma izni için bilgi sağladığını öğrenirse, bu onun işine mal olabilirdi.

“Evet, izindeyim. Bu sadece izini sürdüğüm bir şey. Kimseyi kızdıracak bir şey değil.”

“Daha fazlasına ihtiyacım olacak dostum.”

Poe ona söylemek konusunda tereddütlüydü. Reid arkadaşındaydı ama aynı zamanda da çok iyi bir polisti. Eğer soruşturma ekibinin daha donanımlı olduğunu düşünecek olursa, Poe’ya verdiği desteği kesmekte tereddüt etmezdi.

“Bilmemen en iyisi Kylian.”

“Seni aptal,” dedi Reid. “Demek istediğim, sadece ‘Bir iyiliğe daha ihtiyacım var’ dan daha fazlasına ihtiyacım olacak, lanet iyiliğin ne olduğunu bilmeliyim.”

* William Burke ve William Hare: 1828 yılında, yaklaşık on ay içinde on altı cinayet işleyen ikili.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Bir saat içinde Reid, Cumbria'daki C. Nolan, Charlie Nolan ve Charles Nolan ismindeki vergi mükelleflerinin listesini e-postayla Poe'ya gönderdi. Listede on dört kişi vardı. Listeyi Bradshaw'a verdi. Bradshaw, Poe'ya listeyi nasıl kısaltabileceklerini sordu.

Bu yeterince kolaydı.

Dinlenme tesislerinde bulunanlar hariç, Cumbria'da sadece dört tane Marks&Spencer şubesi vardı. Bradshaw'a Batı Cumbria ya da Eden'da oturanları listeden çıkarmasını söyledi; onlar günlük alışverişlerini Workington veya Penrith şubelerinden yapardı. Aynı sebepten dolayı M6 yolu üzerindeki 39 numaralı kavşağa kadar oturanları da elemesini söyledi ona: Kendal şubesi, bölgenin oradan aşağıda kalan yarısının işini görüyordu.

Geriye Carlisle bölgesi ve dört isim kalıyordu. Çiftlerden biri şehir merkezinde yaşıyordu ve Poe onları daeledi, emekli kuyumcuların, kirli şehir merkezindense, Cumbria'nın dört bir tarafına yayılmış eşsiz güzellikteki

sayısız köyünden birinde yaşıyor olma ihtimali çok daha yüksekti.

Biri Brampton'da, diğer ikisi de köylerde yaşıyordu: Biri Warwick Bridge'de, diğeri Cumwhinton'da. Bunlardan herhangi biri olabileceği fikrinden yola çıkarak Poe önce en yakındaki Nolan'dan başlayarak en uzaktakine doğru gitmeye karar verdi. Warwick Bridge'de oturan C. Nolan ilk sıradaydı; burası Carlisle'ın hemen dışında güzel bir köydü. Sonra Cumwhinton'daki C. Nolan'a geçecekler, ardından da Brampton'daki Charles Nolan için geri döneceklerdi.

İlk seferinde şansları yaver gitti, Poe'nun da Bradshaw'a söylediği gibi, araştırılması gereken sadece dört kişi olsa da ne şanstı ama.

Kapıyı açan adam kibar ve nazik biriydi. Altmışlarının başındaydı. Yıpranmış bir hırka giymişti, kalın camlı gözlükleri ve yüzünde büyük bir gülümseme vardı. Kendilerinin Coffee Genius'a haftanın iki günü devamlı giden Nolanlar olduğu onaylanınca, adamın karısı çaydanlığı ocağa koydu ve birer dilim kek için kalmalarında ısrar etti.

“Washington, ha? Büyükelçilere verilecek bir isim varsa o da budur işte. Bunun önemli diplomatik yazışmaların içinde geçtiğini hayal ediyorum da... Savaş durduran bir isim. Ardında çok ilginç bir hikâye olduğuna şüphe yok?”

Herkes de hemen adbilimci kesilir...

“Bilmiyorsun, değil mi Poe?” dedi Bradshaw ve bilme-yerek de olsa Poe'yu bundan kurtardı.

“Ya,” dedi Nolan. “Peki size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Bir saatin izini bulmaya çalışıyoruz,” dedi Poe.

“Diplomasi değil yani?”

“Kesinlikle değil. Patronum size diplomasiyle aramın pek iyi olmadığını rahatlıkla söyleyecektir,” dedi Poe harka kekten bir ısırık alırken. Nolan’a sorununu anlattı.

“Bu saatin çalınmış olduğunu farz ediyorum?”

“Bir bakıma öyle,” diye yanıtladı Poe.

“Ve Ulusal Suçla Mücadele Teşkilatı da hırsızların peşine düştü, öyle mi?” diye sordu Nolan, Poe’ya göz kırparak. Poe bir şey demedi.

“Kusura bakmayın. Tabii ki elimden gelen yardımı yaparım. Üç tane dükkânım vardı ve onlar piyasadaki en iyilerdendi.”

“Ne oldu?”

Nolan parmaklarını birbirine geçirip onları esnetti. “Ki-reçlenme maalesef. Kuyumcuların baş belası. Bunun üzerine görüş kaybı da eklenince, madeni paradan daha küçük şeyleri tutamaz ve göremez oldum. Sattım onları. Dükkânların hepsi gitti. Bir tanesi şimdi Coffee Genius oldu, oraya da bu yüzden gidiyoruz.” Nolan iç çekti, “Yine de dükkânların satışından iyi para kazandım, şikâyet edemem. Pekâlâ, şimdi bana şu saatten bahset.”

Bradshaw, Breitling’in seri numarasını gösteren fotoğrafı ona verdi.

“İzini bulmaya çalıştığımız saat bu,” dedi Poe. “Modeline ve üretim tarihine ihtiyacın var mı?”

“Eğer biliyorsanız,” dedi Nolan, “aslında Breitling’lerin tüm modellerinde seri numaraları saate özeldir. Fakat modelin ismi birilerinin hafızasını canlandırabilir.”

Poe rahatlama hissiyle nefesini bıraktı. Nihayet işini bilen biriyle konuşmak güzeldi.

“Birkaç arama yapıp ne bulabileceğime bir bakayım. Piyasadaki birkaç kişiyle hâlâ görüşüyorum, belki de sizi yardım edebilecek birine yönlendirebilirim,” dedi Nolan.

“Yardımanız için minnettarım,” dedi Poe. İsmini ve numarasını üzerinde seri numarasının yazılı olduğu aynı kâğıt parçasına yazdı ve Nolan’ın elini sıkmak için ayağa kalktı.

“Sizi arayacağım Çavuş Poe,” dedi Nolan.

Karısı ikisine de kapıya kadar eşlik etti. “En azından bu onu öğleden sonrası için oyalar. Emekli olduğundan beri amaçsız kaldı biraz.”

“Peki ya şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Bradshaw arabaya döndüklerinde.

“Bekleyeceğiz,” dedi Poe.

Uzun süre beklemek zorunda kalmadılar. Nolan iki saat içinde geri aradı.

“Sanırım sizin için bir şey buldum Çavuş Poe,” dedi Nolan.

Nolan, kendisinininkilere benzer işletmeleri olan insanlara telefon etmekle başlamıştı: Kuyumcular ve küçük zincirler. Bunlardan çoğu yüksek kalite saatler satmıyordu; satılma- ma ihtimali olan bir şeyi stokta tutmak için çok fazla paraydı bu, ayrıca sattıkları bu tarz şeylerin çoğu da sahteydi zaten. Mücevherleri sıfırdan kendileri yapıyordu ve başka şeylerle de pek ilgilenmiyorlardı.

“Gerçi bu artık unutulmaya yüz tutmuş bir sanat,” diye hayıflandı Nolan. “Bugünlerde her şey bilgisayarda dizayn ediliyor, sonra da önceden programlanmış lazerlerle kesiliyor. Sonuçlar kusursuz ve sanırım bu bir gelişme. Gerçi bana soracak olursanız, ürün biraz ruhsuz kalıyor.”

Poe onun hızlanmasını istiyordu ama sessiz kalmanın daha iyi olacağını biliyordu.

“Her neyse, bir arkadaşım, yeni ve antika saatler pazarlayan birini hatırladı. Bu adam çeşitli dükkânları ziyaret edip broşürler bırakıyor ve müşterileri bilgilendiriyormuş. Tüm büyük saat üreticileriyle çalışıyormuş. Dükkân satışı gerçekleştirtince de komisyonunu alıyormuş. Bu şekilde kendilerine yetkili satıcı diyebiliyorlar, hem de malı satın almak zorunda kalmadan.”

Poe bunun mantıklı olduğunu düşündü. Bu aynı zamanda otuz bin sterlinlik saatlerin dükkândan çalınmasını da engelliyordu.

“Satıcının ismi Alastair Ferguson ve emekli olmuş.”

“Ve?”

“Ve onunla daha şimdi görüştüm. Şu anda yolda, buraya geliyor. Gerçi Edinburgh’dan geliyor, yani gelmesi iki saati alır. Eğer Bayan Bradshaw’la beraber bize geri gelerseniz, beklerken birar fincan çay içebiliriz.”

“Peki bu adam bir şeyler biliyor, değil mi?”

“Şey, seri numarasının kayıtları elinde değilmiş, fakat söz konusu saati tanıdığını düşünüyor.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü ben Breitling der demez, bana yirmi altı yıldır bu telefonu beklediğini söyledi...”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Alastair Ferguson ağır bir İskoç aksanına sahipti. Ufak tefek biriydi ve üzerinde tertemiz bir üçlü takım vardı; belli ki hâlâ biriyle görüşmeye giderken üzerine çekidüzen vermek gerektiğine inanan bir jenerasyondan geliyordu. Nolan'dan bir tek viski aldı, ardından da bildiklerini onlara anlatmak için bir koltuğa yerleşti.

Artık iş yapmayan bir kuyumcu vardı ve peşinde oldukları saati bu işletmenin sattığından şüpheleniyordu Ferguson. İşletmenin iki şubesi vardı ve ikisi de Keswick'teydi. Biri turistlere taklit mücevher satıyordu, diğeri ise daha çok geleneksel bir dükkândı.

İşletme sahibinden, büyük bütçeye sahip bir müşteri için bir Breitling tedarik etmesi istenmiş. Alastair Ferguson da sağlam bir komisyon koparma ümidiyle bir kasa dolusu saatle birlikte Edinburgh'dan gelmiş.

“Müşterinin kim olduğunu hatırlıyor musunuz?” diye sordu Poe.

Ferguson evet anlamında başını salladı. “Carlisle Piskoposu.”

Birkaç saniye boyunca kimse bir şey söylemedi. *Bu iş “siyasi” bir boyut kazanacak* diye aklından geçirdi Poe.

“Gerçi saat kendisi için değildi ve her şey yasaldı. Ödemeyi kilise çekiyle yaptı ve imzalı bir fatura almayı da unutmadı,” diye ekledi Ferguson.

“Saatin kim için olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu Poe.

Ferguson cebinden bir gazete kupürü çıkardı. Kâğıdın rengi zamanla sarıya dönmüştü, onun dışında durumu iyiydi. Ferguson kâğıdı Poe’ya verdi. Kupür *News & Star* gazetesinden alınmıştı. Sıradan bir makaleydi. Sekizinci sayfada tek sütunluk bir yazıydı. Muhtemelen sadece olaya dahil olanların ilgisini çekerti. Üst kısımda tarih vardı ve haber yirmi altı yıl öncesine aitti.

Poe önce yazıyı okudu, sonra da telefonuyla resmini çekti. Kupürü Bradshaw’a verdi. Bradshaw tabletiyle bir şeyler yaptı ve yazıyı taradı. Poe, Bradshaw’un ekranında beliren resme baktı. Görüntü çok netti.

Carlisle Piskoposu, Rose Castle’da düzenlenen bir törenle Derwentshire Başrahibi Sayın Quentin Carmichael’a, hayır işlerindeki olağanüstü hizmetlerinden dolayı bir saat hediye etti.

Keswick yakınlarındaki bir göl olan Derwentwater’da düzenlediği hayır amaçlı tekne turlarıyla tanınan Quentin

Carmichael kırk beş yaşındaydı ve kilisede parlak bir kariyeri vardı.

Poe, Bradshaw'a bir bakış attı ve onun da adamın yaşının önemini fark edip etmediğini merak etti. Bradshaw da Poe'yla göz göze gelmeyi bekliyordu, yaşıyla ilgili durumu onun da fark etmiş olduğu açıktı. Quentin Carmichael yirmi altı yıl önce kırk beş yaşındaydı. Bu da onu yaş açısından Kasap'ın hedef kitlesi içine sokuyordu.

Poe şüphelerinde haklı çıkmıştı.

Eğer Carmichael da kurbanların arasındaysa, bu Poe'nun haklı olduğu anlamına geliyordu; Kasap kurbanlarını rasgele seçmiyordu. Onları hedef alıyordu. Eğer nedenini bulabilirse, bunları kimin yaptığını bulmaya bir adım daha yaklaşmış olacaktı.

Poe, Ferguson'a dönüp, "Charles'la önceki konuşmamızda bana böyle bir telefon beklediğinizi söyledi?" dedi.

Ferguson başıyla onayladı. Cebinden bir başka gazete kupürü çıkardı. Poe kupürü okudu.

Bu, Carmichael ile ilgili bir başka yazıydı. Bu yazı o kadar da övgü dolu değildi.

İtibarı zedelenen kilise görevlisi Quentin Carmichael, ülkeyi terk etti. Hakkında yolsuzluk iddiaları bulunuyor.

Yazı, "iddiaya göre" ve "üst düzey kaynaklardan edinilen bilgilere göre" gibi her zamanki saçma gazetecilik ibareleriyle doluydu, fakat suçlamaların ana fikri açıktı:

Carmichael ülkeden kaçmıştı, çünkü yolsuzlukları ortaya çıkmak üzereydi. Zayıf da olsa, onun adaletten kaçtığını doğrulayan bulgular vardı: Kayıp bir pasaport ve bir çek defteri. Makalede başka önemli bir şey yoktu ve Poe, polis dosyasına ulaşmaya çalışacaktı, bunu aklının bir köşesine not etti.

“Yani polisin sizi ziyaret etmesini beklemenizin nedeni, Carmichael’la ilgili yolsuzluk şüphesi olması mıydı?” diye sordu Poe.

“Pek öyle sayılmaz.”

Poe bekledi.

“Bu kupürleri sakladım, çünkü onda normal olmayan bir şeyler olduğunu düşünmüştüm. Saat kendisine hediye edildikten kısa süre sonra beni görmek istedi. Genelde bunun iki sebebi olur: Bu kişiler ya bana teşekkür etmek ister ya da daha iyisi, koleksiyonerliğe özenmişlerdir ve koleksiyonlarını genişletmek isterler.”

“Fakat Carmichael’ın niyeti her ikisi de değildi, öyle mi?”

“Hayır, değildi efendim. Quentin Carmichael’ın ilgilendiği tek şey saatin ne kadar ettiğiydi. Bu bilgiyi ona veremeyeceğimi söylediğimde, oldukça sinirlendi. Hatta piskoposun ödediğinin üçte iki fiyatına saati bana geri satmayı bile teklif etti. Saatler benim olmadığından, teklifini geri çevirdim. Kendisine bunun için aracılık yapmaktan memnuniyet duyacağımı söyledim ama o hızla çıkıp gitti.”

“Yani, şu yolsuzluk işi sana mantıklı gelmişti?”

“Ha, evet. O adamın tek umursadığı şey paraydı.”

ÖLÜM ÇEMBERİ

Parasal gerekçelere dayanan bir olaylar dizisi kendini göstermeye başlamıştı. Artık Poe'nun tek yapması gereken şey, ipin ucunu nazıkçe çekmekti. “Bana bir saniye izin verir misiniz?” dedi Poe. Ayağa kalktı ve geniş salonun sessiz bir köşesine gitti. Bayan Nolan bir çaydanlık dolusu çay ve bir tane daha kekle içeri girdi. Eğer dikkatli olmazsa, bu soruşturma sırasında kilo alacaktı.

Reid'i aradı.

“Burke, bu sefer neyin peşindesin?”

Poe ona buldukları şeyden bahsetti ve Reid de ona nasıl yardımcı olabileceğini sordu.

“Carmichael'ın yolsuzluk soruşturması hakkındaki her şeyi bilmem lazım. Yirmi beş, yirmi altı yıl önceydi,” diye fısıldadı Poe telefonda. Bilgiyi resmi kanallar yoluyla talep etme yetkisinin olmadığını Nolan ve Ferguson'un bilmesini istemiyordu.

“Kilise mi? Başın yeterince dertte değil mi senin?”

“Lütfen Kylian.”

“Bunu kimseye çaktırmadan yapmak zor olacak Poe. Sistemlerimizin hepsi ardında iz bırakıyor, biliyorsun bunu.”

“Gamble'a söyle o zaman. Zaten ben de Komiser Flynn'a söylemek üzereydim.”

“Söyleyecek miydin?”

“Kesinlikle,” diye yalan söyledi Poe.

“Seni ararım o zaman,” dedi Reid telefonu kapatmadan önce.

Poe yerine döndü ve çayını bitirdi. Ferguson'a birkaç soru daha sordu, ama bu eski saat satıcısının tüm bildiğinin

bundan ibaret olduğu ortadaydı. Misafirperverliği için Bayan Nolan'a teşekkür ettikten sonra, izin isteyip oradan ayrıldılar.

Evle araba arasındaki kısa yolda telefonla Flynn'ı aradı ve karşısına telesekreter çıkınca da rahatladı. Ona gelişmelerle ilgili kısa bir mesaj bıraktı ve telefonunu tamamen kapattı. Bu işi zor yoldan yapmak zorunda kalacaktı ve kimse-
nin rahatsız etmesini istemiyordu.

Daha Warwick Bridge'den bile çıkmamışlardı ki Bradshaw'un telefonu çaldı. Telefonu sessizce açtı, ardından kaşlarını çatı. "Telefon sana Poe," dedi.

Poe bir otobüs durağında durdu ve Bradshaw'dan telefonu aldı.

"Poe," dedi.

"Poe, ben Başmüfettiş Gamble. Sen ne halt yediğini zannediyorsun? Senin izinde olman gerekiyor."

Bazen yapılacak en iyi şey, her şeyi inkâr etmektir. Bu o anlardan biriydi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum efendim."

Gamble homurdandı. "Çavuş Reid bana Tollund Adamı'nın kimliğini bulduğunu düşündüğünü söyledi?"

"Quentin Carmichael efendim. Yaklaşık yirmi beş yıl önce ortadan kaybolmuş."

"Ve sen de bunun Kasap'la bağlantısı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet efendim."

"Nasıl?"

Poe'nun hiçbir fikri yoktu ve söylediklerini tekrarladı. Poe'nun söyleyecek başka şeyi olmaması Gamble'ı rahatsız etmiş gibiydi. "Peki, adamın ismini nerden buldun?"

"Kapsamlı raporu Flynn'a e-posta attım efendim. Bence en iyisi kendisinin size söylemesi."

Gamble baştan savıldığıının ya farkına varmamış ya da bunu umursamamıştı. Poe'ya, "Şunu kesin bir şekilde açıklığa kavuşturmak istiyorum, herhangi bir kilise görevlisinin yanına yaklaşmayacaksın. Anlıyor musun Poe? İhtiyaç duyulduğunda, benim ekibim resmi prosedürleri izleyerek gerekli görüşmeleri ayarlayacak," dedi.

Poe bir şey söylemedi.

"Beni duydun mu Poe? Kilisenin yanına yaklaşmayacaksın!"

"Kusura bakmayın efendim, sesiniz kesiliyor." Aramayı sonlandırdı ve telefonu Bradshaw'a geri verdi. Bradshaw telefonu kurcalamaya başladı.

"Telefonda bir sorun yok Tilly. Kapatmam lazımdı sadece. Bazen bazı şeyleri bu şekilde söylemek daha kolay oluyor."

"Hı," dedi Bradshaw. "Gamble ne dedi Poe?"

"Hiçbir şey."

"Peki, şimdi ne yapacağız?"

Poe'nun kaşları çatıldı. Eğer biri yaptığıın şeyi yapmamanı daha çok istiyorsa, doğru yoldasındır diye düşünürdü hep, fakat aynı zamanda Bradshaw'u da peşinden sürüklemek istemiyordu. Her ne kadar onda naif bir tuhaflık olsa da önünde uzanan parlak bir kariyer vardı. Ona bir sonraki kısmı kendisinin halledeceğini söyledi.

Bradshaw bunu reddetti.

Poe ona dik dik baktı, gerçekten yardım mı etmek istiyordu, yoksa yeni bir şeyler buldular diye yanlış yönlendirilmiş bir sadakat duygusuyla körü körüne onun peşinden mi geliyordu, anlamaya çalışıyordu. Görebildiği tek şey adanmışlıktı. Bir iç çekti ve ardından *neden olmasın* diye düşündü. İzne ayrılmış durumdaydı, yani arkadaşına Lake District'i dolaştırmakta ne gibi bir sorun olabilirdi ki? Ayrıca yolları Keswick'e, Carlisle Piskoposu'nun evinin yakınlıklarına çıkarsa da yapacak bir şey yoktu...

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Dalston köyü yakınlarındaki Rose Castle, 1230 ve 2009 yılları arasında Carlisle Piskoposu'nun resmi konutu olarak hizmet vermişti. Geniş bir alana yayılmış olan devasa yapı, ülkenin kültürel mirasının önemli bir parçasıydı ve uzun zamandan beri, kiliseye bağlı mülkler arasında en göz alıcı olanlardan biri olarak gösteriliyordu. Halbuki son piskopos, kendi cemaatindeki papazlar da dahil olmak üzere, diğer insanlar yoksulluk çekerken kendisinin bu kadar bolluk içinde yaşamasının uygunsuz olacağını düşünerek buradan taşınmayı seçmişti.

Bu olay manşetlere çıkmıştı ve bunu bilmek için Poe'nun araştırma yapmasına gerek yoktu. Bradshaw internette yaptığı kısa bir aramayla piskoposun yeni adresini bulmuştu. Keswick'teki "Piskopos Konağı"na taşınmıştı. Poe burayı bilmiyordu, ama sokağı hatırlamıştı.

Önceki günden beri uyumamış olsa da mesafe katediyordu, zaten adamakıllı hiçbir dedektif bir dosya bu kadar kızıışmışken uyumazdı. Yola çıktıktan yirmi dakika sonra

Bradshaw'un telefonu çaldı. Bu sefer onları kiliseden uzak durmaları için uyaran kişi Flynn'dı.

“Ona araba sürdüğümü ve arabada ellerin serbest kaldığı sistemin olmadığını söyle,” dedi Poe, Flynn onla konuşmaya çalışırken. “Telefonumda sinyal olduğunda onu arayacağım, ama şu anda dondurma yemek için National Park'a gidiyoruz ve çevredeki dağlar sinyali biraz zayıflatıyor.”

Poe, Flynn'ın küfürlerini telefonun küçük hoparlöründen duyabiliyordu. Neyse, yapacak bir şey yoktu. Zaten Poe'yu aramamalıydı; o izindeydi. Gerçi bir sorunu vardı: Bradshaw hâlâ onunla beraberdi. Tamam, onun gözü karaydı, o, gelecek kaçınılmaz tepkileri umursamazdı, fakat kurtlar kavga ederken, canı yananlar kuzular olurdu. Ancak onu bindirebileceği bir toplu taşıma aracı yoktu ve Shap'e dönüp onu bırakmak için iki saatini harcamaya da niyeti yoktu. Sonunda Bradshaw'la bir anlaşma yapmaya karar verdi: Onu Keswick'e götürüp oradaki güzel barlardan birine bırakacaktı ve Poe kariyerinin geri kalanını da yerle bir edene kadar Bradshaw orada duracaktı.

Poe bunu ona söyledi.

Bradshaw hayır dedi. Kollarını kavuşturdu ve Poe pes edene kadar da onunla konuşmadı. Poe ona bunun olası sonuçlarını anlatmaya çalıştı ama Bradshaw taviz vermedi.

Öyle olsun bakalım.

Bradshaw dünyadaki en açıkgöz insan değildi, ama her yetişkin gibi onun da berbat kararlar vermeye hakkı vardı. Ve kulağa tuhaf gelse de beraber iyi çalışıyorlardı. Uyum-suzlar sıklıkla birbirine uyum sağlar diye düşündü.

Bradshaw'un telefonu çaldı.

"Komiser Stephanie Flynn tekrar arıyor," dedi Bradshaw, arayanın ismine bakarak.

"Aç telefonu. Başının belaya girmesini istemezsin."

Bradshaw telefonunu sessize aldı ve cebine geri koydu. "Telefonum çekmiyor."

Poe irkildi. *Ne yaratmıştı böyle...*

Piskopos, Rose Castle'dan ayrılıp daha az gösterişli bir yere geçmiş olabilirdi, fakat pek de kalitesiz bir hayat yaşamıyordu. Hayal gücünden yoksun bir isme sahip olan Piskopos Konağı, Keswick'in merkezinde uzanan Ambleside Yolu üzerindeydi. Burası, gösterişli üç cephesi ve arduvaz dış duvarlarıyla Lake District'te bulunan yükseltilmiş bir yapıydı. Ön kısmında, düzene girmesi için daha birkaç yıla ihtiyacı olan yarım dönümlük geniş bir bahçesi vardı. Poe binaya ait bir garaj yolu veya açık bir park alanı göremedi ve arabasını sokak üzerinde bırakabileceği bir yer aramaya başladı.

Nihayet Blencathra Sokağı yakınında yeni boşalmış bir yer buldu. Park saati göstergesini, üzerinde "polis görevi" yazan bir kâğıt parçasıyla birlikte ön konsola yerleştirdi. Eğer trafik görevlisi yeniyse paçayı kurtarabilirdi.

Bradshaw'la birlikte Ambleside Yolu'na geri döndüler ve Piskopos Konağı'na çıkan çakıl patikayı geçtiler. Kapıda bir zil, bir de büyük, siyah bir kapı tokmağı vardı. Poe zile bastı.

Poe önceden aramamıştı, yani içeride birinin olup olmadığına dair bir fikri yoktu. Kilise hiyerarşisinden

pek anlamazdı ama piskopos olmanın önemli bir şey olduğunu biliyordu. Bu işte çok zaman geçirdiklerini hayal edebiliyordu.

Biri onun kapısını çalar da Poe on saniye içinde cevap vermezse, bu onun ya dışarıda ya da ölü olduğu anlamına gelirdi, fakat bu evin kapısında, pes etmeden önce, üç dakika beklemeye hazırlıklıydı. Bir dakika sonra, o kocaman kapı tokmağıyla şansının daha fazla olabileceğine karar verdi. Tokmağı kaldırdı ve kuvvetlice vurdu.

Poe ve Bradshaw şok içinde birbirine baktı; çıkan ses bir ölüyü bile uyandırırды. Birkaç saniye sonra büyük kapı açıldı.

Alçalan öğleden sonra güneşinin gözlerini kırptırmasına neden olan tombul bir adam kapı aralığından onlara baktı. Altmışlı yaşlarındaydı ve üzerinde eskimiş bir hırka vardı. Okuma gözlüğü, boynuna taktığı deri bir gözlük ipinin ucunda sallanıyordu. Adam meraklı bir ifadeyle onlara gülümsedi. Buraya doğru gelirlerken Bradshaw piskoposun şimdiki halini gösteren bir fotoğrafını bulmuştu ve Poe karşısındakinin saygıdeğer Nicholas Oldwater olduğunu biliyordu.

“Sen Çavuş Poe olmalısın,” dedi Oldwater. “Ziyarete gelebileceğinin bilgisini almıştım.” Kaşlarını çattı. “Gerçi bana yalnız olduğunu söylemişlerdi.”

Poe daha ona engel olamadan, Bradshaw öne çıktı ve piskoposu selamladı. “Matilda Bradshaw efendim.”

Poe çekindi, ama Oldwater güldü ve dedi ki “Nicholas yeterli, Matilda. İçeri girseniz daha iyi. Bu her neyse,

kulağa ilgi çekici geliyor, polisle hiç bu şekilde görüşmemiştim. Emniyet müdürüyle telefonda iki kere görüştüm ve USMT'den Stephanie Finn diye biri arayalı daha on beş dakika olmadı.”

“Komiser Stephanie *Flynn*, Nicholas. Kendisi bizim ASAB'daki bölüm müdürümüzdür. Orası da Ağır Suçlar Analiz Birimi'dir,” dedi Bradshaw. “Ulusal Suçla Mücadele Teşkilatı'na bağlı bir birimiz, öyle değil mi Poe?”

Poe başıyla onayladı. “Aynen öyle Tilly.”

“Şey, arayanların hepsi bir şey söylememek konusunda gayet kararlıydı,” dedi Oldwater. “Ne ile ilgiliyse artık?”

Onları çalışma odasına götürürken, yol üzerinde iki oda ve uzunca bir koridor geçtiler. Anlaşılan Poe ve Bradshaw oraya gelmeden önce çalışıyormuş Oldwater. Masa lambası yanıyordu ve açık olan birkaç kitap vardı.

Masasına geri oturdu ve odanın etrafına yayılmış durumdaki sandalyeleri işaret etti. “Bayan Oldwater, Londra'da ve evin kâhyası da bir günlük izin aldı. Eğer susadıysanız, muhtemelen size bir kahve ayarlayabilirim?”

Normalde Poe teklifi geri çevirirdi, fakat bu görüşmenin resmi bir havaya girmesini istemiyordu. “Zahmet olmazsa ben bir kahve alabilir miyim lütfen? Tilly?”

“Meyve çayı var mı Nicholas?”

“Sanırım Bayan Oldwater ara sıra bir fincan meyan kökü çayı içiyor. İster misin?”

Bradshaw kafasını salladı, “Yok, teşekkür ederim Nicholas, meyan kökü beni ishal yapıyor.”

Aman Tanrım...

Piskopos gülümsedi. “Son derece haklısınız genç hanımefendi. Tabii ki bu yaşta benim öyle bir problemim olmuyor.”

“Haklısın Nicholas. Kabızlık yaşlılar arasında sık görünen bir sorun.”

Poe dehşet içinde Bradshaw’a baktı.

“Ne oldu?” dedi Bradshaw, Poe’nun yüz ifadesini görünce. “Öyle ama. Yaşlı insanların yüzde otuzu büyük tuvalete haftada üç kereden az gidiyor.”

Poe kafasını ellerinin arasına aldı. Piskoposa döndü ve “Tilly’nin aklından neler geçtiğini anlamak bazen zor oluyor Nicholas,” dedi.

Neyse ki Oldwater bunu çok komik buldu ve kahkaha ya boğuldu. “Harika. Onun yerine size sıcak su getirebilir miyim?”

“Evet, lütfen Nicholas.”

Oldwater içecekleri getirmek için kalktı. Poe onun koridorda giderken kendi kendine güldüğünü duyabiliyordu. Bradshaw’a döndü ve iki başparmağını havaya kaldırarak ona aferin anlamında bir baş hareketi yaptı. “Güzel,” dedi Poe.

“Ne oldu Poe?”

“Boş ver.”

Beş dakika sonra piskopos geri döndü. Tepsisi doluydu: Kahve, sıcak su ve bir tabak bisküvi. Poe bir tane almak için tabağa uzandı. Eh... çay ve bisküviler. Poe bisküviyi fincan altlığının kenarına koydu ve mükemmel kahvesine konsantre oldu.

Poe etrafına bakındı. Her yerde nadide görünümlü kitaplar ve elyazmaları vardı. Bir fincan kahvenin bu odada dökülmesi onarılmaz hasarlara yol açabilirdi; bu, elinde bir fincan kahve tutan Poe için korkutucu bir düşünceydi. Oldwater onun nereye baktığını gördü.

“Yakında Lordlar Kamarası’nda, kilisenin mülteci krizinde oynaması gereken rol ile ilgili bir konuşma yapacağım. Geçmişteki örnekleri inceliyordum. Bakalım, hükümeti popüler ama yanlış olan yerine, popüler olmayan ama doğru olanı yapması için ikna edebilecek miyim.”

“O zaman bunu elimden geldiğince kısa tutacağım Nicholas,” dedi Poe. “Buraya Quentin Carmichael hakkında konuşmak için geldik.”

“Ne buldunuz?”

Bunu savunmaya geçerek söylememiştii ve Poe onun savunmaya geçmesine neden olmanın iyi bir taktik olmayacağını biliyordu. Eğer durumu doğru yönetebilirse, piskoposun işbirliği yapmasını sağlayabilirdi. Poe dışarıya bilgi sızdırılmasına karşıydı, ama bazen iyimser düşüncelerle hareket etmek en iyisiydi...

“Sana kayıp bir saatle ilgili bir hikâye anlatacağım, Nicholas. Eğer mümkünse, beni sonuna kadar dikkatle dinlemen istiyorum.”

Oldwater gülümsedi. “Akşamım düşündüğüm kadar da sıkıcı geçmeyecek gibi görünüyor.”

Poe lafını bitirince ki o anlatırken Bradshaw da teknik konularda araya girmişti, Oldwater öne doğru eğildi ve iki

elinin parmak uçlarını birbirine yapıştırdı. Oldwater'ın sorduğu birkaç bilinçli soruyla beraber Poe, onun her şeyi tam olarak anladığı ve ona söylenen bazı şeylerin uzun zamandır cevaplanamamış olan bazı soruları açıklığa kavuşturduğu izlenimine kapıldı.

“Bu saati Carmichael'a verenin benden iki önceki piskopos olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Beraber çalıştığı birkaç hayır kurumu saat için para toplamıştı. Kilise bir hediye için bu kadar para harcamazdı.”

Poe anladığını belirten şekilde başını salladı.

“Ve biliyorsunuz ki ne polis ne de kilise müfettişleri onun yolsuzluk yaptığına dair bir kanıt buldu.”

Poe'nun üzerinde durduğu teoriye göre, kilise bunu örtbas etmiş, böylece polis de bir şey bulamamıştı. Eğer Katolikler çocuk istismarını örtbas edebiliyorsa, İngiltere Kilisesi de birazcık hırsızlığı pek tabii ki örtbas edebilirdi.

“Hı,” dedi Oldwater. “Bizim kendi itibarımızı koruduğumuzu mu düşünüyorsunuz?”

“Bu düşünce aklımdan geçmişti.”

Oldwater, klasörlerin olduğu dolaptan ince bir dosya çıkardı. Dosyayı açtı ve Poe'ya gösterdi. “Kilisenin mal varlıkları Çavuş Poe.”

Bu gösterişli bir finansal tabloydu. Milyonlar değil, milyarlar söz konusuydu. Poe'nun, kilisenin bu kadar varlığı olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

“Sana bunu neden gösterdiğimi merak ediyorsundur!”

Poe az daha, organizasyonunun ne kadar güçlü olduğunu göstermek için olduğunu söyleyecekti ki vazgeçti. Oldwater öfkeli görünmüyordu. Belki de sebebi bu değildi.

ÖLÜM ÇEMBERİ

“Nedeni sana ne kadar güçlü olduğumuzu göstermek değil, eğer düşündüğün buysa.”

Bu adam zihin falan mı okuyabiliyor...

“Hiç aklıma gelmedi.”

“Hayır, nedeni sana ne kadar iyi olduğumuzu göstermek. Ülkedeki en iyi muhasebecilerden bazılarına sahibiz. Kilise görevlilerimize fazla para ödemeyiz ve arada sırada bir iki tanesi yoldan çıkar. Anlatmaya çalıştığım şey şu, onları her zaman yakalarız. Ayrıca size bu soruşturmanın örtbas edilmediğini, gerçekten de soruşturulduğunu söylediğimde bunun doğru olduğundan emin olabilirsiniz. Kilise, yatırımlarını korumak konusunda oldukça ciddidir.”

Poe tabloya tekrar baktı. *Doğru* diye düşündü. Görünüşe göre zenginler her bir kuruşun nereye gittiğini iyi biliyorlardı, hem de onun gibi insanlardan çok daha iyi. “Peki o zaman, bildiklerinizi anlatın bana. Neden basın onun kilise parasını zimmetine geçirdiğini düşündü, söylesenize.”

Oldwater bazı şeyleri kafasında toplamaya çalışıyor gibiydi.

“Siz gerçekten polis misiniz Çavuş Poe?”

“Evet. Neden?”

“Çünkü belli ki kendi dosyanızı okumamışsınız.”

“Biz Ulusal Suçla Mücadele Teşkilatı’yız Nicholas. Başkalarıyla her zaman iyi geçinemeyiz. Şu an... bazı iletişim sorunları yaşıyoruz.”

Oldwater anladığını belirten bir baş hareketi yaptı. Poc, kurnaz piskoposun kendisine söylenenden çok daha derin

işlerin döndüğünü bildiğini, ama yine de yardım etme niyetinde olduğunu düşündü.

“Çavuş Poe, Bay Carmichael ortadan kaybolduğunda, banka hesabında yarım milyon sterlin para vardı ve bu bizden çaldığı bir para değildi. Bugün bile kimse o paranın nereden geldiğini bilmiyor.”

Poe öne doğru eğildi. “Her şeyi anlatın bana,” dedi.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Quentin Carmichael kilisenin dürüst üyelerinden biriydi,” dedi Oldwater. “Hırslı biriydi, fakat bu her zaman kötü bir şey değildir.” Diğer odadan bir karton dosya getirmişti, muhtemelen bir personel dosyasıydı. Hafızasını tazelemek için önce bir okudu, sonra da özetlemeye başladı.

“Carmichael başrahipti, değil mi?” diye sordu Poe.

Oldwater başıyla onayladı. Derwentshire Başrahipliği’nde yaşıyordu. Arazisi Allerdale’in büyük kısmını kapsar. Burası bölgenin çok varlıklı bir kesmidir.”

“Peki, ya saatle alakalı şu hayır işi?”

“Yasal ve onaylanmış. Soruşturma bulgularına göre, hayır amaçlı toplanan para, hiçbir aşamada onun erişimi olan bir banka hesabından geçmemiş. Belli bir sorumluluk üstlenip sembolik başkanlık yapmış, fakat detayları başkalarına bırakmış.”

Poe duraksadı. “Hayır kurumlarından rüşvet almış olma ihtimali var mı? Hani, ‘sen bana biraz para ver, ben de sana daha fazla para toplayayım’ tarzında bir şey?”

“Polis soruşturmasında bu ihtimal de değerlendirildi. Hesapların tümü kusursuz. Onların bunla ilgisi yoktu.”

“Hesaplar sahte olabilir,” dedi Poe.

“Evet, olabilir. Fakat bunları araştıran gayet ciddi bazı polisler vardı. Bana, yirmiden fazla hayır kurumunun her birinin adli hesap uzmanlarından oluşan bir ekibi kandırabilecek kadar iyi olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Bu pek de olası görünmüyor, hayır.”

“Fakat yüksek profilli bir kişilik olduğundan ve paranın onun kaybolmasından kısa süre sonra keşfedilmesinden dolayı, medya ikiyle ikiyi topladı ve bir klişe ortaya attı.”

“Paraya ne oldu?” diye sordu Poe. Eğer amaç paray-
sa, paranın izini sürmek, Poe’yu katile ya da en azından Carmichael’ın diğer kurbanlarla olan bağlantısına götürebilirdi.

“Çocuklarının iddiası hakkında söylediklerimi duydu-
nuz mu?” diye sordu Oldwater.

“Afrika’da misyonerlik çalışması yapmak için bir teklif almış olduğunu mu?”

“Evet, onu.”

“Siz buna inandınız mı?”

“O zaman inanmamıştım, şimdi de inanmıyorum,” diye yanıtladı Oldwater.

“Onun sıtma gibi bir şeyden öldüğünü söylememişler miydi?”

“Dang hummasından. Bu yine de hiç kanıtlanamadı.”

“Ama mal varlığı mahkemeler tarafından tespit edilmişti.”

ÖLÜM ÇEMBERİ

“Evet, öyle.” Oldwater iç çekti. “Bak, bu olaya çocukların açısından bakmalısın. Babaları ortadan kayboldu ve bankada yüklü miktarda para vardı. Polis soruşturması paranın haksız bir kazanç olduğunu ispatlayamadı ve usulen vasiyetsiz ölüm hükümleri geçerli oldu. Karısı ölmüş olduğundan, Carmichael’ın ölü olduğu açıklanır açıklanmaz para onlara geçecekti.”

“Yani numara mı yaptılar?”

“Söylemesi zor. Kayıtlara göre, basın Carmichael’ın peşine düşünce, çocuklar okulda sinirli davranışlar sergilemişler. Belki de onun kayboluşunu açıklayan bir hikâyeyle ortaya çıkmış olmaları şaşırtıcı değildi. Carmichael’ın parasını ellerine geçirmek gibi bir düşünce içinde olup olmadıklarını bilmiyorum.”

“Pasaport ve çek defterini sence onlar mı sakladı?”

“Olabilir. Ve bir defa yalan söylediklerinde, onu devam ettirmekten başka çareleri kalmamıştı.”

Polis tarafından sorgulanırken üç tane çocuğun bir yalanı sürdürmesi sıradışı olurdu. Büyük ihtimalle içlerinden biri belgeleri saklamış ve diğer ikisine yalan söylemişti.

“Verdikleri tüm ifadeleri okudum,” diye devam etti Oldwater, “Carmichael’ın ülkeyi terk ettiğini söylemekten kaçınma konusunda oldukça dikkatliydiler. Bunun yerine, onun ülkeyi terk ettiğini *düşündüklerini* söylediler.”

“Ve polise düşündüğünüz şeyi söylemek bir suç değil,” diye tamamladı Poe. “Peki ya dang humması? Bu kontrol edilebilirdi şüphesiz?”

“Birçok Hristiyan misyoner Afrika’ya gider ve birçoğu geri dönmez. Bunun en büyük üç nedeni savaş, suç ve hastalıktır,” diye anlattı Oldwater. “Fakat bunu uydurdularsa akıllı çocuklarmış.”

“Nasıl yani?”

“Dang hummasının ne olduğunu biliyor musunuz Çavuş Poe?”

Poe hayır anlamında kafasını salladı.

“O zaman, bilmeniz gereken sadece iki şey var. Berbat bir ölüm şeklidir ve son derece bulaşıcıdır. O günlerde Afrika’da bu tarz bir hastalıktan dolayı ölenler hemen yakılırdı.”

“Yani...”

“Yani ihtiyaçları olan tek şey, uygun yaşta ölen kimliği belirsiz bir beyaz erkekti ve böylece onu ölü ilan etmek için çalışmalara başlayabilirlerdi. Afrika’da, özellikle de savaş bölgelerinde kayıt diye bir şey yoktur.”

Poe bir şey demedi.

“Ve şunu unutma ki o tarihte Carmichael kaybolalı yıllar olmuştu. Çocukları mahkemelere başvurup bazı dolaylı kanıtlar sundular ve 2007 yılında bir ölüm ilanı çıkardılar. O andan itibaren mal varlığı artık onlara aitti ve istedikleri gibi kullanabilirlerdi.”

“Ne yani, parayı öylece çarçur mu ettiler?”

“Hı, yok, öyle değil.”

“Nasıl o zaman?”

Oldwater bir tür karar veriyormuş gibiydi. “Bana bir şeylerin peşini kolayca bırakan biri gibi görünmediniz Çavuş Poe.”

ÖLÜM ÇEMBERİ

“İyi olduğum konulardan biri olduğunu söyleyemem Nicholas,” diye onayladı Poe.

“Güzel,” dedi Oldwater.

“Nasıl yani?”

“Bu senin şanslı hafta,” diyerek sırttı Oldwater. “Üzerine bir takım elbise bulabilir misin?”

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Poe'nun Bradshaw'u Shap Wells'e bıraktığı sırada, Cumbria gerçek renklerini göstermeye başlamıştı. Hava değişmişti ve doğudan esen rüzgâr fırtınaya dönecek gibiydi. Edgar karanlık gözyüzüne doğru hırladı, ama uzun yürüyüş tez zamanda kuyruğunu sallamasına neden oldu.

Rüzgâr ince montundan içeri hücum etmeye başladığında, Poe geri dönmenin daha iyi olacağına karar verdi; kötü hava diye bir şey yoktu, sadece kötü kıyafet seçimi vardı. Geri dönerken telefonuna bir mesaj geldi. Mesaj Flynn'dandı: "Sana geliyorum Poe. Konuşmamız lazım."

Flynn'ın ne istediğini tahmin etmek zor değildi ve Poe, çiftliğin etrafına onu dışarıda tutabilecek bir hendek kazmak için yeterli zamanı olup olmadığını düşündü kayıtsızca. Eve yaklaşırken ışığın zaten açık olduğunu gördü. Kendi evi olmasına rağmen, girmeden önce kapıyı çaldı.

Flynn çok kızgındı. "Sen hangi cehennemdeydin?"

Poe onun önünden geçti ve bir gaz tüpünün vanasını açtı. Ocağı yakıp üzerine kaynatmak için su koyduktan sonra,

Flynn'a dönüp, "Bu da neydi böyle? Bana az önce, izindeyken ne yapıp yapamayacağımı söylemediğinden eminim," dedi.

Bu Flynn'ı yıldırmamıştı, zaten Poe da onun yılmasını beklemiyordu. "Bana bu saçmalıklarla gelme Poe. Hiçbir yetkin olmamasına rağmen bir tanıkla görüşmeye gittin."

"Hangi tanık?" diye sordu Poe son bir hamleyle.

Neyse ki Flynn sadece onun kendisini işletmeye çalıştığını düşünüyor gibiydi.

"Kimi kastettiğimi gayet iyi biliyorsun. Francis Sharples, Cralisle polis merkezini arayarak kendisini tutuklamaya ne zaman geleceklerini sormuş."

Kahretsin... Sharples'ı unutmuştu. Sırtmamak için kendini tuttu.

"Hiç de komik değil Poe! Budala gibi göründüler."

"Öyleler ama."

"Hayır Poe, öyle değil. Çok zor bir iş yapıyorlar ve yaptıkları her şey dünya medyası tarafından sorgulanıyor. Gamble kafasına göre gidip tanıklarla konuşan biriyle uğraşamaz."

"Ama van Zyl..."

"Van Zyl, strateji oluşturmaya yardım edebilesin diye seni burada istedi Poe. Başka kimsenin düşünemediği şeyleri düşünebilesin diye," diye karşılık verdi. "Kurallara aykırı hareket etmeni istemiyor. Cumbria Emniyet Müdürü'yle telefonda bir saat konuştu."

"Affedersin," dedi Poe. "Haklısın, yaptığım şeyin mazereti olamaz. Birine söylemem gerekirdi."

Bu cevap ortamı yumuşatmışa benziyordu. “Bana ne bulduğunu anlat. Saat hakkındaki sesli mesajın biraz belirsizdi.”

Poe gün içinde olanların hepsini ona anlattı. Sonradan piskoposu görmek için yaptığı seyahatten bahsetmeyi unutmuş olsa da Flynn’ın, onun doğrudan verilmiş bir emre itaatsizlik yapmış olmasını göz ardı etmesi söz konusu değildi. Mezar açma izni için kendisini hiçe saymasından sonra bu mümkün değildi. Bradshaw daha sonra Flynn’a piskopos olayından bahsedebilirdi, Poe ona bunu bir sır olarak saklamasını söylememiştir, ama yine de söylemeyeceğini umdu. Ama olsun, sonuçta izindeydi ve Piskopos Konağı da turistik bir rota üzerinde yer alıyordu. İçten içe duyduğu öfkesine rağmen, Flynn etkilenmiş gibiydi.

Çaydanlıktan gelen ısıklık sesini duyunca mola verdiler. Kahvesinin ılımasını beklerken, tüm kepenkleri sıkıca kapadı ve dışarıdaki her şeyin bağlanmış olduğundan emin oldu. Çiftlikle ilgili bir endişe duymuyordu; yüzyıllardır ayaktaydı, eski yapı ustaları işlerini nasıl düzgün yapacaklarını biliyormuş gibiydiler ve onun sonradan yaptığı tüm eklemeler ya evin içinde ya da yerin altındaydı. Kafasını kaldırdı ve Herdwick koyunlarından birini gördü. Koyun tepenin sert otlarını çiğniyordu sakince ve fırtınadan rahatsız olmuşa benzemiyordu. Neden olacaktı ki? Çivi gibi sağlam bir ırkın üyesiydi. Kar fırtınası altında haftalarca kendi yünlerini yiyerek hayatta kalmalarıyla tanınıyorlardı; biraz rüzgârdan ne olacaktı ki!

Edgar, Poe'nun ne yaptığını görmek için dışarı çıktı ama kısa süre sonra kulakları neredeyse tamamen inmiş vaziyette içeriye geri girdi. Poe, kalan son şey olan yedek gaz tankını da bağladı ve nihayet işi bitti. Tekrar içeri girip kapıyı kapattı.

Flynn içeceğini yudumluyor ve duvardaki panoya bakıyordu. Buraya son gelişinden beri panoda bir değişiklik yoktu.

“Dışarısı biraz rüzgârlı,” dedi Poe montunu çıkarırken.

Flynn kahvesini bir dikişte içip kupayı küçük lavabonun içine bıraktı. “Peki, bundan sonraki hamlen ne?”

“Bilmek istediğinden emin misin?”

“Hayır. Ama sen yine de söyle.”

“Tilly ve ben, Carlisle Piskoposu'yla bir hayır etkinliğine gidiyoruz.”

Flynn kafasını ellerinin arasına alıp sıkıntı içinde inledi.

OTUZUNCU BÖLÜM

Flynn'ı Shap Wells'e geri bıraktıktan sonra, Poe eskiden işte giydiği takımını denedi. Aşınmış, kumaşı kirlenmiş ve fazla büyüktü. Cumbria'ya geri döndüğünden beri ne kadar kilo verdiğinden haberi yoktu, fakat bir zamanlar vücudunda yaralar bırakacak kadar dar gelen bu takım şimdi onun üzerinde sanki bir askıda duruyormuş gibiydi. Mucizevi diyet haplarının önceki hali-ve-sonraki hali şeklindeki reklamları gibi görünüyordu. Şüphesiz ki bunun nedeni, geçen seneden beri Herdwick Çiftliği'ni yaşanabilir bir yer olarak tutmak için harcadığı ağır fiziksel efordu.

Yeni bir takıma ihtiyacı olduğu açıktı. Neyse ki hayır etkinliği bir sonraki gündü. Bir şey satın almak için tam bir günü vardı. Elbisesi olduğundan emin olmak için Bradshaw'u aradı.

Poe'ya elbisesi olmadığını söyledi.

“Kendal'da bir şeyler buluruz,” dedi Poe. “Seni saat onda alayım mı?”

“Olur Poe. Yine dışarıda öğle yemeği yiyebilir miyiz?”

“Ee... tabii ki.”

“Güzel.”

“Komiser Flynn’la konuştun mu?” diye sordu Poe.

“Henüz değil. Daha sonra beraber çay içeceğiz.”

“Öyleyse unutma, eğer sana bir şey soracak olursa, yalan söyleme.”

“Söylemem,” diye söz verdi Bradshaw.

Havaya rağmen ki gece “rüzgârlı” olmaktan çıkıp “yıkıcı” denebilecek bir hal almıştı, deliksiz uyudu. Kalktığında, sanki fırtına bir hayal ürünüymüş gibi geldi.

Pencere kepenklerini açtı ve içerisini havalandırdı. Güneş çıkmıştı ve gökyüzü kristal mavisiydi. Hava fırından yeni çıkmış bir ekmek kadar sıcaktı.

Üzerine eski kıyafetlerinden bir şeyler geçirdi ve hasar var mı diye dışarıya baktı. Tatminkâr bir ifadeyle başını salladı. Çiftlik fırtınayı hasarsız atlatmıştı. Önceki gece gördüğü koyun halâ oradaydı. Otlanmayı bırakıp kafasını bile zar zor kaldırdı.

Hazırladığı dosyayı eline aldı ve önceki gece aldığı notları yeniden okudu, dinlenmiş gözlerle inceleyip farklı bir şeyler görüp göremeyeceğine baktı. Bir şey göremedi ve en azından iyi bir kahvaltı yapmaya karar verdi. Normalde Edgar’la beraber Shap Wells’e yürürler ve orada yerlerdi, ama Flynn’la karşılaşmak istememişti. Önceki gece iyi ayrılmışlardı ve Poe bunun bozulmasını istemiyordu.

Sosis, iki taze ördek yumurtası ve tereyağlı kızarmış ekmekte karar kıldı.

Bir saat sonra Shap Wells'in dışında Bradshaw'u bekliyordu.

Alışveriş yapmak için öğle yemeğinde buluşmak üzere ayrıldılar. Poe girdiği ilk dükkândan bir takım elbise satın aldı. Galaya özel bir kıyafet almayı düşünmüştü, fakat tutumlu yaşama konusundaki yeni takıntısı onu makul ve makinede yıkanabilen bir takım almaya itti.

Bradshaw'la buluşmasına daha bir saat vardı ve Reid'i görmek için Kendal polis merkezine gitti.

Reid orada değildi ve danışmadaki memur, onun oraya gelip de eski çalışma arkadaşlarıyla çene çalmasının hoş karşılanmayacağını gayet açık bir şekilde belli etmişti. "Kahrolası Poe" yanlış anlamalardan kaçınmak için oradan ayrıldı. Bunun yerine kasabada bir tur attı; güzel bir gündü ve ne de olsa izindeydi.

Öğle yemeğinde Bradshaw ona aldığı şeyi gösterdi. Elbise tamamen kırmızı, altın ve yeşil renginden oluşuyordu. Poe yakından baktığında, bunun çizgi roman kapaklarından oluşan bir mozaik olduğunu gördü. Tam Bradshaw'a göre idi.

"Çok güzel Tilly. Rengârenk," dedi Poe. Kendi poşetine uzandı ve Bradshaw'a bir tişört fırlattı. "İşte, sana bir şey aldım."

Bradshaw tişörtü açtı ve üzerinde yazan "Beyin Gücü" motifini görünce keyifli bir şekilde kıkırdadı. Çok geçmeden kıkırdamalar kesildi ve Poe her şeyi berbat ettiğini düşündü.

“Kusura bakma,” dedi Poe yumuşak bir ses tonuyla. “Beğeneceğini düşünmüştüm.”

“Çok sevdim Poe!” dedi büyük bir coşkuyla. Tişörtü katlayıp onu dikkatlice poşetinin alt kısmına yerleştirdi. Süper kahramanlı elbisesi üstteydi. Poe, Örümcek Adam’ın kendisine baktığını görebiliyordu.

Eğlenceli bir akşam olacak...

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Poe, gölün kenarındaki etkinlik salonuna daha önce hiç gitmemişti. Modern bir yapıydı, görüntüsü bir yerel yönetim ofisini andırsa da Lake District taşlarının kullanılması salonun çekiciliğini korumasını sağlamıştı. Bulunduğu yer, binanın sönüklüğünü telafi ediyordu. Keswick'in uç kısmında, Derwentwater kıyılarına yakın bir yerde, Batı Tepeleri'nin altında yer alıyordu. Poe her zaman, Keswick, Grasmere ve Ambleside etrafındaki tepelerin biraz fazla mükemmel olduğunu düşünmüştü; sanki biri onları photoshop yaparak arka plana koymuştu. Kendisi daha batıda ve daha güneyde bulunan daha vahşi tepeleri tercih ederdi. Shap'in etrafında bulunan tepelerde gördüğü turistler ya cidden şaşkına dönmüş ya da çok isteklilerdi.

Yine de konumu çok güzeldi.

Cumbria'nın cömert ve harika insanları ya da en azından öyle olduğunu düşünenler sürü halinde salonda toplanmıştı. Erkeklerin yarısında siyah kravat varken, diğer yarısı modern takımların baş döndürücü parlaklığını sergiliyordu. Maviler, yeşiller, hatta mor renkli takımlar. Adamın birinde fes vardı.

Entel-dantel takımı, diye aklından geçirdi Poe, hep farklı olmaya çalışırlar ama her zaman aynı görünürler.

Topluluğun eklektik giyim anlayışına rağmen, Bradshaw’la birlikte ışıklı birer reklam panosu gibi göze çarpıyorlardı. Poe, sade bir şekilde giyindiğini biliyordu. Kıyafeti ucuz gibi görünüyordu, çünkü ucuzdu. Girişte davetiyeleri kontrol eden adamın üzerinde bile daha seçkin bir kıyafet vardı.

Boş ver onları. Bir seri katilin peşindeydi, arkadaş edinme peşinde değil.

Bradshaw ortama daha iyi uyum sağlıyordu. Çizgi roman desenli elbisesinin avantajı, kendisini biraz sıradışı gösteriyor olmasıydı. Ayrıca saçlarını yaptırıp atkuyruğu şeklinde sıkıca bağlamak yerine serbest bırakarak hafifçe omuzlarına dökülmesine izin vermişti, her zamanki Harry Potter gözlüklerinin yerine kontakt lenslerini taktığı için de adamlardan bazılarının hayranlık dolu bakışları onun üzerindeydi.

Poe’nun bakışları uzaktaki bir kişiye odaklandı. “Dikkat et,” dedi Bradshaw’a, “piskopos geldi.”

Nicholas Oldwater’ın Poe’nun şanslı haftası olduğunu söylerken kastettiği şey, eski bir yerleşim bölgesi olan Westmorland’deki engelli çocuklar için para toplama amaçlı bir gala yemeğiydi. Akşamın ev sahipleri Quentin Carmichael’ın çocuklarıydı.

Poe’nun, çocukların parayla ne yaptığına dair sorusunu bu şekilde cevaplamıştı Oldwater: Carmichael Vakfı’nı kurmuşlardı.

“2007’de çocukların her biri yüz bin sterlin aldı ve paranın geri kalanı kâr amacı gütmeyen vakfa aktarıldı,” demişti Oldwater.

“Cömertçe bir davranış,” demişti Poe.

“Pek sayılmaz. 2007’de üç yüz bin sterlinin üzerindeki herhangi bir meblağ yüzde kırk gelir vergisine tabiydi. Yüz binini kendilerine alıp geri kalanı vakfa aktarınca vergiden tamamen muaf oldular.”

“Ve sanıyorum ki hepsi yönetim kurulunda. Muhtemelen aynı zamanda vakfın başkanlığını da yapıyorlardır.”

“Dolgun yıllık maaşlar da cabası,” diye bağladı Oldwater. “Onları bunun için suçlayamazsın sanırım. Babaları onları olumsuz şartlar altında bıraktı. Onlar sadece, kendilerinin olanı ellerinden gelen en iyi şekilde koruyordu ve vakıf da onlara bu konuda yardım etti.”

Saygıdeğer Carlisle Piskoposu bu akşamlik sıradan işini gücünü bırakmıştı, ne de olsa kilise kıyafetini giymiyordu. Üzerinde eski moda bir takım olmasına rağmen, yine de Poe’dan yirmi kat daha şık görünüyordu.

Oldwater onları görünce göz kırptı ve kıyafetleri konusunda hayal kırıklığına uğramış olsa da bunu belli etmedi. Onlara doğru yaklaşıp, “Tipik bir eski Black Watch üyesi, her zaman dakik,” dedi.

İlginç. Oldwater, Poe’yla ilgili araştırma yapmıştı. Ve kendisini yine şaşırtmıştı. Poe, ona bilgi sağlayan birinin olup olmadığını merak etti.

Oldwater, iç cebinden kenarları yaldızlı davetiyesini çıkardı. “Gidelim mi?”

Etkinlik, vakfın onuncu kuruluş yıldönümü adına düzenlenmişti. Davetlilere sunulan tüm o kanepeleri ve şampanyaları görseler, Westmorland'in engelli çocukları acaba neler düşünürdü? Poe bunu bilmiyordu ama kendisi bundan kesinlikle rahatsız olmuştu.

“Ahlaksızlık, değil mi?” dedi Oldwater.

Poe başıyla onayladı.

“Göründüğü kadar kötü değil. Bu insanlar,” dedi el kol jestleriyle birlikte, “bu insanlar pohpohlanmazlarsa paralarından ayrılmazlar. Bu hayır işlerinde eski bir taktiktir. Onlara, organizasyonun çok parası olduğunu ve sadece büyük miktardaki bağışların önemseneceğini düşündürür. Volovanlara ve havyara ne kadar fazla para harcarsan, geri dönüşü de o kadar fazla olur.”

Öyleyse öyledir. Hayır işleri hiçbir zaman Poe'nun hayatında fazla bir yer tutmamıştı. Britanya Kralliyet Lejyonu* kurumunun hesabı için düzenli bir ödeme talimatı vardı ve kıyafetlerini her zaman Oxfam** organizasyonunun yerel şubesine bağışlardı, fakat hiç böyle bir etkinliğe katılmamıştı.

“Birkaç kişinin elini sıkmam gerekiyor, sonra da bir konuşma yapacağım. Ardından neden barda buluşup birer kadeh viski içmiyoruz? Ayrıca seni kimle istersen tanıştırabilirim. Bu arada bir saat kadar da olsa Carmichael konukseverliğinin tadını çıkarmanızı tavsiye ederim,” dedi Oldwater.

* Birleşik Krallık ordusunda görev yapmış veya yapmakta olan kişiler ve yakınlarına maddi ve manevi destek vermek amacıyla kurulmuş bir hayır organizasyonudur.

** Merkezi İngiltere'de olan, dünyanın birçok yerinde ofisleri ve mağazaları bulunan uluslararası bir hayır kuruluşudur.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Poe'nun açık büfe tecrübesi tatsız geçti. Carmichaelları ikram ettiği yiyecekleri ne sevmiş ne de onların ne olduklarını anlamıştı. Ona kalırsa, istiridye yemekle balgam yutmak arasında çok ince bir çizgi vardı ve ıstakozların da kocaman karideslerden farkı yoktu. Büfenin vejeteryan kısmı da aynı derecede gösterişli olduğundan, Poe ve Bradshaw açık barın sunduklarından yararlanmaya karar verdiler. Poe, Cumberland Ale birasından bir bardak alırken, Bradshaw ise bir bardak maden suyu aldı.

Ellerinde içecekleriyle salonu dolaştılar. Salonun pek çok kısmı açık gibi görünüyordu. Oditoryumdaki sahneye bir kürsü yerleştirilmişti. Sağlı sollu duvarlar boyunca üzerlerine örtü serilmiş masalar bulunuyordu. Bağışları almakla görevli kişilerin masaları sol taraftaydı ve durmadan çalışıyorlardı. Sağdaki masalarda Quentin Carmichael'ın ve onun adına kurulmuş olan vakfın değerlerini öven camlı vitrinler vardı.

Poe sol tarafa doğru yöneldi ve bir bağış zarfı aldı. Zarfın üzerinde posta kodunun yazılması için ayrılan bir kısım vardı; eğer kodu oraya yazarsa, hayır organizasyonu zarfın içindeki tutardan vergi indirimi alırdı. O kısma bir şey yazmadı. Posta kodu yoktu ve olmasını da istemiyordu. Zarfın içine yirmi sterlinlik bir banknot koydu ve kapağını kapadı. İsim hanesini boş bıraktı. Smokinli bir adam Poe'nun zarfa koyduğu parayı gördü ve onu baştan aşağı süzdü.

“Bir sorun mu var?” dedi Poe. Sonunda kızarıp geri adım atana kadar adama dik dik baktı.

Adi herif!

Başka birinin odanın diğer ucundan kendisine baktığını hissetti. Ona da aynı tepkiyi verecekti ki kendisine bakan kişinin kim olduğunu anladı.

“Kahretsin,” diye mırıldandı.

“Ne oldu Poe?” diye sordu Bradshaw.

“Bu Cumbria Polis Müdürü.”

“Hı,” dedi Bradshaw. “Ne olmuş yani?”

“Benden nefret eder.”

“Vay canına, nasıl bir tesadüf bu?”

Ooo... neredede kaldı o zarif kız? Bradshaw az önce hayatında ilk defa biriyle dalga geçmişti. Poe buna bozulmadığını göstermek için hafifçe gülümsedi. “Bu adam kindar bir ahmak. Cumbria’da kalmamı istemiş ve USMT’ye katılmamı engellemeye çalışmıştı.” Poe duraksadı. “Lanet olsun, buraya geliyor.”

Polis müdürü fena halde kabızlık çeken biri gibi yürüyordu. Baştan aşağı üniformalıydı, Poe’ya göre kazanmayı

hak etmediği madalyalar da üzerindeydi ve şapkasını kol-
tuğunun altında taşıyordu. Seyrelmiş saçlarını kelleşmiş
kısımlarını kapatacak şekilde taramıştı. Etli, irice bir bur-
nu vardı ve kalkık çenesi bir soytarı çizmesine benziyordu.
Adı Leonard Tapping'di ve bir Doğu Alman sınır bekçisi-
nin tüm çekiciliğine sahipti.

“Poe,” dedi Tapping.

“Leonard,” diye karşılık verdi Poe.

Burun delikleri genişledi birden. “Senin *polis müdürü*
demen gerek.”

Poe onun artık kendisinin müdürü olmadığını söyleyebi-
lirdi, ama bir tartışmaya girmemeye karar verdi. Kendinde
keşfettiği bu yeni olgunluğu Bradshaw'un kendisi üzerin-
deki etkisine yordu.

“Böyle bir etkinlikte ne işin var senin?” diye sordu
Tapping. Poe daha cevap vermeye fırsat bulamadan da ek-
ledi, “Carmichaelların bir standardı olduğunu sanırdım.”

“Belli ki yokmuş,” diye karşılık verdi Poe. Birasından
bir yudum aldı ve “Tilly ve ben burada misafiriz,” dedi.

Bradshaw elini uzattı ama Tapping dikkate almadı.

“Seni hangi geri zekâlı davet etti Poe? Kendisiyle bir çift
laf edesim var.”

“Çekinmeyin efendim,” dedi Poe, ardından da Bradshaw'a
döndü. “Tilly, Carlisle Piskoposu'nun müsait olup olmadığı-
na bir bakabilir misin?”

Tapping'in yüzünün rengi attı.

Bradshaw “tamam” anlamında başını salladı, “Ona ne-
denini de söyleyebilir miyim Poe?”

“Kesinlikle. Ona Cumbria Polis Müdürü’nün kendisiyle bir çift laf etmek istediğini söyleyebilirsin.”

Tapping’in yüzü daha da beyazladı. Bradshaw’a bir bakış attı ve yeniden Poe’ya doğru döndü. “Buna cesaret edemezsin!” diye fısıldadı. “Ayrıca sana piskoposa yaklaşmaman söylenmişti!”

“Hı, Başmüfettiş Gamble’ın mesajı o muydu? Telefonum çekmiyordu efendim.”

Bradshaw piskoposa doğru yürümeye başladı.

“Carlisle Piskoposu başpiskoposu tanıyordur, değil mi efendim? Sizin kendisine geri zekâlı demeniz hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum doğrusu.”

Tapping’in nutku tutuldu.

“Ayrıca başpiskopos, Metropolitan Polis Teşkilatı’nın boştaki direktör yardımcılığı pozisyonu için tavsiye kurulunda yer almıyor muydu?”

Tapping’in hedefleri iyi bilinirdi. Cumbria’da kalmak onlardan biri değildi.

“Dur!” diye haykırdı Tapping. İnsanlar dönüp ona baktılar.

Bradshaw ne yapması gerektiğini söylemesi için Poe’ya baktı. Poe bir şey söylemedi.

“Lütfen,” diye sızlandı Tapping.

“Tilly,” dedi Poe.

“Efendim Poe?”

“Piskoposa buraya gelmesini rica ettikten sonra, hazır barın yakınındayken bana bir bardak daha Cumberland alırmısın?”

“Tabii ki Poe.” Bradshaw döndü ve doğrudan yalnız başına duran piskoposa doğru gitti.

Bradshaw’un Nicholas Oldwater’ın yanına yaklaşmasını sessizlik içinde izlediler. Bradshaw’un nazikçe koluna dokunduğu piskopos ona doğru döndü. Söyleyeceği şeyi duymak için Bradshaw’a doğru eğildi ve ikisi birden Poe ve Tapping’e baktı. Poe el salladı. Tapping sallamadı. Bradshaw ve Oldwater onlara doğru yürümeye başladı. Bu hızlı işleyen bir süreç değildi. Herkes piskoposla konuşmak istiyordu.

“Lanet olsun sana Poe,” diye mırıldandı Tapping belli belirsiz. “Lanet olsun.”

“Sanırım otuz saniyen var,” dedi Poe.

“Ne için otuz saniye?” Telaşını saklamak için uğraşıyordu.

“Beni ikna etmek için,” diye yanıtladı Poe.

“Neye ikna etmek için be adam?” Tapping gözlerini yaklaştırmakta olan piskopostan alamıyordu.

“Misafirine hakaret ettiğini ve ona geri zekâlı dediğini piskoposa söylememem için.”

“Nasıl olacak?” diye atıldı Tapping.

“Kasap dosyasına geri dönmek istiyorum.”

İki saniyesi kalmıştı. Piskopos daha da yaklaşmıştı.

“Tamam!”

“Bu gece,” dedi Poe. “Komiserimin bana telefon etmesini ve Cumbria’nın durumu tekrar gözden geçirdiğini söylemesini istiyorum. Öncekiyle aynı erişim yetkisi olmalı.”

Tapping dişlerini gıcırdattı. “Tamam.”

“Yerinde olsam gülümserdim Leonard. Piskopos çok nüfuzlu biridir, anlarsın ya...”

“Pekâlâ, bu eğlenceliydi işte,” dedi Poe, Bradshaw’a. Piskopos konuşmasını yapmak üzere az önce ayrılmıştı ve Tapping de telefonuyla arama yapıyordu.

“Hadi,” dedi Poe, “gidelim ve Carmichaellar hakkında bazı şeyler öğrenebilecek miyiz, bir bakalım. Gecenin sonunda üçüyle de konuşmuş olmayı istiyorum.”

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Her ne kadar Carlisle Piskoposu orada olsa da şovun başrolünde Carmichaellar vardı. Bir dalkavuğun onlarla konuşması biter bitmez, diğer ikisi onun yerini aldı. Poe ve Bradshaw kendilerini tanıtmak için bir fırsat beklerken oditoryumun sağ tarafında boş boş dolandılar. Burası vitrinlerin bulunduğu taraftı.

Sahneye en uzak olandan başlayarak vitrinleri incelemeye başladılar. Vitrinleri her kim organize ettiyse bunu kronolojik sıraya göre yapmıştı ve Poe yanlış uçtan başladığını fark etti. Okuduğu ilk şey, o akşamki etkinlik için hazırlanmış olan davetiyeydi. Sonraki birkaç vitrin, Carmichael’ın çeşitli mevki sahibi kişiler ve şişirme ünlülerle çekilmiş fotoğraflarına ayrılmış gibi görünüyordu. Bu pozlarda ellerinde kocaman çekler veya şampanya kadehleri bulunuyordu.

Dirseğinden nazikçe çekildiğini hissettiğinde, Poe son on yıllık bölümü bitirmek üzereydi. Kendisini çeken kişi piskopostu.

“Çavuş Poe, sizi Jane Carmichael’la tanıştıracabilir miyim?”

Kırkılı yaşlarda uzun boylu bir kadındı. Sarı saçları başının üst kısmında arı kovanı modelinde toplanmıştı ve üzerindeki sade elbise muhtemelen Herdwick Çiftliği'nden daha pahalıydı.

Carmichael nazikçe gülümsedi ve elini uzattı. Elini normal tokalaşma pozisyonundaki gibi dik bir açıyla değil, avuç içi yere bakacak şekilde uzatmıştı, sanki kraliyet ailesinin bir üyesiymiş gibi. Poe reverans yapmaktan kaçındı ve parmaklarından tutup hafifçe tokalaştı. Carmichael'ın görmezden geldiği Bradshaw küçük düşürüldüğünden bihaber yanlarından ayrıldı.

“Büyüleyici,” dedi Carmichael. “Sizi etkinliğime getiren şey nedir Çavuş Poe?”

Poe cevap vermedi. Bradshaw'u izliyordu.

Carmichael öksürdü. Belli ki aldırış edilmemekten hoşlanmamıştı, fakat bununla yaşamayı öğrenmesi gerekiyordu. Bradshaw vitrindeki bir şeye gözünü dikmiş, bakıyordu ve yüzü birden bembeyaz oldu. Döndü ve Poe'ya baktı.

Bir şey görmüştü.

“Ne oldu Washington?” diye sordu Oldwater.

“Affedersiniz,” dedi Poe ve Bradshaw'a katılmak için yanlarından ayrıldı. Piskopos da onun peşinden gitti.

“Ne oldu Tilly?” diye sordu Poe, Bradshaw'un yanına varır varmaz. Poe'nun telefonu çaldı. Arayanın kim olduğuna baktı. BlackBerry'sini sessize aldı.

Bradshaw gözlerini vitrindeki fotoğraftan ayıramıyordu. Görünüşe göre fotoğraf, turistik göllerde gezinen buharlı teknelerden birine aitti. Poe eğildi ve fotoğrafı inceledi,

ardından da kaşlarını çattı. Bradshaw'u bu kadar şaşırtan şeyin ne olduğunu görememişti.

Piskopos da bakmak için eğildi.

“Fotoğrafta ne var Tilly?” diye sordu Poe. “Bana ne gördüğünü söyle.”

“Bak Poe.” Bradshaw parmağıyla gösterdi, fakat Poe'nun bakmasını istediği şey fotoğraf değil, onun altındaki davetiye idi. Davetiye bir başka hayır etkinliğine aitti; Ullswater'da bir tekne turu. Vakfın kuruluşundan daha önceki bir tarihe aitti ve muhtemelen de Quentin Carmichael tarafından düzenlenen son etkinliklerden biriydi.

Poe tekrar eğildi ve davetiyeyi okudu. Poe tarihine baktı; bugünün davetiyesinin yirmi altı yıl önce basılmış hali gibiydi. Davetiye hayır amaçlı bir açık artırmaya aitti. Yerel bir yetimhane yararına düzenlenmişti ve etkinliğin ismi de “Kendini Şanslı Hissediyor musun?”du. Ülke çapında düzenlenenler gibi bir hayır etkinliğiydi. Zengin insanların işletmeler tarafından bağışlanan şeyler için açık artırmaya girdikleri, her şeyin organizasyon sahipleri tarafından yapıldığı bir etkinlikti. Açık artırmaya çıkan şeyler arasında her zamanki gibi, lüks restoranlarda iki kişilik yemek, hafta sonu tatilleri ve benzeri şeyler vardı. Poe'yu heyecanlandıracak bir şey yoktu.

Davetiyenin üzerinde, “Sadece Davetliler İçin” yazıyordu.

“Ne oldu canım kızım?” diye sordu Oldwater.

İşte o an, sanki bulutlar dağılmış ve güneş aradan parlamaya başlamıştı; Poe tam anlamıyla bir aydınlanma yaşadı. Bradshaw'un neye baktığını anlamıştı.

Baktığı şey davetiyenin başlığıydı, “Kendini Şanslı Hissediyor musun?” İlk okuduğunda *onu* görmemişti.

“Lanet olsun,” diye fısıldadı Poe. Etkinlikte yapmacık sohbetler ve züppelikle karşılaşmayı beklerken tamamen farklı bir şey bulmuştu.

“Nedir o Washington? Ne gördün?” diye sordu Nicholas Oldwater.

“Her şeyi Nicholas,” diye yanıtladı Poe alçak sesle. “Her şeyi görebiliyorum.”

Çünkü “Kendini Şanslı Hissediyor musun?” ibaresinin sonunda soru işareti yoktu.

İroni işareti vardı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Poe, kurbanı, Quentin Carmichael'ın tabutunda bularak yaptığı keşfin onunla gerçek arasındaki köprü olduğunu düşünmüştü. Yanılmıştı. Poe'ya göre, Kasap onu, karşılaştığı engellere aldırmaksızın, Kendal mezarlığına yönlendirmişti. Poe'nun oraya ulaşmasını bekliyordu, ama muhtemelen bu kadar kısa süre içinde gideceğini ummamıştı.

O akşama kadar, Poe buldukları her şeyin önceden planlanmış olduğuna inanıyordu, fakat Kasap'ın ne kadar zeki biri olduğunu umursamamıştı; Bradshaw'un ironi işaretini yirmi altı senelik bir davetiyede bulması Kasap'ın planının bir parçası değildi. Ve eğer öyleyse, o zaman soruşturmada ilk kez kontrol Kasap'ın elinde değildi. Poe, Kasap'ın bir hata yapıp yapmadığından henüz emin değildi, ama yapmadıysa bile yaklaşmıştı.

Her bir vitrin içinde bulunan her bir belge artık birer delildi ve Poe polis müdüründen yetkisini kullanmasını ve orasını suç mahalli ilan etmesini istedi. Tapping heyecandan ne yapacağını şaşırılmış halde çırpınıp dururken, Jane

Carmichael kardeşi Duncan’a seslendi ve ona Poe’nun akşamlarını mahvetmeye çalıştığını söyledi bağırarak.

Şişkin suratlı, etine dolgun bir adamdı.

“Benim kim olduğumu biliyor musun?” dedi Duncan.

Poe adamın karşısına dikildi. Yapmaması gerektiğini bilse de Bradshaw’a döndü. “Tilly, ruh sağlığı servisini arayabilir misin? Burada kendisinin kim olduğunu bilmeyen birisi var.”

“Ararım Poe.” Bradshaw’un tabletini çıkarıp çalıştırdığını gördü Poe gözucuyla.

“Tilly.”

“Efendim Poe?”

“Tabletini kaldır.”

“Peki Poe.”

Carmichael’ın üç çocuğu, o zamana kadar Patricia da yanlarına gelmişti, bu büyük günlerini bozduğu için Poe’yu protesto ettiler. Poe taviz vermeyecekti.

“Lanet olsun bayım! Siz kaba bir baş belasısınız!” dedi Duncan Carmichael.

Poe bunun o gece kendisine yakıştırılacak en kötü unvan olduğundan şüpheliydi. Flynn’ı aramaya çalıştı. Telefonunu işaret ederek “şışt!” dedi onlara.

“Hey, bıktım artık bu çirkin küçük adamdan!” diye söylendi Patricia Carmichael. “Nicholas’tan bu saçmalalığa bir son vermesini istiyorum.”

“Buraya onun davetiyle geldim,” diye karşılık verdi Poe. Hâlâ Flynn’a ulaşmayı başaramamıştı.

Bu onları piskoposun üzerine gitmekten alıkoymadı. Oldwater onları yatıştırmak için elinden geleni yapıyordu, ama Poe'nun tarafını tuttuğu belliydi.

Öyle görünüyordu ki Poe'nun muhakemesine güveniyordu.

En sonunda polis müdürü de ona güvendi. Mesleğinde istisnai bir kişilik olabilirdi ama aptal biri değildi. Poe ona Kasap'ın kimliğinin vitrinlerde saklı olabileceğini ve Carmichaellarla beraber görünmenin politik açıdan artık bir avantaj sağlamayabileceğini söylediğinde, o da işini yapmış ve telefon ederek destek istemişti. Carmichaellar karşı çıktıklarında da onları tutuklamakla tehdit etmişti.

Tapping, Poe'nun yanına sokuldu ve “Haklı çıksan iyi edersin Poe,” diye fısıldadı.

Bradshaw vitrinin içindekileri fotoğraflamaya başladı. Gamble'ın onlarla her şeyi paylaşacağına güvenmedikleri için kendi kayıtlarını tutuyorlardı. Önemli değildi; Poe her şeyin dönüp dolaşıp o esrarengiz işarete geleceğini biliyordu.

Masumane bir şeydi ve hayır amaçlı bir açık artırmanın içeceğine oldukça uygundu. Fakat... buldukları son ironi işareti onları karanlık yerlere sürüklemişti. Poe bunun da aynı şeye neden olacağını biliyordu.

Yirmi altı yıl önceki bir hayır etkinliği hakkında bilgi toplamamanın ne kadar kolay olup olmayacağını bilmiyordu, fakat internette varsa Bradshaw onu bulurdu. Carmichaellarnın

fazla yardımcı olacağını düşünmüyordu; potansiyel olarak onların kaybedecek daha çok şeyi vardı. Her halükârda, onlar o sırada Quentin'in çocuklarıydı.

Boğuk bir ses duydu ve sesin geldiği yöne doğru döndü. Başmüfettiş Gamble gelmişti. Reid de onunla birlikteydi. Flynn da yakında orada olurdu. Gamble, Poe'yu dikkate almadan doğrudan polis müdürüne doğru yöneldi. Poe konuşulanları duyamıyordu, ama abartılı el ve kol hareketlerinden anladığı kadarıyla Gamble istediğini elde edememişti. Ardından hışımla Poe'nun yanına geldi.

“Bunu nasıl becerdiğini bilmiyorum ama müdür sana tekrar tam yetki verilmesi gerektiğini söylüyor.” Sinirden dudaklarını birbirine bastırıyordu.

Birkaç saniye boyunca karşılıklı bakiştılar. Poe, Gamble'ın bunu istemediğini biliyordu gerçi. Kızgındı ama kızgınlığının büyük kısmı yanlış yönlendirilmeden kaynaklanıyordu; bunun arkasında büyük oranda kendi memurları vardı, ama olmamalıydı. Poe adamla ters düşmek istemiyordu, yani barış teklifinde bulunmak doğru hareket olacaktı.

“Efendim, bana kalırsa bu sizin soruşturmanız,” dedi Poe. “Yardım etmek için elimden geleni yapmaktan memnuniyet duyarım, ama ASAB'ı amacına uygun bir şekilde kullanmanızı öneririm size; analitik destek ve tavsiye vermek.”

“Peki,” dedi Gamble. Reid'e yanlarına gelmesi için işaret etti. “Çavuş Reid, ASAB'la irtibat görevine geri dönüşorsunuz, ama bu sefer işi doğru düzgün yapın.”

“Emredersiniz,” dedi Reid ruhsuz bir surat ifadesiyle. Poe'nun bir cesedi mezardan çıkarması ve bir gala

etkinliğini basması pek de onun hatası değildi, fakat o bunları reddetmeyecek kadar da akli başında biriydi.

Bradshaw araya girdi. “Her şey tarandı Poe.”

Poe başıyla onayladı. “Hadi o zaman, gidelim buradan.”

“Nereye?” diye sordu Reid.

“Bara,” dedi Poe. “Bir içkiye ihtiyacım var.”

Keswick’teki Oddfellows Arms hâlâ yiyecek servis ediyordu, bu sefer gerçek bir şeyler yiyeceklerdi ve kasabanın otoparklarından birine bakan, zemini taş döşeli bahçede تنها bir masaya geçtiler. Poe, kendisi ve Reid için kuzu yahnisi ve Bradshaw için de sebzeli lazanya sipariş etti.

“Sırada öğrenmemiz gereken ne var?” diye sordu Poe.

“Şu anda ne bildiğimizi bile bilmiyorum ki dostum,” dedi Reid.

“Haklısın,” dedi Poe. Sonraki yarım saat boyunca Bradshaw’la birlikte son olayların üzerinden geçtiler. Bitirdiklerinde yemekleri de gelmişti. Konuşurken birbirlerinin üzerine et sosu tükürmelerindense, Poe yemekler bitinceye kadar ara vermenin daha uygun olacağına karar verdi.

İçeceklerini tazeledikten sonra, masaya oturduklarından beri tableti elinde olan Bradshaw, “Yirmi altı yıl önce Ullswater’da tekne turu yapan iki şirket varmış,” dedi. “Bir tanesi birkaç yıl önce faaliyetlerini durdurmuş. Baba ölmüş, doğal sebeplerden dolayı öldüğünü sen sormadan söyleyeyim ve çocuklar da işi sürdürmek istememiş, böylece şirket kapanmış. Diğerinin işleri hâlâ gayet iyi ve son yüz elli yıldır da öyle olmuş.”

“Tamam. Eğer tekne turunun önemli olduğunu düşünüyorsak, iki şirketi de araştırmamız lazım,” dedi Poe.

“Ben yaparım,” dedi Reid. “Eden Bölgesi Belediyesi’nin ruhsat birimine ulaşıp inceleyebilirim. Eğer izini sürmemizi gerektirecek bir şeyler çıkarsa, birkaç dedektif görevlendiririm.”

Poe başıyla onayladı. Reid’in bu görevi üstleneceğini umuyordu zaten. Bu işi yapmak bir Cumbrialı için daha kolay olurdu.

“O tekne turu sırasında bir şey mi olduğunu düşünüyor-sun? Bir kaza olabilir mi?” dedi Reid. “Zenginler aptalca bir şey yaptıklarında asla o kadar da akıllıca davranmazlar. İlk düşünceleri her zaman olayı örtbas etmek olur.”

Poe başını salladı. “Hayır, eğer bir şey olduysa, o zaman davetiyedeki ironi işareti bunun daha önceden planlanmış olduğu ve en az bir kişinin olacakları önceden bildiği anlamına gelir.”

“Quentin Carmichael mı?” diye sordu Reid.

“Muhtemelen. Ama kesin diyemem.”

“Tahminin ne?” diye sordu Reid.

“Çoğu cinayetin nedeni paraya ya da sekse dayanır ve şu durumda daha ötesine bakmak için bir sebebim yok. Quentin Carmichael banka hesabındaki yarım milyon sterlinle öldü; kaynağı hiç açıklanamamış bir parayla.”

“Yani...”

“Yani bence gidip şu yetimhaneden biriyle konuşmamız lazım. Bakalım şu açık arttırmadan ellerine bir şey geçmiş mi, geçmemiş mi?”

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İçkili bir gecenin sabahıydı. Bradshaw, Reid ve Flynn saat sekizde Herdwick Çiftliği'nde Poe'yla buluştu. Flynn ilerleyen saatlerde Hampshire'a doğru yola çıkacaktı; Quentin Carmichael'la ilgili politik bir fırtına kopmak üzereydi. Beklenildiği gibi, çocukları kıyameti koparıyor ve ucu babalarına uzanan soruşturmayı durdurmaya çalışıyorlardı. Westminster'da bağlantıları vardı, bazıları Carmichael isminin itibarını korumak için aynı derecede istekliydi, yoksa onlar da aynı kefeye konulurlardı ve bir parti sekreteri USMT direktörünü çağırtmıştı. Direktör orada Flynn'ın yanında olmasını istemişti.

Flynn, Bradshaw'u ASAB'a geri götürmek niyetindeydi fakat Bradshaw reddetmişti. "Otel masraflarının hesabını veremeyiz Tilly," diye savundu Flynn kendi fikrini. "ASAB'da da en az buradaki kadar faydalı olursun."

"Poe ve Edgar'la birlikte kalabilirim, öyle değil mi Poe?" diye karşı çıktı Bradshaw. Flynn gözlerini devirip pes ederken, Poe'nun, Bradshaw'a onun gibi saf ve genç

bir kızla orta yaşlı aksi bir adamın beraber kalmasının neden iyi bir fikir olamayabileceğini açıklaması Flynn'ı kurtarmıştı. "Pekâlâ. Birkaç gece daha." Bu arada onlardan çalışmalarına devam etmelerini ve karşılarına çıkan herkesi kızdırmamalarını istedi.

Poe'dan muzır bir sırtış geldi ve bunun için söz veremeyeceğini söyledi.

Bradshaw gece internet başında uzun saatler geçirmiş ve bir başlangıç noktası bulmayı başarmıştı. Davetiyede açık artırmadan yararlanacak kurum olarak belirtilen yetimhanenin ismi Seven Pines'tı ve artık faaliyet göstermiyordu. Yetimhane Cumbrialı dini bir hayır kurumuna ait olsa da tüm diğer yetimhaneler gibi, yerel yönetim tarafından denetlenmişti.

Artık faaliyet göstermediği gerçeği Poe'nun şüphelerini artırmıştı, ama Carlisle'daki Çocuk Esirgeme Kurumu'nda görevli bir sosyal hizmet çalışanıyla görüştüğünde kadın ona şöyle demişti: "Artık Cumbria'da pek yetimhane kalmadı Çavuş Poe. Çocuklarımızın çoğu koruyucu ailelerin yanına yerleştiriliyor. Bu onlar için hem daha iyi eğitim hem de çok daha iyi bir ortam demek. Eğer Cumbrialı bir çocuk herhangi bir yere yerleştirilemezse, genellikle başka bir bölgeye gönderiliyor. Gerçi bu bir servete mal oluyor."

"Anladım," dedi Poe. Yeni bir şeyler öğreniyordu. "Eğer Seven Pines ve kurum için bağış toplanan bir etkinlik ile ilgili olarak biriyle konuşmam gerekirse, o kişi kim olurdu?"

“Benim zamanımdan önceydi,” dedi kadın. Fakat kadın terslik çıkaran bir budala değildi ve orada kendinden daha uzun süredir çalışan biriyle konuşmaya söz vermişti. Poe’nun telefon numarasını aldı ve onu geri arayacağını söyledi.

Beklerlerken Poe masaya bir pot koyu kahve koydu ve hepsi kahveden birer fincan aldı, hatta Bradshaw bile. Reid yanında donutlar ve son birkaç gündür kullandıkları kahvenin yerine taze çekilmiş kahve getirmişti. Poe kahveyi koklamış ve keyifle iç çekmişti. İyi çekirdeklerdi. Çekirdekler Guatemala’dan gelmişti ve Poe’nun alışveriş yaptığı dükkân tarafından elde kavrulmuştu. Gerekli olmasa da Reid’e teşekkür etti; hayatında hiç kahvesiz kalmamıştı. Yedeğinin bile yedeği vardı. Ama bu yine de güzel bir jestti. Kahveyi kendi stoğunun ön kısmına koydu. Bir sonrakine onu açacaktı.

Kahve ve donutların yanı sıra, Reid ayrıca Quentin Carmichael dosyasının bir kopyasını da getirmişti. Dosyanın içeriğini kavramak için yarım saat boyunca incelediler. Öne çıkan bir şey yoktu ve Poe’yu mutlu eden şey, esas soruşturmada kaçırılan bariz bir şey olmamasıydı. Paranın kaynağı belli olmasa da ortada kanunsuzluk olduğuna dair bir delil yoktu. Bradshaw her şeyi tarayıp tabletine yükledi, böylece dosyayı yanlarında taşımaları gerekme-yecekti.

Reid’in telefonu çaldı. Ekranı baktı ve “Çavuş Reid,” diye açmadan önce işaretparmağını dudaklarına götürerek, “Arayan Gamble,” diye fısıldadı.

Kendi telefonu çaldığında, Poe belli etmeden Reid’in Gamble’la yaptığı konuşmayı dinlemeye çalışıyordu.

Arayan numara 01228'le başlıyordu, bu Carlisle'ın alan koduydu. Cevap vermek için yeşil renkli telefon simgesine bastı.

“Çavuş Poe?”

“Benim.”

“Benim ismim Audrey Jackson ve Çocuk Esirgeme Kurumu'nun direktör yardımcısıyım. Anladığım kadarıyla bir süre önce sosyal hizmet uzmanlarımdan biriyle konuşmuşsunuz. Seven Pines Yetimhanesi hakkında sorular sormuşsunuz sanırım?”

Poe bunu doğruladı.

“Sakıncası yoksa bunun ne ile ilgili olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Bir cinayet soruşturmasında gündeme geldi.”

“Anlıyorum,” dedi Jackson. Bunu beklemediği belliydi. “Anladığım kadarıyla siz Cumbria polisinden değilsiniz.”

Kendisinin Ulusal Suçla Mücadele Teşkilatı'ndan olduğunu ama Cumbria'daki bir cinayet soruşturmasında çalıştığını anlattıktan sonra Jackson, “Arabanız var mı? Çünkü eğer öğle vakti Carlisle'daki Civic Centre binasına gelebilirseniz, sizinle buluşabilirim. O zamana kadar arşivden yetimhane kayıtlarını almış olurum,” dedi.

“Bunlara finansal kayıtlar da dahil mi?” diye sordu Poe. Eğer öyleyse, orada peşinden gidebilecekleri delil niteliğinde bir kayıt bulabilirlerdi.

“Kayıtları görmedim. Fakat konuşmamız bitince maliyeyi arayıp söz konusu kayıtları temin ederim, bu arada kaç senelik kayıtlar lazım?”

“Yirmi altı,” diye yanıtladı Poe.

Poe'nun Audrey Jackson'la olan konuşması bittiğinde Reid'in telefon görüşmesi de bitmişti. "Arayan patrondu," dedi Reid. "Carmichael'ın tabutunda bulunan cesedin kimliği teşhis edilmiş, altmış sekiz yaşındaki Sebastian Doyle. Herkes onun ailesiyle birlikte olmak için Avustralya'ya taşındığını sandığından hakkında kayıp bildiriminde bulunulmamış."

"O da aynı profile uyuyor mu?" diye sordu Poe.

"Elimde sadece bu kadarı var. Gamble gün içinde arayıp beni yeni gelişmelerden haberdar edeceğini söyledi."

Poe bir şey söylemedi. Bir başka kurban, bir başka yaşlı adam ve an itibarıyla tüm yollar Quentin Carmichael'ın hayır amaçlı tekne turuna çıkıyordu. Poe ayağa kalktı. "Hadi bakalım, eğer öğlenki toplantıya yetişmek istiyorsak acele etmeliyiz."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Carlisle'daki Civic Centre binasının hayır amaçlı kaç tane tırmanışa ev sahipliği yapmış olması önemli değildi, o hep Cumbria'daki en ruhsuz yapı olarak kalmıştı. Poe'ya göre, hayal gücünden yoksun bir çevre, insanı yaratıcılıktan uzaklaştırırdı ve bir şey ancak bu yirmi katlı, içinde Cumbria'nın başındaki insanların çalıştığı bina kadar yaratıcılıktan uzak olabilirdi. William Wordsworth ve Beatrix Potter'a ilham vermiş olan bu bölgede, şehrin tarihi kısmına bakan, gözü rahatsız eden bu çirkin dev bina için yapı izni verilmiş olması Poe için şok ediciydi. Gelecekte yıkılıp başka bir yerde tekrardan inşa edilmesine dair yapılan planlar bir türlü uygulanamamıştı.

Onları Kurul Salonu C'ye aldılar. Odanın bir karakteri yoktu, içeride suç teşkil edebilecek hiçbir şey yoktu: Sadece dikdörtgen bir masa, plastik sandalyeler ve üzerinde kurulun misyonunun bildirgesinin yer aldığı mikayla kaplı bazı posterler vardı. Tavan aydınlatması loştu ve titreşiyordu. Onlar için çay ve kahve konmuştu, biraz da bisküvi

vardı. Reid çikolatalı bisküvi paketini açtı ve her biri birer parça bisküvi aldı.

Audrey Jackson öğle vaktinde gecikmeden geldi. Yanında gözlüklü bir adam vardı. Poe kendini tanıttı, ardından da diğerleri. Jackson'ın masanın karşı tarafına oturduğunu fark etti Poe. Adam da onun yanına oturmuştu.

Poe'nun fark ettiği diğer bir şeyse, ikisinin de yanında herhangi bir kayıt olmadığıydı.

Jackson'ın yanındaki adam söze başladı. “Benim adım Neil Evans ve kurulun hukuk danışmanıyım Çavuş Poe. Seven Pines Yetimhanesi'nin bir cinayet davasıyla ne gibi bir ilgisi olduğunu bana anlatmanız için ısrar etmek zorundayım.”

“Bayan Jackson'a telefonda söylemiştim,” dedi Poe.

“Korkarım şimdi de bana söylemek zorundasınız,” dedi Evans. “Bizim yetimhanelerimizden biri olmasa da Seven Pines'taki tüm çocukların bakımı Cumbria Bölgesi Belediyesi'nin sorumluluğundadır. Ayrıca artık yirmi bir yaşın üzerinde olsalar da bazı konulardaki hakları devam ediyor; bunlardan biri de gizlilik.”

“Bu bir cinayet soruşturması,” dedi Poe.

“Öyle olabilir,” diye araya girdi Jackson. “Fakat hâlâ kimsesiz çocuklara sürülmüş bir leke var. Bu daha önce de başımıza geldi. Polis gerçek kanıtları aramak yerine, himayemiz altındaki tüm çocukları bir araya toplar ve içlerinden hangisinin şüpheli profiline en uygun olduğuna bakar.”

Poe karşılık vermedi. Dediği muhtemelen doğrudu.

“Yani eğer amacınız sadece öylece sorular sormaksa, Bay Evans çocuklarımızın isimlerinin açıklanmayacağı konusunda sizi temin edecektir.”

Poe bildiklerinin ve Civic Center binasında Çocuk Esirgeme’nin direktör yardımcısıyla bir araya gelmeleriyle sonuçlanan olaylar zincirinin bir özetini yaptı. Sonunda şöyle dedi: “Ayrıca Seven Pines’ta kalan çocuklarla ilgilenmiyorum Bayan Jackson. Şu anda ilgimi çeken tek şey o tekne turu ve orada olduğundan emin olduğumuz tek kişinin ölü olması. Quentin Carmichael, bu ismi daha önce duymuş muydunuz?”

Birbirleriyle bakışmalarından, Poe onların bu ismi daha önce duymuş olduğunu anlamıştı. İkisi de bunu inkâr etmeye çalışmamıştı.

Evans söz aldı. “Üzgünüm Çavuş Poe, fakat bize makul bir neden sunamadınız. Size kayıtlarımızı göstererek kurulu riske atamam. Açık sözlülüğünüz için teşekkür ederim ve yetimhanenin eski sakinleriyle ilgili bilgileri istemediğinizi de dikkate alacağım, fakat o kayıtları görmek istiyorsanız, bir mahkeme iznine ihtiyacınız olacak.”

Normalde Poe duvarları yumrukluyor olurdu, ama Evans haklıydı. “Eğer izin çıkarırsam, girdiğim zahmete değecek mi?” dedi Poe.

Evans ona baktı. Belli belirsiz bir şekilde başıyla onayladı.

Poe, Reid’e döndü. “Senin elemanların izni çıkarmaları ne kadar sürer?”

“Onları iş başındayken gördün. Gamble iyi bir başmüfettiştir fakat titizdir. Hızlı bir karar vermeyecektir.”

ÖLÜM ÇEMBERİ

Poe'nun beklediği de buydu zaten. Gamble'ın kendilerine yetişmesini bekleyecek ne zamanı ne de niyeti vardı Poe'nun. Odadan çıktı ve Flynn'ı aradı.

Flynn hemen açtı telefonu. Sesi sanki araba sürüyormuş gibi geliyordu.

Poe onu karşılaştıkları engel konusunda bilgilendirdi ve neden o kayıtlarda görmeye değer bir şeyler olabileceğini düşündüğünü de anlattı.

“Steph, arama iznine ihtiyacım var ve bunun için Gamble'ı bekleyemem. Van Zyl'e onaylatabilir misin? Eğer belgeyi Carlisle'daki Civic Centre binasına fakslayabilirsen, Çavuş Reid'i hemen sulh hukuk mahkemesine gönderirim. Mahkeme yolun karşı tarafında, yani imzalatmak iki dakikalık iş.”

“İzin olmadan kayıtları kesinlikle göstermeyecekler mi?”

“Hayır. Olayın hukuksal yankılarından çekiniyorlar.”

“Neyin yankılanmasından?”

“Ben de onu merak ediyorum,” dedi Poe.

“O işi bana bırak,” dedi Flynn.

Poe küçük toplantı salonuna geri döndü ve az önceki gelişmeleri onlara da anlattı. Evans beklemeyi kabul etti.

“Sulh hukuk mahkemesi Cumbrialı bir polise daha anlayışlı davranır Kylian. Aşağıya inip faksı beklesen olur mu?”

“Gamble'a söylememi ister misin?”

Poe hayır anlamında kafasını salladı. İlk önce o dosyalarda her ne varsa görmek istiyordu. “Eğer bir şey bulursak, o zaman söyleriz.”

“Fena halde kızacak bu işe,” dedi Reid, “... bir kez daha.”

“Evet,” diyerek başıyla onayladı Poe. Umurunda değildi.

Görünüşe göre Reid’in de umurunda değildi. Resepsiyondaki faks makinesinin başında beklemek için odadan ayrıldı. Poe beş dakika içinde Reid’in resepsiyonistleri avucunun içine alacağını biliyordu. Ona içecek bir şeyler ve kek getirmek için can atacaklardı. Faks ulaştığında hepsi hakkında her şeyi biliyor olacaktı: Kocalarının sevmedikleri huylarını, çocuklarının rüyalarını ve eğer onlara katılmak isterse, iş sonrası şaraplarını nerede içtiklerini...

Poe yetimhane hakkında birkaç genel soru sordu.

“Eğer orası bir hayır kurumu tarafından işletiliyorsa, sizde kayıtların ne işi var?”

“Kanun böyle,” diye cevapladı Evans kendini daha güvende hissederek. “Resmi olarak özel sektör tarafından işletilen yetimhanelerden yatak kapasitesi satın almayız; onlarla ortak olma yoluna gidiyoruz. Bu da tüm fonların direktör seviyesinde onaylanması demek.”

“Bu yolla kurumun kendi yerleştirdiği yersiz yurtsuz çocuklar için sorumluluk üstlenmesi sağlanıyor,” diye ekledi Jackson. “Onları yetimhaneye yerleştirip öylece bırakamayız. Kurumumuz işin son derece içinde.”

Bu akla yatkındı.

“Yirmi altı yıl önce yetimhanenin başında kim vardı?” diye sordu Poe.

Jackson, Evans’a baktı. Evans başıyla onayladı.

“Hilary Swift diye bir kadın göreve gelmişti. O zamanlarda yetimhane müdürünün sosyal hizmet uzmanlığı olması gerekiyordu.”

“Hâlâ sizinle mi çalışıyor?”

“Emekli oldu.”

“Poe daha fazlasını beklemişti; ya yetenekleri için bir övgü ya da başarısızlıkları için bir yergi. Eski bir çalışma arkadaşının ismini anıp da sonra havada bırakmak nadiren olan bir şeydi. Kendisine söylenmeyen bir şey vardı.

Gerçi Jackson üst düzey yöneticiliğe dedikodu yaparak gelmemişti. Kollarını birbirine kavuşturdu ve işbirliği yapmayı reddetti.

Evans, Jackson’a destek çıktı. “Çalışanlarla eski çalışanlar aynı derecede koruma altındadır Çavuş Poe.”

Kapı açıldı ve Reid içeri girdi. Poe, Reid’in kendisine uzattığı belgeyi inceledi. Bu, Seven Pines Yetimhanesi’yle ilgili otuz yıl öncesine kadar uzanan kayıtların toplanması ve onlara el konulmasına izin veren mahkeme kararıydı. Poe belgeyi Evans’a verdi. Evans normal gözlüklerini çıkardı ve yerine okuma gözlüklerini taktı. Belgeyi inceledi, sonra da şöyle dedi: “Her şey usule uygun. Pekâlâ, tüm kayıtlar ofisimde, çünkü bu noktaya geleceğimizi önceden tahmin etmiştim. Dosyaları taşımak için yardıma ihtiyacım olacak, eğer birisi benimle gelebilirse...”

“Kylian?” diye sordu Poe.

“Ben hallederim.” Reid kalktı, “Önden buyurun Bay Evans.”

Salonu terk etmeden önce Evans döndü ve Jackson’a, “Audrey eğer istersen artık Çavuş Poe’yla konuşabilirsin, benim açımdan bir sorun yok,” dedi.

Poe, Jackson’a baktı. Jackson kollarını serbest bıraktı.

“Size anlatacak bir hikâyem var Çavuş Poe,” dedi.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

“Hilary Swift istifa etti,” dedi Audrey Jackson. “Ve bu ‘hizmete adanmış yıllar sonrası gelen’ bir istifa değildi. Bu daha çok ‘eğer istifa etmezsen kovulursun’ tarzında bir şeydi. Ve her şey o hayır etkinliğiyle başladı.”

Poe’nun kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Öne doğru eğildi. “Ullswater’daki mi?”

Bradshaw tabletindeki foroğrafları hızla tek tek gözden geçirdi, ta ki galada buldukları davetiyenin en net görüntüsüne ulaşana kadar. Tabletini Jackson’a uzattı.

Jackson neredeyse bakmadı bile. “İşte bu.”

“Emin misin?”

“Eminim. Biliyorum, çünkü kazadan sonra olayı soruşturan sosyal hizmet uzmanlarından biri de bendim.”

Poe şaşkınlıkla ona baktı. “Neden bir sosyal hizmet uzmanı soruşturma yürütür ki? Eğer fonlarla ilgili bir görevi suistimal şüphesi varsa, kurumun finans ya da hukuk biriminin görevlendirilmesi gerekmez mi?”

Jackson'ın kaşları çatıldı. “Ben finanstan anlamam Çavuş Poe,” diye yanıtladı. “Dosyayı görmemiş olsam da Bay Evans bana hiçbir zaman bir usulsüzlük şüphesi olmadığını söyledi. Anladığıma göre Seven Pines her şeyi kitabına uygun yapmış.”

Poe kaşlarını çattı. Teorisi az önce geçerliliğini yitirmişti. Fakat bir kapı kapanırken...

“Hayır, ben etkinliğin *sonrasında* olanlarla ilgili açılan soruşturmanın içindeydim.”

“Anlatın bana,” dedi Poe.

Jackson, “Davetiyede öyle yazmadığı için bunu bilemezsiniz, fakat etkinlik Seven Pines yararına düzenlenmişti ama aynı zamanda düzenleyen de Seven Pines'tı,” dedi.

Bradshaw sergi fotoğraflarını gözden geçirmeye başladı. Poe'ya baktı ve kafasını salladı.

Jackson devam etti, “Demek istediğim, Hilary Swift etkinliğin organize edilmesinde büyük rol oynamıştı. Etkinlik tamamen yetimhane tarafından organize edildiğinden, aslında o gece için tekneyi kiralayıp geri kalan her şeyi kendileri yapmışlardı, maliyeti düşürmek amacıyla yetimhane-den dört çocuk etkinlikte garsonluk yapmıştı. Misafirlerin içkilerini ve kanepeleri tazelemek gibi şeyler yani.”

“Kulağa çocuk istismarı gibi geliyor,” dedi Poe.

“Pek sayılmaz. Yetimhane bu tip organizasyonları yılda birkaç defa yapardı ve çocuklar için de eğlenceli olurdu.”

“Neden ki Audrey?” diye sordu Bradshaw.

“Çünkü ne kadar şirin ve çaresiz görünürlerse o kadar çok bahşiş alacaklarını bilirlerdi. Onlar şehrin zorluklarına

göğüs germiş ve birinin yüreğini nasıl cız ettireceklerini bilen çocuklardı. Daha sonrasında Hilary Swift’le konuştuğumda bana, çocukların adam başı beş yüz sterlinden fazla para kazandığını düşündüğünü söylemişti.”

“Bahşişlerden mi?” dedi Poe yüksek sesle. Bu, yirmi altı yıl önce bir çocuk için akıl almaz bir paraydı.

“Bahşişlerden,” diye doğruladı Jackson. “Ve bence bu çok da absürt bir uygulama değil. Tüm misafirler oraya yetimhaneye destek vermek için geliyor zaten; neden doğru-dan çocuklara vermesinler ki?”

“Birkaç neden sayabilirim,” dedi Poe. “Çocuklar kaç yaşlarındaydı?”

“On ve on bir,” diye yanıtladı Jackson.

“Al işte!” Bradshaw’a döndü. “Beş yüz sterlinin yirmi altı yıl önceki değeri ne kadardı Tilly?”

Bradshaw internetten araştırdı. “İngiltere Merkez Bankası’nın enflasyon cetveline göre, hemen hemen iki bin sterlin Poe.”

Poe tekrar Jackson’a döndü, “Kaç çocuk, özellikle de o yoksul çevreden gelenler, aniden kendisine verilen neredeyse iki bin sterlin tutarında bir parayla başa çıkabilir?”

“Kendi savunmamı benim yerime yaptığında biraz zor oluyor.”

“Neler oldu orada?”

“Ne olduğunu sanıyorsun?”

Uyuşturucu, alkol. Kötüye işaret. Poe düşünüp taşındı. İlk başta nedenin para olduğunu düşünmüş olsa da diğer seçeneklere de gözü kapalı değildi; soruşturmalar nadiren

düz bir hat üzerinde ilerlerdi. Eğer soruşturma onu beklediğinden farklı bir yöne doğru sürükleyecekse, yapacak bir şeyi yoktu.

“Onlarla konuşmam gerekecek Bayan Jackson,” dedi Poe. “Bakalım o gece olanlara ışık tutabilecekler mi? Dosyada isimleri vardır diye tahmin ediyorum?”

“Bu düşündüğünüzden biraz daha zor olacak çavuş.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü Çavuş Poe, hemen ertesi gün hepsi Londra’ya tren bileti aldı ve ilk zamanlarda Hilary’ye gönderdikleri birkaç kartpostal dışında, kimse onlardan bir daha haber almadı.”

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Reid ve Evans geri döndüklerinde Poe kafasını toplamaya çalışıyordu. Ellerinde bir yığın dosya vardı.

Reid, Poe'nun yüz ifadesini görünce, "Ne oldu?" dedi.

Poe sessizliğini korudu. Yeni teorilerini yabancıların yanında açıklamaya hazır değildi. Reid'in sorusunu kulak ardı etti ve Jackson'a, "Ne olmuştu? Sanırım soruşturmanın nedeni buydu, değil mi?" diye sordu.

"Kısmen. Teknedeki bazı kişiler çocukların içki içtiklerini söylediler. Misafirlere servis etmek için bardan aldıkları her şeyden bir yudum alıyorlarmış. Sanırım bu, kimin daha fazla sarhoş olacağını görmek için aralarında oynadıkları bir oyundu."

Poe gençliğinde çekingen bir çocuk olmamıştı; çocukları bedava içkiden uzak tutmanın kazanılması mümkün olmayan bir savaş olduğunu biliyordu. "Ve anladığıma göre bu yasaktı, öyle değil mi?"

"Kesinlikle yasaktı," dedi Jackson. "Bu devlet himayesinde olmakla aile himayesinde olmak arasındaki temel

farktır. Devlette buna hiçbir şekilde hoşgörü yoktur. Eğer yasal içki içme yaşı on sekizse, o zaman kimse böyle bir şeye ne izin verebilir ne de yardım edebilir, hatta buna göz bile yumamaz.”

Bu konuda haklıydı. Devlet, sorumsuz bakıcıların istedikleri gibi hareket etmesine izin veremezdi. Alkole göz yuman kişi esrara ya da küçük yaşta sekse de göz yumabilirdi. “Peki, Hilary Swift onlara engel olmadı mı?”

“O orada değildi. Olması gerekirdi, çünkü yönetmeliğimiz açıktır; etkinliklerde çocukların başında mutlaka biri olmalıdır.”

“Peki...”

“Peki kendisi neden orada değildi? Emin olun ki Çavuş Poe, soruşturmamızın bir bölümünü de bu soru oluştuyordu. Kızının aniden ateşi çıktığını söyledi ve erkek çocukların yarısı o gece tekne turunda olduklarından, yetimhanede az sayıda personel vardı, bundan dolayı onun yerine bir başkası çağrılmadı. Kendisiyle yaptığımız çok sayıda görüşmenin birinde, teknede bulunanların toplumun saygın üyeleri olduğunu ve çocukların asla bir tehlike içinde olmadığını söylemişti.”

“Bu bana saçmalık gibi geliyor,” dedi Reid.

“Bize de öyle gelmişti Çavuş Reid,” dedi Jackson. “Bu ve içki işinin sonunda Hilary Swift’i zora sokmuş olması. Çocuklar yetimhane ve kurumlardan kaçır ve reşit yaşa gelene kadar yetkililerden arada sırada da olsa yakayı kurtarmayı başarırlar, fakat bunun olma riskini elden geldiğince minimuma indiren yöntemlerimiz mevcut.”

“Olayı siz mi ihbar ettiniz?” diye sordu Poe.

“Açıkçası ben değildim, ama evet birisi ihbar etti,” diye yanıtladı Jackson. “Polis bir soruşturma yürütüyordu, fakat o günlerde bizim açımızdan olağanüstü bir durum yoktu. Orta sınıftan bir ailenin çocuğu yürüyüşe çıkar ve herkes paniğe kapılır, fakat söz konusu olan bizim çocuklardan biri olduğunda iş, ‘Bak işte, başka ne bekleyebilirsin ki? Onlar hep kaçar’ dan daha öteye gitmez.”

Poe, Jackson’ın haklı olduğunu biliyordu. Polis kayıp çocuk vakalarının üzerine dikkatle eğilse de Poe kaçının polisin elinden kaçtığını düşünmek bile istemedi. Hele dışarıda Seven Pines’taki çocuklar gibilerini bekleyen yırtıcıları düşündükçe tüyleri diken diken oldu. Onların hayatta, sağlıklı ve iyi durumda olduklarını ümit etti.

“Aslında o çocuklar hakkında çıkan haberleri okuduğumu hatırlıyorum,” dedi Reid. “Soruşturmayı yürüten polis memurları bu olayı çok ciddiye almıştı. Biletleri tekne turunun ertesi günü Carlisle’den kalkan ilk trene alınmıştı. Cumbrialı yetkililer Metropolitan Polis Teşkilatı’nı aradı ve onlara sahip çıkmalarını istedi.”

“Ve biz de Londra’daki otuz dört belediyenin tümüyle iletişime geçtik,” diye ekledi Jackson. “Onlara dört çocuğumuzun kayıp olduğunu ve eğer yardım almak için ortaya çıkarlarsa hemen bize bildirmelerini söyledik. Kaçışlarının üzerinden birkaç ay geçmişti ki Hilary’ye onlardan bir kartpostal geldi. Kartta Londra’yı çok sevdikleri yazıyordu. Gelen kartpostal arama çalışmalarını sonlandırmamıştı ama işin aciliyetini kısmen de olsa azaltmıştı.”

“Ne yani, bu kadar mı?” diye sordu Bradshaw. “Hepsi bu kadar olamaz Poe. Olabilir mi?”

“Koruma altına alınmış çocuklar her zaman iyi kararlar vermezler Tilly,” diye açıkladı Poe. “Bazen kendilerini riske atarlar. Buradaki Bayan Jackson gibi insanların yapabilecekleri ancak bu kadar.”

Jackson başıyla doğruladı. “Eninde sonunda tekrar ortaya çıkacaklarını düşünmüştük fakat bir daha hiç görünmediler. Ya bir şekilde başarıya ulaştılar ya da...”

“Ya da ulaşamadılar,” diye sonlandırdı Poe, Jackson’ın cümlesini.

Bradshaw gözünü dikmiş, Poe’ya bakıyordu. Gözleri yaşlıydı. Morali bozulmuştu ve Poe ona beklediği güvenceyi verememişti. Toplum içgüdüsel olarak, ne zaman bir çocuk kaybolursa, alarma geçilmesi gerektiğini düşünüyordu, fakat sorun şuydu ki öyle bir alarm yoktu, eğer olsaydı bile, bu çocuklardan bazıları çok daha kötü şartlardan kaçıyor. Onları bulup geriye getirmek yapılacak en doğru şey değildi her seferinde. Poe sosyal hizmet çalışanlarının akıl sağlıklarını nasıl koruyabildiğini merak etti; bu hayatında ilk kez aklına gelen bir şey değildi. En az takdir gören mesleklerden biri olmalıydı, polis olmaktan bile daha kötüydü. Bu işte güzel zamanlar yoktu; her şey kötüyle berbat arasında gidip geliyordu. Çocukları ailelerinden ayırdıkları için hakarete uğruyor, ayırmazlarsa da çarmıha geriliyorlardı.

Başlarım böyle işe...

Jackson, Bradshaw'a da cevap vermek istemedi. "Soruşturmamız Hilary Swift'in, çocukların kaçışının önlenmesi amacıyla yürürlüğe konmuş olan birçok protokolü çiğnediğini ortaya çıkardı. İçki içmelerine izin verdi ve Londra'ya giden o trene bindikleri sırada hâlâ sarhoş oldukları kesindi ve büyük miktarda parayı onların kullanımına verdi," dedi Jackson.

"Ve?" diye sordu Poe.

"Ve sonuçta o zaten öyle bir yetimhaneyi yönetmek için en iyi kişi değildi. O bütün bunların sosyal tarafıyla gereğinden çok daha fazla ilgileniyordu. Evet, müdür tabii ki ortalıkta görünmeliydi, çünkü yetimhane, esirgeme kurumunun sağladığı fonlar kadar bağışlara da bel bağlıyordu. Fakat soruşturma sırasında kendisinin bağış etkinlikleri konusunda takıntılı olduğu anlaşıldı. Zengin ve nüfuzlu bir adam çocukları sarhoş etmenin eğlenceli olacağını düşündüyse, Swift orada bulunmuş olsa bile, bunu durdurmak için bir şey yapmayacağı düşünülüyordu."

Poe'nun devam etmesi gerekiyordu. Londra'ya kaçan çocuklar önemli veya önemsiz olabilirlerdi, ama masanın üzerinde duran dosyaya bakmak önemliydi. Evans'a döndü. "Anladığıma göre siz bu dosyaların içinde ne olduğunu biliyorsunuz?"

"Mahkeme izni olsun olmasın, dışarıya çıkan her dosyayı incelerim."

"O zaman, bana nereye bakmam gerektiğini düşündüğünüzü söyleyin lütfen," dedi Poe.

En üstte duran ince bir dosya vardı. Evans dosyayı Poe'ya uzattı. "Öncelikle incelemek isteyeceğiniz belgelerden

bazılarının fotokopilerini aldım.” Saatine baktı. “Mahkeme hâlâ açık. İlk sayfayı gördüğünde bir izin daha çıkarmak isteyebilirsin.”

Poe dosyayı açtı ve bir A4 sayfası çıkardı. Bu Seven Pines adına çıkarılmış yirmi altı yıllık bir banka ekstresiydi. Ekstrede yer alanlar herkesin aylık masraf listesinde bulunan sıradan kalemlerdi. Yiyecek, televizyon faturası, altyapı hizmet faturaları. Tutarlar sayfanın sağında yer alıyordu. Tutarların sol kısmında bir başka rakam dizini bulunuyordu. Soldaki rakamlar daha düşük ama daha değerliydi. Bu kısımda gelir kalemleri sıralanmıştı. O ay için üç değişik kaynak gösterilmişti. Birincisi bir hibeydi ve sanki Seven Pines’in sahibi olan hayır kuruluşunun bankaya verdiği otomatik ödeme talimatıyla gelmiş gibiydi. İkincisi yerel idare tarafından yapılmış bir ödemeydi, bunun da tutarı muhtemelen aylık kullandıkları yatak kapasitesine göre değişiyordu.

Poe üçüncüsüne baktı. Çekle yapılmış bir ödemeydi.

Poe bunu yine Evans’ın ona verdiği bankanın ana muhasebe defterinden de kontrol etti. Çeki yazan kişi Quentin Carmichael’dı. Çekte paranın “Kendini Şanslı Hissediyor musun?” etkinliğinden dolayı bağışlandığı yazıyordu.

Carmichael’ın hesap numarası da belirtilmişti.

Bu da ne böyle...

Poe’nun nefes alıp verışı hızlandı.

“Ne oldu Poe?” diye sordu Bradshaw. Poe’nun yüz ifadelerini okumak konusunda daha da iyiye gidiyordu.

Poe sayfayı masanın karşısına doğru kaydırđı. Bradshaw kâğıda baktı ama Poe'nun gördüğü şeyi hemen göremedi.

“Carmichael'ın banka hesaplarında bulunan para hakkında yapılan soruşturmaya ilgili fotoğraflar hâlâ sende, değil mi Tilly?”

Bradshaw bunu bir baş hareketiyle doğruladı.

“Onları bu çekin geldiğı hesapla karşılaştırsana.” Aslında onun bunu yapmasına ihtiyacı yoktu. Çarpıcı detayları hafızasına işlemek gibi bir yeteneğı olmuştı hep.

Bradshaw tabletine döndü ve araştırmaya başladı. Her zamankinden daha yavaştı. Sonunda yüzünde şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı. “Bulamıyorum,” dedi.

“Aynen öyle,” dedi Poe. “Quentin Carmichael bu ödemeyi kimsenin bilmediğı bir banka hesabından yapmış.”

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

İlişkiler Müdürü, Poe'nun bilmediği bir bankacılık unvanıydı, fakat ek iznin geçerli olduğuna dair genel merkezden gelen onay şube müdürünün eline geçer geçmez, Poe üçünü de Bayan Jefferson diye birine verdi. Poe bunun kendisiyle olan bağlantısının ilgisiz olmasından ziyade, daha çok kendi sisteminin etrafında yolunu bulamaması olduğundan şüphelendi.

Kendisine Rhona diye hitap edilmesini isteyen Bayan Jefferson, bilinmeyen hesabı bilgisayarında bulduğunda kaşları çatıldı. “Garip.”

Bazı sayfaların çıktısını aldı ve birbirine zımbalayarak bir kopyasını onlara verdi. “Sizin de görebileceğiniz gibi, Bay Carmichael bu banka hesabını o yılın mayıs ayında açtırmış ve bir ay sonra da kapatmış.” Bayan Jefferson nereye baktığını göstermek için kendi elindeki kopyayı onlara doğru çevirdi.

Poe belgeyi inceledi. Anlayabildiği kadarıyla tekne turundan önce banka işlemlerinde ani bir hareketlilik

olmuştu. Bankaya altı farklı işlemle yirmi beşer bin sterlin yatırılmıştı, bunu takiben tekne turunun ertesi günü bankaya üç kere daha para yatırılmıştı: Birinin tutarı yüz bin sterlin, diğerininki iki yüz bin beş yüz sterlin ve sonuncusunun tutarı üç yüz bin sterlindi. Hepsinin toplamı tam olarak sekiz yüz bin sterlin ediyordu.

“Tahsilat dekontu var mı?” diye sordu Poe.

“İkinci sayfada,” diye yanıtladı Rhona.

Poe sayfayı çevirdi ve okumaya başladı. Hesaptan iki kere para çekilmişti: Seven Pines Yetimhanesi’ne ödenmek üzere dokuz bin sterlinlik bir çek yazılmıştı ve kalan yedi yüz doksan dokuz bin tutarındaki para Quentin Carmichael tarafından nakit olarak çekilmişti. Hesaptaki para sıfırlanınca hesap da kapatılmıştı.

Bu adam neyin peşindeydi böyle?

“Bu hesaba yatırılan paraların hepsi ya çek ya da havale yoluyla gelmiş Rhona,” dedi Poe. “Bana bir liste çıkarman mümkün mü?”

Rhona bundan emin değilmiş gibiydi. “Mahkeme izninizin bunu kapsayıp kapsamadığını kontrol etmeliyim.”

“Et bakalım,” dedi Poe.

Aklı başında bir personel olan Rhona, odadan çıkmadan önce bilgisayarının oturumunu kilitledi. Poe gülümsedi. Sanki oradan ayrılır ayrılmaz Poe’nun ekran başına geçeceğini biliyormuş gibiydi.

Gerçi önemli de değildi. Banka müdürü genel merkezle konuşmuş ve incelenmesi için izin çıkarılmış olan bir hesaba para yatırılması durumunda, yatıranların isimlerinin

ÖLÜM ÇEMBERİ

polisle paylaşılabilceğini öğrenmişti. Eğer Poe, sonrasında bu listede ismi geçen birinin hesaplarını incelemek isterse, başka bir izne daha ihtiyacı olacaktı.

Rhona başka bir belgenin daha çıktısını aldı.

Bu belgede isimler yazıyordu.

Odaya aniden belirgin bir ağırlık çökmüştü. Poe ilk beş isme baktı. Her bir isme kendi kafasında konum ekledi:

Graham Russell – Castlerigg taş çemberi, Keswick

Joe Lowell – Swinside taş çemberi, Broughton-in-Furness

Michael James – Long Meg and Her Daughter, Penrith

Clement Owens – Elva Plain taş çemberi, Cockermouth

Sebastian Doyle – Quentin Carmichael'ın tabutundaki ceset

Beş adam.

Beş kurban.

Poe aradığı bağlantıyı bulmuştu.

Her biri tekne turundan önce Quentin Carmichael'ın hesabına yirmi beşer bin sterlin yatırmıştı ve bunlardan üçü, etkinlikten sonra daha büyük tutarlarda ilave bağışlar da yapmıştı. Poe'nun Quentin Carmichael'ın tabutunda bulduğu adam olan Sebastian Doyle, üç yüz bin sterlinle en fazla parayı yatırmıştı ve Michael James yüz binle aralarında en cimri olandı. Clement Owens iki yüz elli binle ikisinin arasında yer alıyordu.

Listedeki altıncı adamın ismi Montague Price'dı. Joe Lowell ve Graham Russell gibi o da tekne turundan önce

yirmi beş bin sterlin yatırmış, ama sonrasında bir şey yatırmamıştı.

Flynn'ın Cumbria polisinin idaresindeki HOLMES 2 veri tabanını kontrol etmesini sağlamak zorunda kalacaktı, fakat Poe, Price isminin şu ana kadar soruşturmada ortaya atılmadığından emindi. Dürüst olmak gerekirse, diğerlerinin isimleri de yakılıp öldürülene kadar ortaya çıkmamıştı.

Poe ve Bradshaw şaşkınlık dolu bir sessizlik içinde birbirine baktı. Reid hâlâ listeyi inceliyordu. Poe en başından beri, kurbanların rasgele seçilmiş olduğunu kabullenmekte zorlanıyordu, fakat bu kadar kesin bir kanıt bulabileceğini rüyasında bile görse inanmazdı.

Elindeki şey bir ölüm listesi idi.

Reid dikkatle belgeye bakıyordu. Suratı asıktı. “İnanılmaz,” dedi. “Buldun.”

Bradshaw heyecanlı ve korkmuş görünüyordu. Bazen, büyük dosyalarda kırılma noktası yaşandığında, duygular fazlasıyla yoğun olabiliyordu.

“Sence bu ne demek oluyor Poe?” diye sordu Bradshaw.

Poe listeyi tekrardan okudu. O gece tekne de olan bu altı adamdan beş tanesi o sırada artık ölüydü.

“Sadece iki şeyden biri olabilir Tilly,” dedi Poe. “Montague Price ya sıradaki kurban ya da...”

“Ya da?”

“Ya da Kasap'ın ta kendisi.”

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Poe olayı Gamble’a devrettiği için mutluydu. Bir kere kimliği teşhis edildi mi, katili aramak balyozun işiydi, neşterin değil; bu bir insan avı gerektiriyordu, bir insanın avlamasını değil. Hemen Gamble’ı aramış ve ona kurbanlar arasındaki bağlantıyı bulduğunu söylemişti.

Flynn, Cumbria’ya geri dönmüştü ve bilgilendirilmek konusunda ısrarcıydı. Hep birlikte Shap Wells’teki barda buluştular ve Flynn kendisinin yokluğunda yapılanlardan mutlu görünüyordu. ASAB sonunda bu işten alınının akıyla çıkmıştı. Flynn, teşkilat direktörü ve bakanla yapılan toplantının nasıl gittiğini daha sonra anlatacağını söyledi onlara.

Flynn not alırken, Bradshaw da daha detaylı bir finansal döküm çıkardı. Resmi ASAB raporunu yazacak olan kişi Flynn’dı. Bu rapor, ilerleyen zamanlardaki kovuşturmanın bir parçası olacaktı, o yüzden titizlikle hazırlanmalıydı. Reid, ağır adımlarla barın orta kısmına kadar geldi, fakat onların arasındaki bilgi alışverişi bitene kadar bekledi.

“Ne buldun çavuş?” diye sordu Flynn, geri döndüğünü ve yetkinin kendisinde olduğunu belirten bir edayla. Böyle olması gerekiyordu. Komiser şovu organize eder, çavuş ise sahneye koyardı.

“Ortadan kayboldu,” dedi Reid.

“Montague Price mı?” diye sordu Poe.

“Evet. Baskına ben de katıldım. Ev boştu, ama aceleyle ayrılmış gibi görünüyordu.”

“Ve?” Reid’de her zaman bir “ve” olurdu. Konuşmak onun doğasında vardı.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. “Ve... Kasap oymuş. Olay yeri inceleme ekibi bazı kıyafetlerinin üzerinde kan izleri buldu, DNA belirleme işlemi hızla devam ediyor. İçinde önceden kullanmış olduğu tutuşturucunun bulunduğunu düşündüğümüz boş bir şişe bulduk, ayrıca küçük bir şişeye konulmuş yabancı bir sıvı vardı. Tıbbi amaçlı bir şeye benziyor. Tahlil için laboratuvara gönderildi.”

Reid uzandı ve Flynn’in elini sıktı. “Size resmi olarak teşekkürlerimi sunarım efendim. Şüphesiz Başmüfettiş Gamble şu sırada oldukça yoğun, fakat bunun atlanmasını istemedi. Kendisi bunun ASAB olmadan başırlamayacağını biliyor.”

Ardından Poe’ya döndü. “Hatta sen bile Poe. Benden, senin hâlâ biraz dangalak olduğunu düşündüğünü söylememi istedi, ama...”

“Dangalak ha! Benim için dangalak mı dedi?”

“Ben açılımını söylüyorum. Aslında ‘koca bir mankafa’ demişti, ama ortamda hanımlar var.”

Bradshaw kıkırdadı. Hatta Flynn bile gülümsedi.

Poe bunları daha önce de yaşamıştı; bir dava biter ve ardından zevzeklik başlardı. Bu doğal bir coşkuydu. Her şey komikti. Price daha bulunamamıştı, fakat bulunacaktı. Gamble onu bulmak için elindeki tüm imkânları kullanacaktı. O günün ilerleyen saatlerinde haberlere çıkacak ve Montague Price'ın resmini halihazırda basına dağıtmış olacaktı. Poe böyle yapardı. Kapanı kapatırdı. Price'ın, her yerde kendisine yönelmiş gözler ve kulaklar olduğunu ve saklanacak hiçbir yeri kalmadığını düşünmesini sağlardı. Psikotik akıl hastaları kadar zeki olabilirdi, fakat Montague Price'ın ülkedeki en ünlü adam haline gelmek üzere olduğundan haberi yoktu.

Poe bara gitti. Hepsi birer içkiyi hak etmişti. Barmenin siparişini almasını beklerken döndü ve arkadaşlarına baktı. Gü-lüyor ve şakalaşıyorlardı. Başarılarının keyfini çıkarıyorlardı.

Peki, kendisi neden aynı duyguları hissetmiyordu?

Bunun nedenini biliyordu. Carmichael'ın parası onu şil-te altındaki bezelye tanesi gibi rahatsız ediyordu.

Gizli banka hesabını kapatırken hesaptan çekilen para miktarıyla resmi banka hesabındaki miktar birbirini tutmuyordu. Tekne turundaki altı adam Carmichael'a sekiz yüz bin sterlin vermişlerdi. Bu tutarın sadece beş yüz bini bulunabilmişti. Seven Pines'a bağışlanan dokuz bin sterlin hesaba katılmazsa, hâlâ ne olduğu bilinmeyen yaklaşık üç yüz bin sterlinlik bir tutar vardı.

Ayrıca isminin neden bir kurbanın göğsüne kazınmış olduğu hâlâ anlaşılamamıştı.

Poe ucu açık bırakılan şeyleri sevmezdi, çünkü özensiz olurlardı ve bazen de çözülüp dağılırlardı.

Herkes kutlama yaparken Poe kara kara düşünüp kafa yoruyordu.

KIRKINCI BÖLÜM

Poe ve Reid geç saatlere kadar uyumadılar. Flynn ASAB raporunu yazmak için erken ayrıldı. Bradshaw gece saat bire kadar durdu ama en sonunda yapması gereken şeyler olduğunu söyleyerek o da ayrıldı.

Bradshaw ayrıldıktan sonra Reid kaşlarını kaldırdı. “Gece-
nin bu saatinde yapması gereken ne var ki bunun?”

“Bilgisayar oyunları sanırım,” diye cevapladı Poe.

Reid gece orada kalmaya karar verdi. Kendisine bir oda
tuttu ve beraber sabahın erken saatlerine kadar viski içip
puro tüttürdüler. Gamble’ın Montague Price’ı bulmak için
nasıl bir yol izleyeceği hakkında tartıştılar. Akşam hep be-
raber, Gamble’ın boy gösterdiği on haberlerini izlemişlerdi.
Poe bunun, Gamble’ın halka yapacağı birçok çağrıdan sa-
dece ilki olduğundan emindi. ASAB’a teşekkür etmişti ama
bunu bir de halk önünde yapmak aklından çıkmış olmalıydı.
Söylediklerine inanırsanız, dosyadaki bu dönüm noktasına
sadece dedektiflerin olağanüstü becerileri ve kendisinin ka-
rarlı ve sarsılmaz liderliğiyle gelindiğini zannederdiniz.

Her neyse, zaten Poe bu işi hiçbir zaman şan şöhret için yapmamıştı.

Uzun süren gece gereğinden fazla viskiyle birleşince, çok da keyifli bir sabaha uyanmamıştı Poe. Edgar, Poe'yu saat sekizde uyandırdı. Yüz ifadesi, “tuvalet, kahvaltı ve yürüyüş lütfen,” diyordu.

Poe sızlanarak yatağından kalktı ve ön kapıyı açtı. Beklediği keskin güneş ışığını bulamadı. Onun yerine çiftliğe çöken sis bulutuyla karşılaştı. Eski yürüyüş ayakkabısını giydi ve durumun ne kadar kötü olduğunu görmek için sallana sallana dışarı çıktı. Shap'ın sisi ünlüydü ve yılın herhangi bir zamanı tepeleri kalın bir battaniye gibi kaplayabilirdi. Bugün manzara çok güzeldi; bulutların arasından geçen bir uçağın penceresinden bakmak gibiydi. Edgar fırladı ve uçsuz bucaksız beyazlığın içinde kayboldu. Görüş mesafesi birkaç metreye kadar düşmüştü. Sis, sanki kocaman bir silgi gibi, her şeyi yok etmişti. Poe oteli göremiyordu. Kendi elini bile zar zor görüyordu.

Sis ortadan kalkana kadar Poe evden ayrılmayacaktı; bu çok tehlikeli olurdu. Birkaç dilim pastırmayla biraz ekmek kızarttı. Edgar kokuyu takip ederek geri dönüş yolunu bulurdu.

Telefonu çaldı. Arayan Flynn'dı.

“Günaydın patron.”

“Adam artık ellerinde.”

Poe midesinde bir hazımsızlık hissetti ve bunun akşamdan kalma olmasıyla bir ilgisi yoktu. “Price mı?”

“Evet.”

“Nerede?”

“Polis yakalamadı. Kendisi kırk beş dakika önce avukatıyla birlikte Carlisle Polis Merkezi’ne geldi.”

Kasap’ın kendi başına teslim olması gibi beklenmedik bir senaryo karşısında şaşırıp kalan Poe, ancak “Hadi canım!” diyebilirdi.

“Gerçekten de o,” dedi Flynn.

“Ne diyor peki?”

“Henüz konuşmadı. Hâlâ avukatıyla beraber bir odada tutuluyor. Konuşmaya başladığında orada olmak isteyip istemediğini bilmek istiyor Gamble.”

Poe bunu istemiyordu ve neyse ki bunun için harika bir mazereti vardı; her Cumbrialı Shap sisinin nasıl olduğunu bilirdi. Gamble anlayış gösterirdi.

“Sis bu sabah biraz yoğun,” diye doğruladı Flynn, Poe teklifi nazıkçe geri çevirdikten sonra. “Ben gidip bizim birimi temsil edeceğim. Sanırım zor da olsa buradan yola ulaşabilirim.”

“Tamamdır, patron. Beni gelişmelerden haberdar eder misin?”

“Olur, ederim.”

Kahvaltısını bitirdi ve Edgar egzersiz yaparken o da elinde bir fincan kahveyle dışarıya oturdu. Saat on sıralarında güneş, sis bulutlarının arasından yüzünü göstermeye başladı ve Poe, Reid’in yataktan kalkıp kalkmadığına bakmak için otele yürüyerek gitmenin güvenli olacağına karar verdi.

Telefonu çaldığında yolu yarılamıştı. Bu 020 ile başlayan bir Londra numarasıydı. Telefonu açtı ve istihbarat direktörü Edward van Zyl ona “Günaydın” dedi.

“Kiminle konuşuyorsun Poe?” diye sordu van Zyl.

Poe duraksadı, cevap vermeden önce şaşkınlıkla telefon ekranına baktı. “Şey... sizinle efendim. İstihbarat Direktörü van Zyl.”

“Yanılıyor olmalısın Poe. En son konuşmamız sen izne ayrılmadan hemen önceydi,” diye karşılık verdi van Zyl.

“Tamam...”

“Price’ın gözaltına alındığını duydun mu?”

“Duydum efendim.”

“Ne düşünüyorsun?”

Poe cevap vermeden önce kafasını toparladı. “Paradaki tutarsızlık kafamı kurcalıyor efendim. Yaklaşık üç yüz bin sterlin kayıp.”

Van Zyl tekrar söze girmeden önce bir sessizlik oldu. “Sence katilimiz Price mı Poe?”

Poe bir an için bekledi. “Mümkün efendim.”

“Sadece mümkün mü?”

“Ortada fiziksel kanıt olabilir efendim, fakat ben bir sebep bulamadım. Sebep para olmuş olabilir, ama öyleyse, şu ana kadar beklemek niye? Bence hepimiz o sorgulanana kadar beklemeliyiz efendim.”

“Hımm... Bu kesinlikle bir seçenek Poe. Flynn’la bakanın ofisine yaptığımız ziyaretle ilgili konuştun mu?”

“Henüz değil efendim.”

“O zaman konuşma. Bankadan aldığın o listeyle birlikte istenmeyen adam ilan edildiğini söyleyebilirim. Gün

yüzüne çıkarabileceğin diğer şeyler hakkında endişelenen nüfuzlu insanlar var. Bu işe çabucak ve sessizce bir son verilmesini istiyorlar Poe.”

Poe tehdit altındayken ya da sırtı sıvazlanırken verimli çalışamazdı.

Van Zyl devam etti. “Quentin Carmichael birden fazla parti düzenlemiş ve zamanında o partilere katılan kişiler arasında, şu an hükümette mevki sahibi olanlar var. Herhangi bir şeye bulaşmak istemiyorlar. Bazı üst düzey devlet görevlileri davayı gözden geçirmişler ve Montague Price artık gözaltında olduğuna göre, herkesin onun tutuklanmasına odaklanması gerektiğine karar vermişler. Çocuk Esirgeme Kurumu’nun üzerinde de aynı şeyi yapması için baskı oluşturuyorlar ve yollarına her kim çıkarsa ezip geçecekler. Hikâye resmi olarak Quentin Carmichael’ın, Price’ın eski kurbanlarından biri olduğu yönünde olacak.”

“Bu onların söylediği, değil mi efendim?”

“Evet, öyle Poe. Seninle paylaştığımız ortak çekincelere rağmen, istedikleri adam Montague Price. Uygun bir son.”

Direktör birkaç saniyeliğine başka bir şey söylemedi. Sonunda, “Fakat biz böyle çalışmayız, değil mi Poe?” dedi.

“Hayır efendim, böyle çalışmayız.”

“Artık dava bittiğine ve ASAB da artık işin içine dahil olmadığına göre, eminim ki iznine devam etmek için can atıyorsundur.”

“Evet efendim ve teşekkür ederim.”

“Bana neden teşekkür ediyorsun ki Poe? Seninle ne zamandır konuşmadık, hatırlasana...”

Bradshaw uyanıktı. Kulaklığını takmıştı ve gözleri tabletindeydi. Poe'yu görünce el salladı. Reid'den bir iz yoktu. Poe bir kat görevlisinden oda numarasını öğrendi ve kapısını çaldı.

“Defol git.”

Poe bir kez daha çaldı.

Kapı açıldı ve Reid kan çanağına dönmüş gözleriyle aralıktan göründü. Poe onun görüldüğünden daha iyi hissettiğini umdu.

“Hadi,” dedi Poe, “sana yiyecek bir şeyler ısmarlayayım.”

“Ben gelmiyorum.” Nefesi bozuk viski kokuyordu.

“Montague Price gözaltında. Bu sabah teslim olmuş.”

Reid'in kırmızı gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bana on dakika ver.”

“On beş olsun,” dedi Poe, “ve dişlerini de fırçala.”

Yirmi dakika sonra, az önce düşünu almış olan Reid restoranda diğerleriyle buluştu. Bradshaw hâlâ tabletiyle ilgileniyordu. Acaba kendisi suçla mı, yoksa gulyabanilerle mi savaşıyordu, bilemiyordu Poe; fakat konsantrasyon düzeyi ikisi için de aynı gibiydi. Poe herkese birer fincan sıcak içecek koydu ve Reid'e bir paket ağır kesici fırlattı.

Reid kahvesinin ılımasını beklerken haplardan ikisini kuru kuruya attı. Birkaç saniye boyunca boşluğa baktı. Sessizdi. Elindeki tek şüpheli yakalandıktan hemen sonra, bir dedektif için fazlasıyla sessizdi. Poe'ya dönerek, “Bunlar sana doğru geliyor mu?” diye sordu.

Reid, içgüdüleri polisliğinden bile daha iyi olan harika bir polisti. İkisi de Price olayı hakkında huzursuzdu ve birilerinin olaylar Gamble'ın istediği gibi gitmediği takdirde ne yapılması gerektiğini düşünmesi gerekiyordu. Van Zyl, Poe'ya izinde kalmasını söylemişti. Acaba bu zamansız mı olacak diye düşündü Poe. Gamble bir ek soruşturma için onay verebilirdi belki. Zaten buna ihtiyaç olacaktı ve Poe da araştırmaya devam etmek istiyordu.

“Benim görebildiğim kadarıyla iki ihtimal var,” dedi Reid. “Ya Price gerçek katil tarafından oyuna getirildi ya da...”

“Ya da gerçek katil o ve bunun üstesinden gelebileceğini düşünüyor,” diye tamamladı cümleyi Poe onun yerine. “Ve eğer gerçekten de bunun üstesinden gelebileceğini düşünüyorsa, biz de bunu yapabileceğini varsaymalıyız. Her halükârda işimiz henüz bitmedi.”

“Ne yapacağız o zaman?”

“Dün yapmış olmamız gereken bir şeyi,” diye yanıtladı Poe. “Hilary Swift'i ziyaret edeceğiz.”

Reid endişeli göründü. “Bundan emin değilim Poe. İddia makamının baş tanığı olabilecek birini sorgulayamayız. En azından Price'ın sorgusunun bitmesini beklemeliyiz.”

Poe dik dik Reid'e baktı.

Reid derin bir iç çekti. “Gamble'ı arayacağım. Sonuçta bu onun soruşturması.”

Reid tabii ki de haklıydı. Buna karar verebilecek kişi başmüfettişti, kendisi değil. “Onu ben ararım,” diyerek işbirliği yaptı Poe.

“Durma. Nasılsa sana defolup gitmeni söyleyecek.”

Poe telefonunun daha iyi çekmesi için pencereye yaklaştı ve Gamble’ı aradı. Hemen cevap verdiğine göre, telefonu elinde olmalıydı. “Efendim, ASAB’ın artık aktif olarak soruşturmanın içinde olmadığını biliyorum, fakat Çavuş Reid ve ben gidip Hilary Swift’le konuşmamız gerektiğini düşünüyoruz.”

“Neden, Tanrı aşkına?”

“Geçmişle ilgili bilgi edinme. Belirsiz kalan birkaç noktayı netleştirme, bunun gibi şeyler işte. Swift o gece orada olmayabilir, fakat muhtemelen Price’in orada olacağını biliyordu.”

“Biz Price’la konuşana kadar bekle Poe. Avukatıyla birlikte bir anlaşma hazırlamaya çalışıyor.”

“Anlaşma mı?”

“Evet, inanabiliyor musun?” dedi Gamble. “Fakat sanırım bunu denemeye hakkı var. Önce söyleyeceklerini dinleyeceğiz, sonra da savcılık onu hayatının sonuna dek demir parmaklıklar ardına tıkacak.”

“Umarım efendim,” dedi Poe.

“Sen ikna olmadın, değil mi?”

“Sizin de dediğiniz gibi efendim, ne söyleyeceğini dinlememiz lazım.”

“Tüm farklılıklarımıza rağmen Poe, biliyorum ki sen olmasaydın onu yakalayamazdık,” dedi Gamble.

Poe’nun pohpohlanmaya değil, soruşturmaya devam edebilmesi için izne ihtiyacı vardı. Fakat oyunu kuralına göre oynamak zorundaydı.

“Bu bir iltifat efendim, fakat benim tek yaptığım neler olup bittiğine dikkatlice bakmaktı. Er ya da geç siz de görürdünüz.”

“Git ve görüş onunla bakalım. Ama Reid’i de yanına al ve kadını sorguya çekmek yok. Sadece geçmiş hakkında sorular. Eğer Price’a karşı kullanabileceğimiz bir şeye rastlarsanız, beni hemen bilgilendireceksiniz.”

Poe, Gamble’a teşekkür ederek Reid ve Bradshaw’a doğru döndü. “Başlıyoruz.”

Reid, Poe’ya baktı. “Olur dedi hı? Bunu kontrol etsem gücenir misin?”

“Gücenirim, ama sen yine de kontrol et.”

Reid bunu yapmayacağını belirten bir el hareketi yaptı. “Sana güveniyorum Poe.” Saatine baktı. “En iyisi çıkma-
dan önce birer kahve daha içelim, hâlâ hiçbirimiz araba kullanacak durumda değiliz.”

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Arabayı Reid kullandı. Yolcu koltuğunda oturmak istemediğini, bunun kendini kötü hissettirdiğini söylemişti. Poe karşı çıkmamıştı.

Yetimhane yıllar önce el değiştirmiş olmasına rağmen seçmen kütüğü onlara Hilary Swift'in hâlâ Seven Pines'ta yaşadığını gösteriyordu. Poe yeri bulduklarına şaşırılmıştı. GPS onlara hedefe varmış olduklarını söylediğinde, yetimhaneden hâlâ kilometrelerce uzaktaydılar, Cumbria'da yaşamamanın keyifli taraflarından biriydi bu, ama Reid Ambleside polis merkezini aramış ve yol tarifi almıştı.

Seven Pines, Ambleside ve Grasmere arasında yer alan büyüleyici bir yapıydı. Kalabalıktan uzaktı, kendine göre bir tarzı vardı ve küçük bir otel büyüklüğündeydi. Ahşap dış cephesi sarıya boyanmıştı, nedense Lake District'teki tüm geleneksel evlerin ahşap kirişleri canlı renklerle boyanmış gibiydi. Dar bir yolun sonundaydı ve küçük bir göl olan Rydal Water'a bakıyordu.

Poe huzursuzlanmaya başladı. Reid'e baktığında, onda da aynı huzursuzluğu gördü. Her ikisi de bu bölgedeki bir mülkün maliyetinden haberdardı. Londra'yla aynı düzeydeydi.

Arabadan çıkmadan önce Poe, Bradshaw'a bir mesaj yolladı. Bradshaw'un cevabını beklediler ve cevap gelince de Poe'dan keyifli bir hırıltı çıktı.

Swift ile yapacağı görüşmeye nasıl başlayacağını biliyordu.

Önceden arayıp haber verdikleri için Hilary Swift onları bekliyordu, gerçi ona bu ziyaretin ne ile ilgili olduğunu söylememişlerdi. Özenle tırmıklanmış toprak patika üzerinde yürüyüp kapıyı çaldılar. Kapı hemen açıldı. Swift, gösterdikleri kimlikleri dikkatle inceledi.

Hilary Swift'in kulak tırmalayan bir aksanı vardı. Yıllar içinde geliştirdiği yapmacık bir sosyete ağzıydı bu. Swift hakkında, onun bilinmesini istediğinden daha fazla şey bildiğini düşündü Poe. Maryport'ta doğup büyümüştü, gerçi kendisine sorulduğunda geçmişini değiştirip daha nezih bir bölge olan Cockermouth'tan geldiğini söylüyordu. Poe insanların kendilerini olduklarından daha iyi göstermelerini anlıyordu ki insanlar bu şekilde bir yerlere geliyorlardı, ama bu züppelik başka bir şeydi.

Üzerinde diz boyunda bir etek ve onunla uyumlu bir ceket vardı. Saçları tam bir Margaret Thatcher modeliydi. Poe onun altmışlarında olduğunu biliyordu, fakat loş ışık altında elli yaşında olduğunu söyleyebilirdiniz.

Onları gözlerine yansımayan bir gülümsemeyle içeri davet ederek salona götürdü. Belli ki burası onun en gözde odasıydı. Pencereleden görünen manzara müthişti. Karşılıklı ağaçların oluşturduğu tünelin sonu göl manzarasına açılıyordu. Gerçi içerisinin görüntüsüyle dışarısının bir-biriyle uyumlu değildi. Çevre düzenlemesi milli parklar yönetmeliğine göre yapılıyordu ama iç dekorasyonu zevksizce yapılmıştı. Sanki pembe renkli bir şuruba sim tozu katılmış ve her yere püskürtülmüş gibiydi. Bu berbat rengin yanı sıra, Swift muntazamlığa ve minimalist iç dizayna da inanmıyordu; Poe daha önce içinde bu kadar çok eşya bulunan bir oda görmemişti. İçeride sayısız masa vardı ve üzerleri lambalar, cam kâseler ve saatlerle doluydu. Duvarlar kitaplık ve raflarla kaplıydı. Bunlar pahalı görünen elişiyolarla bezenmişti. Swift göze çarpan ne varsa satın almak gibi bir felsefeye sahipti sanki.

Poe bir şeyleri düşürüp kırmaktan çekindiğinden, oturmaya korktu.

Bir sosyal hizmet çalışanının maaşı tüm bunları satın almaya yetmezdi.

“Üzgünüm ama size fazla vakit ayıramayacağım,” dedi Swift. “Avustralya’dan torunlarımla beraber döndüm ve iki hafta sonra da kızım geliyor. Ailecek tatildegiz. Şu an için yukarıda uslu uslu oynuyorlar fakat bunun ne kadar süreceğini bilemem. Bize biraz çay getireyim.”

“Size yardım edeyim Bayan Swift,” dedi Reid.

Poe biliyordu ki Reid’in Swift’le gitmesinin nedeni kendisini yalnız bırakarak ortalığa bir göz atmasına imkân

tanımaktı. Poe pencereye yaklaştı ve çam ağaçlarını saydı. Beş tane vardı. Reid ve Swift ellerinde dolu bir tepsiyle geri döndüklerinde, Poe hâlâ diğer iki ağacı arıyordu. Swift onun nereye baktığını gördü.

“Henry kasırgası,” dedi Swift. “Ne yazık ki ağaçlardan ikisini Şubat 2016’da kaybettik.”

Poe’ya göre, eğer insanların kasırgaları ciddiye alması isteniyorsa, onlara Henry ya da Desmont yerine, Çatı Yıkan veya Delifişek gibi isimler konulmalıydı.

“Bana nasıl burada yaşadığınızı söyleyebilir misiniz Bayan Swift?” diye sordu Poe.

“Sizin için bu soruyu farklı şekilde sorabilir miyim Çavuş Poe?” diyerek gülümsedi Swift. “Çünkü sanırım sormak istediğiniz şey, burada yaşamaya paramın nasıl yettiği, yanılıyor muyum?”

“Yanılmıyorsunuz.”

“Hayır kurumu yetimhaneyi kapattığında, mülkün satışı için bana öncelik tanındı.”

“Benim esas merak ettiğim...”

“Parasını nasıl ödediğim mi?”

“Evet,” dedi Poe. Bradshaw’dan gelen mesaj, mülk üzerinde herhangi bir ipotek olmadığını doğruluyordu. Swift, Seven Pines’in tek sahibiydi.

Gözlerinde ani bir öfke belirdi. “Ölen kocam paramızı ne zaman ve nerede değerlendireceğimizi bilirdi Çavuş Poe.”

Poe kocası hakkında bilgi sahibiydi, Penrith’te bir muhasebecilik şirketinde çalışmıştı, ama yine bu üstü kapalı bir

cevaptı. Muhasebeciler iyi maaş alırlardı ancak çok yüksek maaş almazlardı. Bu konuyu şimdilik bir kenara bırakmaya karar verdi. Yukarıdan bir ses duyuldu, ardından da bir çocuk ağlaması. Swift oturduğu yerden kalkıp kapıya gitti. Yüksek bir sesle, “Annabel! Jeremy! Büyükanne aşağıda konuşuyor. Sessiz olur musunuz lütfen?” diye seslendi.

“Kusura bakma büyükanne,” diye karşılık verdi bir çocuk.

Swift sesini yükselttiğinde, o doğal olmayan aksanının kaydığını ve Maryportlu kızın kendini gösterdiğini fark etti Poe. “Neden burada olduğumuzu biliyor musunuz Bayan Swift?” diye sordu Poe kadın tekrardan yerine otururken.

“Bir tahmin yapmam gerekse, yetimhanenin eski sakinlerinden birinin yaramazlık yaptığını ve geçmişiyle ilgili bilgi edinmek istediğinizi söyledim. Genelde böyle olur da. Emekli olalı çok oldu ama baktığım çocuklardan bazılarıyla hâlâ iletişim halindeyim.”

“Quentin Carmichael diye birini hatırlıyor musunuz?” diye sordu Poe.

Gözleri kısıldı. “Demek ki o yüzden buradasınız. Ullswater’da olanlarla ilgili olarak. Ama neden şimdi? Üzerinden yirmi beş yıldan fazla geçti.”

“Ortaya çıkan bazı şeyler oldu,” diye yanıtladı.

“Kaçan çocuklarla mı, yoksa tekne turuyla mı ilgili?”

Poe cevap vermedi. Bazen en iyisi, tanıkların sizi, gitmek istediğinizi düşündükleri yöne doğru götürmesine izin vermektir.

Uzaklara doğru bakarken Swift’in surat ifadesi sertleşti. “Şu lanet olası çocuklar!”

Poe, Swift'in açılıp açılmayacağını görmek için bekledi.

“Burada geçirdiğim yıllar boyunca, Çavuş Poe, yüzden fazla çocuğa göz kulak oldum ve kendimle övündüğümü falan sanmayın ama her birinin hayatında azımsanmayacak derecede etkim oldu. Çocuklar onlar için işlettiğim yetimhane, koyduğum sınırlar ve ihtiyaçları olan o yaşam desteği için bana minnet duyuyorlar.”

“Topluluğun değerli bir üyesiymişsiniz anlaşılan,” dedi Poe.

“Fakat o dört çocuk... bazı çocuklar kendilerine yardım edilmesini istemiyorlar işte. Onlara harika insanlarla birlikte harika bir fırsat sundum. Eğer istediğim şeyi yapmış olsalardı, okulu bırakma zamanları geldiğinde hepsinin elinde düzgün birer meslek olacaktı. Bu adamların çok sağlam bağlantıları vardı ve ellerinden gelen her konuda yardım etmeye de hevesliydim. Onlardan istediğim tek şey uslu durmalarıydı. Peki ya durdular mı? Hayır, başlarında duran birinin olmayacağını fark eder etmez sarhoş oldular. Ortalıkta dolaşan serseriler gibi. Yetimhaneyi ve benim itibarımı hiç düşünmediler.”

“Sanki biraz nankörlük etmişler gibi,” dedi Poe.

“Öyle, değil mi? Geri döndüklerinde onları fena fırçaladım. Az daha tüm yetimhane ayağa kalkıyordu.”

“Gerçekten mi?” Poe, biri yalan söylediğinde bunu anlamaya yetecek kadar fazla sayıda görüşme yapmıştı. Swift'in öfkesi kulağa pek gerçekçi gelmiyordu.

“Evet, gerçekten,” dedi Swift.

“Bundan dolayı da kaçtılar, öyle mi?”

“Evet. Eşyalarını ve bahşişlerden kazandıkları parayı aldılar ve otostopla Carlisle Garı’na gittiler.”

“Neden Carlisle?” diye sordu Poe. “Penrith daha yakın.”

Swift bilmediğini söyledi. Bunlar sadece polisin ona anlattığı şeylerdi.

Poe, onun herhangi bir sorusu olup olmadığını öğrenmek için Reid’e baktı. Çayla ilgili olan dışında başka bir soru sormamıştı. İnanılmazdı, fakat Reid uyuklamaya başlıyordu. *Dün gece ne kadar içmişti acaba?*

Ne var ki Poe da gevşemeye başlamıştı. Salon sıcaktı ve uzun bir gece geçirmişlerdi. Yine de... bir tanığın önünde uykuya dalmak yeni bir şeydi. Sessizde olan telefonu cebinde titreşti. Telefonu açmak için Swift’ten izin istedi ama kadın bir şey söylemeye fırsat bulamadan açma düğmesine bastı. Arayan Flynn’dı.

“Nasıl gidiyor?” dedi Poe.

“Neredesin?”

Poe kendisine doğru gülümseyen Swift’e bir bakış attı. Gözkapakları iyice ağırlaşmaya başlamıştı artık. Eğer dikkatli olmazsa, kısa süre içinde Reid’e katılabilirdi.

“Bayan Swift’in evindeyim. Çavuş Reid ve ben geleli yaklaşık kırk dakika oldu, neden?”

“Poe, beni iyi dinle. Sana bir şey söyleyeceğim ama aşırı tepki gösteremezsin. Anlıyor musun?”

Poe anladığını söyledi. Kendi sesinin kaydığını fark etti, dili de normalden daha kalın gibiydi. Artık tamamen kendinden geçmiş olan Reid’e baktı; salyaları akıyordu.

Neler oluyor böyle...

“Montague Price az önce ifade verdi. Kasap’ın kendisi olduğunu reddediyor,” dedi Flynn.

“Evet, ediyor,” dedi Poe. Kafasındaki düşünceler karma-karışık bir hal alıyordu.

“Dilin dolanıyor Poe. Sen sarhoş musun?” diye bağırdı Flynn.

Poe cevap vermedi. Daha öncesinde öyleydi, fakat artık sarhoş olduğunu sanmıyordu.

Flynn onun kafasını toparlamasını beklemedi. “Her neyse, şu anda bunun için vaktim yok. Sadece dikkatini ver, Price o akşam tekne de olduğunu itiraf etti, fakat açık artır-mayla satılan şey hafta sonu tatili değilmiş.”

“Neymiş peki?” Poe, Flynn’in söylediklerini zar zor anlayabiliyordu.

“Çocuklarmış Poe,” dedi Flynn. “Çocukları satıyorlarmış!” Poe bunu anlamıştı. *Lanet olsun...*

Kendisine tuhaf bir ifadeyle bakan Swift’e döndü Poe.

“Ayrıca Hilary Swift de tekne deymiş.”

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

“O ve Carmichael her şeyi organize etmişler.”

Poe karşısında duran kadına odaklanmaya çalıştı. Bulanık görmeye başlamıştı ve bunun akşamdan kalmış olmayla veya uzun geçen gecenin verdiği yorgunlukla ilgisi olmadığını biliyordu.

Bu başka bir şeydi.

“Yakınlarda adamımız yok. Sen ve Çavuş Reid onu gözaltına almak zorunda kalacaksınız. Bunu yapabilir misin Poe?”

Poe uyuşukluğun ilk belirtilerini hissetti. Karşı koymaya çalışsa da fayda etmedi; kendisine verilen şeye yenik düşmek üzereydi. “Steph,” dedi dili dolanarak, “lanet olsun, bize ilaç verdi.”

Poe ayağa kalkmaya çalıştı ama kanepeye geri düştü. Telefonunu yere düşürdü. BlackBerry’nin mikrofonundan Flynn’in bağırdığını hayal meyal duyabiliyordu.

“Poe! Poe! İyi misin?”

Sonunda ses kaybolup gitti ve Poe’nun gözleri düştü. On saniye sonra her şey yok oldu.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Poe yavaş yavaş kendine geldi. Tamamen ayılmadan önce bilinci birkaç defa gidip geldi. Ne kadar süredir baygın olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu; günler geçmiş olabilirdi ya da dakikalar. Gözlerini açtı ve etrafında dolanan insanlara odaklanmaya çalıştı.

“Tanrım, neler oldu böyle?” dediğini duydu Reid’in. “Ağzım kupkuru.”

Poe’nun boğazı da kurumuştu. Başı zonkluyordu.

Parçaları birleştirmeye çalıştı. Bir süre sonra, parça parça hatırlayabildiği şeyler bir araya gelip bir resim oluşturmaya başladı ve artık zihninde düşünceleri şekillendirebiliyordu. Hilary Swift ikisine de ilaç vermişti ve çirkin pembe renge bakılacak olursa, hâlâ onun evindeydiler. Eğer durum buysa, kendilerinden geçeli çok olmamış demektir. Evin salonunda yirmiden fazla kişi vardı ve bazıları sağlık görevlilerinin yeşil kıyafetlerinden giymişti. Bir şeyin kolunu sıkıldığını fark edince aşağıya doğru baktı. Kan basıncını ölçüyorlardı. Gerzeğin teki kulağına bir şey sokmaya çalıştı, Poe ani bir hareketle kapıverdi aleti.

“Poe huysuzlanmayı bırak, izin ver de ateşine baksın.”

Konuşan Flynn’dı.

“Steph?” Sesi kurbağa vıraklamasından pek de farklı değildi.

“Sana ve Çavuş Reid’e ilaç verilmiş.”

Poe ters ters Flynn’a baktı. “O kadarını ben de anladım.”
Başka bir şey daha geldi aklına. “Swift nerede?”

“Kaçmış Poe. Başmüfettiş Gamble’ın ekibi evi araştırıyor, fakat görünüşe göre aceleyle ayrılmış. Arabası hâlâ dışarıda olduğuna göre, biri onu almış olmalı.”

“Ya torunları?”

“Ne torunu?”

“Evde çocuklar vardı.”

“Emin misin?” diye sordu Flynn hemen.

“Seslerini duydum.”

Flynn, Reid’e döndü. “Çavuş Reid, Çavuş Poe burada çocukların olduğunu söylüyor.”

“İki taneydi sanırım,” diye doğruladı Reid.

Flynn, Gamble’a seslendi, o da sinirli bir yüz ifadesiyle hızla yanlarına geldi. “Çavuş Reid ve Çavuş Poe eve geldiklerinde burada çocukların olduğunu söylüyorlar efendim. Sanırım Swift onlarla beraber kaçıyor.”

“Bir bu eksikti,” diye gürledi Gamble. Ekibindeki dedektiflerden birine döndü. “Sınır güvenliğiyle iletişime geçin. Onlara çocuklarla birlikte yolculuk ediyor olabileceğini söyleyin.” Reid’e döndü. “Yaş? Cinsiyet? Eşkâl? Yardımcı olabilecek herhangi bir şey?”

“Onları görmedim patron,” dedi Reid. “Üst kattalardı. Sanırım onlara Annabel ve Geoffrey diye seslenmişti.”

“Jeremy,” diye düzeltti Poe.

“Annabel ve Jeremy,” diye onayladı Reid. “Swift’e ‘bü-yükanne’ diye seslenen çocuğun sesi kulağa küçükmüş gibi geliyordu.”

“Lanet olsun!” diye bağırdı Gamble.

Poe onun kızgınlığını anlıyordu. Eğer Birleşik Krallık Sınır Güvenliği’ne yalnız bir kadına bakmaları söylense, buna yanında çocuklar olan biri kadar önem vermezlerdi. Ve eğer Swift sınırı geçtiyse Poe onu bir daha görebileceklerinden şüpheliydi.

“Swift’in kızına ulaşım bize e-postayla birkaç fotoğraf yollamasını isteyeceğim patron,” dedi Reid.

Gamble önce buna karşı çıkacakmış gibi göründü. Reid’e bir şey yapmamasını söyleyecekti. Bunun yerine ona, “En azından kendi yediğin haltın açıklamasını yaparsın. Çocuklarının burnunun dibinden nasıl kaçırıldığını anlatırsın.”

Reid kıpkırmızı kesildi ve anladığını belirten bir baş işareti yaptı.

Bu adil değildi ve Poe, Swift’in ortadan aniden kayboluşunun ne anlama geldiğinden emin de değildi ama onlara ilaç verdiği gerçeği, onun olayın içinde olduğu anlamına geliyordu. Gamble’ın dedektiflerinden birinin, artık *Kadın Kasap*’ın aranıyor olduğu fikrini dile getirdiğini duydu. Bu konuda bir görüş birliği oluşuyordu.

Bu, bildikleri gerçeklere de uyuyordu. Gamble’ın tüm soruları cevaplanmış oluyordu.

Poe bunların hepsini kabul etse de onun sorularının tümü cevaplanmamıştı henüz. En önemli soru hâlâ cevapsızdı.

Neden?

Diğerlerinin ne düşündüğü umurunda değildi. Price'ın katil olduğu konusunda kafasında oluşan soru işaretlerinin aynıları Swift için de geçerliydi. Neden bu kadar uzun süre beklenmişti? Eldeki tüm kanıtlar onu işaret ederken, Swift katil olabilirdi ve suç ortaklarını öldürmek için neden bu kadar uzun süre beklediği konusunda geçerli bir açıklaması da olabilirdi. Fakat Poe hayatını bunu merak ederek geçirmeye niyetli değildi; Swift'in bunu neden yaptığını veya bu işe nasıl bulaştığını öğrenmeden uyuyamayacaktı. Bradshaw'un favori sözlerinden biri duruma uygundu, daha fazla veriye ihtiyacı vardı.

Ve tek bir başlangıç noktası vardı.

Montague Price'ın ifadesi.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları uyuşmuştu. Daha kalkamadan tekrar yere yığıldı.

“Dur bakalım,” dedi sağlık memuru. “Doktor kontrolünden geçene kadar hiçbir yere gitmiyorsun. Sana biraz serum vermeliyiz.”

“Ve bunu bir emir sayabilirsin Çavuş Poe,” dedi Flynn odanın karşı tarafından.

Bu seferlik Poe'nun buna karşı çıkma gibi bir niyeti yoktu.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Koordinasyon odası tıklım tıklımdı. Plastik sandalyelerin her birinde bir polis vardı. Titreşen ışıkların asılı olduğu tavan kirli beyaz portatif panellerle kaplıydı. Panellerden bazıları diğerlerinden daha yeniydi ve renklerindeki farklılık hoş olmayan bir görüntü yaratıyordu. Tüm koordinasyon odaları gibi burası da yağda kızarmış yiyecek, kahve ve gerginlik kokuyordu. Poe kendini rahat hissetmişti burada.

Arka tarafta dikildi ve Gamble'ın, etrafında toplanan ekibine Hilary Swift'in aranmasıyla ilgili son gelişmeleri aktardığı konuşmasını dinledi. Poe ve Reid'e ilaç verip kaçmasının üzerinden iki gün geçmişti. Olaydan sonra Poe ilk kez o gün işbaşı yapmıştı. O ana kadar Swift'in görüldüğüne dair bir iz yoktu. Ya ülkeden kaçmayı başarmış ya da bunu daha denememişti.

Bir yandan Swift'i arama çalışmaları sürerken, diğer yandan Gamble, Price'ın açık artırmanın olduğu gece satıldıklarını iddia ettiği çocukların yerlerini belirlemeye çalışıyordu. Onun teorisine göre, eğer tren biletleri polisi

çocukların Londra'ya kaçtıklarına inandırmak için düzenlenmiş bir oyunca, o zaman başka bir yerde olmalıydı. Gamble, içlerinden sadece birini bulmaları durumunda, yapbozun geri kalan parçalarının da yerlerine oturacağına inanıyordu. Bu iş için dedektiflerden oluşan ekipler görevlendirmişti.

Poe dedektiflere şans diledi, ama kendisi pek emin değildi. Porsukağacı Operasyonu'nun, geçmişte yapılan çocuk istismarlarıyla ilgili yürütölmüş sansasyonel bir ulusal soruşturmaydı, beklenmeyen sonuçlarından biri de artık istismarla ilgili şikâyetlerin rekor düzeyde olmasıydı. Gün geçtikçe daha fazla kurban ortaya çıkıyordu. İleri sürdükleri iddialar ciddiye alınıyordu.

Fakat bu çocuklar yirmi altı sene boyunca sessiz mi kalmışlardı? Hem de şu sıralar Kasap'ın kurbanları basında o kadar yer alıyorken? Ne kadar tazminat almaya hakları olduğunu sormak için bile olsa, içlerinden en az biri bir adım atmış olmalıydı.

Poe'nun düşüncesine göre, çocukların süregelen sessizliklerinin daha basit, ama çok daha karanlık bir açıklaması vardı.

Ölmüşlerdi.

Bu düşünceyi kendine sakladı.

Poe'nun hastanede kaldığı gece boyunca Bradshaw onu o yokken neler olduğu konusunda bilgilendirmişti. Swift, Poe ve Reid'i uyutmak için Propofol diye bir ilaç kullanmıştı. Montague Price'ın evinde bulunan kanıt için yapılan test tamamlanmıştı. Ufak şişe içinde bulunan yabancı sıvı Propofol'dü.

Bu en sık kullanılan anesteziklerden biriydi. Çabuk etki gösteren, ağız yoluyla alınabilen ve vücutta uzun süre kalmayan bir maddeydi. Dağıtımı sıkı denetlenen bir ilaçtı ve Gamble, Swift'in bunu nereden temin ettiğini öğrenmeleri için dört dedektif görevlendirmişti.

Swift'in Propofol'ü nereden elde ettiğini henüz bilmiyor olabilirlerdi, fakat kullanılmış olması cevapsız kalmış sorulardan birine açıklık getiriyordu: Nasıl olur da beş adam ortalıkta direnmeye dair bir iz olmadan kaçırılabilirdi? Büyük ihtimalle uyuşturulmuşlar ve bilinçleri yarı açık bir halde götürülmüşlerdi. Gamble'ın aklındaki teoriye göre, ya ikisi bu işte beraberdi ya da Swift, Price'a tuzak kurmaya çalışmıştı. “Nasıl” sorusunun cevabını bulduğuna göre, görünen o ki “neden” sorusu biraz bekleyebilirdi.

Tüm kurbanların midesi boştu, bu da kaçırılmaları için Propofol kullanıldığını destekliyordu. Gamble'a göre Swift, yöntemini gizli tutmak için, ilaç kurbanların sisteminden tamamen atılana kadar onları esir tutuyordu, tıbbi danışmanın kendilerine verdiği bilgiye göre en az iki gün. Onları alıkoyduğu yeri bulmak için çalışmalar başlatılmıştı.

Gamble gevezelik yaparken Poe, Bradshaw'un bakışlarını yakaladı ve ona odanın arka tarafında kendisine katılması için bir işaret yaptı. “Buradan gitmeye ne dersin?” dedi Poe. “Shap Wells'e dönüp biraz polis işi yapalım mı?”

“Hiç sormayacaksın sanmıştım Poe.”

Poe, Flynn'ın Montague Price'ın sorgusu sırasında orada olduğunu ve sorgu videosunun bir kopyasını da Bradshaw'a e-postayla gönderdiğini biliyordu.

“Hilary Swift’in Kasap olduğunu düşünüyor musun Poe? Eğer öyleyse buna çok şaşırıyorum.”

“Neden böyle söyledin Tilly?”

“İstatistikler. Seri katillerin yüzde seksen beşi erkek.”

“Diğer tarafta hâlâ bir yüzde on beş var ama,” dedi Poe.

“Ayrıca kadınların yüzde ikisinden daha azı yakarak öldürmüştür.”

“Söyle bakalım o zaman.”

“Neyi söyleyeyim?”

“Hesapladığını biliyorum. Kurbanlarını yakarak öldüren bir kadının seri katil olma olasılığı nedir?”

“İstatistiklere göre mümkün görünmüyor Poe.”

Poe derin bir iç çekti. Cinayetlerin nedeni belirsizken, bir de Bradshaw’un hesaplamaları çıkmıştı. Gamble’ın ne düşündüğü umurunda değildi, Poe’nun içgüdüleri ona, Swift işin içinde olsa bile, katilin o olmadığını söylüyordu.

“Hadi, gidip Price’ın ifadesine bakalım.”

Video 4K görüntü kalitesine sahip bir televizyon gibi netti. Gamble’ın kullandığı sorgu odası küçük ve kare şeklindeydi. Her kenarı dümdüz ve her köşesi pürüzsüzdü. Duvarlar krem rengi ve sadeydi. Odada yalnızca sandalyeler, masa ve bazı kayıt cihazları vardı. Ciddi bir amaç için kullanılan ciddi bir odaydı.

Montague Price, yetmişlerinde zayıf bir adamdı. Poe ellerindeki yaşlılık lekelerini görebiliyordu. İskoç tüvitinden dikilme bir takım elbise ve onu tamamlayan bir yelekle kravat iğnesi ona ihtişamlı bir görüntü veriyordu. Tepeden tırnağa, herkesin öyle olduğuna inandığı bir kasaba beyefendisi gibi görünüyordu.

Avcılık ve atıcılık cemiyetinde önemli bir isimdi. Trap atış müsabakalarında Birleşik Krallığı temsil etmişti. Bu onu Cumbria’da gayriresmi bir asilzade yapmıştı.

Gözle görünür şekilde titriyordu. Poe bunun altında yatan nedenin başına gelecek olan şeylerden duyduğu korkudan ziyade, sağlıkla ilgili olduğunu düşündü. Avukatı olan Bartholomew Ward, buraya Londra’dan gelmişti ve söylentilere göre Price’a maliyeti günlük üç bin sterlindi.

Gamble, bir başmüfettiş olarak sorgu odasında oturmak için fazla yüksek rütbeli biriydi, fakat Price ve avukatı bu süreçte işbirlikçi bir tutum sergilemeyi önceden kararlaştırmışlardı. Flynn, USMT’yi temsilen oradaydı ve Poe’nun kim olduğunu bilmediği bir de dedektif vardı odada. Herkes tanıtıldıktan ve kayıt cihazları bir defa daha kontrol edildikten sonra, ilk söz alan kişi Bartholomew Ward oldu.

“Beyler,” dedi Flynn’ın da orada olduğu gerçeğini göz ardı ederek, “Az sonra size müvekkilimin önceden hazırlanmış olan ifadesini sunacağım. Müvekkilimin kurumunuza kendi isteğiyle teslim olduğunun resmi olarak onaylanmasını istiyorum.”

Gamble homurdandı. “Eşkâli tüm haber bültenlerindeydi.”

“Yine de.”

“Anlaşıldı,” dedi Gamble.

“Peki ya kabul edildi mi?” diye sordu Ward.

Gamble duraksadı. “Kabul. Müvekkiliniz, Durranhill’e kendi isteğiyle geldi.”

Bradshaw gözlerini ekrandan ayırmadan sordu Poe’ya, “Durranhill?”

“Carlisle’ın en yeni polis merkezi. 2005’teki sel baskını eski binayı yerle bir ettikten birkaç yıl sonra oraya geçtiler. Sekiz milyon sterline mal oldu ve bir futbol tribününün arka kısmına benziyor.”

Sorguya geri döndüler.

“Ayrıca müvekkilimin bir şeyle suçlanmadığının da onaylanmasını istiyorum.”

“Kabul, müvekkiliniz herhangi bir şeyle suçlanmadı... henüz.”

Cebine koyduğu bu iki zaferle birlikte devam etti Ward, “Müvekkilim yirmi altı yıl önceki o gecede yaşanan korkunç olaylardaki küçük rolünden dolayı derin bir utanç duymaktadır. Kendisi, yetkililere daha önce başvurması gerektiğini kabul ediyor, fakat şunu anlamalısınız ki yaşananların planlanması ve uygulanmasına hiçbir şekilde dahil olmamıştır.” Açıklamasından ötürü rahatlamış olan Ward, Gamble’a bir belge verdi.

Sonraki beş dakika boyunca kimse konuşmadı. Gamble ara sıra yüzündeki kuşkulu ifadeyle kafasını kaldırıp baktı. Price ve Ward renk vermediler.

Gamble belgeyi masaya koydu ve “Sanırım video ve buradaki iki çalışma arkadaşım için bunu özetlemem yararlı olur,” dedi.

Ward bunu başıyla onayladı.

“Müvekkiliniz Ullswater’daki hayır amaçlı açık artırma-ya davet edilen altı adamdan biri. Davetiye işaretli olduğundan, orada yasa dışı bir şeyler olacağından haberi vardı.” Gamble kafasını kaldırdı ve zaten biliyor olmasına rağmen yine de sordu, “Nasıl işaretlenmişti?”

Price ilk defa söz aldı ve sesi kurbağa vıraklamasına benziyordu, aynı Poe'nun iki gün önceki sesi gibi. “Dave-tiyenin başlığında, eski bir noktalama işareti vardı. Bunun adı ironi işaretiydi ve anlamı da...”

“Anlamının ne olduğunu biliyorum, kendisinden önce gelen cümlelerin altında yatan bir mesaj olduğu anlamına geliyor.”

Price ve Ward birbirine baktı. Ward, “Bu bilgiye nasıl ulaştığınızı sorabilir miyim acaba?” dedi. “İşaret günümüzde kullanılmıyor.”

“Hayır, soramazsınız,” dedi Gamble. Devam etti. “Müvekkiliniz, tekne turunun yetişkinler için düzenlenen bir partiyi kamufle etmek üzere olduğunu düşünmüş. Birinci sınıf eskort kızlar ve sınırsız kokain. Doğru mu anladım?”

“Doğru anladınız,” diye yanıtladı Ward.

“Ve bunun için ön ödeme olarak yirmi beş bin sterlin ödemeye hazır mıymış?”

“Hazırdı ve ödedi de.”

“Birkaç eskort ve kokain için yirmi beş bin mi? Biraz aşırı değil mi?”

“Müvekkilim bu tarz şeylerin ederi hakkında bilgi sahibi değildi. Saflık suç değildir.”

Gamble sakın kalma konusunda imrenilecek bir iş çıkarıyordu. Sorguyu, küçük bir dizüstü bilgisayarın ekranından izlemek bile, Poe'yu sinirlendirmişti. Price'ın ifadesinin tüm amacı, kendisinin kötü şeylere maruz kalmasını önlemektir. İspatlanabilecek şeyleri itiraf edip ispatlanamayacak olanları inkâr ediyordu.

“Ve müvekkiliniz tekneye bindiğinde, satışı yapılan şeyin kokain ve eskortlar değil, çocuklar olduğunu öğrendi, öyle mi?”

“Doğrudur.”

“Söz konusu çocuklar Hilary Swift’in garsonluk yapımları için yanında getirdiği dört çocuk muydu?”

Price gülümsemesine engel olmaya çalıştı. Poe, olayın üzerinden geçen onca zamandan sonra bile, Price’ın bundan keyif aldığını görebiliyordu. “Altı kişiydik, ama boşta üç çocuk vardı. Carmichael birini kendisi için ayırmıştı. Bizden birbirimize karşı teklif verip fiyatı artırmamızı istedi,” diye anlattı Price.

Ward elini müvekkilinin omzuna koydu: “Konuşmayı ben yapayım. Çocuklar da tıpkı müvekkilim gibi odak noktasında kendilerinin olduğundan habersizdi ve Bay Price neler olup bittiğini anladığında tekne kıyıdan oldukça uzaklaşmıştı. Ortama uyum sağlamak dışında bir seçeneği kalmamıştı.”

“Neden?”

“Hayatını kaybetmekten korkmuştu,” dedi Ward. “Kendimizin de içinde olduğu koşulları göz önünde bulundurursak, sizin de katılacağınızı düşündüğüm şekilde mantıklı bir korkuydu.”

Gamble bunu yutmadı. İfadeyi özetlemeye devam etti.

“Açık artırmadan önce çocuklara alkol verildi ve Hilary Swift çocukları sıraya dizerek herkes için bir sunum yaptı. Tüm çocuklar birkaç defa yukarı aşağı gezinirken, adamlar da onları inceleme şansı buldu, sonra da açık artırma baş...”

“Bekle,” diye araya girdi Flynn. “Hilary Swift’in *tekne*-de olduğunu mu söylüyorsun yani?”

“Kesinlikle oradaydı. Her şeyi o ve Carmichael organize etmişti,” dedi Ward. “Bu bir sorun mu?”

Gamble ve Flynn birbirlerine doğru eğilip aralarında fısıldaştılar. Flynn odadan ayrıldı. Büyük olasılıkla o sırada Poe’yu arayıp ona Hilary Swift’i tutuklamasını söylemişti.

Flynn’ın sorgu odasından ayrılması Ward’u durdurmadı. “Açıkkçası müvekkilim, olan bitenler karşısında dehşete düşmüş ve yaşananlara daha fazla dahil olmamıştır.”

“Görünüşe göre öyle,” dedi Gamble cansız bir şekilde. “Ve artırma bittikten sonra tekne geri döndü ve adamlar satın aldıkları çocuklarla birlikte kayboldular, öyle mi?”

Ward kafasını salladı. “Hayır, önce Quentin Carmichael olan biten her şeyin kaydedildiği bir video gösterdi ve bunun herkes için bir sigorta olduğunu söyledi.”

“Peki ya sonra...”

“Sonra her şey bitti. Müvekkilim o adamlardan hiçbirini bir daha görmedi. Onlarla olan tüm ilişkisini kesti.”

“Peki ona göre çocukların akıbeti ne oldu?”

“Kendisi bunu bilmiyor. Onlara zarar gelmemiş olduğunu ümit ettiğinin kayıtlara geçmesini istiyor.”

O ana kadar sessiz kalmış olan odadaki dedektif sandalyesinden fırlayarak bağırdı. “Seni yalancı alçak!” Dedektif, Price’a yumruk atmaya kalktı ama Gamble onu sıkıca kavradı ve bağırarak yardım istedi. İki üniformalı polis memuru içeri girdi ve direnen dedektifi dışarı sürüklediler.

Ward, taşı gediğine koymuş gibisinden kollarını yana doğru açtı. “Müvekkilim işte bu yüzden şu ana kadar ortaya çıkmadı.”

“Müvekkilin hapse girinceye kadar bekle,” diye mırıldandı Gamble kendi kendine. “Onu orada çok sevecekler.”

“Oo!” dedi Ward, “Öyleyse bir sorunumuz var sanırım. Eğer müvekkilimin gerçek suçlular olan, Hilary Swift ve Quentin Carmichael aleyhine ifade vermesini istiyorsanız, suçluya yardım etmekten başka bir şeyle suçlanmayacağı konusunda kendisine güvence vermeniz lazım.”

“Hadi ordan,” dedi Gamble. “Bu işten paçayı kurtarmayacak. Bu ifadede yazanların çoğunu zaten biliyordum. Hı, bu arada, Quentin Carmichael yaklaşık yirmi beş yıldır ölü, yani pazarlık gücün zaten yarıya düşmüş durumda.”

Bunu bilmiyorlardı. Hemen aralarında fısıldaşmaya başladılar. Price, Ward’a karşı el kol hareketleri yapmaya başladı. Price ilk defa endişeli görünüyordu.

O sırada kapı açıldı ve Flynn hızla içeri girdi. Eğildi ve Gamble’ın kulağına bir şeyler söyledi.

“Sorgu ertelenmiştir,” dedi Gamble.

Ward ve Price ona baktılar.

“Şansınız kalmadı; Hilary Swift ortadan kayboldu. Görünen o ki müzik durdu ve sizin için kapılacak bir sandalye kalmadı Bay Price.”

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Flynn onları Bahçe Salonu’nda buldu. Reid artık Gamble’ın daha da çok işine yarıyordu ve ana dosyaya atanmıştı.

“Tüyler ürpertici, değil mi?” diye sordu Flynn.

“En kibar şekliyle,” dedi Poe. “Price şimdi nerede?”

“Hâlâ Carlisle polis merkezindeki bir hücrede. Gamble’ın az sonra savcılıkla bir toplantısı var ve Price’ı ne ile suçlayabileceklerine bakacaklar.”

“Tutuklanır mı?”

“En azından gözaltında tutulmasını sağlamaya yeterli olur. Diğer tüm suçlamalar da soruşturma bitince yöneltilir.”

“Delil evinde mi bulundu?”

“Swift onu tuzağa düşürüyormuş gibi görünüyor. Bu gerçek bir delil olabilir, ama son iki cinayet için çok sağlam mazeretleri var. Londra’da gizlendiğini kanıtlayabiliyor. Gamble’a göre ki buna ben de katılıyorum, Swift biraz zaman kazanmaya çalışıyor. Muhtemelen Price’ın bu kadar erken teslim olmasını beklemiyordu.”

Poe, Swift'in suçlu olduğu varsayımını dikkate almıyordu. İşin içindeydi ama bu onun her şeyin sorumlusu olduğu anlamına gelmezdi. "Eğer Price gizleniyorsa, gerçek Kasap evine delil bırakarak onu deliğinden çıkarmaya çalışmış olabilir." "

Flynn kaşlarını çattı. "Onun potansiyel bir kurban olduğunu mu düşünüyorsun?" "

"Neden olmasın?" dedi Poe. "Görünüşe göre o teknedeki diğer herkes öyleymiş. Onu bu kadar ayrı kılan şey ne? Ayrıca bunu yapan kişi eğer onu kaçırmayı başarıp sessiz sedasız ortadan kaldırsaydı, herhangi birimiz onun ötesine bakar mıydık?" "

"Muhtemelen hayır," dedi Flynn. "Ayrıca Swift değil de 'Kasap' dedin. Anladığım kadarıyla onun suçlu olduğuna hâlâ ikna olmuş değilsin?" "

"Kasap'la beraber çalıştığı kesin; Propofol kullanması göz ardı edilemez. Tüm o delilleri Price'ın evine bırakan kişi de o olabilir. Bunu yapan o olsa da, olmasa da insan yakmak tamamen farklı bir şey. Tilly'nin ulaştığı bazı sonuçlar var, görmek isteyebilirsin." "

"Sonra bakarım. Elinde başka ne var?" "

"Şey... şu ana kadar ortaya çıkarabildiğimiz tek suç nedeni para," dedi Poe. "Ve bu hiç mantıklı değil. Yani pek değil. İnsanları iğdiş etmek ve yakmak? Para için? Hiç sanmıyorum." "

"Ne o zaman?" "

"Henüz bilmiyorum," dedi Poe. Aslında biliyordu, fakat bunu yüksek sesle dillendirmek istemiyordu. Bradshaw'un önünde olmazdı.

Flynn parmaklarını üçgen şeklinde birleştirdi ve gözlerini kapadı. Bir dakika sonra açtı ve öne doğru eğildi. “Pekâlâ, hadi işimizi yapalım o zaman. Gamble, Swift’i kovalayadursun; biz Ağır Suçlar Analiz Birimi’yiz, yani bizim işimiz başkalarının yapamadığını yapmak.”

Bradshaw bunu bir baş hareketiyle doğruladı. Sonunda Poe da.

Poe dedi ki “Taşıma işiyle başlıyoruz. Elimizde beş kaçırılma, beş de cinayet var. Hiçbirinde Propofol kalıntısına rastlanmadığından, kurbanların öldürülmeden önce başka bir yerde tutulduklarını artık biliyoruz. Fazladan yapılan bu seyahatlar hakkında bilgimiz yok.”

“Yani katil arabayla önce kurbanlarını kaçırdığı yere, oradan onları zorla tuttuğu yere, ardından da cinayet mahalline gitmiş olmalı,” diye özetledi Bradshaw. “Bu çok fazla veri demek Poe.”

“Verileri sevdiğini sanırdım.”

Bradshaw gülümsedi, “Verilere bayılırım!” Bilgisayarındaki birkaç tuşa bastı ve çok geçmeden yazıcı vızıldamaya başladı. “Elimde ne kadar veri olursa, o kadar çok iş görebilirim. Otomatik Plaka Tanıma Sistemi veri tabanına sızıp işe koyulacağım.”

Poe, Flynn’ı, aralarındaki konuşmayı Bradshaw’un duyamayacağı bir yere çekti ve daha önce söylemek istemediği şeyi söyledi ona. “Sarırım o çocukların öldüğünü varsaymalıyız.”

Flynn başıyla onayladı. Ümitsiz bir yüz ifadesi vardı. “O kadarını ben de anlamıştım. Bir teorin var mı?”

“Var. Bence yirmi beş bine o çocukları istismar etme hakkı elde ediyordun.”

“Ya altı haneli rakamlar ödeyen o üçü?”

“O kadar parayla sanırım onları öldürebiliyordun.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Flynn kısa bir duraksamadan sonra.

İkisi de yazıcının durduğunu fark etmemişti ve Bradshaw onları duymuştu. “Hayır, olamaz!” diyebildi Bradshaw güçlükle. Gözleri yaşla doldu ve çok geçmeden de ağlamaya başladı. Flynn onun yanına oturdu ve kollarını omzuna sardı.

Bradshaw bir yıldan uzun süre boyunca ülkedeki en kötü davalarda çalışmıştı, fakat bu zamana kadar kontrolü elinde tutan taraf hep kendileri olmuştu. Poe’nun Michael James’in göğsüne kazınmış olan ismini incelerken bile, baktığı şeyler, gerçek ceset fotoğrafları değil de sadece bilgisayar görüntüleri idi sanki. Burada, dış sahada, onun da eli kolu en az Poe’nunkiler kadar bağlıydı. Belki dahası o hassastı, Poe ise değil.

Bradshaw’un tekrardan işinin başına dönebilecek kadar kendini toparlaması bir saatten fazla sürdü. Poe kendini suçlu hissetti. Eğer onun Cumbria’da kendisine eşlik etmesi için bu kadar ısrarcı davranmasaydı ki aslında o sırada yaptığı durumun önemi vurgulamaktı, bunların hiçbirine bulaşmamış olacaktı.

“Sen ve Tilly iyi anlaşıyormuşsunuz gibi görünüyor. Az önce olan şeye rağmen Tilly’yi ofis dışına çıkarmak ona iyi geldi,” dedi Flynn sessizce.

Poe yeni arkadaşına baktı. İşaretparmağıyla gözlüğünü yukarı itti ve oldukça azimli görünüyordu. Yüzünde hâlâ gözyaşı izleri vardı. Saçının bir tutamı klimanın esintisiyle uçuşup yüzüne geldi. Altdudağını öne doğru uzatıp üfleyerek saç tellerini gözünün önünden çekti. Korumacı bir samimiyet hissi Poe'yu sardı. Yaş olarak aralarında sadece birkaç yıl vardı ama hayat tecrübesi olarak onlarca. Bradshaw'un saf ve masum yapısı, onun kendi karanlık doğasıyla kesin bir zıtlık içindeydi, fakat pek çok yönden benzeşiyorlardı; ikisi de takıntılı kişiliklerdi ve insanlar ikisinden de rahatsız oluyordu.

Bradshaw'u düşünmek ona bir şeyi hatırlatmıştı. Michael James'in göğsüne işlenmiş olan ismini ortaya çıkaran ÇKBT verilerini analiz eden kişi Bradshaw'du. Ayrıca kendisinin davayla olan bağlantısı hâlâ belirsizdi. Hilary Swift bir şekilde işin içindeydi, fakat onun, kendisini veya ismini daha önce hiç duymamış olduğundan emindi Poe. Swift eğer Kasap'ın suç ortağıysa, demek ki daha geniş çaplı olan plana dahil edilmemişti. Gamble'ın görevlendirmiş olduğu bir dedektif hâlâ Poe'nun geçmişini inceliyor ve küçük bir ihtimal de olsa, bir isim bulacağını umuyordu. Şimdilik hiçbir şey yoktu.

Ve Poe, yanıtın geçmişte saklı olduğundan şüpheliydi. Peyton Williams davasına kadar tartışmalardan oldukça uzak kalmıştı. Birkaç kötü adamı demir parmaklıklar ardına atmıştı, ama aralarından son on iki ay içinde serbest kalan biri olmamıştı. Ne var ki... üçüncü kurbanın göğsüne Poe'nun ismi *kazınmıştı*. Bu tartışmasız bir gerçektir.

Demek ki hâlâ gözden kaçırdıkları bir şey vardı.

Poe, Bradshaw'a doğru baktı. Belgeler yazıcıdan çıkmaya devam ediyordu ama Bradshaw önceden çıkanları duvara ilıştirmeye başlamıştı bile. Otomatik Plaka Tanıma Sistemi ya da OPTS, kendi türünde dünya çapındaki en geniş veri tabanıydı. Kontrol edilecek çok fazla veri vardı.

“Sence bu kaosun içinden çıkman ne kadar zaman alacak Tilly?” diye sordu Poe elleriyle çeşitli belgelerden oluşan yığınları işaret ederek.

Bradshaw elindeki işi bıraktı. Poe onun kafasındaki zihinsel hesaplamaları duyabiliyordu neredeyse; o sezgilere dayalı tahminlerde bulunmazdı.

“Dört saat, otuz dakika Poe,” dedi Bradshaw. “Sanırım o zamana kadar gözden geçirebileceğimiz bir taslak oluşturabilirim.”

Poe, Flynn'a döndü, “Sanırım başka bir neden üzerinde durmalıyız patron.”

“Dinliyorum,” dedi Flynn.

“O adamların altı haneli rakamları kurbanlarını öldürmek için ödediklerinden şüpheleniyoruz, değil mi?”

Flynn bunu başını eğerek doğruladı.

“Ve eğer öyleyse, o zaman çocuklar ölmeden önce korkunç acılar çekmiş olmalı.”

Flynn tekrar başıyla onayladı.

“Peki... ya birisi bunu öğrendiyse?” diye sordu Poe.

“Ya onlar da bir çeşit adaleti sağlamanın peşine düştüyse?”

“Bu, cinayetlerdeki vahşeti de açıklardı.”

“Çocuklardan biri hayatta kalmış olabilir mi acaba?” diye sordu Flynn.

Poe kafasını salladı. “Eğer içlerinden biri hayatta kalsaydı, bu altı adam çok daha temkinli davranırdı. Hayır, bunu her kim yaptıysa onlara yabancı olan biriydi. Artı, neden yirmi altı yıl beklesin ki?”

“Kim o zaman? Şu anda herkesin kimliğini tespit etmiş durumdayız.”

“Ettik mi acaba?” dedi Poe. “Çocukların yetimhanede olduklarını biliyorum ama belli bir noktada onların da aileleri vardı. Ya birinin ailesinde gizli kalmış anne-babalık duyguları uyandıysa?”

Bu Flynn’in aklına yatmamış gibiydi.

“Bak, beş saatlik boş zamanımız var. Biz de bir şeyler yapabiliriz.”

“Aklında ne var?”

“Bence en başa dönmeliyiz.”

“Carmichael’ın tuz deposuna nasıl geldiğine mi? Bu artık önemsiz değil mi?”

“Hayır, ondan da önceye,” dedi Poe. “Seven Pines için çıkarılan arama izni, Cumbria polisinin değil, bizim adımıza ve hâlâ geçerli. Ben derim ki Çocuk Esirgeme Kurumu’na gidelim ve şu çocukların hayatına bir göz atalım. En başında neden Seven Pines’a verildiklerini bilmek istiyorum.”

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

“Ne istiyorsunuz?” diye sordu Audrey Jackson. Flynn ve Poe yeniden Carlisle’daki Civic Centre binasındaydı. Poe onu ellerindeki mahkeme iznini kullanmaya ikna ettikten sonra, Flynn bu konuda kararlı bir tavır ortaya koymuştu. Gamble’ın yardımcısı olmaktan sıkılmış gibiydi.

“Çocukların geçmişlerini,” diye cevapladı Flynn.

“Ve ailelerinin,” diye ekledi Poe. “Ayrıca onlarla aynı dönemde Seven Pines’ta bulunmuş olan çalışanların ve diğer çocukların da.”

“Bu uzun bir liste olacak. Yetimhane aynı zamanda kısa süreli bakım da yapıyordu. Bazı yataklar oldukça sık dolup boşalırdı.”

İkisinden de ses çıkmadı. Flynn kollarını birbirine kavuşturdu.

“Neler bulabileceğime bir bakarım,” dedi Jackson.

Jackson elinde çocukların dosyalarıyla geri döndü. Poe onun bu dosyaları yakın zamanda incelemiş olduğunu

tahmin ediyordu. Jackson onları masanın üzerine koydu. Dosyalar acınası derecede inceydi.

Dört tane dosya vardı. Her biri bir çocuk için. Hayatta kendilerine hiç şans tanınmamış dört çocuk. Devlet tarafından bakılmışlardı, çünkü aileleri onlara ya bakamamıştı ya da bakmak istememişti, belki de bakmamaları uygun görül-müştü. Seven Pines'in onlar için bir mabet olması gerekirdi. Yaralarını saracakları, sevmeyi ve sevilmeyi öğrenebilecek-leri bir yer. Yetişkinlere yeniden güvenebilecekleri bir yer.

Bunun yerine canı sıkılmış zengin adamlara eğlence ol-sun diye satılmışlardı.

Poe'nun azmi daha da artmıştı. Önündeki on yılını bel-ge incelemekle geçirmek zorunda kalsa bile, eğer cevap bu dosyaların içindeyse, onu bulacaktı.

Tüm dosyaları açtı ve temel bilgileri içeren belgeleri yan yana dizdi.

Michael Hilton

Mathew Malone

Andrew Smith

Scott Johnston

Dört sönmüş hayat. Poe, Jackson'ın kendileri için getir-diği kahveden bir yudum aldı ve okumaya başladı. Flynn diğer çocuklardan başladı.

Bir saat geçmiş ve Poe'nun çaresizliği artmıştı. Dosyalar ara-sında korkunç farklılıklar ve iç karartıcı bir benzerlik vardı.

Michael Hilton: Öyle çok ihmal edilmişti ki dokuz ya-sındaki kilosunu, beş yaşındaki ortalama bir çocuğunkinden

daha azdı. Sosyal hizmet görevlileri onu aile evinden nihayet çıkarmayı başardıklarında, hayatta kalabilmek için sinek yiyiyormuş. Annesi ve babası birer yıl ceza almıştı. Poe, hapiste onları böceklerle beslemiş olduklarını umdu. Michael sisteme teslim edilmişti, fakat nedenleri yaptığı şok edici hayatının başlangıcına dayanan davranışsal problemleri, kendine gelemediğinin göstergesiydi. Seven Pines onun son şansıydı ve görünüşe göre, buna iki eliyle sımsıkı sarılmıştı.

Adrew Smith: Notları düşmeye başlayana kadar, okulun yıldız öğrencisiydi. Notlarındaki düşüşün nedeni hakkında konuşmak için ders sonrasında okulda kalması istendiğinde aklını kaçırmıştı. Öğretmenine işe gitmesi gerektiğini söylemişti. Şaşkınlığa uğrayan öğretmen polisi aramış ve gelen polis de okul çantasında eroin bulmuştu. Babası onu bir uyuşturucu kuryesi olarak kullanıyordu. Ebeveynleri İspanya'ya kaçmıştı ve görünüşe göre de hâlâ orada yaşıyorlardı. Her yıl Çocuk Esirgeme Kurumu'na bir doğum günü tebrik kartı ve biraz para göndermişlerdi onun için. Andrew'un posta adresi bilinmediğinden, son gelen birkaç tanesi hâlâ dosyadaydı.

Scott Johnston'ın ailesinin evinden uzaklaştırılmasının gerekçesi, muhtemelen en sık karşılaşılan nedendi. Annesi, sevgilisini bırakmayı reddeden bir ev içi şiddet mağduruydu. Poe buna şaşırmamıştı. Bu, insanların düşündüğünden daha sık yaşanan bir durumdu. Doğuracağı sonuçlardan bağımsız olarak bazı kadınlara göre, kendilerine şiddet uygulayan kişiden ayrılmak imkânsızdı. Çocuk Esirgeme

Kurumu evin Scott için güvenli olmadığını ve sevgilisi ya da çocuğu arasında bir seçim yapması gerektiğini söylediğinde, o sevgilisini seçmişti. Sosyal hizmet çalışanı, çocuğun öz babasının yerini bulmaya çalışsa da başarısız olmuştu. Scott çocuk esirgeme kurumunun koruması altına girmiş ve hep orada kalmıştı. Poe, çocuğun babasını aklının bir köşesine not aldı. Daha sonra Reid'den, onun izini sürmesini isteyecekti. Şimdilik, az da olsa bir nedeni olan tek kişi oydu.

Ve sonuncusu, Mathew Malone. Onun hikâyesi muhtemelen en acıklı olanıydı, çünkü o, Brighton'da yaşayan mutlu ve uyumlu bir aileden geliyordu. Annesi o daha küçükken ölmüştü ve babasının Zaireli bir eroin bağımlısıyla ilişki yaşaması aile kurumunun ne kadar kırılgan olabileceğinin bir kanıtıydı. Bir ay içinde kadının Brighton'daki uyuşturucu borçlarından kaçıp Cumbria'ya yerleşmişlerdi. Bundan bir ay sonra kadın, Mathew'u büyücü olmakla suçlamıştı. O zamanlar kendi bağımlılığına günde seksen sterlin harcıyan babası ya bundan habersizdi ya da olmasına göz yummuştu. Kadın, çocuğu iblislerin elinden kurtarmayı saplantı haline getirmişti ve bunu yapmanın en iyi yolunun onları acı vermek suretiyle def etmek olduğuna inanıyordu. Mathew bir sandalyeye sıkıca bağlıyken, kadın onun kollarında ve gövdesinde sigara söndürüyordu. Neyse ki Mathew buna göz yummayacaktı. Evden kaçma fırsatını bulur bulmaz Workington Polis Merkezi'ne gitti. Bu olanlara izin verdiği için babası dört senelik bir hapis cezası almıştı. İki yıl yattıktan sonra, dosyaya göre, serbest

bırakılacağı gün aşırı dozdan hayatını kaybetmişti, bu çok tanıdık bir hikâyeydi, “sokak” eroinine alışkın olan bağımlıların güçlü “hapishane” eroinini hafife almaları. Kadın, kasıtlı ağır adam yaralamadan dokuz yıl ceza almış, aynı tür bir olayın sonucunda hapishanedeki ilk yılında ölmüştü. Fakat bu sefer büyüculükle suçladığı kişi sekiz yaşında bir çocuk yerine, Glasgowlu dengesiz bir kadın olan hücre arkadaşıydı. Kocasını öldürmekten müebbet almış olan İskoç kadın, kendisini suçlayan hücre arkadaşının kafasını, kafatası yumuşamış muz kıvamına gelene kadar hücre tuvaletinin kenarına çarpmıştı.

Poe tatminkâr bir ifadeyle hırıldadı.

Çeşitli sosyal hizmet çalışanlarının, aile mahkemesi yargıçlarının ve çocuklar adına atanan *vasilerin* ifadelerini gözden geçirdi. Çocuklara hiçbir zaman şans tanınmamıştı.

Scott Johnston’ın babası dışında, hiçbir anne babanın dışarıda bir yerlerde intikam peşinde koştuğuna dair yeterli bir kanıt yoktu. Bazıları ölü, bazıları hapisteydi, bazılarının ise umurunda değildi.

Dört çocuğun beraber çekilmiş bir fotoğrafı vardı. San-ki polaroid kamera ile çekilmiş gibiydi. Alt tarafında, kuruması için havada sallarken fotoğrafın tutulduğu kısımda kalın, beyaz bir şerit vardı. Düşük kaliteli bir resimdi ve tahminen göl kıyısına yapılmış bir Seven Pines gezisi sırasında çekilmişti. Güneş ışınları altında çocukların yüzleri gülüyordu. Hava sıcak, üstler çıplaktı. Smith’in elinde bir futbol topu vardı. Mutlu görünüyorlardı. Bu eski fotoğrafın düşük görüntü kalitesine rağmen Poe, Malone’un kollarıyla

göğsündeki sigara yaralarını görebiliyordu. Fotoğrafı dik-
katlice elinden bıraktı. Gözyaşlarına dönüşmeden önce, ya-
şarmış olan gözlerindeki ıslaklığı sildi.

“Neden hiçbir evlatlık verilmemiş?” diye sordu Poe.
“Hilton’ın davranışsal bazı problemleri olduğunu biliyorum,
fakat diğer üçünün Seven Pines’taki durumları gayet iyi gö-
rünüyor. Birbirlerinden ayrılmak mı istemediler acaba?”

Jackson kafasını salladı. “Senin de dediğin gibi, Michael’ın
hâlâ üstesinden gelemediği köklü psikolojik sorunları vardı,
onun haricindekiler bize ileri yaşlarında geldiler ve o zaman-
larda genç erkekleri bir yerlere yerleştirmek fiilen imkânsız-
dı. Evlat edinilmedikleri *için* sonunda arkadaş oldular,” diye
açıkladı Johnston. “Bu onlar için bir gurur nişanı oldu, ‘kim-
se bizi sevmiyor, çok da umurumuzdaydı’ gibi bir şeydi.”

Bu iç acıtan bir cevaptı ve Poe dosyalara geri döndü.

Poe dosyaları gözden geçirdikten sonra masaya geri koy-
du. Daha detaylı bir incelemeye girişmeden önce, biraz te-
miz hava almaya ihtiyacı vardı. Başka çocukların dehşet
dolu hikâyelerini okuyan Flynn, onun peşinden gitti. Çok
geçmeden onlara katılan Johnston bir sigara yaktı ve derin
bir nefesle zehri ciğerlerine çekti.

“Buna her gün nasıl katlanıyorsun?” diye sordu Poe.

Jackson omuzlarını kaldırdı. “Ben yapmazsam, kim ya-
pacak?”

Bu vasat bir cevaptı. Sohbeti ilerletmek için bir istek
uyandırmıyordu. Jackson aynı sigaradan bir tane daha yak-
tı. Beş dakika sonra tekrar içeriye girdiler. Poe bir şeyler
bulma azmiyle dosyaların kapağını yeniden açtı.

Flynn'ın telefonu çaldı. Telefonunu çevirerek kimin aradığını Poe'ya gösterdi. Arayan Gamble'dı.

“Buyurun efendim.”

Gamble'ın söylediklerini dinlerken Flynn'ın suratı asıldı. “Kahretsin,” diye mırıldandı en sonunda. “Kesin mi?”

Bir süre kaşlarını çattı ve telefonu kapattı.

Poe kaşlarını kaldırdı.

“Hilary Swift'in kızının uçağı az önce inmiş. Clement Owens, Cockermouth'ta öldürüldüğünde, annesinin Avust-ralya'da olduğunu doğrulamış.”

Poe nabzının hızlandığını hissetti. “Öyleyse aradığımız kişi bir başkası...”

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Gamble o günün ilerleyen saatleri için bir acil durum toplantı çağrısı yaptı. Seven Pines'taki çocukların dosyalarında da dava konusu olabilecek bir şey çıkmayınca Poe ve Flynn, Shap Wells'e geri döndüler. Jackson onlara her şeyin bir kopyasını verdi ve Poe da onları eve götürüp hepsini daha sonra yeniden okuyacağını söyledi. Poe'nun zihni bazen daha rahat bir ortama ihtiyaç duyuyordu.

Bradshaw onlar yokken tembellik etmemişti. Etrafı kâğıt desteleriyle çevriliydi. Otelin hızlı internetine ihtiyacı olduğundan, tüm çekincelerine rağmen Bahçe Salonu yeniden onların geçici koordinasyon odası olmuştu. İçerisi, Poe'nun kafasının içi gibi karmakarışıktı. Bradshaw endişeli bir şekilde başını kaldırdı. “Komiser Stephanie Flynn, sanırım tüm paramızı renkli çıktılara harcadık.”

“Takma kafana Tilly, bütçe işi bende...” dedikten sonra gözünü yığınlar halindeki belgeye dikti Flynn. “Şey... tam olarak kaç sayfa bastırdın?”

“Sekiz yüz dört,” dedi Bradshaw.

Flynn endişeli göründü.

Bradshaw onun mezarını biraz daha derinleştirmişti. “Otel, kartuş almak için iki defa adam göndermek zorunda kaldı.”

“Eğer bir şey bulursak, maliyetinin önemi olmayacak patron,” dedi Poe. “Artık işin içinde başka birinin olduğunu biliyoruz, OPTS elimizdeki en iyi fırsat olabilir.”

Cumbria Polis Teşkilatı’nın aksine, Ulusal Suçla Mücadele Teşkilatı’nın Otomatik Plaka Tanıma Sistemi’ne aktif erişimi vardı. OPTS, Birleşik Krallık’taki sekiz bin sabit ve hareketli kameradan birinin görüş açısından geçen tüm araçları tarayan, kontrol eden ve kayda alan bir güvenlik sistemiydi. Ülkede kırk beş milyon araç bulunduğundan, OPTS kameraları bir günde yaklaşık yirmi altı milyon fotoğraf çekiyordu. Ayrıca Ulusal OPTS Bilgi Merkezi ya da UOBM, her bir görüntüyü iki sene boyunca sakladığından, sistemin arşivinde herhangi bir zamanda on yedi milyardan fazla fotoğraf bulunuyordu. Poe, Gamble’ın daha bilinir olan taş çemberlerden bazılarının muhtemel rotaları üzerine yerleştirilmek üzere OPTS kameraları talep etmiş olduğunu biliyordu, ne var ki kabul edilmemişti.

“Elinde bizim için ne var Tilly?” diye sordu Poe.

Başının dertte olup olmadığını hâlâ bilmeyen Bradshaw gergin bir şekilde öksürdü ve “OPTS kameralarından istediğim verileri indirdikten sonra, bunları birkaç aydır boş zamanlarımda üzerinde çalıştığım bir programa yükledim. Benim bakış açıma göre bu karmaşık bir sistem sorunu, bunun için ben de senkranizasyon sırasını belirlemek için Kuramoto modelini programa adapte ettim,” dedi.

Bradshaw onlara öyle bir baktı ki sanki az önce söylediklerini anlamamaları için herhangi bir sebep olamazdı.

“Biraz daha basitleştirerek anlat Tilly,” dedi Poe nazikçe.

“Pekâlâ Poe, temel olarak uygun şartlar altında, karmaşa uyumlu çalışan bir sistemin içinde birdenbire ortaya çıkar.”

Flynn ve Poe ona boş boş bakmaya devam ettiler.

“Parametreleri yeniden tanımladım,” dedi Bradshaw iç çekerek.

İkisinden de tepki gelmedi.

“Şaka yapıyor *olmalısınız*?” dedi Bradshaw kafasını sağa sola sallayarak. “Tanrım, kaç yaşındasınız siz?”

“Nasıl yani?” dedi Poe.

“Bir program kullandım ve size araç tescil numaralarının bir listesini çıkardım.”

“Hı, bir liste. Öyle desene.”

Bradshaw, Poe’ya dil çıkardı ve Flynn’in önüne bir dizi belge koydu. “Kasap’ın yapmış olabileceği araba seyahatlerine odaklandım. Kurbanlarını kaçırdığı yerden, onları alıkoyduğu yere, oradan da suç mahalline.”

Poe başıyla onayladı. Artık takip edebiliyordu.

“Dört kurbanın ne zaman ve nerede öldürüldüklerini biliyoruz, bunu evlerinin en yakınındaki kameralarla ilişkilendirdim.”

Mantıklıydı. Bradshaw, cinayetlerin işlendiği yerlerin en yakınındaki ve kurbanların kaçırıldıkları muhtemel yerlerin çevresindeki kameraların görüş açısından geçmiş olan araçları bulmaya çalışıyordu.

“Elimizde beş kurban var,” diye hatırlattı Flynn.

“Evet öyle Komiser Stephanie Flynn, fakat analitik sebeplerden dolayı Quentin Carmichael’ın tabutunda bulunan kişi bir uç değer. Ne zaman o tabuta konduğu ve nerede veya ne zaman öldürüldüğü konusunda bir bilgimiz yok.”

Diğerlerinin de kendisine yetişmesi için bekledi Bradshaw. Poe, veriler hakkında konuşurken Bradshaw’un üzerindeki tuhaflıktan eser kalmadığını fark etti.

“Tabii ki Londra’da değiliz, yani OPTS kameraları sadece M6’yı, A tipi yolları ve daha büyük bazı B tipi yolları gözlemleyebiliyor. Fakat hesaplarıma göre, kaçırımlar sırasında bu kameralardan bazılarının görüş açısından en az bir defa geçilmiş olması gerekiyor: Bunlar da M6 ve M6’yı kesen yollar üzerinde bulunan kameralar.”

Poe da aynı fikirdeydi. M6 koridoru, büyük bir nehir gibi, ülkeyi ortadan ikiye ayırıyordu. Kasap’ın otoyoldan, en az bir defa bile olsa, geçmemiş olması pek akla yatkın değildi. Her halükârda, yolu ya aşağısından ya yukarısından M6’yla kesişmiş ya da M6 üzerinde birkaç defa yol almış olmalıydı.

Bradshaw devam etti. “Fakat OPTS listesi oldukça uzundu. Altı haneli rakamlardan söz ediyorum.”

“Kırsal bölgelerde daha çok araba kullanılıyor,” dedi Poe. “OPTS, banliyö rotalarını da kapsadığından, rakamın daha da büyük olmamasına şaşırdım.”

“Plaka numaralarını kendi programımla işledikten sonra araştırması biraz daha kolaylaştı. Listeyi üçe ayırdım. İlk listede kullanılmış olması en muhtemel araçlar var. Toplamda sekiz yüz dört adet,” dedi Bradshaw. “Öne çıkan liste bu.”

Sistem, aracın ruhsat numarası, fotoğrafın nerede ve ne zaman çekilmiş olduğu gibi önemli detayları kaydediyordu, bunun yanında OPTS kameraları iki tane fotoğraf çekiyordu: Fotoğraflardan biri plaka numarasını, diğeri aracın tamamını gösteriyordu. Bradshaw bazı OPTS verilerinin “öne çıktığını” söylediğinde, o fotoğrafları indirdiğini kast ediyordu.

Gerçi maliyet önemli değildi; Bradshaw’un iki doktora-sı vardı ve Oxford Üniversitesi’ndeki Matematik Enstitüsü’nün bir üyesiydi, ayrıca Poe, IQ’su ondan daha yüksek olan kimseyi duymamıştı. Eğer o, katilin bu kâğıt yığınlarının arasında bir yerlerde olduğunu söylüyorsa, ona inanırdı.

Okumak için yerine yerleşti. Flynn da aynı şekilde.

Bradshaw gülümsedi.

Eğer ne aradığınızı biliyorsanız, OPTS soruşturmalar için harika bir araçtı, fakat büyük bir zayıf noktası vardı, belli bir alanda araştırma yapmak istediğinizde fiilen işe yaramaz hale geliyordu. Kameralar, görüş açılarından geçen herkesi kayda alıyordu ve Poe, Gamble’ın daha önce bu sistemle çok da ilgilenmemesinin nedeninin bu olduğunu biliyordu. Poe belli bir noktada Gamble’ın dedektifleri OPTS verilerini incelemeleri için görevlendirmek durumunda kalacağından emindi, fakat bu sadece yapılmış olmak için yapılacaktı, yoksa soruşturmanın yürütülmesinde esas strateji OPTS verilerini incelemek olmayacaktı. Gamble’ın, Bradshaw’un bulduğu aynı altı haneli kişi listesini daraltmasının imkânı

yoktu, çünkü Gamble'ın dedektifleri matematik dehaları değillerdi, ama Bradshaw öyleydi.

Hâlâ incelenmesi gereken muazzam miktarda veri vardı ama Poe konsantrasyonunu kaybetmedi. Bradshaw'a inancı tamdı; cevap orada bir yerlerdeydi. Poe okuduktan sonra Bradshaw o sayfayı alıp sadece kendinin bildiği bir düzende duvara ilıstiriyordu. Bu iyi bir fikirdi. Sayfalara bütün halinde bakmak onlara teker teker bakmaktan daha farklı bir görüş açısı sunuyordu. Tabii bir noktada, tertemiz duvarın ne hale geldiğini gördüğünde, otel müdürünün gazabıyla uğraşmak durumunda kalacaklardı, fakat bu başka günün işiydi. Ya da Flynn'ın. Bacaklarını açmak için verdikleri molada Poe otelin onlara verdiği ve hiç kullanmadıkları sunum tahtasına doğru yürüdü, teknolojik olarak bu kadar geri kalmış araç gereçler Bradshaw'un keyfini kaçırıyordu ve alttaki hazneden bir keçeli kalem aldı eline. Duvara yaklaştı ve listeden eleyebileceğine inandığı araçların üzerine kırmızı çarpı işareti koymaya başladı.

Sekiz yüz dört adet aracın içinde otuzdan fazlası yolcularla dolu olan otobüslerdi. Otobüslere çarpı attı, Kasap'ın ateş yakacağı yere bir otobüs dolusu insan götürmüş olduğundan şüpheliydi. Motorsikletleri deeledi; onlarla her yere gidilebilirdi, ama kurbanları, tutuşturucu konteynerini ve kazıkları taşımak için kullanılamazlardı. Dört tane minibüs vardı; fotoğraflar küçük olmasına rağmen Poe bunların öğrenme güçlüğü çeken yetişkinlere bağış yapan araçlar olduğunu görebiliyordu. Onların da üzerine kırmızı çarpı attı.

Elerken mutluluk duyduğu başka araçlar da vardı. Polis araçları kuşkusuz onlardandı. Kasap'ın polis olması mümkündü, fakat bu araçlar tek bir kişi tarafından kullanılmıyordu; sekiz veya on saatlik bir mesaiden hemen sonra araçlar başka memurlar tarafından devralınıyor ve tekrar yola koyuluyorlardı. Poe ambulansları da aynı sebepten dolayı eledi.

Sırada tutuklu nakil araçları vardı. Bölgenin sloganı yıllardır, “Cumbria: Yaşamak, Çalışmak ve Ziyaret Etmek için Güvenli bir Yer” olmuştu ve Kasap bir tarafa, genelde de öyleydi. Fakat hâlâ sahtekârlar ve serseriler mevcuttu, duruşmaların sayısı düşmüş olmasına rağmen, gerzeklerin sayısında düşüş olmamıştı. Bölge mahkemeleri ve oradaki tek hapisane arasında gidip geldiklerinden, tutuklu nakil araçları, Cumbria yollarında sık görülen bir manzaraydı. Fakat onları da gün içinde farklı kişiler kullanıyordu. Poe hepsine çarpı koydu.

Poe büyük kamyonlara da çarpı attı. İnsanları ve araç gereci taşımak için ideal olsalar da cinayetlerin işlendiği bazı yerlere giden yolların virajlı yapısından dolayı onlar da elenmişti.

Gerçi üzerine kırmızı çarpı işareti atılmamış olan fotoğrafların sayısı hâlâ çok fazlaydı. Poe baldır kaslarını çalıştırmak için ayak uçları üzerinde kalkıp inerken, bir yandan da sayıyı nasıl daha da düşürebileceğini düşünüyordu.

Duvara geri döndü ve istemese de bir sürücü, bir yolcu ve bir teneke petrolün rahatça taşınamayacak kadar küçük olduğunu düşündüğü araçların üzerine de kırmızı çarpı attı. Bitirince elindeki kalemi öfkeyle yere fırlattı.

“Pardon,” diye özür diledi. Flynn’dan ziyade Bradshaw’dan.

“Sen iyi misin?” diye sordu Flynn.

Poe iyi olduğunu belirten bir baş işareti yaptı.

“Pekâlâ, devam et bakalım. Anlaşılan doğru yoldasın.”

Poe sunum tahtasına geri döndü ve eline yeşil bir kalem aldı. Öncelik vermek istediği araçları yeşille işaretledi. Tüm panelvanlar, steysinlar, 4x4’ler veya minivanlar işaretlenmişti. Cenaze arabası bile vardı. O iki defa işaretlenmişti.

Sonunda her aracın üzerinde ya kırmızı çarpı işareti ya da yeşil onay işareti olmuştu. Aralarında yaptıkları konuşmalardan sonra bazılarının rengi değişmişti, fakat bir saat sonra bir fikir birliğine varmışlardı.

Poe duvarı gözden geçirirken bir yandan da topukları üzerinde öne arkaya sallanıyordu.

Cevabın orada olduğundan emindi. Onu bulmak için tek ihtiyaç duyduğu şey bir ilham kıvılcımıydı.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Akşamın ilerleyen saatlerine kadar duvara bakıp durdular. Duvara yapıştırdıkları OPTS fotoğraflarını indirmek veya vardiyalar halinde çalışmak istemedikleri için Poe arabayla Kendal'a gitti ve paket yapan bir Hint restoranına girdi. Telefonundan gelen mesaj uyarısını duyduğunda siparişlerini daha yeni vermişti: Flynn için tereyağlı tavuk, Bradshaw için sebze sote ve kendisi için de kuzu madras. Arayan Reid'di. Çiftliğe uğradığını söylüyor ve Poe'nun nerede olduğunu soruyordu. Poe cevap yazarak ona otelde olduklarını ve kendilerine katılması için oraya gelmesini söyledi. Onun için de kuzu madras sipariş etti.

Otel onlara tabak ve çatal kaşık takımı verme nezaketinde bulunmuştu. Reid de gelince hep beraber yemeğe başladılar. Poe çok aç olduğunu söyledi ve aç bir kurt gibi yemeğine saldırdı, bitirinceye kadar da konuşmadı.

Reid duvara doğru yaklaştı. Sıcak geçen güne ve geç saate rağmen, Reid'in giysileri her zamanki gibi tertemizdi. Ceketini çıkarıp kollarını bir saat önce sıvamış olan Poe,

çaktırmadan koltukaltlarını kokladı. Çok geçmeden bir duş alması gerekecekti.

“Hilary Swift’in temize çıktığını duydun mu?”

“Gerçi o da işin içinde,” dedi Poe.

“Ona şüphe yok,” dedi Reid. “Sence birisi için mi çalışıyordu? Yoksa **biri onun** için mi?”

Poe omuzlarını kaldırdı. “Gittiğimizde beni tanımamıştı. Eğer Kasap’la çalışıyorsa, o zaman onun çırağıdır.”

Reid’in bir cevabı yoktu. Aslında verilebilecek bir cevap da yoktu. Swift bu işe dahil olmuştu; bilmedikleri şey ise nasıl olduğuydu. Swift yakalanıncaya kadar da bilemeyeceklerdi.

“Sosyal hizmet çalışanından ne öğrendin?” diye sordu Reid konuyu değiştirmeye istekli bir şekilde. “Sanırım çocukların ölü olduğunu düşünüyorsun, değil mi?”

“Böyle mi düşünüyorsun?” dedi Poe.

“Diğer ihtimaller uzak görünüyor. Sanırım Çocuk Esirgeme Kurumu’na yeniden gitmenin nedeni ailelere bakmaktı, değil mi?”

“Evet öyle, fakat şu ana kadar o tarz biri yok. Hayatında bunlardan daha adi bir insan topluluğuyla karşılaşmamışsındır. Çocuklar hayattayken onları hiç umursamamışlar, şimdi de baktığında vicdani durumlarında hâlâ bir değişim yok.”

“Yani bilinmezliğe geri dönmüş durumdayız. Elindeki bilgiyi paylaşmayan kimse kaldı mı?” Reid yerine oturdu. “Hilary Swift’ten laf açılmışken, Gamble size, Swift’in ülkeyi terk etmiş olduğuna dair bir kanıt olmadığını söylememi

istedi. Onun adını kullanan veya tanımını ona uyan herhangi biri sınır kontrol noktasından geçmemiş. Gamble onun bir delikte saklandığına inanıyor ve ben de aynısını düşünüyorum.”

Poe homurdandı.

Reid ayağa kalktı. “Pekâlâ, hepinizin işi varmış gibi görünüyor, bu durumda, kusura bakmayım ama gitmeliyim. Herhangi bir gelişme olursa, yarın sizi ararım.”

“Saat kaç olursa olsun ara Kylian,” dedi Poe. “Biz de bulduklarımızı sana söyleyebiliriz.”

Reid anladığını gösteren bir baş işareti yaparak çıktı.

Bradshaw sunum tahtasının yanına gitti, Poe da arkasından. “Üçüncü bir renk kullanmaya ne dersin Poe?” diye sordu Bradshaw. “Elediğimiz ama üzerinde bir kere daha düşünmek istediklerimiz için.”

Poe eline mavi renkte bir kalem aldı. “Hadi, başlayalım öyleyse.”

Otel görevlisinin getirdiği kanepenin üzerinde sırayla kısa uykular çekerek gece boyunca çalıştılar.

Sabah saat dokuza kadar, dört farklı renk daha kullanmışlar ve gözleri kan çanağına dönünceye kadar fotoğraflara bakıp durmuşlardı.

“İşe yaramıyor,” diye patladı birden Poe. Bradshaw’a döndü. “Tilly, şu büyük beynini devreye sokar mısın lütfen? Bana önemli bir şey bul, çünkü şu anda hiçbir halt göremiyorum.”

Bradshaw irkildi. Poe özür diledi. Bu kesinlikle Bradshaw’un hatası değildi.

“Önemli değil Poe,” dedi Bradshaw. “Komiser Stephanie Flynn’la beraber kahvaltıya gidin. Ben eski bir üniversite numarası deneyeceğim, eğer göremiyorsan, bakış açını değiştir.”

Ne bunun ne anlama geldiğini açıkladı ne de onlardan izin bekledi; doğrudan duvara doğru gitti ve fotoğrafları sökmeye başladı. Poe onu daha önce de bu halde görmüştü ve onunla konuşmanın bir işe yaramayacağını biliyordu; dinlemeyecekti.

“Hadi gidelim patron. Sana jambonlu sandviç ısmarlayayım.”

Döndüklerinde resimler yeniden duvardaydı, fakat bu sefer dört farklı sütun halinde düzenlenmişlerdi. Kırmızıyla çarpı atılanlarla yeşille işaretlenmiş olanların bir karışımı vardı. Poe meraklı gözlerle Bradshaw’a baktı. Yazıcının soğumakta olan motorundan tıkırdama sesleri geliyordu. Bradshaw daha fazla fotoğraf çıktısı almıştı.

“Başka araçlar da mı ekledik Tilly?” diye sordu Poe. Eğer öyleyse, bu onlar için geriye doğru atılmış bir adım demekti.

“Hayır, eklemedim Poe. Fotoğrafları kurbanların öldürüldükleri güne göre yeniden düzenledim. Her sütun farklı tarihlerden oluşuyor. Her araç için tek bir fotoğrafım vardı, birden fazla tarihte kameralara yakalananlar için birer çıktı daha almam gerekti.”

Görünüşe göre Bradshaw, ASAB’ın çıktı bütçesini daha da çökertmişti, çünkü bazı araçların fotoğrafları her dört günde de vardı. Bradshaw her sütunun yan tarafına tarihi ve

kurbanın ismini yazmıştı. Poe bilgilerin yeni sunum şekli üzerinde göz gezdirdi.

“Sen incelerken ben de gidip bir haşlanmış yumurta alayım Poe,” dedi Bradshaw. Sonra saatine baktı. “Hay aksi. Kahvaltı saat onda bitti. Kıl payıyla kaçırdım.”

“O sadece çarşamba ve pazar günleri için geçerli Tilly. O günler brunch için hazırlık yapmaları gerekiyor. Bugün kahvaltı saat on bire kadar, gidip haşlanmış...” Cümlenin geri kalanı boğazında düğümlendi.

“Ne oldu Poe?” diye sordu Bradshaw.

Poe onu duymamazlıktan geldi ve ikinci kurbanın sütununa doğru yöneldi. Joe Lowell, Furness bölgesinde, Broughton yakınlarındaki Swinside taş çemberinin orta yerinde öldürülmüştü. Bradshaw’a otelin kahvaltı servisinden söz ederken, bir şey zihnini aniden hareketlendirmişti. O şeye neredeyse ulaşabiliyordu. Neredeyse, fakat tam olarak değil. Poe araçların fotoğraflarına aklına kazıyana kadar baktı durdu. Yirmi dakika boyunca hiçbir şey görmeden baktı onlara.

Araç sütununu beş defa inceledi. Altıncıda ise her şeyi değiştiren o fotoğrafı gördü.

İşte oradaydı. Fütursuzca. Sıradışıydı. Orada olmaması gereken bir araç vardı. Poe ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Tabii ki de bu kadar kolay olamazdı, değil mi?

“Poe?” dedi Flynn.

Poe kısa bir süreliğine ağzını açmaya cesaret edemedi, açtığındaysa Flynn’ın sorusunu umursamadı. Onun yerine

Bradshaw'a, "Tilly, Adalet Bakanlığı'nın internet sitesine girip Joe Lowell'ın öldürüldüğü gün Cumbria'daki hangi mahkemelerin görev yaptığını bulabilir misin? Preston Ceza Mahkemesi'ni de kontrol et," dedi.

Bradshaw'un bakışları Poe ve Flynn arasında gitti geldi. Ne yapması gerektiğinden emin değildi.

"Dediğini yap Tilly," dedi Flynn.

Bradshaw Adalet Bakanlığı'nın internet sitesine giriş yaparken, onlar bekledi. Poe'nun istediği bilgi halka açıldı ve buna kendi de ulaşabilirdi, fakat Bradshaw daha hızlıydı. Flynn kendisi söylemeye hazır olmadığı sürece onun ağzından bir şey alamayacağını bilecek kadar uzun süredir tanıyordu Poe'yu, o yüzden bunu hiç denemeye kalkmadı.

Beş dakika sonra Tilly, "Joe Lowell'ın öldürüldüğü gün görevli bir mahkeme yokmuş Poe. Pazar günüymüş," dedi.

Poe başıyla onayladı. Haklı çıkmıştı. Parmağıyla Joe Lowell'ın sütunundaki bir aracı işaret etti ve Bradshaw'la Flynn'a doğru döndü.

"O zaman bu tutuklu nakil aracının orada ne işi var?"

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Çoğu polis gibi, Poe'nun da tutuklu nakil hizmeti ve 2004'te bu hizmetin hapishanelerin elinden alınıp büyük uluslararası şirketlere verilerek utanç verici bir hale getirilmesi hakkında katı fikirleri vardı. Bu şirketler bir süredir yılda yaptıkları bir buçuk milyon hükümlü transferine doymak bilmez bir kâr etme amacıyla bakıyorlardı. Gerçek şuydu ki bunu yapanın İşçi Partisi hükümeti olması onu şaşırtmamıştı; onlar da diğerleri gibi, özel sektörün boş vaatlerine kolayca kanıyordu: Verimlilik ve yenilik.

Yenilikten anladıkları, tutukluları en fazla yarım metre karelik hücrelere tıkıştırmak, verimlilikten anladıkları da tuvalet molası vermemektir. Bunun sonucu da bu tutuklulardan bazıları tutuklu yargılanan ve henüz herhangi bir suçtan hüküm giymemiş kişilerdi, tutuklular tuvaletlerini hücrelerinin içine yapmak zorunda kalıyorlardı. Yasal olarak mezbahaya götürülen hayvanlar daha iyi koşullar altında taşınıyordu. İçişleri Bakanlığı olan biteni fark ettiğinde, artık çok geçti, rüşvetler verilmiş, mevkiler vadedilmiş ve

anlaşmalar imzalanmıştı, böylece onlar da her hükümetin yapacağı şeyi yaptı ve yalan söyleyip istatistikleri çarpıttı. Poe biliyordu ki gerçeği söyleyen oy alamazdı.

İçişleri Bakanlığı'ndaki hiç kimse, ilk dönem kontratları sona erdiğinde ve yeni şirketler işi devraldığında neler olacağını düşünmemişti; bu halk için bir başka kötü haberdi ve durumun öngörülemeyen sonuçlarından biriydi. İnanılmaz bir öngörü yoksunluğuyla başta işi alan firma devreden çıktığında, firmanın sahibi olduğu araçlara ne olacağı konusunda bir düzenleme yapmayı kimse düşünmemişti.

Tüm araç filosu herkese açık olarak satışa çıkarıldı. *Daily Mail* gazetesinin, bu araçların kötü niyetle kullanılma ihtimali olduğunu vurgulamasına rağmen, hükümet araç satışlarını durdurmakta aciz kaldı. Sorumlu bakan, kendi kamu çalışanlarını, kamu çalışanları ise bakanları suçladı. Sonuç olarak herhangi bir kişi birkaç bin sterlin karşılığında, kanunen öyle sayılmasa da bir hapisane satın alabiliyordu.

Bradshaw'un pazar gününe ait araçların sütununa yerleştirdiği tutuklu nakil aracı küçük modellerdendi. İçinde dört hücre vardı. Poe, daha büyük olan bazı modellerin bunun üç katı fazla kişi taşıyabildiğini biliyordu. Küçük olması, Kasap'ın gitmiş olduğu her yere gidebilecek kadar uygun olması demekti.

Fotoğrafların hiçbirinde sürücü görünmüyordu. Sanki ön cama kapatıcı bir madde uygulanmış gibiydi. Poe buna şaşırmadı.

Hemen yapılması gereken bazı şeyler vardı. Flynn, Gamble'ı arayıp ona buldukları şeyden bahsetti ve Bradshaw

da Ulusal Polis Bilgisayarı'nı kontrol etti. Aracın ruhsatının hâlâ GU Security şirketine bağlı olduğunu öğrendi. Şirketin operasyon merkezine telefon etti ve işbirliği yapmaya hevesli bir tavırla karşılaştı. Bu durum şaşırtıcı değildi, çünkü kamu sektörü ihaleleri için rekabet eden özel şirketler için imaj her şeydi.

Evet, bu onların dört hücreli araçlarından biriydi.

Hayır, daha önce Cumbria'ya hiç gelmemiş ve kuzeybatı bölgesindeki tutuklu nakil operasyonunun hiçbir aşamasında kullanılmamıştı. Onların tabiriyle 236 no.'lu araç, güneydoğuda Birleşik Krallık Sınır Güvenliği adına kullanılmıştı.

Ve evet, bunu kanıtlayabiliyorlardı. Tüm araçlarda uydu takip sistemi bulunuyordu ve kumanda merkezi araçların nerede olduğunu her zaman bilirdi.

GU, istediği bilgiyi kendisine e-posta atacağına dair söz verdikten sonra Poe telefonu kapadı. “Tüm bunlar ne anlama geliyor Poe?” diye sordu Bradshaw.

“Plakanın sahte olduğu anlamına geliyor, böylece aracın düzmece veya yanlış model olduğu belirlenemez.”

“Vay be. Çok zekiceymiş.”

Zekiceydi. “Kuzeybatı tutuklu nakil ihalesini GU üstlenmiş olduğundan, onların araçları tüm gün boyunca akşamlara kadar yoldaydı. Onları görmek o kadar olağandı ki artık manzaranın bir parçası olmuşlardı.”

Meğerse Kasap göz önünde saklanıyormuş.

Flynn, Gamble'la yapacağı acil durum toplantısı için oradan ayrılmıştı. Nakil aracının izini sürmek için geçerli bir yöntemin bulunacağından ümitliydi.

Fakat olur da bulunamazsa...

Poe gözünü Bradshaw'a çevirdi. Bradshaw eşyalarını toplamaya başlamıştı. Ümitsizliğe kapılmış gibiydi. Bilgiler Gamble'a iletildiğinde, yaptıkları keşfin verdiği heyecan sönüp gitmişti. Bradshaw'un kendi içinde yaşadığı değişim dikkat çekiciydi. Bir hafta öncesine kadar, veriler onun için sadece çözülmesi gereken bir yapbozdu, çözdüğündeyse sonucu Flynn'a iletir ve bunu bir daha düşünmezdi. Bunun dışında Poe onun, çözümlediği o verilerin ardında yatan insan faktörünü teoride hiç düşünmemiş olduğunu da biliyordu. Ama Bradshaw artık düşünüyordu ve Poe bunun onu daha iyi bir analist haline getirdiğini biliyordu. Tatsız gerçekler bazen yeterli olmazdı; bazen elini taşın altına sokman gerekirdi. Kişisel olarak işin içinde olmak, sizi daha fazla çaba göstermeye zorlardı.

“Burada işimizin bittiğini düşünmüyorsun ya Tilly?” diye sordu Poe gülümseyerek. “Rahatla, daha yapmamız gereken işler var.”

Bradshaw el çırttı. Dizüstü bilgisayarını açtı, gözlüğünü düzeltti ve talimatları beklemeye başladı.

Poe onun yanına oturdu. “Kıdemli Komiser Gamble o araçların satış kayıtlarını kontrol edecek Tilly. Bunun için mahkeme iznine ihtiyacı olacak.”

Bradshaw ne demek istediğini iyice anlatması için bekledi.

“Fakat eğer Kasap sandığımız gibi akıllı biriye, araçların satışı gizli yapılmış olmalı. Parasını kredi kartıyla ödemeyecektir. Şirket de zaten araçları doğrudan halka

satmamıştır, şu toptan araç alımı yapan şirketlerden birine göndermiştir. Peşinde olduğumuz araç açık artırma yoluyla satın alınmış olabilir ya da bir şirketin yan kuruluşunun yan kuruluşunun... yani anlarsın işte.”

“Anladığımı sanmıyorum Poe.”

“Diyorum ki daha hızlı bir yol bulmalıyız Tilly. Bırakalım Gamble kayıtlardan aracın izini sürsün. Sonunda aradığını bulacaktır, fakat o bunu yaparken, senden bu aşağılık herifi yakalamanın başka bir yolunu bulmanı istiyorum...”

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Bradshaw çekingen bir edayla gülümsedi. “Poe, ben sana iki gün önce ne demiştim?”

Bu her şey olabilirdi. Son zamanlarda oldukça çeşitli ve değişik konular hakkında konuşmuşlardı; yaşlıların tuvalet alışkanlıklarından isnının neden Washington olduğuna kadar.

“Bilmiyorum,” dedi Poe bir tahminde bulunmadan önce. “Şu anda oyun endüstrisinin müzik endüstrisinden daha büyük olduğuyla ilgili bir şeyler miydi?”

“Veri göstergeleriyle ilgili,” dedi Bradshaw, Poe’nun hemen ardından.

Veri göstergeleriyle ilgili bir şey hatırlıyordu. Bu Bradshaw’un, Poe’nun tüm jest ve mimiklerini gözden kaçırarak kaos teorisiyle ilgili teknik bir noktayı uzun uzun ve coşkuyla anlattığı o sohbetlerden biriydi. Onu durdurmaya çalışmaktansa, bitirmesine izin vermek Poe’ya daha kolay gelmişti. Poe’nun beyninin ekran koruyucu moduna geçmesi uzun sürmemişti. “Bazı çarpıcı detayları unutmuş olabilirim,” diye itiraf etti Poe.

“Demiştim ki yeteri kadar veri göstergesiyle her şeyin içindeki düzeni ortaya çıkarabilirim.”

“Yani?”

İstatistikler konusundaki bilgisizliğinin Bradshaw için sinir bozucu olduğu izlenimine kapıldı. Poe’nun bir tarafı onun bu kasti olmayan kabalıklarını özlemişti, buna rağmen onun artık yorumlarını kendine saklıyor olması ne kadar değiştiğinin bir göstergesiydi.

“Yani,” dedi Bradshaw fotoğraflarla kaplı duvarı işaret ederek, “tüm bu fotoğrafları indirdim ve sadece cinayetlerin işlendiği tarihler üzerinde çalıştım.”

Poe anlamaya başladı.

Tabii ya!

Artık aracı biliyorlardı ve o araca ait tüm OPTS kayıtlarına ulaşabilirlerdi. Kasap’ın seyyar hapisanesi kameraların önünden her geçişinde bundan haberleri olacaktı. OPTS kayıtları iki sene boyunca saklanıyordu ve ellerinde sadece iki kayıt olsa da hâlâ güneybatıda geçerli plakayla çalışan GU’ya ait bir araç vardı, ikisini birbirinden ayırmak yeterince kolay olmalıydı.

Bradshaw OPTS veri tabanına girmişti bile. Dakikalar içinde bilgiler yazıcıdan sayfa sayfa çıkmaya başladı. “Bu, Edward Lorenz’in kelebek etkisine iyi bir örnek, değil mi Poe?”

“Hımm,” diye mırıldandı Poe, kafasında açık artırma yapılan yerleri ve araç filosunun satılmış olabileceği farklı yöntemleri düşünmekle meşguldu.

“Kelebek etkisi.”

“Söylediğini anlamadım Tilly.”

“Diyorum ki bu onun için iyi bir örnek. Küçük ve görünüşte önemsiz olan bir olayın büyüye büyüye nasıl bu hale geldiği.”

“Anlatsana.”

“Aslında tüm bunlar,” derken kollarını açarak masal, bilgisayar ve duvarlardaki şeyleri işaret etti, “ve seninle birlikte ortaya çıkardığımız her şey, o küçücük şeyden kaynaklandı.” Sanki hayrete düşmüşçesine kafasını salladı. “Diğer hepsinin bağlı olduğu şey o.”

Zorlu dosyalar genelde bu şekilde çözülürdü. Küçük ipuçları büyük ipuçlarını doğururdu ve bu şekilde devam ederdi. “Evet, tuz deposundaki o cesetle şansımız yaver gitti,” diye kabul etti Poe.

“Sahi mi? Bence daha öncesine dayanıyor: Bence tüm bunlar şans eseri söylenen bir şeye dayanıyor.”

Yazıcının çıktı tepsiyi dolmuştu. Poe gitti ve kâğıtları alarak tepsiyi boşalttı. Yere düşen sayfaları alırken, “Neymiş o Tilly?” diye sordu.

“Kendal Polis Merkezi’nde birinin Kylian Reid’e tuz deposundaki cesedi hatırlatması. Reid, Tollund Adamı’nı unutmuştu ve senin de olaydan haberin yoktu. Kayıtlara suç olarak geçmediği için ben de bulamayacaktım. Düşünsene, *her şey* şans eseri başladı.”

Bradshaw haklıydı. Yani bir bakıma. Poe, isminin bir psikopat tarafından birinin göğsüne kazınmasıyla başladığını düşünmeye daha yatkındı, ama aslında Bradshaw haklıydı. Eğer Reid, Kendal’dan elinde Tollund Adamı’yla ilgili bilgiyle dönmeseydi, şu an bulundukları noktada olmazlardı.

Bradshaw, Poe’nun sessizliğini yanlış anlamış ve kendisiyle aynı fikirde olmadığını düşünmüştü, bu yüzden de

kendi savını kabul ettirmeye çalıştı. Poe artık onu dinlemiyordu. Yazıcıdan çıkan sayfalardan en üsttekini almış, ona bakıyordu. Bradshaw araştırmasını ters kronolojik sırayla yapmıştı, yani en yakın tarihli kayıtlar en baştaydı.

Gözüne çarpan bir şey bulmayı beklemiyordu, bu Bradshaw'un alanıydı, onun değil, fakat sayfanın ortalarında gördüğü iki sonuç orada durmasına neden oldu. İçinde bir korku duydu. Asit tüm midesine yayıldı. Ağzı kurudu.

Baktığı sonuçlar A591 yolu üzerindeki kameralardan birine aitti. Kameralar oraya, Lake District'in merkezine uyuşturucu sağlayan çetelerin izini sürmeye yardımcı olmaları için yerleştirilmişti. Ambleside veya Windermere'e Keswick'ten de olsa, Kendal'dan da olsa seyahat eden herkes A591 üzerindeki OPTS kameralarına takılırdı, tabii ki bölgeyi çok iyi bilen biri değilse.

A591 üzerinden ulaşılan yerler sadece Amblesid ve Windermere değildi.

Başka birçok küçük köy vardı.

Bunlardan biri de Grasmere'di.

Seven Pines'in olduğu yer.

Tarihler uyumluydu.

Saatler uyumluydu.

Eğer Poe'nun elindeki bilgiler doğruysa ki doğru olduklarını biliyordu, tutuklu nakil aracı OPTS kamerasından, Poe ve Reid'in geçişinden on dakika kadar sonra geçmişti. Hilary Swift hiçbir şekilde Kasap'ın suç ortağı değildi. Onun bir sonraki kurbanıydı.

Onu kaçırmıştı.

Ve torunlarını da yanında götürmüştü.

ELLİNCİ BÖLÜM

“Çocuklar da Kasap’ın elinde!” diye haykırdı Poe telefonda. Flynn ellerin serbest olduğu sistemle konuşuyordu ve ses cızırtılı geliyordu. Flynn, Gamble’ı görmeye gittiğinden, doğrudan ona söylemek, bilgiyi doğru insanlara ulaştırmanın en hızlı yoluydu.

Hattaki cızırtıya rağmen Flynn mesajı almıştı. Poe, Flynn’ın gaz pedalına yüklenmesiyle birlikte arabanın devrinin yükseldiğini duyabiliyordu.

Flynn’ın kaza yapma ihtimali binde bir olsa da Poe tüm ihtimalleri hesaba katmaya karar verdi. Reid’e telefon etti fakat telesekreter çıktı. Ona mesaj bırakıp kapadı. Poe’ya göre bilgi iletilmişti. Kasap’ın aracının, Swift ve torunlarının kaybolduğu gün, Grasmere bölgesinde görüldüğünü gösteren belgeyi Flynn’a e-posta attı.

Kafasında birbiriyle yarışan düşünceleri dizginlemeye çalıştı. Olaylar biraz daha mantıklı görünmeye başlamıştı. Swift’in kaçırılmış olması, cinayetlere bulaşmış olmasından daha olası bir düşünceydi. Olayların şeması içinde ki

buna Poe'nun yeni bulduğu, suçların para değil, intikam için işlendiğine dair teori de dahildi, her şey yerli yerine oturuyordu. Kasap her kimse, o gece tekne turunda bulunan herkesi sistematik bir şekilde elden geçiriyordu. Sadece Montague Price onun gazabından kurtulabilmişti, çünkü gidişatın farkına varır varmaz, kaçması gerektiğini öngörebilmişti.

Swift'i iki tecrübeli polisin burnunun dibinden kaçırmış olması Poe'nun aklını kurcalıyordu. Kasap ilacı onlara nasıl vermişti? Onlar evdeyken Kasap da mı oradaydı? Onlar Swift'le konuşurken, süte gizlice Propofol mü karıştırmıştı? Polis memurlarının ne zaman çay içeceklerini bilmeye dayanan bir plan, Kasap için fazla tesadüfi görünüyordu; şimdiye kadar hiçbir şeyi şansa bırakmamıştı. Davanın tipik özelliği: Ne zaman bir ilerleme kaydetseler, başka sorular ortaya çıkıyordu.

Bradshaw hâlâ tutuklu nakil aracı hakkındaki OPTS verilerini inceliyor, kendilerine yardımcı olabilecek bir düzen bulmaya çalışıyordu. Poe'nun yavaş ve sert darbelerle yazma tekniğinin aksine, Bradshaw'un parmakları klavye üzerinde öylesine hızlı hareket ediyordu ki takip etmek olanaksızdı. Yazıcı devamlı çalışıp vızıldarken, sonraki yarım saat boyunca Poe bir ofis stajyerinden farklı çalışmamıştı. Yazıcıya kâğıt takviyesi yapıyor, boşalan kartuşları değiştiriyordu. Otel personeli Bradshaw'un yazıcısından bıkmış olmalıydı, otelin konferanslar için stokladığı malzemeyi yeniden bitirmişti, ancak Poe, personeli oteldeki diğer yazıcıların kartuşlarını almaları için ikna etmişti.

Bradshaw en sonunda durdu. “Bunu incelemek için bir saate ihtiyacım var. Gidip bir Cumbria haritası bulabilir misin Poe? Ne kadar büyük olursa o kadar iyi.”

Poe tam da bunun için birini göndereceğini söyleyecekti ki vazgeçti belki de Bradshaw çalışırken yalnız kalmak istiyordu. Beklerken sanki kafese kapatılmış bir canavar gibi oluyordu.

“Ben hallederim,” dedi.

Poe bir saat sonra geri gelmişti. Bölgeyi gösteren bir harita bulmak sorun olmamıştı; benzin istasyonları onlarla doluydu. Sorun şuydu ki benzincilerde satılan haritalar turistler içindi. Tepelerdeki yürüyüş rotalarını gösteriyordu, taşıt yollarını değil.

Vazgeçmek üzereydi. Kendal Polis Merkezi’nde tüm duvarı kaplayan bir bölge haritası olduğunu biliyordu; ellerindeki verilerle birlikte oraya gidip çalışmaya başlayabilirlerdi. Bununla ilgili, artıları ve eksileri düşünürken yanında durduğu bir dükkânın vitrinine baktı. Burası yaşlı insanlar için çalışan bir hayır kurumuna aitti ve vitrinde bir sepet dolusu harita vardı. İhtiyacı olan şeyi bulmuştu: Resmi haritacılık kuruluşu tarafından hazırlanmış bir tur haritası. Haritayı açtı ve ölçeğinin tam istedikleri gibi olduğunu gördü. Görevli kadına yirmi sterlin verdi ve para üstünü bıraktı.

Harita duvara asılmış ve Bradshaw tarafından tamamen işaretilenmişti. Burada bir düzen varsa da Poe bunu göremiyordu. Kırmızı ve mavi raptiyeler kümeler halinde yerleştirilmişti. Poe, raptiyelerin bölgenin ana geçiş yolları üzerinde

daha büyük ve yoğun kümeler oluşturduğunu fark etti; bunlar M6, A66 ve A595 yollarıydı. Daha küçük kümeler ise kurbanların kaçırıldığı yerlerdeydi. Long Meg and Daughters hariç, Kasap'ın cinayet yeri olarak kullandığı diğer taş çemberlerin çevresinde fazla OPTS kamerası yoktu, bu çemberlerin bulundukları yerler çok kırsaldı.

Bradshaw, sanki yolunda gitmeyen bir şey varmış gibi, kaşlarını çatmış, haritaya bakıyordu.

“Ne oldu Tilly?”

“Bu hiç mantıklı değil Poe.”

“Nasıl yani?”

“Oluşturduğum modele uymuyor.”

“Açıkla ve basit ifadeler kullan lütfen.”

Bradshaw genelde gülümserdi, fakat bu sefer yapmadı.

“Pekâlâ, bu tarz bir profil tanımlaması suçlunun uzamsal davranışlarını anlamaya yardımcı olması için kullanılır, biliyorsun, değil mi?”

Poe'nun, Bradshaw'un neden bahsettiği hakkında bir fikri yoktu. “Uzamsal” kelimesinin ne anlama geldiğini bildiğinden bile emin değildi. “Biraz daha basitleştirerek anlatılabilir misin Tilly?”

“Bir suçlu, evine yakın yerlerde suç işleme konusunda doğal olarak isteksizdir,” dedi Bradshaw. “Buralar onlar için tampon bölgedir.”

Poe buna “yediği kaba pislememek” derdi, ama Bradshaw'un ne kastettiğini anlamıştı. Zavallı eroin bağımlıları bile, kapı kollarıyla el sıkışmaya başlamadan önce, bir başka sokağa giderdi.

“Buna karşın kendilerini güvende hissettikleri bir de konfor bölgesi vardır. Burası genellikle iyi bildikleri bir yer olur. Buna azalan mesafe teorisi denir. Bir kişi kendi yaşamsal alanından ne kadar fazla uzaklaşırsa, suç işleme ihtimali de o kadar düşük olurdu.”

Bu da mantıklıydı. Poe, Kasap’ın çalıştığı bölgeyi iyi bildiğinden emindi; yollarda bulunan onca sabit kameradan kaçabilmesinin tek açıklaması buydu. “Fakat artık biliyoruz ki kurbanlarını rasgele seçmiyordu. Takip ettiği bir liste vardı. Kurbanlarının nerede yaşayacaklarını belirleyemezdi,” dedi Poe.

“Bunu oluşturmuş olduğum modele uyarladım.”

Yapmasa şaşardım.

“Peki, neymiş o?”

“Cinayet yerleri. Mantıksız olan da bu. Her cinayette üç değişken var: Kurbanın kaçırıldığı yer, tutulduğu yer ve öldürüldüğü yer.”

Poe, Bradshaw’un nereye varacağını bildiğini düşünüyordu ama yine de bitirmesine izin verdi.

“Senin de dediğin gibi, kurbanlarını kaçırdığı yerler onun kontrolünde değildi ve hepsini de belli bir yerde tutmuş olduğunu varsayarsak, o zaman rasgele olan tek şey cinayet mahalleri oluyor.”

“Ve bunlar arasında bir düzen yok, öyle mi?”

Bradshaw kafasını iki yana salladı. “Sadece oralara gitmek için kullandığı yol bile olsa, aralarında bir düzen olmalı, fakat ben göremiyorum ve bu da düzenin var olmadığı anlamına geliyor.” Kendiyle övünmüyor, bir gerçeği ortaya koyuyordu.

“Belki de aradığımız düzen, düzensizliktir.”

Bradshaw doğrulup ayağa kalktı. “Ne salağım ben Poe! Cumbria’da altmış üç taş çember olduğunu söylemiştin. Kasap dört tanesini kullandı, geri kalan elli dokuzu nerede?”

“Cumbria’nın her yerinde,” diye cevapladı Poe. “Hatırladığım kadarıyla ben...”

Bradshaw’un parmakları klavye üzerinde delicesine çalışmaya başladı. Yirmi saniye sonra bölgedeki taş çemberlerin listesini gösteren belge yazıcıdan çıktı. Sonraki otuz dakika boyunca bunların yerlerini haritada sarı renkli raptiyelerle işaretlediler. Poe geriye çekildi.

Bradshaw da onun yanına geldi. “Sana söylemiştim Poe. Veriler *asla* yalan söylemez, her zaman bir düzen vardır.”

Birbirlerine bakmadan yumruklarını tokuşturdular.

Poe’nun Bradshaw’un açıklamasına ihtiyacı yoktu. Kasap’ın düzeni, ancak kullanmamış olduğu taş çemberler de işin içine katıldığında görülebiliyordu.

Kurbanlarını “meşhur üçlü” olarak geçen yerlerde öldürmüştü: Long Meg, Swinside ve Castlerigg taş çemberleri. Buralar tarihi önemi olan ve dünyaca bilinen yerlerdi. Kocaman ve etkileyiciydiler. Orta yerinde insan yakmak ses getirirdi. Fakat... Kasap, Cockermouth’taki Elva Plain çemberini de seçmişti. Neden? Kullanmış olduğu, ondan daha etkileyici başka taş çemberler de vardı. Elva Plain bir taş çember gibi bile görünmüyordu. Çoğu insan varlığından bile habersizdi.

Neden haritada en çok yeri kaplayan sarı alandan bir çember seçmemişti? Neden Shap Stone Avenue olarak

bilinen bölgeden bir çember seçmemiştii? Seçebileceği sayısız taş çember bulunuyordu o bölgede, bunlardan bazıları şu an bulundukları yere yakındı. Bazıları ücra yerlerdeydi ama iyi bilinen çemberlerdi. Ayrıca M6 yoluna kolay geçiş de sağlıyorlardı. Kasap'ın ihtiyacı olan hemen hemen her şey bu çemberlerdeydi.

Bradshaw'un bahsettiği tampon bölgeyi düşündü Poe. Kasap'ın yakında bir yerlerde yaşadığı için Shap bölgesinde hiç suç işlememiş olma ihtimali var mıydı acaba? Aslında yakına bakmaları gerekirken fazla mı uzaklara gidiyorlardı?

Poe'nun ensesinde boncuk boncuk terler vardı. Oda yeniden ısınmaya başlamıştı. Ceketini çıkararak sandalyesinin arkasına astı ve gömleğinin kollarını sıyırdı. Yaklaştığını hissedebiliyordu. Cevap orada bir yerlerdeydi; her şeye başka bir gözle bakması gerekiyordu. Sandalyesinde bir öne bir arkaya sallanırken yeni bir şeyler düşünmeye çalıştı. Sallantıdan dolayı ceketini yere düştü. Eğildi ve ceketini yerden kaldırdı.

Ve durdu.

Derin bir nefes aldı. Sezgileri ona cevabın geçmişte saklı olabileceğini söylüyordu. Şu Price'ın ve sonra da Swift'in şüpheli konumuna düşmesi, dikkatlerini dağıtmaktan başka bir işe yaramamıştı. Poe ikisinden birinin Kasap olabileceğine zaten hiç inanmamıştı.

Gözleri yerdeki ceketinden duvardaki fotoğraflardan birine kaydı. Dört çocuk güneş altında, mutlu ve üstleri çıplak olarak cılız göğüslerini kabartıyordu. Ayağa kalktı ve

ceketini tekrar sandalyesinin arkalığına astı. **Ceketine baktı,** terden yapış yapış olmuştu ve sanki banyo borusuna asılmış bir çorap gibi cansız bir şekilde sarkıyordu.

İmgeler zihninden peşi sıra geçti. Düşündü ve düşündü, giderek büyüyen şüphesinin doğru olmadığını kanıtlayacak bir imge aradı. Bulamadı. Gözlerini kırptı ve imgeler kayboldu.

Ceket.

Fotoğraf.

Bir bağlantı vardı.

Aklı Bradshaw'un daha önceden söylediğı bir şeye gitti. O sırada pek fazla dikkat etmemişti ama aklının bir köşesinde kalmıştı, çünkü şu anda zihninin içinde oradan oraya zıplayıp duruyordu.

Kelebek etkisi demişti buna Bradshaw. Birinin Reid'e Tollund Adamı'nın şimdi bulundukları yerden yedi sekiz kilometre uzakta bulunduğunu hatırlatması bir tepkimeye yol açmıştı; Brezilya'da kanatlarını çırpın bir kelebek Teksas'ta bir kasırgaya neden olmuştu. Tollund Adamı'ndan haberleri olmasaydı, tahrip edilmiş olan tabutu bulamamış, muhtemelen çalınmış olan Breitling'i de keşfetmemiş olacaktı. Quentin Carmichael hâlâ Afrika'da ölmüş sayılacak, tekne turunun sinsî amacı ise gizli saklı kalmış olacaktı.

Fakat ya...

Bazen Poe'nun zihni sakin ve sessiz kalır, verileri kendi hızında işlerdi, ama diğer zamanlarda sezgilere dayanan büyük hamleler yapabilirdi. Tam olarak olgunlaşmamış,

korkunç bir şüphe Poe'nun karın boşluğunda büyüyor ve onu içten içe yemeye başlıyordu.

Kafasında bağlantı üzerine bağlantı kurdukça nöronları daha hızlı ateşleniyordu. Yapbozun farklı parçaları bir araya gelerek yerlerine oturmuşlardı. Kafa karışıklığı gitmiş, yerine bir kavrayış gelmişti.

Poe olayın büyük kısmını anlamıştı, belki de tamamını.

Kasap'ın nasıl bu kadar uzun süre bir hayalet olarak kalabildiği sorusunu kimse yanıtlayamamıştı. Bugünlerde isteyen herkes polis prosedürlerini öğrenebiliyordu; Bilgiye Erişim Özgürlüğü Yasası'yla birlikte polis prosedürlerinin çoğu halka açılmıştı. Akıllı ve dikkatli bir kişinin, adli konular üzerine kendi kendini yetiştirmesi mümkündü. Fakat Gamble'ın yerleştirdiği güvenlik ağını nasıl atlatmıştı? Mobil OPTS kameraları, taş çemberlerdeki polis gözetimi, tüm o devriyeler. Tek bir ihtimal vardı. Biri Kasap'a güncel bilgi akışı sağlıyor olmalıydı.

Poe kendi teorisini kanıtlamaya yavaş yavaş yaklaşıırken, son iki hafta boyunca buldukları her şeyi gözden geçirdi. Ceketine baktı. Daha da gerilere gitti. Tekne turuna ve amacına ulaşması neredeyse yirmi altı sene alan plana kadar.

Mantıken Kasap olabilecek sadece bir kişi vardı. Bu düşünce Poe'nun kanını dondurdu.

“Propofol'ün prospektüsü sende mi Tilly?”

Bradshaw buldu ve Poe'ya verdi. Poe kâğıdın arkasını çevirdi ve kullanım alanlarını gösteren bölüme baktı.

Parmağını listenin üzerinde aşağıya doğru kaydırarak ilerledi ve aradığı şeyi bulduğunda da durdu.

Lanet olsun.

Kafasını kaldırdı. Bradshaw onu izliyordu. “Benim için bir şeyi kontrol etmeni istiyorum Tilly.”

“Nedir Poe?”

Poe istediği şeyi ona söyledikten sonra, Bradshaw’un kaşları kalktı. “Emin misin?” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Poe konuşamayacak gibi hissetti kendini. Evet anlamında başını eğdi.

Bradshaw, Poe’nun kendisine verdiği bilgi üzerinde çalışırken, Poe da odanın içinde oradan oraya dolanıp durdu. Hayatının en kötü anıydı. Haksız çıkması için dua etti, ama haklı olduğunu biliyordu.

Sonuç ekranda belirdiğinde, Bradshaw döndü ve başıyla doğruladı. Gözleri yaşlıydı.

Gözleri yaşlı olan tek kişi o değildi.

Poe artık Kasap’ın kim olduğunu biliyordu.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Poe cep telefonundaki numaraya bakıp kaldı. Aramayı yaparsa bunun geri dönüşü olmazdı. Çanı bir kez çalarsan, çıkacak sesi engelleyemezsin. Parmağı arama tuşunun üzerinde gezindi. Sonunda tuşa bastı. Gözlerini kapadı ve telefonun açılmasını bekledi. Karşı taraf cevap vermeyebilirdi. Kaçırılan çocuklar için başlatılan aramada görev alıyor ve tutuklu nakil aracının sahibinin kimliğini belirlemeye çalışıyordu. Herkesten önce bunu ona kendisi söylemeliydi. Onu ikna etmesi lazımdı.

Telefonu sekiz kez çaldıktan sonra ki Poe telefonun her çalışını biraz daha burkulan yüreğiyle saymıştı, Flynn telefonunu açtı.

“Poe,” diye fısıldadı, “Şu anda konuşamam. Gamble konuşma yapıyor.”

“Gidip telefonu ona vermelisin Steph.”

“Beklemek zorunda. Şu anda...”

Poe kesin konuştu. “Gidip Gamble’a telefonu vermelisin ve bunu hemen şimdi yapmalısın.”

“Biraz daha fazlasına ihtiyacım olacak,” diye karşılık verdi Flynn kısa bir duraksamadan sonra.

Poe ona durumu anlattı.

Flynn toplantı odasının içinde manevralar yaparken üç veya dört dakika geçti. Kulağa telefonunu sanki yan tarafında tutuyormuş gibi gelmesine rağmen, Poe yine de onun insanlardan özür dileyerek ön tarafa doğru ilerlediğini duyabiliyordu.

Ses kötü geliyordu ama Flynn, Gamble’ın yanına ulaştığında, Poe iki tarafın da söylediklerini duyabiliyordu.

“Arayan Çavuş Poe efendim. Bizimle konuşması gerektiğini söylüyor.”

“Şimdi mi?” dedi Gamble. “Eh, sıraya geçmek zorunda. Emniyet Müdürü, buradaki işim bitince kendisiyle birlikte Emniyet Genel Müdürü’nün ofisine gelmemi istedi. İkimiz de fırça yiyeceğiz.”

“Buna cevap vermelisiniz efendim. Güvenin bana.”

Poe, Gamble’ın iç çekişini duydu. “Bak, onun soruşturmaya az da olsa katkı sağladığını biliyorum, fakat şu anda elimizde kayıp çocuklar var. Şu anda onun teorilerine ayıracak vaktim gerçekten yok.”

Flynn karşılık vermedi.

“Pekâlâ,” dedi Gamble. “Ofisime geçelim.”

Bir dakika sonra Flynn telefonu hoparlöre almıştı.

“Öt bakalım Poe,” diye patladı Gamble aniden.

“Kasap’ın kim olduğunu biliyorum efendim ve hemen harekete geçmeliyiz.”

“Demek biliyorsun, öyle mi?” dedi Gamble kuşkucu bir tavırla.

Poe, Gamble’ın kabalığını dert etmedi. Gamble müthiş bir baskı altındaydı. “Sonuçta her şey bir cekete dayanıyor efendim,” diye karşılık verdi Poe. “Bir cekete ve bir keleşin kanat çırpışına.”

“Sen neden bahsediyorsun be adam?” diye parladı Gamble.

“Kylian Reid, efendim. Kasap Kylian Reid.”

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Kasap'ı görüp işaret eden kişi Bradshaw olmuştu. O aptal kelebek ve onun nasıl kasırgalara neden olduğu hakkında gevezelik yapmıştı. Dosyanın dönüm noktasının tuz deposundaki ceset olmadığını söylemişti. Dönüm noktası, kelebeğin ilk kanat çırpışı, birinin Tollund Adamı'ndan bahsetmeyi akıl etmiş olmasıydı. O gün Kendal Polis Merkezi'nde bundan bahsedilmemiş olsaydı, şu an ellerinde hiçbir şey olmazdı.

Ama ya bu şans eseri olmadıysa? Ya kasıtlı yapılmışsa? Poe ve Bradshaw'un şans eseri bağış yemeğine katılması dışındaki her şey Kasap'ın kontrolü altındaydı. Kasap o güne kadar kukla ustası olmuştu.

Ama neden ilerleme kaydetmelerine izin vermişti ki?

Bunun tek nedeni olabilirdi, o da Poe'yu işin içine dahil etmek ve onun dosyadan geri kalmamasını istemek. Poe duruma bu açıdan bakar bakmaz, kendisinin dosyayla olan ilişkisi de sisin içindeki ışıldak gibi, gün yüzüne çıkmıştı.

Kasap adalete karşı gelmiyordu, o adaleti yerine getiriyordu.

Hikâyesinin anlatılmasını istemişti, ama ancak oyuncular cezalandırıldıktan sonra. Başlarda tekleyen ve klişe teorilere dayalı yürüyen dosyada Kasap, esrar perdesinin arkasını görebilen o adamı davaya dahil etmişti. Poe o aptalca “ipucu nereye götürürse oraya git” felsefesiyle birlikte, Kasap’ın hikâyesinin bir parçası olmuştu.

En başından beri suç nedeni Poe’nun kafasını kurcalayıp durmuştu. Bu gibi dosyalarda suçun işlenme nedenini bilmek her şeyi bilmek demekti: Katilin kimliği, o tekne turu sırasında gerçekten ne olduğu, kurbanların nasıl seçildiği, her şey. Poe, Kasap’ın onları neden bu şekilde öldürdüğü konusunda bile bir tahminde bulunabiliyordu.

Hepsi çarpık bir şekilde anlamlıydı. Kasap’ın bakış açısından gerçekten de öyleydi.

Bu bir çocuk öldürme şebekesiydi ve ucu Cumbria’nın elit tabakasına kadar uzanıyordu. Bir arazi zengini, bir avukat, bir medya patronu, bir konsey üyesi ve ruhban sınıfından biri. Kasap bu işin içinde olanları öldürüyordu, fakat bu hikâyenin sadece yarısıydı: Ayrıca onların ifşa olmalarını da istiyordu.

Fakat kendi polis teşkilatına güvenmemiş, doğru olanı yapacaklarını düşünmemişti. Emniyet Müdürü’nün Cumbria’dan daha yüksek yerlere ulaşma hevesinin olduğunu biliyordu. İlerleme kaydetmek için cinsel organların kesilmesi ve yakılmaların arkasında yatan nedenleri göz ardı edip sadece cinayetlerin kendisine odaklanmıştı. Kasap’ın hikâyesi hiç anlatılmayabilirdi.

Poe işte tam da bu noktada devreye girmişti. Kasap'ın, onun göz önünde olanın ardına bakma ve gerçek hikâyeye ulaşma konusundaki sarsılmaz kararlılığına ihtiyacı vardı.

Reid başından beri kendini onların soruşturmasına dahil etmişti. Kaydedilen ilerlemeyi gözlemliyor ve yardıma ihtiyaç duyduklarında da ufak müdahalelerle onları doğru tarafa yönlendiriyordu. Poe'ya o kartpostalı gönderen kişi Reid'di. Onlara tuz deposu bağlantısından bahseden de Reid'di; Poe bunu ona birinin hatırlatmış olduğundan kuşkuluydu; hatta muhtemelen Kendal Polis Merkezi'ne gitmemişti bile. Tek yaptığı, Herdwick Çiftliği'ne elinde Poe'nun kafayı takacağını bildiği bir bilgiyle geri gelmek oldu.

Ve Reid, Kendal'da yaşadığı için Bradshaw'un tampon bölge ve azalan mesafe modellerine de tam oturuyordu.

Poe, onun Hilary Swift'i nasıl kaçırdığını bile biliyordu.

Tüm bunlar şüphe çekiciydi ama sonuçta ikinci derecede önem taşıyorlardı.

Cinayet nedeni neredeydi? Neden bu canavarca şeyleri yapıyordu? Reid gibi örnek gösterilen donanımlı on beş senelik bir polis memuru neden aniden bir seri katil olmaya karar vermişti?

Hayır, aniden karar vermemişti. Bunu uzun zaman önce kararlaştırmıştı.

Poe'nun eksik parça olan “neden”i bulmasını sağlayan şey ceket olmuştu.

Hava nasıl olursa olsun Reid asla ceketini çıkarmamıştı. Yıllardır Poe'nun giyim kuşam konusundaki salaşlığıyla

dalga geçmişti. Gerek işte, gerekse gece dışarı çıktıklarında Reid her zaman iyi giyinmiş olurdu. Tanıdığı süre boyunca Poe onu hiçbir zaman gömleksiz, ceketsiz veya kazaksız görmemişti. Onu bir tişörtle hiç görmemişti, hatta gençlik yıllarında bile.

Çocukların fotoğrafında gerçeğe dönüşmüş kâbuslardan birinin gözle görünür hatıraları vardı. Mathew Malone'un tüm gövdesi ve kolları sigara yanıklarıyla doluydu. Asla iyileşmeyecek olan berbat yaralardı.

Kylian Reid'in kolları her zaman kapalıydı.

Kylian Reid, Mathew Malone'un ta kendisiydi.

Ve Mathew Malone da arkadaşlarını öldüren adamları öldürüyordu.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Sen aklını kaçırmışsın Poe!” dedi Gamble. “Aklını kaçırmışsın!”

Poe açıklamasını yapmıştı. Gamble kabul etmiyordu. Flynn bile suskundu.

“Bu biraz abartılı oldu Poe,” dedi Flynn.

Onların kendisine inanmalarına ihtiyacı vardı Poe’nun, fakat verdikleri tepki beklenmedik bir tepki olmasa da bu konuda hiç yardımcı olmuyordu. “Tilly,” dedi Poe sakince. “Komiser Flynn ve Başmüfettiş Gamble’a ne bulduğunu söyleyebilir misin lütfen?”

“Söyleyebilirim Poe,” dedi Bradshaw. Telefona doğru eğildi. “Çavuş Poe benden Sacfell Veterinerlik Şirketi üzerine kayıtlı olan tüm araçları kontrol etmemi istedi.”

“Nasıl bir saçmalık bu böyle?” Poe, Gamble’ın Bradshaw’a sövmediğini fark etmişti. Shap Wells’teki sarhoşlar dışında herkes Bradshaw’la konuşurken kullandığı dile dikkat ediyor gibiydi.

“Bir veterinerlik uygulaması var ve çok sayıda araç kullanıyorlar. Genellikle dört çekerliler ve Land Rover’lar. Şirket, faaliyetlerini durdurduğundan beri hiçbir şey satın almamış.”

“Tilly, konuya gelebi...” dedi Flynn.

Bir hafta öncesine kadar sahip olmadığı o dirençle amirinin sözünü yarıda kesti Bradshaw. “Ta ki on ay önce, Derbyshire’daki bir açık artırmadan iki araç satın alınana kadar.”

Bir sessizlik oldu. Telefondaki herkes, GU güvenlik şirketinin Birleşik Krallık merkezinin Derbyshire’da olduğunu biliyordu.

“Söylediğini düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?” diye sordu Flynn. Gamble’ın dili tutulmuş gibiydi.

“Kontrol etmesi kolay oldu,” dedi Poe. “Kanunen, para aklamanın önüne geçilmesi için, tüm araç açık artırma şirketleri Kraliyet Vergi ve Gümrük Dairesi’ne değerli mal satıcısı olarak kayıtlıdır. Bu da on bin sterlinden fazla nakit para alamadıkları anlamına geliyor, yani...”

“Yani o araçların parası banka transferiyle ödenmek zorundaydı,” diye araya girdi Gamble. “Lanet para aklama yasasının nasıl işlediğini biliyorum Poe! Bununla en iyi memurlarımdan biri arasındaki bağlantıyı hâlâ göremiyorum.”

“GU çok yardımcı oldu efendim,” dedi Poe, sanki Gamble bir şey söylememiş gibi. “Açık artırma şirketine satılan araçların arasında dört hücreli kamyonetler ve daha büyük olan bazı on hücreli kamyonlar var. Açık artırma şirketi, Scafell Veterinerlik Şirketi’nin ikisinden de birer tane satın aldığını doğruladı. Bana yolladıkları e-postayı size gönderdim.”

“Ama...”

“Efendim, Scafell Veterinerlik Şirketi’nin sahibi Kylian Reid’in babası.”

Gamble’ın, dedektiflerinden birinin seri katil olabileceği gerçeğini kavraması bir on dakikasını aldı. Poe’nun açıklama getiremeyeceğine inandığı bir şeye tutundu. “Bu mantıklı değil Poe. Seninle aynı zamanda Reid de ilaçla uyutulmuştu.”

“Öyle olmuştu efendim,” diye onayladı Poe.

“İyi ya işte.”

“Propofol hakkında ne biliyorsunuz efendim?”

“Bir anestezi,” diye yanıtladı Gamble.

“Doğru efendim. Fakat Tilly sayesinde artık onun hakkında çok daha fazla şey biliyorum. Çeşitli kullanım alanları var. Amerika’da idam mahkumlarına enjekte edilen ölümcül sıvının karışımında kullanılıyor ve bazı bilinçli uyuşturucu kullanıcıları tarafından keyif amaçlı kullanılıyor. Hatta...”

“Sadede gel Poe!”

“Veterinerlikte kullanılan bir ilaç efendim!” diye söyle-yiverdi Bradshaw. “İlaç, veterinerler tarafından da aneste-zik olarak kullanılıyor.”

“Yani diyorsun ki...”

“Scafell Veterinerlik Şirketi geçen sene bir miktar satın almış efendim,” diye tamamladı Poe, Gamble’ın yerine. “Propofol, satışı ciddi kontrol altında tutulan bir ilaç ve ilaç firmasının kayıtları da çok iyi tutuluyor. Size bununla ilgili e-postayı da gönderdim.”

Bir duraksama oldu, “Bu hâlâ hem kendini uyutup *hem de* aynı anda Hilary Swift’i kaçırmayı nasıl becerdiğini açıklamıyor Poe.”

“Çünkü o kaçırmadı efendim,” dedi Poe.

“Anlamıyo...”

“Kasap tek bir kişi değil efendim, iki kişi,” diye araya girdi Poe. “Reid, şüpheleri üzerinden uzaklaştırmak için kendisi de ilaç aldı ve babası da Hilary Swift ve torunlarını kaçırdı.”

Flynn araya girdi. “Pekâlâ Poe. Efendim sanırım yeterince dinledik. Bunu netleştirenceye kadar, en azından Çavuş Reid’i gözaltında tutmalıyız,” dedi.

“Biri de Montague Price’ın olması gereken yerde olup olmadığını kontrol edebilir mi acaba?” dedi Poe.

Bu Gamble’ın dikkatini çekti. Aralarındaki düşmanı görmemek başka bir şey, gözaltında tutulan bir tutuklunun kaçırılması tamamen başka bir şeydi.

“Bu çok saçma Komiser Flynn,” dedi Gamble. Geleceğini düşündüğüne şüphe yoktu. Dünyası başına yıkılmak üzereydi.

“Steph,” dedi Poe, “Başmüfettiş Gamble yapamayacaksa, sen kontrol eder misin? Artık tekne gezisinden geriye kalan tek kişi Price. Kylian onu elde etmek isteyecek.”

“Bana bırak.”

On dakika sonra Poe’ya Flynn’dan bir mesaj geldi: Reid, Cumbria Polis Merkezi’nde değil. Kimse onu görmemiş. Gamble çok sinirli. Bir fikrin var mı?

Poe da ona bir mesaj gönderdi ve bir fikri olmadığını ama Bradshaw'u üzerinde çalışması için görevlendireceğini yazdı. Kendilerini Reid'in bulunduğu yere götürecek resmi bir kayıt bulabileceklerinden şüpheliydi ama bir şeyler yapmalıydı. Bradshaw'un neyi araştırdığını bildiğinden emin olduktan sonra, Poe suç mahalli ve yasak bölge olarak ilan edilmeden önce Reid'in dairesine bir göz atmak için Kendal'a doğru yola çıkacaktı. Reid sırlarını burada saklıyor olmayabilirdi ama belki Poe'ya bir fikir verebilirdi.

Mesajı gönderir göndermez telefonu çaldı. Arayan Flynn'dı. "Ne buldun Steph?"

Sesi sanki koşturuyormuş gibiydi. "Poe, Reid, Montague Price'ı iki saat önce Carlisle Polis Merkezi'nden çıkarmış!"

Kahretsin!

"Kendisi onu bir..."

"Dört hücreli nakil aracına bindirmiş," diye tamamladı cümleyi Poe, Flynn'in yerine.

"Aynen öyle. Gamble arama çalışmalarını koordine etmek için merkezde kalacak, fakat şu anda aracı tamamen kaybetmiş durumda. Oraya geri geliyorum. Görünüşe göre neler olup bittiğini kavrayan sadece sen ve Tilly."

"O halde biz de kullandıkları adresi bulmaya çalışacağız. Tutsaklar Reid'in veya babasının evinde değildir. Oralar çok kalabalık. Reid'in dairesi Kendal'ın merkezinde, babasının küçük bir çiftlik evi var ama oradaki iki ahır eve dönüştürüp satmıştı, yani artık komşuları var."

"Sence Scaffell şirketinin bilmediğimiz bir mülkü mü var?" diye sordu Flynn.

Bu konuşmayı telefonda yapıyor olmalarına rağmen Poe kafasını iki yana salladı. “Tilly kontrol ediyor fakat aslında şirketin hiçbir şeyi kalmamış. George Reid mal varlığını paraya çevirmiş gibi görünüyor. Şu anda sahip olduğu tek şey o araçlar.”

“Tahminin ne?”

“Bilmiyorum Steph,” diye yanıtladı Poe. “Fakat bunu yıllardır planladıkları ortada; nerede olduklarını fatura adresinden bulma gibi bir şansımız yok.”

“Hayır, yok, sanırım...” O sırada Flynn’ın diğer telefonu çaldığı için Poe onun aklındaki şeyi öğrenemedi. “Bekle biraz Poe,” dedi Flynn. “Kendi telefonum çalıyor.”

Poe konuşanlardan sadece birini duyabiliyordu. Kulağa pek de iyi gelmiyordu.

“Lanet olsun! Kahretsin! Kahretsin!” diye bağırdı Flynn. “Peki, ona hemen oraya gitmesini söyleyeceğim.”

Flynn sakın kalmaya çalıştı. “Poe bizim için gidip bir şeye bakman lazım. Görünüşe göre bir tren yolcusu açık arazide yanan birini gördüğünü bildirmiş.”

“Nerede?” Neresi olduğunu bilebileceğini düşünmüştü.

“Senin şu an bulunduğun yerin yakınında. Koordinatları Tilly’ye gönderdim. Gidip kontrol et. Umarım sadece çocukların erken yaktığı bir Guy Fawkes Günü* ateşidir.”

Poe, Bradshaw’un az önce ekrana getirdiği haritaya baktı. Korktuğu gibiydi. “Lanet olsun,” dedi.

* 1605 senesinde İngiltere parlamento binasını havaya uçurma girişimi başarısızlıkla sonuçlanınca, vatan hainliğiyle suçlanıp idam edilen komplocudur. Olay “Barut Komplosu” olarak da bilinir. Girişimin başarısızlıkla sonuçlanması, her yılın 5 Kasım gecesi, Birleşik Krallık ve bağlı eyaletlerde havai fişekler ve yakılan ateşlerle Guy Fawkes Gecesi olarak kutlanır.

“Ne oldu Poe?” dedi Flynn.

“Bu koordinatlar, Batı Kıyısı Ana Demiryolu Hattı’yla Kemp Howe taş çemberinin kesiştiği yere ait. Raylar tam da alanın ortasından geçiyor. Eğer biri taş çemberin içinde yanan bir şey gördüyse, oraya on metreden daha uzak değildir. O mesafeden yanan bir cesetle tekerlekli çöp tenekesini birbirine karıştırmak zor.”

“Kahretsin,” dedi Flynn sessizce.

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Üniforma giydiği dönemlerde, olay yerine gelen ilk memur çoğu zaman Poe olurdu. Açıklanamayan ölümleri, doğal ölümleri, intiharları ilk görenler genelde devriye memurlarıydı. Telaş içindeki akrabalar bir ceset bulduklarında veya komşular şüpheli ve organik bir şeyin kokusunu aldıklarında, akıllarına gelen ilk şey 999'u aramak olurdu. Poe bir suç mahallinin güvenliğinin nasıl sağlanacağını biliyordu.

Kariyerinin ileriki safhalarında, Suç Soruşturma Birimi'ne geçip nöbetçi memur olarak görev yaptığı dönemde, içinde değişik malzemeler olan bir çantası vardı. Bu küçük sırt çantasının içinde olay yeri şeridi, bir fener ve yedek piller, bir telefon şarjı, adli tulumlar ve sıcak tutan kıyafetler gibi şeyler bulunurdu. Arabasının benzin deposu her zaman dolu olurdu ve buzdolabında da önceden paketlenmiş yiyecek bulundururdu.

Bu sefer elinde olan tek şey, ilk saha görevine çıkmış toy bir analistti.

Bradshaw otelde kalmayı reddetmişti. “Ben de seninle geliyorum,” demişti ve Poe için kazanma şansının olmadığı bir tartışmaya girmek için zaman fazla değerliydi.

Poe, yolcunun içinde olduğu trenin kuzey yönüne giden Carlisle treni olduğunu kesinleştirmek için yoldan Flynn’ı aradı. Tatminkâr bir ifadeyle hırıldadı. Bu, tren yolunun doğru tarafında oldukları ve yolu uzatmalarına gerek olmadığı anlamına geliyordu.

On dakika sonra, üzerinde Kemp Howe taş çemberinin kalıntılarının bulunduğu dar bir arazinin sınırındaydılar. Poe arabayı durdurdu fakat viteste bıraktı. Bu sırada Reid veya babasından bir iz olup olmadığını görmek için etrafı inceledi, fakat bir şey bulmayı da beklemiyordu. Price’ın kaçırılması bir sürprizdi, Gamble’in konuşması herkesin dikkatini başka yöne çekmişken, Reid’in kurban listesini tamamlamak için eline geçen beklenmedik bir fırsattı. Price çabucak öldürülmeliydi, özenli bir sahne hazırlamak veya ritüeller için zaman yoktu. Reid’in gözetleniyor olup olmaması da önemli değildi. Herkes artık onun kim olduğunu biliyordu.

Price’ın öldürülmesi oyunun sonu değildi ve Reid etrafta öylece dolanıp beklemeyecekti. Poe yine de kontrol etti. Reid’in, Poe’nun bilmediği bir yönü vardı ve gereksiz risklere girmenin bir anlamı yoktu. Arabadan çıktı ve kaportanın üzerinden yakın bölgeyi inceledi. Güvenli görünüyordu.

Kemp Howe taş çemberinin üzerine göz gezdirdi. Bu çember Cumbria’dakilerin belki de en garip olanıydı. Kırsal bir antik bölge olarak Shap Stone Row’un bir parçasını

oluşturuyordu. Kayalar iki buçuk kilometre boyunca A6 otoyolu ve Batı Sahili Ana Demiryolu Hattı'nı takip ediyordu. Victoria döneminde üzerinden geçen tren yoluyla bölünmüş olmasaydı, yaklaşık yirmi beş metre genişliğinde olurdu. Çemberin yarısından fazlası toprak set altındaydı. Kalan altı adet pembe granit taş büyüktü ve bakıldığında otoyoldan da, tren yolundan da görülebiliyordu.

Taşların arasında için için yanan bir şey vardı.

Poe aşağıya atladı ve arabaya binip kimse geçemesin diye onu yolun ortasına çekti. Dörtlü flaşörü açtı.

Bradshaw'a döndü, "Sana aksini söyleyene kadar, buranın dış kordon memurusun. Bu da bu alana benim iznim olmadan kimsenin girmemesi anlamına geliyor. Anladın mı?"

Bradshaw başıyla onayladı. "Bana güvenebilirsin Poe."

"Güvenebileceğimi biliyorum Tilly. Destek çok geçmeden burada olur. Gelen ilk polis aracını şu tarafa doğru, yirmi metre öteye park ettir," derken eliyle yolu gösterdi, "böylece yolu tamamen kapatmış oluruz. Eğer canını sıkan biri olursa bana seslen."

Bradshaw arabadan çıktı ve yüzü geliş yönüne dönük vaziyette açık girişe dikildi. Çok kararlı görünüyordu. Onunla tartışmaya kalkacak olan aptalın vay halineydi.

Poe bir an için bekledi ve yapması gereken her şeyi yaptığından emin oldu. Risk analizi: Tamam. Olay yerinin güvenlik altına alınması: Tamam. Personelin uygun şekilde görevlendirilmesi: Tamam.

Gidip görmenin zamanı gelmişti; yanan şey bir koyun muydu, Cumbria'daki çocuklar bunu bazen yaparlardı,

yoksa bir pedofili mi? Eğer biri Poe'ya tercihini sorsaydı, yazı tura atması gerekecekti.

Reid için hızlı hareket etmek detaycılıktan daha önemli hale gelmişti. Poe onun araçla bu alana gelip doğrudan çembere yöneldiğini düşünüyordu. Poe duvar boyunca yürüdü. Seçtiği rotayı aklında tutmasının yolu yoktu ve sonrasında önemli delillerin üzerine basılmasına engel olmak için bu da diğerleri gibi iyi bir yöntemdi. O andan itibaren olay yerine yaklaşacak olan herkes aynı rotayı takip edecekti.

Bunun kutlama gününden altı ay önce gibi çok erken yakılmış bir şenlik ateşi olmadığını anladığında, hedeften hâlâ elli metre uzaktaydı.

Bu bir insan cesediydi.

Poe temkinli yaklaştı. Kurbanın yaraları yaşamla bağdaşmıyordu. Kömürleşmiş kalıntıları kararmıştı ve tütüyordu. Sıcaklık deriyi çatlatmaya başlamıştı. Etinin bir kısmı hâlâ kor halindeydi. Kekremsi bir kokusu vardı. Kusmamak için dilini ısırды. Kendini toplaması gerekiyordu. İnsanlar ona güveniyorlardı.

Birden cesedin kolu kıpırdadı ve bir an için müthiş heyecanlanan Poe onun hâlâ hayatta olduğunu düşündü. Tam koşup, ne yapacağını bilmese de, bir şeyler yapmaya niyetlenmişti ki gördüğü şeyin aslında kasların sıcaklık nedeniyle kasılması olduğunu fark etti. Ceset soğuduğunda bir tirbuşon gibi kıvrılmış olacaktı.

Cesedin kimliği her ne kadar DNA testi ve diş kayıtlarının kontrol edilmesinden sonra resmi olarak belirlenecek olsa da Poe bunun Price olduğundan emindi. Elva Plain

çemberinde bulunan ceset kadar kötü şekilde yanmamıştı ve Poe onun sorgu görüntülerinden bildiği bazı fiziksel özelliklerini de görebiliyordu. Görünüşe göre Reid'in Price'ı kazığa düzgün şekilde bağlayamayacak kadar acelesi vardı. Muhtemelen onu sadece tutuşturucuyla kaplayıp ateşe vermeye yetecek kadar zamanı olmuştu.

Yaklaşırken Poe cesede tekrar bir göz attı, Reid ayrıca imza olarak bıraktığı eylemini de gerçekleştirmişti. Price'ın pantolonu ayak bileklerine kadar indirilmişti. Reid onu hadım etmişti. Çimenin üzerindeki kan miktarına bakılırsa, organı kesilirken Price hâlâ hayatta ve serbest bir haldeydi. Poe alanı taradı ama kesilmiş olan et parçasını göremedi. Diğer kurbanların organları nerede bulunduyorsa, onunki de oradaydı herhalde: Ağzında.

Arkasına dönüp Bradshaw'a baktı, onun bunu görmesini istemiyordu ve yüzünün hâlâ yola dönük olduğunu gördüğünde rahatladı. Çalan telefonunu açtı, gözlerini tam önünde duran dehşet sahnesinden ayıramıyordu.

"Poe," dedi.

"Ian Gamble. Oraya vardın mı?"

"Vardım efendim."

"Sonuç?"

"Haberler kötü efendim. Sanırım bu Montague Price. Maalesef ölmüş."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Gamble. "Ben ne yaptım böyle..."

Poe anlamıştı. Gamble, Price'ı gözaltında tutuyordu ve o artık ölüydü. Kendi emri altında çalışan biri tarafından

öldürülmüştü. Tüm bunlar bittikten sonra bir soruşturma açılacak ve Gamble muhtemelen işini kaybedecekti. En azından kesinlikle bir daha soruşturma başmüfettişi olamayacaktı. Poe onun duygularını anlıyordu. Kimse böyle bir dosyayı idare etmeye tam olarak hazır olamazdı. Soruşturma ekibinin içinden çıkan bir seri katil, hı? Poe daha önce böyle bir şey duymamıştı bile. Reid tüm araştırma yöntemlerini biliyordu ve bir strateji oluşturulmasına yardım etmişti. Ekibi belli şeylere yönlendirdi. Gamble'ın mobil OPTS kameralarını nerelere yerleştirdiğini biliyordu. Hangi taş çemberlerin gözetlendiğini biliyordu. Polisin ve USMT'nin ne yaptığını biliyordu. Her şeyi biliyordu.

Buna nasıl engel olunabilirdi ki?

Gerçi Gamble da hatalar yapmıştı. Kasap'ın insanları nasıl kaçırdığı anlaşıldıktan hemen sonra Montague Price için güvenlik önlemlerini iki katına çıkarması gerekirdi. Hapishane Memurları Derneği, daha önce tutuklu naklinde kullanılan araçların kaçma amacıyla kullanılma ihtimali olduğunu çok önceden bildirmişti. Bunun düşük bir ihtimal olmasına karşın Gamble en azından bunu da göz önünde bulundurmalıydı.

Ve evet, her seferinde onun yolunu kesmeye çalışmak yerine, Poe'yu daha çok dinlemeliydi. İçgörü gerçekten mükemmel bir şeydi.

“Ne yapmamı istersiniz efendim?” diye sordu Poe. “Şu an ben olay yerini koruma altında tutuyorum, Tilly de güvenlik şeridi görevi yapıyor. Biraz profesyonel destek alsak iyi olurdu.”

“Polisler az sonra orada olacak Poe. Olay yerini tam olarak koruma altına almalarını sağlar mısın? Ayrıca halk sağlığı biriminden de bir çavuşu oraya yönlendirdim. Gel-diğinde olay yerini ona devret. Diğer herkes gelene kadar o idare eder.”

“Peki efendim.”

“Ayrıca Poe?”

“Buyurun?”

“Üzgünüm.”

“Ne için efendim?”

“Her şey için.”

Poe hemen karşılık vermedi. “Üzülmemeye çalışın efendim. Bu daha önce eşi benzeri görülmemiş bir durum, bunu unutmayın. Daha önce hiçbir başmüfettiş, kendi toplantı odasında oturan bir katille baş etmek zorunda kalmamıştı.”

“Teşekkürler Poe.” Telefon kapandı.

Bradshaw’a doğru baktı. Poe’nun dikkatini çekebilmek için el sallıyordu. Poe yanıp sönen mavi ışıkları görebiliyordu.

Süvari birliği olay yerine varmıştı.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Çok geçmeden Poe ve Bradshaw orada fazlalık olmaya başladılar. Sorunsuz çalışan cinayet soruşturma ekibi olayı ele almıştı ve onlar da olay yerine gelen ilk dedektif tarafından haklı olarak yetkisiz personel muamelesi görmüştü. Yani güvenlik şeridinin içinde olmalarına ihtiyaç yoktu. Poe bunu kişisel algılamadı; emniyet müdürü de gelse, oradan çıkması istenirdi.

Gittikçe daha fazla polis ve destek personeli geldi. Herkes adli tulumlarını giyiyordu ve ortalık sanki yürüyen mantarların istilasına uğramış gibi görünüyordu.

Poe ve Bradshaw yardım etmeyi teklif etti, fakat sivil kıyafetleriyle olduklarından ve onlara kefil olabilecek kimse de bulunmadığından, onlara her şeyin kontrol altında olduğu söylendi. Poe'nun birkaç yıl önce kendisiyle önemsiz bir konu hakkında tartıştığı tombul, yaşlı bir komiser alana geldi. Olayı artık kendisinin devraldığını Poe'ya net bir şekilde söyledi. Bunun üzerine Poe ve Bradshaw tekrar arabaya dönüp ayak altından çekildiler.

Shap Wells'e gidip Reid'in hangi delikte saklandığını bulmaya çalışarak daha çok işe yarayacak olmalarına rağmen Poe, Flynn'ı beklemelerinin daha iyi olacağını biliyordu. Dedektifler bir noktada kendisiyle görüşmek isteyebilirlerdi. Reid'in Kasap olduğunun ortaya çıkarılmasıyla birlikte, Poe'nun isminin Michael James'in göğsüne kazınmış olması ve dosyayla devam eden süreçteki bağlantısı da açıklığa kavuşmuştu. Onun bildiği her şeyi öğrenmek isteyeceklerdi. Bir günah keçisi aranmaya başlandığında, ihtiyaç duyacakları bilgilere sahipti. Tüm bunların sorumluluğu birine yüklenecekti.

Poe işin politik uzantılarını bir kenara koyarak olanları tekrar gözden geçirdi. Reid'in Hilary Swift'in torunlarını öldürdüğünü sanmıyordu; şu ana kadar bir psikopat gibi davranmıştı ama hep soğukkanlı ve planlı hareket etmişti. Yaptığı her şeyin bir nedeni vardı. Poe, çocukları almasının stratejik bir nedeni olduğunu düşünüyordu: İş bitmeden önce, içinde bulunduğu dosyada avantaj sağlamak için.

Ayrıca Reid'in yakınlarda bir yerlerde olduğunu düşünüyordu. Arada kalan tüm çemberleri atlayarak Price'ı Carlisle Polis Merkezi'nden Shap'e kadar getirmişti. Poe, Reid'in Montague Price'ı ateşe verdikten sonra doğrudan saklandığı deliğe geri döndüğünü düşünüyordu. Yakınlarda olmalıydı.

Ne yazık ki aynı posta kodunda olmak fazla bir şey ifade etmiyordu. Shap Wells devasa bir alandı ve kırsal bir bölgeydi. Herhangi bir yerde olabilirlerdi.

“Poe?”

Bradshaw gözlerini ona dikmişti. Altdudağını ısıırıyordu, bu onun bir şeyi kafasına taktığını Poe'ya gösteren bir işaretti.

“Sorun ne Tilly?”

“Eğer Reid, Mathew Malone'sa, nasıl oluyor da George Reid'le akraba olabiliyor?”

Sahiden de nasıl oluyordu bu?

George Reid tüm bunların neresindeydi? Mathew Malone nasıl Kylian Reid olmuştu? Cevap bekleyen soruların hepsi bunlar değildi. Reid, Quentin Carmichael ve arkadaşlarının elinden kurtulmayı nasıl başarmıştı? O ve George Reid bu konuda bir şeyler yapmaya nasıl karar vermişlerdi? Reid polis teşkilatına katılmadan önce mi, yoksa sonra mı karar vermişlerdi? Reid bu konuda bir şeyler *yapabilmek* için mi polis teşkilatına katılmıştı?

Çok fazla eksik bilgi vardı.

Yine de bildiği bir şey vardı, o da Poe'nun kendisini tanıdığı onca yıl boyunca Reid'in çekmiş olması gereken acıydı. Bunca zaman bunu nasıl gizli tutabildiğini Poe'nun aklı almıyordu. Arkadaşını bir daha görecekti miydi? Gerçekten de onun arkadaşı mıydı?

Acaba Poe en başından beri onun bu büyük planının bir parçası mı olmuştu?

Onu bu düşüncelerinden sıyıran şey telefonuna gelen mesajın uyarı sesi oldu. Ekranı baktı, Flynn'ın ismini görmeyi bekliyordu. Bilinmeyen bir numaraydı; Gamble'ın aradığı numaradan farklı bir numaraydı. Poe mesajı açtı. Hayretten ağzı açık kaldı.

Yalnız gelersen iki çocuk da yaşar. Gamble'la gelersen ikisi de yanar. Navigasyon sistemi buraya vardığını söylediğinde aslında varmış olmayacaksın. Bir kilometre daha sürmeye devam et, sonra ilk soldan dön. Yüz metre sonra Kara Çukur Çiftliği diye bir tabela göreceksin. Orası yolun sonu. Arabanı park et ve eve doğru yürü. Kylian

Mesajın sonunda bir posta kodu yazıyordu. Kan Poe'nun beynine hücum etmeye başladı. İşte o an gelmişti: Sonun başlangıcı. Reid onu istemişti ve Poe da gideceğini biliyordu.

Poe içten içe sonunda Kasap'la yüz yüze geleceğini hep biliyordu. Tek kelimelik bir cevap yazdı: "Tamam" ve gönder tuşuna bastı. Telefonu cebine koydu ve ne yapacağını düşündü. Fazla zamanı yoktu; Flynn'ın gelmesine az kalmıştı ve o geldiğinde de sığına şansı olmayacaktı. Gidecekse, hemen gitmeliydi. Bradshaw tuhaf bir yüz ifadesiyle ona bakıyordu. "Neler oluyor?" diye sorarcasına kafasını hafifçe eğdi.

"Halletmem gereken kısa bir iş var Tilly. Sen burada kal ve Komiser Flynn'ın ihtiyacı olan her şeyi aldığından emin ol."

"Nereye gidiyorsun Poe? O mesaj kimden geldi?"

"Bana güveniyor musun Tilly?"

Bradshaw gözlerini ona dikti. Miyop gözleri gözlüğünün arkasında alev alevdi. Başıyla doğruladı. "Güveniyorum Poe."

"Yapmam gereken bir şey var ve sana bunun ne olduğunu söyleyemem."

“Sen benim arkadaşımsın. Bırak yardım edeyim.” Bunu öylesine içten bir şekilde söylemişti ki Poe neredeyse çöküp kalacaktı.

“Bu sefer değil Tilly. Bu tek başıma yapmam gereken bir şey.”

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

Reid'in ona verdiği adres M6 yolunun diğer tarafında kalıyordu ama navigasyon sistemi onu yakınlardaki bir alt-geçide yönlendirdi. Poe, Shap köyünden sonraki bölgenin çoğu kısmına hâkim değildi; kuzeye gidecekse M6 yolunu kullanırdı, A6'yı değil, fakat kısa süre sonra bozkıra doğru yönelecekti.

Anayoldan çıktığınızda, iki aracın geçebileceği genişlikte yolların ancak birkaç yüz metre boyunca devam ettiği, sonrasında ise kırsal arazinin başladığı bölgelerden biriydi Cumbria. Poe etrafta başka hiçbir araç görmemişti sanki. Bu yolu kullananlar tepelerde yaşayan insanlardı. Bu rota belli bir yere çıkmıyordu ve Poe'ya göre bir noktada bitecekti. Koyunlar, alanı sınırlayan çitler olmaksızın özgürce otliyordu. Poe çok geçmeden, aşağısında kalan yolu görebilecek kadar yukarı çıkmıştı. Langdale Tepesi üzerindeydi. Bir başka uğursuz sisle birlikte hava yoğunlaşmaya başlamıştı. Görüş mesafesinin sıfıra düşmesi uzun sürmezdi. Navigasyon Poe'nun daha sekiz kilometre

daha gitmesi gerektiğini söylüyordu. Langdale'i aştı ve tepenin diğer tarafındaki küçük bir yoldan ilerlemeye başladı. Navigasyon çalışmasına rağmen durdu ve haritasını kontrol etti. Yürüyerek devam etmek istedi. Cumbria'nın ücra bölgesi olan Ravenstonedale Parkı'ndaydı. Poe buraya hayatında ilk kez geliyordu.

Yol şartları ve sis elli kilometreden fazla hız yapmaya izin vermiyordu. Poe navigasyonun yol tarifine bağlı kaldı, ve navigasyon ona hedefe vardığını söylediğinde ise, üzerinde insan yaşayan bir gezegende olduğuna dair hiçbir iz göremedi. Artık koyun bile göremiyordu.

Poe, Reid'in talimatlarını kontrol etmeyi bıraktı.

Uzaktaki dik zirveler sis tabakası içinde mezar taşları gibi yükseliyordu. Gerçi görüş açısı gittikçe azalıyordu; sis tabakası yakında ona ulaşacak ve Poe hiçbir şey göremez hale gelecekti. Ravenstonedale Parkı kayalıklar, taşlık bayırlar ve geçit vermez granit mostralardan oluşuyordu. Bu, ortalıkta neden hiç koyun olmadığını açıklıyordu; burada onların yiyebileceği bir şey yoktu. Rüzgâr tepenin eteğinden aşağı ıslık çalarak geçerken Poe suyun şırıltısını duyabiliyordu.

Hepsi bu kadardı.

Ürkütücü bir yerdi. Bu bozkır ve tepelerde genellikle Hampshire'da bulamayacağı zihin açıklığını bulurdu, şu an bulduğu şey ise sıkıntılı ve kasvetli bir ruh haliydi. Sis gerçek dışı bir niteliğe bürünmek için yeterince alçalmıştı. Poe gerçekten de yapayalnızdı.

Arabasını vitesine taktı ve Reid'in talimatlarını takip etti. İlk sapaktan sola girdi ve birkaç yüz metre ileride Kara

Çukur Çiftliği tabelasını gördü; tabela tam da Reid'in bulunduğu söylediği yerdeydi. Yoldaki büyük taşlar ve her iki tarafta bulunan derin hendekler, çiftliğe araç girişini engelliyordu. Kayaların sürüklendiği yerdeki toprak taze ve nemliydi, kayalardan oluşan yol üzerindeki derme çatma engel kısa süre önce inşa edilmişti. Poe, Reid'in bununla neden uğraştığını merak etti. Poe ön kapıya arabayla dayanacak değildi ki. O andan itibaren temkinli davranmalıydı.

Kara Çukur Çiftliği yolun sonundaydı. Yol, Poe'nun arabasını park ettiği yerde sona eriyordu. Arabayı durdurdu ve etrafı inceledi.

Çiftlik evi kasvetli ve gösterişliydi. Poe, izole bir hayat yaşadığını düşünürdü, fakat burada farkına varmıştı ki bu tepeleri süren insanlarla karşılaştırıldığında, o neredeyse bir şehir çocuğu gibi kalıyordu. Burada çiftçilik yapmak aşırı zor bir işti.

Kara Çukur Çiftliği, ismini hak ediyordu. Üzerinde korku, çaresizlik ve öfkeden oluşan karanlık bir atmosfer vardı. Derin bir havzanın içindeydi, Poe buranın daha önceden bir taş ocağı olabileceğini düşündü ve sürekli olarak gölge altındaydı. Burası Lake District'te pansiyon olarak işletip kazanç sağlayabileceğiniz çiftlik evlerinden biri değildi. Alçak ve sağlam bir yapıydı. Mimarisinde estetikten ziyade şiddetli kışlara dayanıklı olması göz önünde bulundurulmuştu.

Ana yapının yan tarafına bir koyun ağılı, kötü havalarda koyunlara barınak imkânı sağlayan bir taş yapı eklenmişti. Poe'nun arazisinde de bundan bir tane vardı. Genellikle

daire veya oval şeklinde inşa edilirdi. Duvar boyu yaklaşık bir metre olurdu, tek ve dar bir girişi bulunurdu. Buradaki ise biraz farklıydı. Giriş kısmı genişti ve geniş bir askeri kamuflaj ağıyla örtülmüştü.

İçinde, kimsenin yerini tespit edemediği, on hücreli nakil kamyonu duruyordu.

Diğer üç araç ise binanın yan tarafına park edilmişti: Poe'nun üzerinde saatlerce çalıştığı dört hücreli kamyonet, Reid'in eski Volvo'su ve muhtemelen George Reid'in kendi arabası olan harap durumdaki bir Mercedes.

Poe bunların hepsini arabasından çıkmadan gözlemlemişti. Cebinden telefonunu çıkardı. İnanılmaz bir şekilde telefonu hâlâ çekiyordu. Şimdi buradaydı ve yaptığı şeyin nasıl bir çılgınlık olduğunu anladı. Kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu, bilseler bile yardımın ona ulaşması en az kırk dakika alırdı.

O zaman neden gelmişti buraya? Akıllıca olan şey, Gamble'ı arayıp işi arabulucuya veya silahlı müdahale birimine bırakmaktı. Bunun dışındaki her şey çılgınlıktı. Fakat... Reid onun arkadaşıydı. Sırlarla dolu bir arkadaş, ama yine de arkadaştı.

Ne yapacağını bilmiyordu.

Telefonuna gelen mesajın sesini duydu. Öncekiyle aynı numaraydı. Üç kelimelik bir mesajdı: Tehlikede değilsin Poe.

Poe hâlâ yerinden kıınıldamamıştı. Arabasından inip çiftlik evine uzanan patikayı yürümesi kariyerinin sonu olurdu. Sonunda ne olursa olsun, insanlar onun beklemiş olması gerektiğini söyleyecekti.

Fotoğraftaki çocuk yeniden aklına geldi, her yeri yarayla kaplı o çocuk. Her şeye rağmen ayakta kalmayı başarmış olan o çocuk. Arkadaşı. Ve şu anda nasıl biri olursa olsun, hep Poe'nun arkadaşı olmuştu. Kimse bu kadar uzun süre arkadaş numarası yapamazdı. Ve Poe ona hikâyesini anlatması için bir şans vermeliydi.

Bir mesaj daha geldi: Her şey yolunda Washington.

Çenesi kasıldı.

Washington Poe gittikçe artan tedirginliğini bir yana bıraktı ve arabasından çıkarak cehenneme doğru yürüdü.

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

Sis bulutunun kestiğı güneş ışınlarından geriye ne kaldıysa çiftlik evinin arka tarafındaydı. Ön taraf geniş karartılarla örtülüydü. Ortama ölüm sessizliğı hâkimdi. Havanın gittikçe serinlemesine rağmen Poe terliyordu. Ter damlacıkları omurgasından aşağıya süzölüp sırtında toplanıyordu.

Eve yetmiş metre kala durdu. Önünde, kırk metreden daha yakın mesafede dikdörtgen şekiller vardı. Karartılar ne olduklarını anlamayı zorlaştırıyordu. Yol üzerine, sahne dekoru gibi, bilerek yerleştirilmiş olmalıydı. Onlara doğru yaklaştı.

Tabutlar.

Üç tane.

Oo hayır... Gerçek miydi bu?

Gerginlikten alnı kırış kırış oldu. Tabutlar temiz battaniyelerin üzerine yerleştirilmişti. Poe parmaklarını ilkinin açık çam rengi yüzeyinde gezdirdi. Pirinçten yapılma cıllanmış aksam parlıyordu.

Telefonunun fener özelliğini açtı ve ışığı pirinç aksamın üzerine tuttu. Sanki kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissetti.

Sonsuza dek Poe'nun ruhuna işlenmiş olarak kalacak üç isim.

Michael Hilton.

Andrew Smith.

Scott Johnston.

Bu üç çocuk artık kayıp değildi.

Poe birkaç fotoğraf aldı, sonra kasvetli ve sessiz çiftlik evine baktı.

Bu ev, dördüncü çocuğun kendisini beklediği yerdı.

Poe, çiftliğe doğru yürüdü. Ön kapı meşe ağacından yapılmıştı, hacimli ve ağırdı. Kocaman, dövme demirden menteşelere monte edilmişti. Kapı, bir işin tek seferde ve tam yapıldığı dönemlerde yapılmıştı. Pencere kepenkleri de aynı ağır ahşaptan üretilmişti. Doğal avlunun zemini iyice düzleştirilmiş taşlı topraktan oluşuyordu.

Aile evinden ziyade, korunaklı bir saklanma yerine benziyordu.

Poe yaklaştıkça, tanıdık bir kimyasal koku burun deliklerine hücum etti

Petrol...

Midesi altüst oldu. Boğazı yanmaya başladı. Kokunun her yere yayılmış olduğuna bakılırsa, çiftlik evinin bir bomba gibi patlamaya hazır olduğu söylenebilirdi. Son hızla koşup oradan uzaklaşmanın zamanı gelmişti, fakat o iki çocuğu bulmadan olmazdı. On hücreli tutuklu nakil kamyonuna doğru baktı. Tekerlekleri çıkarılmıştı. Çiftlik evi yanarsa, kamyon da havaya uçacaktı.

Çocuklar orada mıydı acaba? Kamyona doğru yöneldi.

Çiftliğin ahşap kepenklerinden biri açıldı.

Reid birinci kat penceresinden göründü.

“Bu da bizim *Kahraman Şerif** hikâyemiz mi Kylian?”

dedi Poe. “Yoksa sana Mathew mu demeliyim?” Kamyona doğru yürümeye devam etti. Başlarına bir şey gelmeden önce Swift’in torunlarını bulmalıydı.

“Senden durmanı isteyebileceğimi sanmıyorum, değil mi?” dedi Reid.

Poe ağıla girdi ve seyyar hapishanenin metal basamaklarına çıktı. Kapısını açmayı denedi ama kilitliydi. Üzerinde gümüş rengi rakamların olduğu siyah renkli bir şifreli kilit, içeride her kim varsa dışarı çıkmasını engelliyordu.

Reid seslendi. “Şifre bir-iki-üç-dört. İşin bittiğinde ben burada olacağım. Geç kalma.”

Poe şifreyi tuşladı ve elektronik bir klik sesi duydu. Kapıyı açtı.

Daha önce hiç duymadığı bir leş kokusuyla karşılaştı. Koku burun deliklerinin iç çeperlerini kapladı, ayrıca petrol kokusunu bile bastırıyordu. Dışkı, sidik ve kusmuk, ekşi ter ve kokuşmuş ceset kokusuyla rekabet ediyordu. Bu ızdırap ve ölümün kokusuydu. Orta koridorun zemini kahverengi bir sıvıyla kaplıydı.

Poe hücre koridoruna girdiğinde koku daha da kötüleşti. İki tarafta da beşer hücre vardı ve Poe kalın camlı gözetleme

* Orjinal ismi “High Noon” olan 1952 yapımı filmidir. Film, yeni evlendiği eşi ve çevresindeki insanların karşı çıkmasına rağmen, bir kasaba şerifinin bir öğle vakti, liderliğini yıllar önce hapse attığı bir suçlunun yaptığı azılı katillerden oluşan bir çeteye yüzleşmesini konu alır.

pencerelerinden baktığında, içeride insanların uzun ve rahatsız edici tutsaklıklarından geriye kalanlar dışında bir şey göremedi.

Tüm hücreler boştu.

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Poe kamyonundan dışarı çıktı, derin bir nefes aldı. Binanın ön tarafına dolandı ve ön kapıyı açmayı denedi. Kapı kilitliydi. Kapıyı zorladı ama tek başardığı şey omzunu acıtmak oldu.

“Çocuklar. Onlar nerede?” diye bağırdı Poe.

“Onların şeytan soyundan geldiğini biliyorsun, değil mi?”

Aman Tanrım... Ne yaptın onlara? “Neredeler Kylian?”

“Onlar iyi Poe. Bir arkadaşımın birlikte Whinfell Forest Tatil Parkı’ndalar. Bu sabah arayıp kontrol ettim, gayet güzel vakit geçiriyorlar. Hepsini annelerinin ayarladığını sanıyorlar.”

Whinfell Forest, Cumbria polis teşkilatı merkez binası Carleton Hall’dan yaklaşık beş kilometre kadar uzaktaydı. Eğer Reid yalan söylemiyorsa, onca zamandır burunlarının dibindelermiş. Meğer havaalanlarını ve feribot limanlarını kontrol ederken, yüzme havuzlarını da araştırmaları gerekiyormuş.

“Flynn’a haber veriyorum.”

Reid başıyla onay verdi.

Mesajı yazarken Poe'nun aklına bir şey geldi. "Çocukların fotoğrafları her yere dağıtılmıştı. Ya biri onları tanıdıysa?"

"Neye benzediklerini biliyor musun?"

"Tabii ki."

"Nasıl?"

"Fotoğraflarını gördüm..." Poe'nun birden sesi kesildi. "Fotoğrafları değiştirdin. Gamble'a annelerinden fotoğraflarını aldığını söyledin ve geldiklerinde de onları değiştirdin."

"Şu an bizimkiler Facebook'tan bulduğum iki Amerikalı çocuğu arıyorlar."

"Peki..."

"Peki neden onları da alıkoyma zahmetine girdim? Neden ikisini de Seven Pines'ta bırakmadım?"

Poe başıyla onayladı.

"Seni buraya getirmem gerekiyordu. Sanırım senden istesem de, istemesem de yalnız gelirdin, ama çocuklar bunu garantiye aldı."

Poe bir kez daha oyuna getirilmişti.

"Soruların vardır," dedi Reid.

"Neden buradayım Kylian?"

"Ne kadarını biliyorsun?" diye sordu Reid.

"Açık artırmadan sonra o dört çocuğun ölmesi gerektiğini ama sadece üçünün öldüğünü biliyorum. Bir şekilde kaçmayı başaran dördüncü çocuğun intikam aldığını

biliyorum.” Poe devam etti. “Peki sana Kylian demeye devam edeyim mi, yoksa yeniden Mathew olarak mı çağrılmak istersin?”

Reid başıyla onayladı. Gözyaşları yüzünden aşağıya süzölmeye başlamıştı. “Mathew Malone o gece öldü. Ben artık Kylian Reid’im.”

“Peki, Kylian,” dedi Poe. “Hilary Swift nerede?”

Reid içeride kayboldu. Poe bir şeyin pencereye doğru sürüklendiğini duyabiliyordu. Swift göründü pencereden. Kafasında kan ve morluklar vardı ama hâlâ hayattaydı. Ağzı koli bandıyla kapatılmıştı ve dehşet içindeydi. “Poe’ya tekrar merhaba de Hilary,” dedi Reid kadının ağzındaki bandı çekip çıkararak.

“Yardım et! Bana yardım etmelisin!” diye bastı feryadı Swift.

“Sana yardım etmek mi?” dedi Reid kadının suratına yumruğu indirmeden önce. “Poe buraya sana yardım etmek için gelmedi Hilary.”

Poe, Hilary Swift’in öleceğini biliyordu. Onu kurtarmak için yapabileceği bir şey yoktu. O yirmi altı yıl önce şeytanla bir anlaşma yapmıştı ve ödemesi gereken bedel de buydu. Poe’nun aklına bir şey geldi. “Quentin Carmichael’in cesedi nerede?” diye sordu.

Reid başıyla Poe’nun öncesinde eskimiş bir çuval olduğunu farz ettiği şeyi işaret etti. Onun yanına yürüdü ve pislik içindeki ayakkabısıyla itip çuvalı kaldırdı.

İçinde neredeyse otuz senedir tuzda yatan pörsümüş bir erkek cesedi vardı. Son bir yıl kadar bir süreden beri

rutubete maruz kalmış olması en sonunda çürümeye başladığı anlamına geliyordu. Bu oldukça uzun bir süreç olacaktı. Reid onu sanki üzeri sidik lekesi olmuş bir yatak gibi bir kenara atmıştı. Cesedin el ve ayak parmakları eksikti. Kurtlar ve fareler kendi paylarını çoktan almışlar gibi görünüyordu.

Poe, Reid'in durduğu pencereye doğru yaklaştı. Swift artık görünürde yoktu.

“Bunu duymaya hazır olduğuna emin misin Poe?”

Poe buna hazır değildi ama yine de bunu onaylayan bir baş hareketi yaptı.

“Duymak zorunda değilsin,” dedi Reid. “Yıllardır topladığım her bir kanıt parçası, kayda aldığım her bir itiraf, hepsi oradaki dört hücreli kamyonetin içindeki bir kasada.”

“Bana ne olduğunu anlat Kylian,” dedi Poe.

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

“Seven Pines hakkındaki notlarını okudum Poe,” dedi Reid. “Audrey Jackson’ın sana ve Komiser Flynn’a, dördümüzün koruma altındaki çocuklar arasında, hayatında gördüğü en sıkı dostlar olduğunu söylediğini biliyorum.”

Poe bir el hareketiyle devam etmesini işaret etti.

“Biz Hilary Swift’i çok severdik. Herkes severdi. Kibar ve kendini işine adanmış gibi görünürdü. Eğer arkadaşlarım benim kardeşlerim olsaydı, o da kesinlikle annem olurdu. Bize biraz para kazanmak isteyip istemediğimizi sorduğunda hepimiz atladık. Neden istemeyecektik ki? Eğer uslu durursak parayı harcamak için bizi Londra’ya götüreceğini söyledi. Oraya gittiğimizde zaman kaybetmememiz için bize önceden kartpostal bile yazdırdı.”

Yani kartpostallar böyle gönderilmişti. Bu yüzden de çocukları arama çalışmaları olması gerektiği gibi kuzeyde değil, güneyde sürdürülmüştü. Arada bir onlar adına kartpostallar atıldı, muhtemelen adamlardan biri iş için oraya

gittiğinde atıyordu. Bunun görüldüğünden farklı bir şey olduğunu kim tahmin edebilirdi ki?

Reid yeniden konuşmaya başladı. “O gece gerçeğe ulaştın Poe, planladığımdan biraz daha erken olduğunu söyleyebilirim ve geri kalan boşlukları da Montague Price doldurdu. Açık artırmayla satılanlar *bizlerdik*. Carmichael bunu vekil annemizle beraber ayarlamıştı. Böylece biz kendimizi gösterip genelde heyecanlı çocukların davrandığı gibi davranırken onlar bize sahip olma hakkını satın almak için teklif veriyordu.”

Güneş artık neredeyse yok olmuştu ve gölgeler de kaybolmak üzereydi. Dolunay soluk, hafif bir ışık sağlıyordu. Reid’in, kâbuslarından bahsederken ne kadar acı çektiğini Poe’nun görebileceği kadar aydınlıktı.

“Carmichael adamlara, ‘ödüllere’den birini kendisi için ayırdığını söyledi. Akıllı biriydi. Üç çocuk, altı pedofili. Arz ve talep. Swift eminim ki Carmichael için daha fazla çocuk bulabilirdi ama herkese birer çocuk düşmüş olsaydı, fiyat düşük kalırdı.” Montague Price önceden buna değinmişti.

“Neler olup bittiğini fark etmiş miydin?” diye sordu Poe.

“İşaretlerini görüyorduk. Adamlar gittikçe yapışkan olmaya başlamıştı. Fakat hayır, zengin adamların sarhoşken böyle davrandığını düşünmüştüm. ‘Parti’ yapmak için bir eve gidildi ve orada gerçek açıkça ortaya çıktı, o zamana kadar bir şey anlamadık. Orada neler yaşandığını tahmin edebilirsin.”

“Tanrım,” diye mırıldandı Poe. “Ya Price? İddia ettiği gibi suçsuz muydu?”

“Hayır, değildi,” diye çıkıştı öfkeyle. “O yüzden diğerleriyle birlikte o da yandı.”

Korktuğu şey buydu ama bunu Reid'den duymak kalp kırıcıydı. “Peki, en çok teklifi veren adamlar çocukları yollarında mı götürdü?”

“Evet. Ben Carmichael'la gittim. Uyuşturucu almış ve sarhoş bir halde. Sonraki birkaç haftayı bir yerlerdeki bir odada geçirdim. Sanırım arkadaşlarımın başına da benzer şeyler geldi.”

“Yani onları en son tekne turundan sonraki partide gördün, öyle mi?”

“Keşke öyle olsaydı,” dedi ağzından tükürükler saçarak. Aşağıya doğru baktı ve ayağıyla yerdeki bir şeye bastırdı. Swift'in inlemesi bir tokurdama sesiyle kayboldu. “Hayır, bu adamlar sadistti Poe. Bizi haftalarca istismar etmekle yetinmeyip iş delilleri yok etmeye geldiğinde son bir kez daha bir araya geldiler. Herkesi cinayetle birbirine bağlamanın yoluydu bu. Arkadaşlarımın nerede öldürüldüklerini tahmin edebiliyor musun Poe?”

Poe'nun tahmin etmesine gerek yoktu. “Taş çember, bir taş çemberin içinde öldürüldüler.”

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

“Taş çemberde,” diye doğruladı Reid. “Bizi buradan uzakta olmayan ıssız bölgedeki bir çembere götürdüler. Arkadaşlarım birer birer ateşe verilirken bana zorla izlettirdiler. Adamların hepsinin bunu onaylamış olduğunu sanmıyorum, ama o sırada birbirlerine karşı artan bir bağlılık söz konusuydu. Kimse sözünden dönemesin diye Carmichael onları tekne videoya almıştı ve sanırım onun bakış açısına göre, cinayetler ne kadar korkunç olursa hepsi o kadar güvende olurdu. İnsanları vahşete ortak olmaktan daha iyi birbirlerine bağlayan hiçbir şey yoktur.”

Poe dosyaya ilk başladığında olaya, bir canavarın masum insanları avlaması olarak bakmıştı. Reid’in yaptığını tasvip edemeyebilirdi, ama anlıyordu: O adamlar hak ettikleri canavarı yaratmışlardı.

“Sen nasıl hayatta kaldın Kylian?” Adamların güvenliği için tüm çocukların ölmesi gerekiyordu. İçlerinden birini serbest bırakmak, hepsini bırakmaktan daha kötüydü.

“Carmichael,” dedi Reid. “Diğer adamlar beni de öldürmesi için ona yalvardı, fakat o reddetti. ‘O mal bana ait’ dedi. Benden bahsederken ‘mal’ demişti Poe.”

“Yani...”

“Yani en sonunda ya benden sıkıldı ya da bu benim düşüncem, teknedeki adamları dinlemeye başladı. Beni neden hayatta tutacaktı ki? Risk çok büyüktü. Beni bir sabah erkenden uyandırdı, hava zifiri karanlıktı, kar yağıyordu ve beni arabayla Keswick’e götürdü. Bana Castlerigg taş çemberine doğru bir yürüyüş yapacağımızı söyledi. Sanırım diğerleri gibi o da bunu dışarıda yapmanın heyecanını yaşamak istemişti.”

“Ve sen de kaçtın, öyle mi?”

“Hayır. Bir belediye parkının içinden geçiyorduk, sonradan bunun çembere gidiş için kestirme yol olduğunu öğrendim. Böylece arabasını çemberin fazla yakınına park etmek durumunda kalmayacaktı. Tuz yığınlarının birinin üzerinden tırmanıyorduk ki aniden dizlerinin üzerine çöktü. Daha yere düşmeden ölmüştü bile. Sanırım onu öldüren şey, yapmak üzere olduğu şeyden duyduğu heyecandı.”

Mantiken Reid doğrudan yetkililere gitmiş olmalıydı... ama böyle olmamıştı.

“Neden polise gitmediğimi merak ediyorsundur, değil mi?”

Poe bir şey demedi. Merak ettiği şey buydu ama bu o kadar da basit olamazdı. Sırtındaki o kadar yüklerle beraber, hayır.

“Sanırım bunun iki nedeni vardı,” dedi Reid. “Carmichael’ın daveti sırasında bana saldıran adamlardan biri bana polis

olduğunu söylemişti. Nerede görevli olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. O sıralar sadece on bir yaşındaydım ve benim kafamda tüm polisler kötü insanlardı. Onlardan korkardım.”

“Ya ikinci neden?”

“Carmichael bana olan bitene ortaklık yaptığımı söylemişti. Ben hayattaydım ve arkadaşlarım değildi. Birinin bunu öğrenmesi durumunda diğer herkesle birlikte benim de hapse gireceğime beni ikna etmişti.”

O yaşlarda, o kadar tacizden sonra insan her şeye inanırdı. Carmichael kalp kriziyle paçayı ucuz kurtarmıştı. Alçak herif..

“Böylece ben de düşünebildiğim tek şeyi yaptım, Carmichael’ın cüzdanıyla parasını aldım ve kaçtım.”

“Ya Carmichael?”

“Onu düştüğü yerde bıraktım. Kar üzerini kapatmış olmalı.”

Bu Poe’nun aklındakine uyuyordu. Havanın karlı olması kar araçlarının çalışıyor olması anlamına geliyordu. Otoyol çalışanlarının tuzu römorklarına yüklemekten önce, karı temizleme zahmetine gireceğini sanmıyordu Poe. Carmichael üstünde yattığı tuz yığınıyla birlikte kepçeyle alınmış ve M6 yolu için kullanılmak üzere Hardendale Tuz Deposu’na götürülmüş olmalıydı. Çeyrek asır boyunca orada kalmıştı.

“Ve sonra da haftalar önce yapmış olmam gereken şeyi yaptım,” diye devam etti Reid. “Londra’ya giden bir trene atladım. Oradan da başka bir trenle Brighton’a geçip teyzemi buldum.”

“Hayır,” dedi Poe. “Dosyanı inceledim. Brighton’da teyzen yok. Rahatça yanında kalabileceğin bir akraban yoktu.”

“Aptal olma Poe. Biz Kuzeyli’yiz. Birine teyze diyebilmek için onunla akraba olman gerekmez. Görmeye gittiğim kişi annemin en yakın arkadaşı Victoria Reid’di. Bana karşı her zaman iyiydi ve ona güveniyordum. Onun ne yapılması gerektiğini bileceğini düşünmüştüm.”

“Peki biliyor muydu?” Poe bu açıklamayı kabullendi. O zamanlar Reid’in annesine, Victoria Teyze ve babasına da George Amca diye hitap ediyordu. Çocukken böyle yapardınız.

“Pek sayılmaz. Nasıl bilebilirdi ki? Benim yetimhanede olduğumu bile bilmiyordu; buraya taşındığımızda babam herkesle iletişimini kesmişti. Onlara olan biteni anlattım. Her şeyi. George polise gitmeye kararlıydı ama Victoria Teyze arkadaşlarımı öldüren adamı değil, beni düşünüyordu. Kendisi, travma sonrası stres bozukluğu üzerine uzmanlaşmış bir bilişsel davranış terapistiydi. Bu o zamanlar yeni bir tanımdı ve benim ihtiyacım olan yardımı alabileceğimi düşünmüyordu. Ona göre ceza adalet sistemi beni sömürecek ve içinde olduğumdan daha kötü bir duruma sokup bir kenara atacaktı.”

“Sonra?”

“George’u, benim için en iyi yolun hangisi olacağına karar verene kadar, sessiz kalmaya ikna etti. Benim için en iyi yol. Uzun zamandır ilk defa biri beni kendinden önce düşünüyordu. Bu hoşuma gitmişti.”

“Peki sana yardım etti mi?”

“Etti Poe. Kolay değildi ama ne yaptığını biliyordu ve onda bir azizin sabrı vardı. Yaşadığım o korkunç tecrübe-yi kafamda *tekrar* yaşamak konusunda bir kısır döngünün içinde kısıлып kalmış olduğumu anlaması uzun sürmedi. Bu durum TSSB için büyük bir sorundu ve bunu kırması gerekiyordu. Olanları *tekrar yaşamadan* hatırlayabilmem gerekiyordu.”

“Böylece sen de buraya mı taşındın?”

“Taşındığımızı biliyorsun Poe. Okulda birlikteydik. İkisi de Lake District’i çok sevmiştii ve benim olayların geçtiği yerleri ziyaret etmemi istemişti: Ullswater, arkadaşlarımin öldürüldüğü taş çember ve Carmichael’ın evi. Bana her şeyin sona erdiğini göstermek istiyordu. Tam teşekküllü Westmorland Hastanesi’nde bilişsel davranış terapisi üzerine bir iş buldu ve George da muayenehanesini burada açtı.”

Victoria Reid kendisinden olmayan bir çocuk için hayatını değiştirmişti. Kocası da aynı şeyi yapmıştı. Poe iyi insanlarla sık karşılaşmazdı, karşılaştığında da onların ikiyüzlü olduklarını düşünürdü ama şimdi onlarla daha fazla vakit geçirebilmiş olmayı dilemişti.

“Peki, zamanla daha iyiye gittin mi?”

“Biraz zaman aldı ama evet, zamanla daha iyi oldum. Yatağımı ıslatmayı bıraktım. Biri her yanıma geldiğinde veya bana dokunduğunda sinmeyi bıraktım. Olanları *tekrardan* yaşamayı bıraktım.”

“Ve Kylian Reid’e dönüştün,” dedi Poe.

“O günlerde herkes söylediğin kişi olduğunu zannediyordu. Okula onların oğlu olarak kayıt yaptırdım. Seninle tanıştım. Kimse geçmişimi sorgulamadı. Victoria ulusal sağlık hizmetlerinde çalıştığından, bazı yeni doğum kayıtları oluşturmak onun için kolay bir işti.”

Bu kadar kısa süre içinde o kadar çok şey yaşamak insanın inancını mahvederdi. Eline nihayet bir yaşam şansı geçmesi o kişiyi sevince boğacak bir şeydi. İnsan dayanıklılığının bir kanıtıydı.

Peki ne olmuştu? Poe aklından geçen soruyu sordu.

“Neden hayatımın geri kalanını beni çok seven ailemle birlikte geçirmedim?”

Poe’nun gözleri nemlenmişti. Kendine konuşabilecek kadar güvenmiyordu.

“Biliyor musun, sanırım bunu yapabilirdim. Gerçekten. Plan hep, hazır olduğumda polise gitmek üzerine kuruluydu. Şikâyetle bulunup adalet sisteminde şansımı denemektir planım. Fakat... hazır olduğumda, bunu istemediğimin farkına vardım. İki iyi insanla birlikte huzurlu bir hayat geçirmek, intikam peşinde koşmaktan daha cazip gelmişti.”

“Öyleyse ne oldu?”

“Devreye kader girdi Poe. Babamla veterinerler için düzenlenen bir etkinliğe gittik. Şu herkesin birbiriyle tanışıp bağlantı kurduğu etkinliklerden biri. Sonrasında yemek yiyip bir şeyler içtik. Etkinlik Ulverston’daki bir salondaydı ve şu işe bak, bil bakalım kim oradaydı?”

Poe cevap vermedi.

“Lanet olası Graham Russell. Abartılı bir şekilde kahkahalar atıyor, şakalar yapıyordu, tüm gömleği konyak lekesi içindeydi.”

Kahretsin...

“Victoria geçmişimle ilgili şeyleri kafamda yeniden yaşamamam konusunda bana yardım etmişti, ama o şişko, pörsümüş aşağılığı gördüğümde, içimde bir şeyler beni rahatsız etti. Artık o salonda değildim, Carmichael’ın bodrumuna geri dönmüştüm, Russell terli vücuduyla üzerime çullanmıştı.”

“Onları öldürmeye o zaman mı karar verdin?”

Reid kafasını iki yana salladı. “Hayır. O anda bile Victoria’nın terapisi bana engel oldu.”

“Ne o zaman?”

“O aşağılık yanımıza geldi ve kendini babama tanıttı. Benim korkudan dilim tutulmuşken onlar sohbet etti. Russell şunla bunla övünürken ben de onları dinledim. Ne kadar nüfuzlu biri olduğunu, emekli olmasına rağmen zengin ve güçlü insanların kendisinden hâlâ nasıl çekindiğini anlatıyordu. Cesetlerin gömülü olduğu yeri bildiğini söyledi. George onun gazetecilik yaptığı zamandan bahsettiğini sanmıştı. Zengin ve güçlü insanların telefonlarını dinleyerek ortaya çıkardıkları onca skandal ve sırdan bahsettiğini düşünmüştü. Ben arkadaşlarım hakkında konuştuğunu biliyordum.”

Bu yeterli...

“Her yanım nefretle doldu Poe. O anda oracıkta boğazını kesmemek için tek yapabildiğim buydu. Bunu düşünürken

bir dakikadan uzun süre et bıçağına bakıp durdum. Hapse girmek, arkadaşlarımla intikamını almak için ödeyeceğim ufak bir bedel olacaktı.”

“Ama...”

“Ama içimdeki bir şey beni durdurdu. Basit bir mantık beni bunu yapmaktan alıkoydu. İçlerinden birini öldürmenin anlamı yoktu.”

Reid gözünü Poe’ya dikti.

“Hepsini öldürebilecekken bu mantıklı olmazdı.”

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

O senenin ilerleyen aylarında Victoria Reid'e motor nöron hastalığı teşhisi konmuştu ve Reid o hayatta olduğu süre boyunca bir şey yapmayacağına yemin etmişti; onu çok seviyordu.

Gerçi bu onun hazırlık yapmasına engel değildi. Bunu başarmak için şansını en iyi şekilde kullanmaya karar verdi ve Cumbria polis teşkilatına katıldı. George temkinliydi, Reid'in muayenehanesinde kendisiyle beraber çalışmasını istemişti ama Victoria onu bu konuda desteklemişti. Ona göre, başkalarına yardım etmek iyileşme sürecinin bir başka aşaması olabilirdi. Planına göre, kendini dedektiflik sınavını geçip ağır suçlar birimine atanmaya adayacaktı ve bir kere oraya ulaştığında da kesinlikle orada kalacaktı. Poe sık sık onun neden müfettişlik kursuna gitmeyi veya daha enteresan pozisyonlarda çalışmayı reddettiğini merak etmişti, ama bu onun nedenini açıklıyordu: Kendi soruşturmasının orta yerinde yer almayı, davayı kurnazca istediği yöne çekmeyi, avcı sürüsünün önünde kalmayı planlamıştı.

Gamble'ın hiç şansı olmamıştı.

Poe, Victoria Reid'in cenazesine katılmıştı ve her ne kadar her şey geriye bakıldığında şimdi daha net görünüyorsa da Poe, Reid'in cenazede, onun beklediği gibi kederli değil, çok kararlı bir görüntü sergilediğini hatırlıyordu. Poe bunu daha şeytani bir şey yerine, sevdiği birinin gözlerinin önünde eriyip gitmesini izlemesine ve ölümüne zihinsel olarak kendisini aylar öncesinden hazırlamış olmasına yormuştu.

“İşin içinde olan adamların kim olduklarını biliyor muydun?” diye sordu Poe.

“Sadece Russell'ı. Onu kaçırıp diğer isimleri zorla ağzından almayı düşündüm ama bunun yerine dikkatli davranmayı tercih ettim. Hazır değildim. Tercihen bir yılını daha olmasını isterdim.”

“Ama sonra Carmichael'ın cesedi bulundu...”

“Bu benim için başlama düdüğüydü. Cesedin üzerinde kimliğinin belirlenmesini sağlayacak bir şey bırakmış olsaydım, her ne kadar çocukları onun ülke dışında öldüğüne herkesi inandırarak müthiş bir iş çıkarmış olsalar da işin içindeki diğer adamlar tedbir alabilirlerdi. Endişelenmeme gerek yoktu. Carmichael'ın kimliği hiç ortaya çıkarılamadı, tabii sen çıkıp gelene kadar.”

“Böylece sen de istediğinden daha erken başladın?”

“Hemen bazı şeyleri hallettim. Araçları ve diğer bazı malzemeleri aldım. Çalışabileceğim bir yere ihtiyacım vardı. Babam daha önce bana buradan bahsetmişti. Bu toprakların yıllardır sürülmediğini söylemişti. Başlamadan birkaç

ay önce, bir hırsızlık dosyasını soruştururken bazı evraklar çalmıştım ve herhangi bir şey için resmi kimlik olarak elimde bulunması adına pasaport başvurusu yaptım. Kimliği burayı kiralamak için kullandım ve bir yıllık kirasını peşin ödedim.”

Bradshaw bu yüzden bulamamıştı o kaydı. Çiftlik onun üzerine değildi.

“Olunabilecek en hazır duruma geldiğimde, işe koyuldum.”

“Graham Russell’ı mı kaçırdın?”

“Ve biraz ikna çalışmasıyla Montague Price hariç herkesin ismini verdi, çünkü Price hiçbir zaman gerçek ismini kullanmamıştı. Onun gerçek kimliğini sadece Carmichael biliyordu ve o da öleli yirmi beş yıldan fazla olmuştu. Sen ödeme talimatını ortaya çıkarana kadar Price’ın ismini bulamamıştım. O zamana kadar o olan biteni çözmüştü ve ben de saklanıyordum.”

Bu neden sadece Russell’ın vücudunda ekstradan işken-
ce işaretleri olduğunu açıklıyordu.

“Ve sonra da onları bulmak için işe koyuldum.”

“Bu ne kadar sür...”

“Uzun sürmedi. Graham Russell’ı büyük bir soruşturma açılmasını garanti altına almak için öldürdüm. Bu bana veri tabanlarına bakmam için iyi bir bahane verdi, bunu daha önce yapsaydım şüphe uyandırırdı. Bilgilerine çabucak ulaştım ve hepsini dosyaladım. Hepsini birer birer kaçırdım.”

“Nasıl?”

“Hadi ama Poe, polis rozetinin kapıları ne kadar kolay açtığını sen de bilirsin. Onlarla çay içip güvenlikleri hakkında konuştum, Propofol etkisini gösterince de onları kamyonete aldım. Çok kolaydı.”

Planlıysanız ve ne yaptığınızı biliyorsanız, cinayet işlemek zor değildi. Yakalananlar, planlı hareket etmeyen katillerdi. “Peki ya George? O bir psikopat değil; sen onu zorlamasan bununla işi olmazdı.”

“George mu? George’un tüm bunlarla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bunları tek başına yapmadın Kylian. Bir ortağın vardı.” Poe buna kesin gözüyle bakıyordu. Eliyle kamyoneti ve kamyonu işaret etti. “Ve bu araçları satın alan Scaffell Veterinerlik Şirketi’ydi.”

“Babam öleli bir yıldan fazla oldu Poe. Bir gece kitabının başına oturdu ve bir daha kalkmadı. Sanırım Victoria öldükten sonra yaşama konusunda fazla istekli değildi. Bu olan bitenlerle onun hiçbir alakası yoktu.”

Poe sessiz kaldı.

“Ölümünü beyan etmeyi unutmuş olabilirim,” diye ekledi Reid.

“Üzgünüm.” Poe gerçekten de üzgündü; George hep iyi bir adam olmuştu.

Reid öksürerek boğazını temizledi ve Poe onun kendine hâkim olmakta zorlandığını biliyordu. “Onu bu bozkırlara gömdüm Poe. Buradan fazla uzakta değil. Mezarı yığma taşlarla işaretledim. Otopsi ne zaman ve nasıl öldüğünü

gösterecektir. Şirketini altyapıyı oluştururken kullanmış olmam dışında George'un bunlarla hiçbir bağlantısı yoktu.”

“Yine de tek başına yapmadın,” dedi Poe. George'un bir seri katile yardım ettiği düşüncesi onu hep üzmüştü. Şimdi rahatlamıştı. Fakat her şey bir ortağın varlığını işaret ediyordu. Eğer George değilse, kim?

“Hayır, yalnız değildim. Yardım aldım. Ama ‘kim’ olduğu önemli değil ve şu anda bunun hakkında konuşmaya-
cağım. Seni rahatlatmak için söyleyeyim, kimlik bilgilerini dört hücreli kamyonetteki delillerin arasına ekledim.”

“Ortağını ele mi veriyorsun?”

Reid omuzlarını kaldırdı. Bu onun için önemli değil gibiydi.

“Onları uyutup uyutmaz, ortağım onları dört hücreli araçla götürüyordu. Kaçırılma tarihlerini de değiştirdim. Öncesinde Graham Russell'ı Fransa'daymış gibi gösterdim. Joe Lowell'ı Norfolk'a, Michael James'i de İskoçya'daki bir viski turuna gönderdim. Ailelerinin endişelenmemesi için de e-posta ve kısa mesajlarla durumu destekledim. Onları çiftlikte herkesin, senin bile sandığından çok daha uzun süre tuttum Poe. Lowell, James, Owens ve Doyle; hepsi burada beraberdi.”

Planlama ve hazırlık olağanüstüydü. Poe boynunu ovuşturdu. Kaşınmaya başlıyordu, yaklaşık yirmi dakikadır kafasını kaldırmış, Reid'e bakıyordu.

“Her neyse,” diye devam etti Reid, “Dördünü de on hücreli kamyonda güvenli bir şekilde tuttum. Fakat tek amaç onları öldürmek değildi. İtiraf istiyordum, eksik bilgilerin

tamamlanmasını ve en önemlisi de arkadaşlarımla cesetlerinin yerlerini öğrenmek istiyordum.”

“Ve onlar da sana söyledi mi? Bu mu yani?”

“En başta söylemediler, hâlâ prestijlerini düşünüyorlardı. Onlara fikirlerini değiştiren bir örnekten bahsedinceye kadar bir şey söylemediler.”

“Sebastian Doyle,” diye mırıldandı Poe. Doyle’un neden halka açık bir yerde teşhir edilmeyip de Carmichael’ın tabutunun içine tıkılmış olduğu, Poe’nun hep kafasını kurcalamıştı.

“Sebastian Doyle,” dedi Reid de. “Diğerlerine konuşmazlarsa ne olacağını gösterdim. Sanırım Doyle’u yanarken izleyene kadar, hâlâ bu işten parayla sıyrılacaklarına inanıyorlardı. Seni merakta bırakmak için onu Carmichael’ın tabutuna koydum. Araştırmaya devam edeceğinden emin olmak için.”

Poe’nun aklında, kendisinin olaya neden dahil olduğu hakkında birçok soru vardı. Yine de şimdilik en iyisi, olaylara doğrusal açıdan bakmakmış gibi görünüyordu. “Sana her şeyi anlattılar mı?”

Reid başıyla doğruladı. “Ve inanılmaz ama, bu hasta heriflerden hiçbiri ödülllerinden tamamen kopmayı istemişti. Arkadaşlarımı evlerine yakın yerlere gömmüşlerdi. James, gömdüğü bölgeye ayda en az bir kere gittiğini itiraf etmişti.”

“Onları mezarlarından çıkardın mı?”

“Teker teker ve dikkatlice. Onlar benim arkadaşlarımdı.”

“Ya Swift?”

Reid kaşlarını çattı. “Her zaman onu en son öldürmeyi istemiştım, onunki ihanetin en büyüğüdü, diğerlerinin hastalıklı dürtüleri onda yoktu; onun için her şey parayla ilgiliydi. Carmichael’ın kayıp üç yüz bininin nereye gittiğini bilmek ister misin? O para Swift’in ücretiydi.”

Poe bunu bekliyordu. İşin ne kadar içinde olduğuna bakılırsa, mantıklı olan tek açıklama buydu. “Ama neden diğerlerini kaçıırken onu da kaçırmadın? İşin sonunun kendine uzanacağını fark etmiş olmalıydı, öyle değil mi?”

“Aralarında kaçırılma zamanını gizleyemediğim tek kişi oydu. Ben hazır olana kadar o Avustralya tatili satın almıştı. Eğer ortalıkta görünmemiş olsaydı, bu bir kayıp kişi soruşturması olacaktı, böylece davayı ASAB üstlenmemiş olacaktı ve benim de soruşturmayı yönlendirme şansım olmayacaktı.”

“Kaçmayacağından nasıl bu kadar emin olabildin? Olan biteni fark etmiş olmalıydı.”

“O teknede olduğunu hep inkâr etmişti, hatırlıyor musun? Ona göre bunun aksini iddia edebilecek herkes ölmüştü. Kaçmak onu, bunu her kim yapıyorsa onun gözünde suçlu durumuna düşürecekti.”

Poe tüm bunların arkasında yatan sapkın mantığı anlamıştı. “Bana söylemeliydin Kylian,” dedi Poe yumuşak bir ses tonuyla. “İkimizin birlikte ne kadar dişli olduğunu bir düşün. Arkadaşların için adalet sağlayabilirdik. O adamların hiç şansı olmazdı.”

“Bunun adaletle ilgisi yoktu Poe. Hiçbir zaman adaletle ilgisi olmadı. Bu *intikamla* ilgiliydi.”

İntikam... Bu Poe'ya bir Çin atasözünü hatırlattı: “İntikam arayan kişi iki mezar kazmalıdır: Biri düşmanı, biri de kendisi için.” Poe, Reid'in anlatacaklarının geri kalanını az çok tahmin edebiliyordu, Reid'in çiftliği terk etmeye niyeti yoktu. Çiftlik evi ikinci mezardı.

Poe kafasını kaldırdı ve gözlerini Reid'e dikti. Ona ilk günden itibaren kendisini yiyip bitiren soruyu sordu. Önemli olan tek soruyu. “Eğer adalet aramadıysan Kylian, beni neden işin içine soktun?”

Reid aşağıya doğru baktı ve gülümsedi. “Üç nedeni var. Öncelikle sen tanıdığım en iyi dedektifsin. Sezgileriyle hareket eden ve durmak bilmez bir adamsın, ayrıca yapılması gerekeni yapmaktan çekinmiyorsun. Kimi kızdırdığını umursamıyorsun ve olayların sana sunduğu ilk açıklamayı kabul etmiyorsun. Soruşturmanın ilk safhalarını Leveson-intikam çarpıtmasıyla sabote etmiş olsam da... zaman kazanmak için buna ihtiyacım vardı. Cumbria polisi ikinci kurbandan sonra bile sıradan bir seri katilden ötesini görememişti. Her zamanki psikolojik saçmalıkların ardında yatan nedene bakmıyorlardı.”

“Ama benim bakacağımı biliyordun, öyle mi?”

“Senin büyüdüğün, çalıştığın ve şimdi de yaşadığın bölgede işlenen o suçlardan sonra ASAB'ın senin hakkındaki uzaklaştırma kararını hemen kaldıracağını sanmıştım, yanlışmışım.” Reid gülümsemeyi kesti. “Fakat görünüşe göre burada olduğu gibi, orada da düşmanlar edinmeyi becermişsin Poe. Onlar seni tekrar göreve çağırmayınca ben de meseleyi ele aldım. Onlara bir mesaj gönderdim.”

“İsmimi birinin göğsüne kazıdın.”

“Hak etmediği bir şey değildi. Ayrıca senin şüpheli konumuna düşmemen için Clement Owens’ı sen Hampshire’dayken öldürdüm.”

“Sağ ol,” dedi Poe suratını ekşiterek. “Sanırım o kartpostalı bana sen gönderdin?”

“Evet. Michael James’in yanıklarının ne kadar derine işlediğini fark etmemiştim. İroni işareti gerçekten de mahvolmuştu. ÇKBT raporunda isminin yanındaki sembolün beş rakamı olarak geçtiğini öğrendiğimde seni dürtmem gerekti. Shap’le olan bağlantıyı bulabilmen için cesedi tekrar incelettirmem gerekiyordu. Ayrıca senin beşinci kurbanın kendin olduğunu düşünmeni istememiştim.”

“Çok nazıksın,” dedi Poe.

“Seni soruşturmaya dahil etmemin ikinci nedeni, son adamın kim olduğunu bilmememdi. İsmi Carmichael’dan başka kimseye söylememişti. Kimliğini tespit etmenin en iyi yolunun seni ortalığa salmak olduğunu biliyordum.”

Tanrım...

Poe bu şekilde düşünmemişti. Ortaya çıkardığı hesap ekstresi, Reid’e Montague Price’ın gerçek kimliğini vermişti. Poe onu kendi de öldürebilirdi. Çocuk istismarına ortak olmuş birine sempati duymak zor olsa da Poe hata yaptığının farkındaydı. Reid’in kuklası olmuştu.

“O zamana kadar Price çoktan kayıplara karışmıştı. Yaptığımız baskın sırasında evine delil yerleştirdim ve böylece Gamble’ın onu bir numaralı şüpheli ilan edip ülke çapında bir arama başlatmasını sağladım. Yakalandığında, sağlam

görgü tanıkları sunacağından ve kefaletle serbest bırakılacağından emindim. Bunu yapar yapmaz da benim olacaktı. Yapmam gereken tek şey beklemektir.”

“Ama yakalanmadı. Kendisi teslim oldu ve bir anlaşma yapmaya çalıştı.”

“Ve bu da Hilary Swift’in o teknede olmadığı palavrasının sona erdiği ve onun da tutuklanacağı anlamına geliyordu. İkisi de gözaltına alınsaydı, ikisi de kefaletle serbest kalmazdı, çünkü tüm hikâyeye ortaya çıkmaya başlayacaktı. Kamyoneti kullanarak bir kişiyi nezaretten kaçırarak bir acil durum planı yaptım, ama bu numara iki kez başarılı olamazdı.”

“Price konuşmadan önce Swift’e ulaşman gerekiyordu.”

“Seven Pines’a gitmek için otelden ayrılmadan önce... ortağımı aradım ve yola çıkmasını söyledim. Adresi biliyordu. O zamana kadar, dozajları tam olarak ayarlamıştım. İçecekleri hazırladım ve daha düşük dozu Swift’e verdim. Onun uyuşmasını ama uyanık kalmasını istedim. Ortağım geldi ve Swift’i aldı, sonra da çocuklar için geri geldi.”

“Ve yarım saat sonra da biz uyandık. Swift gitmişti ve sen de en az benim kadar bir kurbandın,” diye tamamladı Poe, Reid’in yerine. Gerçekten de dâhiyaneydi.

“Bu benim biraz nefes almamı sağladı. Gerçi senin yaklaştığını biliyordum. Tilly’nin Shap Wells’te düzenlediği tablodan çözecektin. Lanet olası para aklama yasası, olur da kamyonetin kurbanların kaçırılmasında kullanıldığı tespit edilirse, aracın resmi kayıtlarının benim sonum olacağını biliyordum, ama o araca sahip olmanın avantajları risklerine ağır basıyordu. Sanırım her şeyi böyle bir araya getirdin?”

“Pazar günü yaptığın kaçırma. Açık olan özel bir mahkeme yoktu ve hapisane transferleri pazartesi ve cuma ile sınırlıydı.”

“Tanrım, sen akıllı bir serserisin Poe, gerçekten de öylesin. Beni kamyonetten mi yakaladın? Çabuk çözdün. Araçları kimin satın aldığını bulmanın daha uzun süreceğini düşünmüştüm. GU son iki yılda piyasaya neredeyse iki yüz araç sürdü ve kamyonetin orijinal ruhsat numarasını da bilmiyordun.”

“Sadece kamyonetten değildi,” dedi Poe.

“Ha?” dedi Reid.

“Ceketini asla çıkarmadın.”

“Ceketimi asla...” dedi Reid, Poe’nun ne demek istediğini fark etmeden önce. Birkaç saniye boyunca Reid bir şey söylemedi. Kurumuş olan gözyaşları yeniden akmaya başladı. “Yaralarım.”

“Seni tanıdığım tüm süre boyunca, kollarını hiç görmedim. Bir kere bile,” dedi Poe. Artık neredeyse her şeyi biliyordu. Fakat... hâlâ kendisine söylenmemiş bir şey vardı. Reid’in anlattığı her şey telefonda veya e-posta yoluyla anlatılabilirdi. Bir sebepten dolayı Poe’yu burada istemişti.

“Beni soruşturmaya dahil etmenin üç nedeni olduğunu söylemiştin Kylian,” dedi Poe. “Şu ana kadar sadece iki tanesini söyledin. Üçüncüsü ne?”

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Reid, Poe'ya kana susamışçasına baktı. “Öncelikle sana bir şey sormam lazım Poe. Ve dürüst olmanı istiyorum.”

“Saklayacak hiçbir şeyim yok,” diye karşılık verdi Poe.
“Emin misin?”

Poe tereddüt etti. “Eminim.”

“Peyton Williams davasında ne oldu?”

“Ne olduğunu biliyorsun!” diye parladı Poe aniden.

“Şu senin komiser bana sordu da. Neden kalıp sana yöneltilen suçlamalara karşı savaşmadığını, neden öylece uzanıp herkesin üzerinden geçmesine izin verdiğini bilmek istedi.”

“Peki ona ne söyledin?” dedi Poe kendinden daha az emin bir ifadeyle.

“Senin hata yapmakla birisinin hayatına mal olmak arasındaki farkı anlamak konusunda zorlandığını söyledim.”

Poe başını salladı.

“Yalan söylüyordum tabii ki” diye devam etti Reid.

Poe gözlerini Reid'inkilere dikti.

“Gerçekte ne oldu Poe?”

“Bir hata yaptım.”

“Sen hata yapmazsın.” Reid duraksadı. “Senin içinde de karanlık bir taraf var Poe. Normalin ötesinde bir adalete ulaşma isteği. Bende de var, sende de. Bunca yıldır arkadaş olmamızın nedeni bu.”

Poe bir şey söylemedi. Reid’in gözlerine bakamıyordu.

“Tilly bana Hampshire’daki ofiste onu rahatsız eden adamı nasıl hırpaladığını anlattı...”

“Ben...”

“Ve Shap Wells’te bardaki sarhoşlardan birini ne kadar kötü yaraladığını da.”

Poe bir şey demedi. İki olayın da farklı şekilde halledilebileceğini biliyordu. Jonathan, Bradshaw’a görgü tanıklarıyla dolu bir yerde geri zekâlı demişti, Poe müdahale etmese de kovulacaktı ve bardaki o aptallar Poe rozetini gösterdiği anda dururlardı.

Bunun yerine Poe şiddet uygulamayı tercih etmişti.

Reid haklıydı. Onun bu kalıcı öfkesi, Peyton Williams olayının öncesine dayanıyordu. Black Watch ona geçici bir meşguliyet sağlamıştı, fakat entelektüel açıdan ordu onu tatmin etmemişti. Kısa süre içinde sıkılmaya başladı. Tüm bunların asıl nedenine derinlemesine bakmaya hiçbir zaman cesaret edememişti. Bunun yerine onu kullanmıştı. Bu ona bir avantaj sağlamıştı. Belirsizliğin içinde önünü görebilme, diğerlerinin yapamadıklarını yapabilme ve hayatları kurtarma becerisi vermişti ona.

Ama hangi bedel karşılığında?

“O karanlıkta gizlediğin şeytanlarla yüzleşinceye kadar,” dedi Reid parmağıyla Poe’nun kafasını göstererek, “seni daha aşırı şeyler yapmaya zorlayacaklar. Ve içindeki öfke bir noktada daha şeytani bir hal alacak. Güven bana, bu konularda tecrübem var...”

“Ama...” Poe karşı çıktı.

“Git ve babanı gör Poe.”

“Babamı mı? Bunu neden yapayım ki? Bunların onunla ne ilgisi var?”

“Gururunu bir kenara bırak ve ona isminin neden Washington olduğunu sor. Bu anlamana yardımcı olacak.”

Poe ona defolup gitmesini, Reid’in kendi hayatı hakkında hiçbir şey bilmediğini söyleyecekti neredeyse. Ama bu doğru değildi. Reid bazen günler boyu Poe ve babasıyla birlikte kalırdı. Poe, Kendal’da, Reid de şehrin birkaç kilometre dışında yaşadığından, ikisi de sık sık birbirinin ailesiyle birlikte kalırdı. Reid, Poe’nun hayatıyla ilgili her şeyi biliyordu.

“Sen benim içimdeki karanlığı göremedin; kendi içimdeki benim içimdekini görmeni engelledi. Ama baban fark etmişti. Bunu içimden söküp atmak istedi ve bunu yapmak için de bana arada sırada bazı şeyler söylerdi. Belki de bunları öncelikle sana söylemeliydi,” dedi Reid.

“Babam sana ne söyledi Kylian?” Poe, Reid’in bildiği şeyi duymak istediğinden emin değildi.

“Bana annenden bahsetti.”

“Annemi bu lanet olası işe karıştırma!” Böyle bir durumda bile, aşılmaması gereken bazı sınırlar vardı. Ne

onu düşünmek ne de onun hakkında konuşmak istiyordu. Poe'ya göre hiç annesi olmamıştı.

Reid onun dediğini umursamadı. "Sadece git ve babanı gör. Sor ona. Hiçbir şey görüldüğü gibi değildi Poe."

Poe cevap vermedi.

"Lütfen bana söylettirme," dedi Reid. "Bunu babandan duymalısın. Yine de sana şu kadarını söyleyeyim: Annen senden nefret etmiyordu Poe."

"Beni terk etti. O benden nefret eden bencil bir sürtüktü."

"Bu doğru değil Poe," dedi Reid. "Annen seni çok sevdi, hem de çok."

"Palavra."

"Seni sevdiği için gitmek zorundaydı."

Reid'in bilip de kendisinin bilmediği şey neydi?

"Ya söylersin ya da şimdi buradan giderim Kylian. Ararım ve sen de buraya benden sonra kim gelirse onunla denersin şansını."

"Söyleyemem Poe. Bunu baban söylemeli."

Poe tereddüt etti. Babası annesi hakkında bir şey biliyorsa da ona söylememişti, o zaman bir konuşma yapmaları gerekiyordu. Ama... neden Reid'e söylemişti? Bu mantıklı değildi. Tabii...

"Babam cesur biri değildir Kylian," dedi Poe. "Bunu biliyorsun. Eğer bana söylemeyi erteleyebileceği kötü bir haber varsa, sen de benim kadar iyi biliyorsun ki ertelerdi. Elinden geliyorsa da süresiz olarak. Bunu, senin bana söyleyeceğini düşündüğü için sana söylemiş olabileceği hiç aklına geldi mi? Kendisinin söyleyemeyeceğini bildiğinden senin bana söylemeni istemiş olabilir."

Bu sefer tereddüt eden Reid oldu.

“Pekâlâ Poe, eğer bundan eminsen?”

Poe başıyla doğruladı.

“Anne ve babanın başkalarıyla görüştüğü bir zaman dili-mi olduğunu biliyor muydun?”

Poe kafasını iki yana salladı. Bu onu şaşırtmamıştı. Ebe-veynleri hedonistti. Tek eşlilik, onlar hakkında kafasında oluşturmuş olduğu profile hiçbir zaman uymamıştı. Her za-man özgürlükçü bir evlilik yemini ettiklerini düşünmüştü.

Reid devam etti. “Baban bana, neredeyse on sekiz ay boyunca ayrı kaldıklarını söyledi. Baban mistik bir öğreti hakkında eğitim almak için Hindistan’a, annen ise bir grup nükleer silahlanma karşıtıyla birlikte Amerika’ya gitmiş.”

Poe babasının bir gurudan eğitim aldığını hayal meyal hatırlıyordu, orada, İngiltere’de kullandığı o saçma yoga pozisyonlarını öğretmiyorlardı. Annesinin Amerika’ya git-miş olduğunu bilmiyordu. Aslında onun hakkında çok az şey biliyordu.

“Baban bana dedi ki annen ona bir mektup yazarak ba-şının dertte olduğunu ve onun İngiltere’ye geri dönmesi ge-rektiğini söylemiş. Ayrı kalmış olabilirlerdi ama birbirlerini çok seviyorlardı. Baban en kısa sürede bir uçağa atlamış ve geri dönmüş. Tekrar bir araya geldiklerinde annen iki aylık hamileymiş.”

Bu haber Poe’da balyoz etkisi yaptı. *Babası bildiği kişi babası değildi...* Tüm yıllar boyunca başka birinin çocuğu-nu yetiştirmişti. Tek başına. Bu adam bir azizdi. Ama... bu mantıklı değildi. Eğer doğruysa, bunu Poe’ya söylememesi

için bir neden yoktu. Annesinin istediğiyle yatan biri olması üzerinde durmaya değecek bir şey değildi. Bir başkasının çocuğunu büyütmek, o günlerde bile utanılacak bir şey değildi. Başka bir şey vardı. Daha kötü bir şey.

“Devam et,” dedi Reid’e.

“Annen Amerika’dayken, onların grubundan biri İngiltere Konsoloslugu’ndan biriyle kısa bir görüşme yapmış ve sonrasında hepsi bir kokteyle davet edilmiş. Babanın anlattığına göre, orada herkesin alay konusu olmuşlar. ‘Hadi, şimdi hep beraber hippilere gülüyoruz,’ tarzı bir ortammış.”

“Washington’da mı?”

“Ne?”

“İngiliz Konsoloslugu diyorum, Washington DC’dedir.”

“Evet, öyle.”

“Ne diyorsun yani? Babam bir tür diplomat mıymış?”

Reid cevap vermeye çekindi.

“Nedir Kylian?” dedi Poe. “Bana babamın kim olduğunu söyle.”

Reid hâlâ bir şey söylemiyordu.

“Kylian,” dedi Poe. “Bana söyleyebilirsin. Sinirlenmeyeceğim.”

Reid aşağıya doğru ~~baktı~~. Gözleri yaşlıydı. “Annen teca-
cavüze uğramıştı Poe,” dedi Reid sakince. “Partiye nükleer silahlanmayı protesto etmek için gitmişti ama biri ona teca-
vüz etti.”

Poe’nun tek düşünebildiği şey şaşkına dönmüş olduğuydu. Bir şeyler söylemek için ağzını açsa da hiçbir kelime

çıkmadı. Terk edilmişliğin yıkıcı acısı ortadan kalkmış, yerine çok daha kötüsü gelmişti: Suçluluk. Ondan nefret ederek geçen onca yıl heba olmuştu. Acaba annesi onun hakkında ne düşünmüştü? Sanki içindeki ışık kaybolmuş, tüm ruhuna karanlık çökmüştü. Bunun anlamını kavramaya çalışıp durdu. *Annesi tecavüze mi uğramıştı?* Neden bunu ona kimse söylememişti? O bir polisti. Bu konuda bir şeyler yapabilirdi. Onun için gelecek yürünemez bir yol gibi görünüyordu. Buradan nereye gidecekti? Bundan sonra ne yapacaktı?

“Sanırım ben artık gidiyorum.” Poe gitmek için arkasını döndü, dosyayla ilgili her şey bir anda uçup gitmişti.

“Bekle! Her şeyi duymadın daha. Kötüden çıkan iyiyi duymadın.”

Salla gitsin! Neden ona annesinin tecavüze uğradığı şehrin isminin verildiğini duymamıştı. Bundan çıkan iyi şeye lanet olsun, cevaplanmasını istediği soru buydu. Yeniden arkasına döndü.

“Annen, dokuz ay boyunca seni karnında taşıma fikrinden nefret etmişti. Seni istememişti, bu konuda haklıydın ama düşündüğün nedenden dolayı değil. Kürtaj olmak için İngiltere’ye geri döndü.”

“Aman ne güzel...” diye homurdandı Poe. Ortam kızıışıyordu. Artık tüm düşünceleri öfkesinin kontrolü altındaydı. Bu öfke çok geçmeden onu yiyip bitirecekti.

“Ama kliniğe gittiğinde bunu yapamadı,” dedi Reid. “O ve baban, çünkü o adam senin baban Poe, buna olumlu yönden bakmaya karar verdiler. Babanın dediğine göre, annen

ona seni büyütmeye hazır olup olmadığını sormuş. Annen, doğumu gerçekleştirip sen daha nefes almaya başlamadan ülkeden ayrılmak niyetindeymiş.”

“Zaten yaptığı da bu değil miydi?” diye sordu Poe. “Beni doğurup sonra bir kenara atmadı mı? En azından bir süreliğine...”

“Ama ondan beklenenin aksine senden nefret etmedi, tersine seni son derece çok sevdi. Baban buna ‘ateşli bir sevgi’ demişti. Aranızda aniden, ikisinin de beklemediği bir bağ oluşmuştu.”

“Yani...”

“Babanın dediğine göre annen, hayata nasıl başladığını öğrenmeni hiç istememiş. Ve eğer kalmış olsaymış, bir noktada ona tecavüz eden adama benzemeye başlayacağını biliyormuş. Bu olmadan önce ayrılması gerekmiş. Bu olduğunda, onun yüzündeki ifadeyi görmeni istememiş. Bu onu kırarmış. Gitmesi gerekirken gidememiş, çünkü seni çok sevmiş. Bunu kolaylaştıracak, ona hatırlatacak bir şeye ihtiyacı varmış. İş işten geçmeden sorunun üzerine gitmesi gerekiyormuş. Aksi takdirde bunu ertelemeye devam edermiş.”

“Böylece her zaman hatırlaması için bana Washington ismini koymuş,” diyerek tamamladı Poe, Reid’in lafını. Biri onun ismini her söylediğinde annesinin kalbine bir hançer saplanacaktı. Kim olduğuna ve ileride kime dönüşeceğine dair sabit bir hatırlatıcıydı. “Bana tecavüze uğradığı şehrin ismini verdi ki ayrılmak için gereken gücü bulabilsin.”

“Evet,” dedi Reid.

“Benim ismim, sigara paketleri üzerindeki sağlık uyarıları gibiydi o zaman,” dedi Poe. “Ona fazla bağlanmayın; eninde sonunda babasına benzeyecek.”

“Ben öyle demezdim.”

“Ya nasıl derdin?”

“Daha nazikçe,” diye cevapladı Reid.

Poe’nun öfkesi azalarak dindi. İsmi, annesinin büyük bir fedakârlıkta bulunmasını sağlamıştı ve bundan utanç duyuyordu. Ama artık böyle olmayacaktı, o andan itibaren bunu gururla taşıyacaktı.

Bunu bir kenara bıraktı. Ailevi işlerle daha sonra ilgilenenecekti. Eğer hâlâ hayattaysa, annesine tecavüz eden kişinin ortalıktan kaybolmuş olduğunu umdu, çünkü onun için geliyordu. Aylar, belki de yıllar alabilirdi, ama gelecekte bir noktada o ve “babası” karşı karşıya geleceklerdi.

Ama öncelikle bitirmesi gereken bir iş vardı.

Devam etmeden önce, Reid bir sorusuna cevap istedi. Bir cevabı *hak etmişti*. Reid de annesiyle aynı kaderi paylaşmıştı. Aralarında bir bağ olması pek de şaşırtıcı değildi. Eğer Reid, Peyton Williams hakkındaki gerçeği bilmek istediye, Poe ona söyleyecekti.

Poe geriye dönüp Muriel Bristow’un ailesini ziyaret ettiği günü düşündü. Onlara yalnızca kötü haberler getirmişti. Aklında bir şüpheli vardı ama onlara kim olduğunu söyleyemezdi. Daha da kötüsü, Peyton Williams polisin gözünün üzerinde olduğunu biliyordu. Eğer hâlâ hayattaysa, Muriel bir hafta içinde susuzluktan ölürdü. Önünde iki seçenek vardı: Kızın hayatı veya kendi kariyeri.

Ve olacakların da farkındaydı. Nasıl olmazdı ki? Muriel'in babası işçi sınıfından gelen sert bir adamdı. Sorunları çözmek için yumruklarını kullanırdı. Ve kardeşinin de ıssız bir bölgede bir garajı vardı.

Poe, Peyton Williams'ın ismini aileye vermişti ve bunu yaparken onun kaçırılıp Muriel'in yerini söyleyene kadar işkence göreceğini biliyordu.

Olacakları bilmesine rağmen yine de ismi vermişti.

“Bu bir hata değildi,” dedi Poe. “Onlara yanlış raporu bilerek verdim.”

Reid sanki başından beri biliyormuş gibi bunu başıyla doğruladı. Muhtemelen de biliyordu. Poe'yu herkesten daha iyi tanırdı. “Peki neden yaptın bunu?”

Bunun cevabı basit olmaktan çok uzaktı. Doğrunun tarafında olduğuna kendini inandırmak için o dönemde kullandığı tüm bahaneleri sıralayabilirdi. İçinde bulunulan şartların istisnai olduğunu, zaman ve seçeneklerinin tükendiğini söyleyebilirdi.

O gece mezarlıkta Flynn onu ikili düşünmekle suçlamıştı, ama gerçek bundan daha karmaşıktı. Oysa Poe doğru şeyi yaptığı konusundaki inancını koruyordu, eğer bu bir katilin haklarıyla masum bir kurbanın hakları arasındaki seçimse, eh... ortada seçim diye bir şey olmazdı. Eğer zamanda geri gidebilseydi, Poe yine aynı şeyi yapardı. Çünkü o kızın yaşamasını sağlamak, Hampshire'da Tilly'yi rahatsız eden zorbayla ve bardaki o geri zekâlılarla uğraşmak talimatları hiçe saymaktı. Diğerlerinin, kendine zarar vermekten başka bir şey olmadığını düşündüğü bu

davranış tarzı onun benliğinin bir parçasıydı, her zaman da öyle olmuştu.

İşin doğrusu, bunları yapmıştı çünkü suç cezasız kalmalıydı.

Peyton Williams öldürüldüğü için üzgün müydü?

Tabii ki üzgündü.

Aynısını yeniden yapar mıydı?

Bir an bile düşünmeden.

“Cevap verme Poe,” dedi Reid. “Sebebini zaten biliyorum. Son zamanlarda kendinin bir sosyopat olup olmadığını merak edip duruyordun. Değilsin. Kâbusların, empati yapan biri olduğunun kanıtı. İnsanlara zorbalardan nefret ettiğini söylüyorsun ama bu sadece işin görünen kısmı. Esas nefret ettiğin şey *adaletsizlik*. Bu yüzden o kişi sen olmalıydın.”

“Sana yetişemiyorum,” dedi Poe. Başı dönüyordu. Annesinin hakkında açığa çıkanlar ve Peyton Williams’ın işkenceyle öldürülmesindeki rolünü itiraf etmesi ona fazla gelmişti. Reid artık onu tamamen okuyabiliyordu. Artık gizlisi saklısı kalmamıştı. Acaba amaç başından beri bu muydu, Poe merak etti. “Sence neden seni bunca badirenin içine soktum Poe?” diye sordu Reid. “Mezarlıktaki ceset, piskoposu rahat bırakman için verdiğim talimat ki buna uymayacağını biliyordum. Neden senin için bir yerlere bir not bırakmadım? Neden hepsini öldürüp sana bildiğim her şeyi anlattıktan sonra da sessizce ortadan kaybolmadım?”

Reid hayatında karşılaştığı en akli başında kaçık olabiliirdi, fakat başkasının gözünde çıldırmış biriymi.

“Hâlâ aynı insan olduğundan, çiftlikte yaşamanın seni yumuşatmadığından emin olmam gerekiyordu Poe. Bu tüm hayatımı verdiğim işimin zirve noktası ve eğer bir kilise çalışanına kafa tutmaya veya bir mezarı kurcalamaya hazırlıklı olmasaydın, senden yapmanı istediğim bir sonraki şeyi yapamazdın.”

“Beni deniyor muydun yani? Ne için?”

“Benim hikâyemi anlatacaksın Poe.”

“Yani tüm bunlar,” dedi Poe, “sırf senin hayatını yazayım diye miydi yani?” Poe ayakta kalmakta zorlanıyordu. Duyularına aşırı yük binmişti. Bir hafta boyunca karanlık bir odada oturmaya ihtiyacı vardı. Babasıyla konuşmaya ihtiyacı vardı.

Reid sessiz kaldı.

“Herhangi biri bunu senin için yapabilirdi,” diye devam etti Poe. “Bu konuda benden daha yetkin ve teknik açıdan daha bilgili biri. Kahretsin, neden her şeyi internete koymuyorsun ki? Bırak da komplo heveslileri bunu senin yerine halletsin.”

Reid omuzlarını kaldırdı. “Benim elimde olmayan destekleyici belgeler var. Bulduğun banka hesap dökümü. Parti davetiyesi. Breitling’le ilgili şey. Video kaydındaki itiraflarını destekleyen şeyler.”

Reid doğru söylüyordu. Onlar aynı yapbozun birer parçasıydı. Poe’nun elindeki deliller olmadan itiraflar, kendilerine işkence eden adamın istediklerini söyleyen korkmuş insanların söyledikleri olarak kalırdı; itiraflar olmadan da

deliller en iyi ihtimalle dolaylı olarak değerlendirilirdi. Poe şimdi anlıyordu. O kişi kendisi olmalıydı. O hem bunu yapabilecek hem de yapmayı kabul edecek tek kişiydi.

“O bu partileri daha önce de vermişti,” dedi Reid.

“Carmichael mı?”

“Evet. O çocuklar bizimki gibi bir sapkınlıkla karşılaştılar mı bilmiyorum ama başlarına iyi şeyler gelmediğinden emin olabilirsiniz. Onun önceki partilerine katılan bazı insanların şu an çok güçlü konumlarda olduğunu biliyorum. Organizasyon kendini korumaya çalışacak. Bunu bilmelisin.”

Van Zyl önceden ona, Westminster’dakilerin bu işin sessiz sedasız bitirilmesini istediğini söylemişti. Onların Cumbria emniyet müdürünün kulağına fısıldadıklarını hayal edebiliyordu: Bu işe bulaşan herkes artık ölü, daha fazla kurcalamayalım, bir çılgının yaptıklarıyla fazla uğraşmaya gerek yok. Ha, bu arada Londra için yaptığın başvuru ne durumda? *Yardımcı olabileceğim bir şey olursa söyle. Bakalım kıyak yapabilecek birilerine ulaşabilecek miyim?* Gerçeğin tümüyle açığa çıkması mümkün değildi. Medyanın kontrolünü elinde tutanlar, çocuk esirgeme kurumu, mahkemeler ve polis, hepsi kendi çıkarını gözetecekti. Tabii ki özgürlükçü birkaç gazete olayın üzerinin örtüldüğünden şüphelenecekti, fakat Poe’nun yardımını olmadan bir şey bulamayacaklardı.

Reid temkinli konuştu. “Her zaman deliller nereye götürürse oraya gideceğini söyledin. Ben de sana şunu soruyorum: Eğer sana delilleri verirsem, bunun duyulmasını sağlayacak mısın? Hikâyemizi dünyaya anlatacak mısın Poe? Arkadaşlarım bunu hak ediyorlar.”

“Duyulacağına garanti veririm Kylian. Hem de hepsinin.”

“Teşekkürler Poe.”

“Sana kimseye haber vermemeni söylemiştim,” dedi

Reid. Poe kafasını kaldırdı.

Çiftlik yolunun üzerinde ilerleyen bir araç vardı. Tepe lambaları sis bulutunun arasından görülebiliyordu.

“Kimseye söylemedim,” diye karşılık verdi Poe. Reid’e doğru döndü fakat o kaybolmuştu. Geri geldiğinde ise yalnız değildi. Bilinci yarı açık haldeki Hilary Swift vardı yanında. Birbirlerine kelepçeyle bağlanmışlardı. Reid’in elinde bir Zippo vardı.

ALTMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yaklaşan arabanın ışıkları Poe'nun arabasını aydınlatıyordu.

“Kim o?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye cevapladı Poe. “Ama seni temin ederim ki kimseye söylemedim. Eğer söylemiş olsaydım şimdiye buraya gelmiş olurlardı.”

Gelen her kimse hâlâ on dakika uzaklıktaydı. Mesafe uzak değildi ama dik yamaçtan dolayı arabanın geçmesi gereken yedi ya da sekiz keskin viraj vardı. Mesafe kuş uçuşu olarak iki yüz metreydi, fakat daha aracın gitmesi gereken en az bir buçuk kilometre vardı. İkisi de aracın onlara doğru geldiğini biliyordu. Kara Çukur Çiftliği yolun sonuydu.

“Sanırım artık önemli değil. İşimi bitirdim,” dedi Reid.

Reid'in hikâyedeki rolü son bulmak üzereydi. Bayrağı Poe'ya teslim ediyordu.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi Poe.

“Arkadaşlarımdan çektiği acının aynısını Swift'in de tatması gerek.”

“Ya sen? Hayatını bir kenara atmak, onların anısını onurlandırmak için kötü bir yol.”

Reid, Poe’ya baktı. “Haklısın. Lütfen onların yanına görmülmediğimden emin ol. Ayrıca delillerime göz kulak ol. Arkadaşım olman benim için bir onurdu Poe.”

Reid, Zippo’yu bir parmak hareketiyle yaktı ve omzunun üzerinden arkaya doğru fırlattı. Çakmağın yere çarpma sesinin ardından ateş alına sesi duyuldu ve turuncu renkte bir ışık çıktı. Gölgeler tepenin karanlık ve soğuk yamacı üzerinde dans etmeye başladı.

Reid gözlerini kapadı ve gözden kayboldu.

Hilary Swift çığlık atmaya başladı.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Poe, Reid'in binayı neye buladığını bilmiyordu, fakat kundakçılık eğitimi aldığı açıktı. Bir dakika içinde açık olan pencereden yoğun bir duman yükseldi.

Reid'in isteği bir kenara, Poe onun ölmesine göz yummaya hazır değildi. Onu tutuklamaya da hazır değildi, fakat bunu sonra düşünecekti.

İçeriye girmenin bir yolunu bulmalıydı. Binanın sağlam kapısına gözünü dikti.

Kapıyı tekmeleyerek açmak televizyonda kolay gibi görünürdü. Pratikte ise polis ağır koçbaşları kullanır ve normalde kapıların zayıf noktaları olan kilitleri ve menteşeleri hedef alırdı. Omzunuzu kullanırkense daha az seçeneğiniz olurdu.

Poe kapıya yüklendi ve lastik bir top gibi geriye tepti.

Omuzlarının üzerinden parmakuçlarına kadar bir sıcaklık yayıldı. Kolunu hareket ettirmeye çalışırken parmaklarını bile zar zor oynatabildiğini fark etti. Bir yerlerine zarar vermişti.

Kepencli pencerelerin kalın duvara gömülmüş metal parmaklıkları vardı ve bunlar ancak içeriden açılabilirdi. Çok dayanıklıydı.

Swift çığlıklar atmaya devam ediyordu ama Poe onun gücünün zayıfladığını anlayabiliyordu. İçeriye girmenin yollarını düşündü çaresizce.

Dört hücreli kamyonete baktı.

Ona doğru koştu. Kapısı açıktı ve anahtar da üstündeydi. Anahtarı çevirmesiyle birlikte dizel motor çalıştı. Yolcu koltuğuna baktı. İçinde Reid'in delillerinin olduğu kilitli kasa oradaydı. Bununla daha sonra ilgilenilecekti. Aracı geri vitesine taktı ve geri geri giderek kamyoneti uygun pozisyona getirdi. Gaza sonuna kadar yüklendi ve kamyonet hızla binanın kapısına doğru atıldı.

Birkaç şey oldu. Kamyonet kapıya çarparken, sürücü hava yastığı da Poe'nun suratına açıldı. Hava yastığını direksiyonun içinde tutan plastik kapak Poe'ya çarptı ve burnunu kırdı. İflas etmiş motorun sesi korkunçtu. Poe yalpalayarak araçtan dışarı çıktı ve ön kapıyı aşmış olduğunu gördü. Kaputunun üzerine tırmandı ve paramparça olmuş kapıdan geçerek yanmakta olan çiftlik evinin içine girdi.

Poe binaya girerken, açılan kapıdan geçip içeri süzülen oksijen alevleri bir demir fırını gibi harladı.

İçeride olağanüstü bir sıcaklık vardı.

Görüş mesafesi sıfırdı.

Poe nefes alamıyor ve nereye gittiğini bilmiyordu.

Poe kendini toparladı. Arkadaşı yukarıdaydı.

Poe'nun aklına yavru kurt zamanlarından kalma bir şey geldi: Duman yükselirdi, yere ne kadar yakın kalırsanız hava da o kadar temiz ve düşük sıcaklıkta olurdu. Dizlerinin üzerine çöktü ve sürünmeye başladı. Duman Poe'nun gözlerini yaşartıyordu ve o da onları sımsıkı kapadı.

Gittiği yolu anlayabilmek için elini uzattı ve bunu yapar yapmaz eli merdiven basamaklarına değdi. Ayağa kalktı, kısmen görüp sürünmektense merdivenleri önünü görmeden koşarak çıkmanın daha iyi olacağına karar vermişti.

Ellerine yapışan erimiş verniğe aldırış etmeden tırabzanı kavradı ve basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladı. O koşmaya devam ederken basamaklar bitti, elleri ve dizleri üzerinde yere kapaklandı. Neredeyse otuz saniye boyunca nefes alamadı ki orada nefes almanın imkânı da yoktu zaten. Bu iş ya çabucak olacaktı ya da hiç olmayacaktı.

Swift'in çılgınlıkları kesilmişti, böylece Poe'nun takip edebileceği bir yön referansı kalmamıştı.

Bir duvara rastlama ve kendini toparlama ümidiyle öne doğru hareketlendi. Hızlıca bir hesap yaptı. Swift ve Reid her nerede yatıyorlarsa, beraber en az bir buçuk metre genişliğinde bir alan kapladıklarını tahmin etti. Bir metre kadar sağ tarafa kaydı ve eli dökme demirden bir radyatöre değdi. Ateş üzerindeki bir ızgaradan daha sıcaktı. Poe elini silkerek oradan çekti. Elinin fena halde yanmış olduğunu biliyordu ama devam etmesi gerekiyordu.

Onları odanın orta kısmında buldu. İki insan bedeni. Uzandı, bazı yerleri hâlâ yanıyordu; diğer kısımları çıtırdıyordu. Reid hem Swift'e hem de kendisinin üzerine tutuşturucu dökmüş olmalıydı.

İkisi de ölmüştü.

Poe ikisinin arasına sokuldu. Korktuğu gibiydi; hâlâ birbirlerine kelepçelenmiş vaziyetteydiler. Yaşarken olduğu gibi ölürken de birbirlerine bağlıydılar. Poe merak etti; acaba en başından beri Reid'in planı bu muydu?

Onu oracıkta bırakamazdı. Arkadaşlarının yanına gömülmek istemediğini söylemişti ama bir yere *gömülecekti*. Cenazesine sadece o ve Bradshaw katılacak olmasına rağmen.

Poe onları ayaklarından tutup sürüklemeye başladı, ama tek sağlam kol ve azıcık oksijenle yavaşça ve zorlukla ilerliyordu. O çabayla homurdandı.

Merdivenlere ulaştı.

Onları aşağıya doğru fırlatmak zorundaydı. Patlayan ciğerlerine aldırış etmeden onları merdivenlerin başına kadar sürükledi.

Neredeyse başarmıştı.

Gerçekten de öyleydi.

Ama eski binalarda çıplak ahşap kirişler olurdu ve ahşap da hızlı yanardı.

Kulakları sağır eden bir kırılma sesinin ardından içeride o kadar çok kıvılcım oluştu ki oda sanki bir havai fişek gibi görünüyordu. Kafasını kaldırdı ve gökyüzünü gördü. Çatının bir kısmı çökmüştü. Böylece oksijensiz kalmış olan ateş alevlendi ve daha canlı yanmaya başladı. Zaten kavrulmuş olan derisinde hissettiği sıcaklık daha da yoğunlaştı. Alevler çatıdan dışarı, gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Bir başka kırılma sesinin ardından çatının tamamı çöktü.

ÖLÜM ÇEMBERİ

Yanan ahşap kalaslar Poe'nun üzerine yağdı. O panikle bir ciğer dolusu zehirli havayı içine çekti. Poe bilincinin kaybolmaya başladığını hissetti ve kendini kurtarmak için az bir zamanı kaldığını anladı. Gücsüz kollarını kullanarak ağır hareketlerle kendini yanan kalıntıların arasından kurtardı. Basamaklara doğru sürünmeye başladı ama kolları, bacakları sanki birer külçe gibiydi.

Uykuya dalma fikri garip bir şekilde cazip görünüyordu. Güröldeyen alevlerin arasından bir ses yükseldi.

“Poe! Poe! Neredesin Poe?”

Bir şey ayağına dokundu. Oraya doğru baktı ve içgüdüsel bir tepkiyle ayağını geri çekti. Halüsinasyon görüyordu. Öyle olmalıydı. Kâbuslarındaki çamurdan bir canavar, bir golem ayağına yapışmıştı. Onu cehenneme çekmeye çalışıyordu. O panikle ağzını açtı ve ciğerlerinde kalan azıcık hava da uçtu gitti.

Etraf dönmeye başladı. Golem onu ele geçirecekti; canavarın ellerini yeniden ayaklarında hissetti.

Nefes almaya çalışırken gözleri şişti. Artık umurunda değildi.

Washington Poe başını yanmış ellerinin arasına aldı, gözlerini kapadı ve kendinden geçti.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Poe sesler duydu. Sesler bir süredir vardı, buna karşın Poe'nun bilinci bu seslerin ne olduğunu anlayabilecek kadar açık değildi. Gözlerini açmak istedi ama sanki gözkapakları birbirine tutkalla yapıştırılmıştı.

Nerede olduğunu anlamaya çalıştı.

Biplemeler, uğultular, sessizce konuşan insanlar. Yataktaydı. Temiz çarşaf lar sertti ve ayak kısmında çok sıkı bir şekilde tıktırılmıştı. Havada limon aromalı dezenfektan kokusu vardı.

Poe bir hastanede olduğunu anladı.

Yeniden gözlerini açmaya çalıştı ama açılmadılar. Gözkapaklarını aralamak için parmaklarını kullanmayı denedi ama üzerleri yumuşak bezlerle kaplıydı, bandaj olduklarını tahmin etti. Elleri zonkladı, büyük ihtimalle yanan tırabzandan dolayıydı. Ya da dökme demir radyatörden ya da yanan cesetlerden. Çöken çatıdan da olabilirdi. Poe ellerini kullanmayı bıraktı ve şiddetli acıya aldırış etmeden, gözlerini zorla açtı. Hissettiği yanma, yüksek sesle bağırmasına

sebepti. İncecik bir ışık gördü. Sanki erimiş çeliği kafasının içine döküyorlardı.

Oturmaya çalıştı ama çok güçsüzdü. Baktığında ellerinin bandajlı olduğunu gördü. Safra renginde bir sıvı aralardan süzülüyordu. Muhtemelen iyodindi.

Neler olmuştu böyle?

Kendisine verilmiş olan sakinleştiriciler düşünmesini zorlaştırıyordu. Poe yastığa geri yaslandı ve gözlerini kapadı.

Uyandığında baş ağrısı biraz da olsa hafiflemişti. Tekrardan gözlerini açmayı denedi, bu sefer tamamen açabilmişti. Şöyle bir kendisine baktı. Derisi ya bandajlanmıştı ya da açık ve kızarıklıklarla doluydu. Burnunda atel vardı. İki çıkışlı bir kanül sağ elinin arka tarafına monte edilmişti. Serum sehпасına baktı. Serum torbasının yarısı doluydu. Antibiyotik olduğunu tahmin ettiği, daha küçük olan diğer torba neredeyse boştu.

Koğuş ışıkları kapalı, dışarı da karanlıktı. Aşağıya düşmesini engellemek için yatağın her iki tarafında yüksek korkuluklar bulunuyordu.

Ne kadar zamandır orada olduğunu merak etti.

Çok susamıştı ama su sürahesi uzanabileceğinden daha uzaktaydı. Hasta alarm kutusunu eline aldı ve düğmeye bastı. Kapı açıldı, üniformalı bir hemşire içeri girdi ve Poe'ya gülümsedi.

“Ben Hemşire Ledingham. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?” Al yanaklıydı ve ağır İskoç aksanıyla konuşuyordu.

“Ne oldu bana?” dedi hırıltılı sesiyle. Kendi sesini tanıyamadı. Sanki boğazı kumla doluydu.

“Şu anda Westmorland Hashanesi ÖBB’sinde bulunuyorsunuz Bay Poe. Bir yangının içinde kaldınız. Hayatta olduğunuz için şanslısınız.”

“ÖBB mi?”

“Özel Bakım Birimi,” diye yanıtladı hemşire. “Aslında durumunuz tehlikeli değil, fakat yanıktan oluşan yaralar kolayca enfekte olabilir. Deriniz iyileşmeye başlayıncaya kadar sizi steril tutmanın en iyi yolu bu.”

“Ne kadar zamandır buradayım?”

“Neredeyse iki gün oldu. Eğer ziyaretçi kabul edebilecek durumdaysanız, dışarıda sizi görmek için bekleyen bir dizi insan var.”

Poe doğrularak oturdu, kusma hissine karşı koydu ve hemşireye hazır olduğunu belirten bir baş hareketi yaptı.

Hemşire Ledingham’ın bahsettiği insan kümesi yerine kapıdan sadece bir kişi girdi. Gelen Stephanie Flynn’dı.

Tekrardan o iki parçalı resmi takımını giymeye başlamıştı. Poe kendini ne kadar yorgun hissediyorsa Flynn da o kadar yorgun görünüyordu.

“Kendini nasıl hissediyorsun Poe?”

“Neler oldu Steph?” Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıkmıştı. Eliyle suyu işaret etti. Flynn plastik bardağa su doldurdu. Bardağın içine bir pipet koyup Poe’nun ağzına alabilmesi için iyice yaklaştırdı. Hiçbir içeceğin tadı daha önce bu kadar güzel gelmemişti.

“Ne hatırlıyorsun?” dedi Flynn.

Reid annesi hakkında söylediklerini ve yanan odayı hatırlıyordu. Reid ve Swift’i yanan evden çıkarmaya çalıştığını hayal meyal hatırlıyordu. Ayrıca çamurdan canavarla ilgili bir şeyler de hatırlıyordu ama bunu kendine saklamaya karar verdi.

“Fazla bir şey değil,” dedi Poe. Parçalar halinde bir şeyler hatırlıyordu ama karman çorman ve düzensiz hatıralardı bunlar. “Çocuklar...”

“Hayattalar ve durumları iyi. Senin dediğin yerdelerdi. Şu an anneleriyle beraberler ve bu talihsiz olayların hiçbirinden haberleri yok.”

“Ya onları kaçıran adam?”

“Bir beyzbol şapkası ve güneş gözlüğü takıyormuş.”

“Kahretsin.”

“Evet. Bir robot resim sanatçısı çocuklarla görüştü ama işe yarar bir şey çıkmadı. Onları tatil parkına götüren kadın kayıtlı bir bakıcıymış. Onu Reid işe almış ama bunu sanki çocukların annesi istemiş gibi göstermiş. E-postada bunun hem çocuklar için bir eğlence hem de anneanne için bir dinlenme fırsatı olacağı yazıyormuş. Reid çocukları bakıcıyla birlikte oraya götürecek zamanı bulana kadar onun daire-sinde kalmışlar. Bakıcı çocukları doğrudan oraya götürmüş. Kadın masum.”

Mantıklıydı. Reid’in ihtiyacı olan şey, Poe’nun çocukların tehlike içinde olduğunu düşünmesiydi, fakat canavarlarla yaşamış olduğu tecrübeden dolayı onlara zarar vermek istememişti.

“Bir kutu vardı. Metal bir kutu, kamyonetin...”

“Yanan binanın içine daldığın kamyonetin ön koltuğundaki mi?”

“O kutuya ne oldu?”

“Kamyonetle aynı şey. Kül oldu,” diye yanıtladı Flynn. “Ne olduğunu bilmiyorum ama önemli bir şey olduğu kesin, çünkü olay yeri inceleme ekibi bulunca, emniyet müdürünün kendisi aldı onu.”

“Sonuç?”

“Resmi incelemeye göre içinden sağlam çıkan bir şey yok. Hepsi kül olmuş. Bize nazıkçe bunun artık Cumbria polisinin bir meselesi olduğu söylendi.”

Poe başını ellerinin arasına aldı ve ileri geri sallanmaya başladı. Çok geçmeden kontrolsüzce hıçkırmaya başladı.

Flynn hemşireyi çağırdı. Onun yerine bir doktor geldi. Serumlardan birinin damla ayarını yaptıktan kısa bir süre sonra Poe’nun hıçkırıkları yatıştı ve uykuya daldı.

“Katildi ama kendine göre nedenleri vardı Steph,” dedi Poe. Üç saat sonrasıydı, susamış ve aç bir şekilde uyanmıştı.

“Kutunun içinde ne vardı Poe?” diye sordu Flynn. “Herkesi bu kadar endişelendiren şey ne?”

Sonraki otuz dakika boyunca Poe, Reid’le aralarında geçen çiftlikteki konuşmayı aktardı. Annesi ve isminin nereden geldiğiyle ilgili olan kısımları atladi.

Flynn birkaç soru sormuş ve Poe ona George Reid’in mezarından bahsettiğinde kısa bir telefon görüşmesi

yapmış, bunun dışında Poe'nun hikâyesini anlatmasına izin vermişti.

“Bir açıklama yapmak istiyorum,” dedi Poe anlatmayı bitirdiğinde. “Bunun sonuçta bir rivayet olarak kalacağını biliyorum ama Kylian’a hikâyeyi herkese bir de onun açısından anlatmak gibi bir borcum var.”

“Eğer bunu yaparsan, birçok kişi ve organizasyon saygınlığını yitirebilir Poe. Görgü tanığı yok, sadece küçük ek deliller var ve başroldekilerin hepsi ölü. Savcılık dava açılmayacağını duyurdu zaten. Suçlanabilecek *kimse* kalmadı.”

“Ya Montague Price’in itirafı?”

“Örtbas edildi bile.”

“Nasıl?”

“Teknik olarak bir anlaşma karşılığında bilgi sunmuş oldu. Bir şeyle suçlanamadan önce Reid tarafından kaçırıldığı için, aile avukatı eğer tüm kayıtlar yok edilmezse dava açacaklarını söyledi. Cumbria polisi bu sabah Price’in ifadesini ve sorgunun video kaydını teslim etti. Kendi kopyalarımızı da imha etmemiz gerektiği söylendi bize.”

“Peki ya arkadaşlarının cesetleri?”

“Hepsi Reid’in üzerine kaldı. Geçerli olan teori şu ya da en azından uydurdukları saçmalıklara uyan diyelim: Reid onları daha çocukken öldürdü ve tüm bunların geriliminden bu yeni cinayetlerle kurtuluyordu.”

“Aşağılık herifler,” diye mırıldandı Poe.

“Örtbas edilmiş gibi bir havası var,” diye itiraf etti Flynn. “Etrafı ve Carmichael’in misafirperverliğinden faydalanmış olan bazı kişileri araştırdım... nüfuzlu kişileri diyelim.

Eğer Carmichael tek bir etkinlik için bir banka hesabı açıtıysa, bunu daha önce de yapmadığını kim söyleyebilir? Kimse o taşın altına bakmak istemiyor.”

“Belki de biri bakmalı,” dedi Poe.

“Sen yokken Adalet Bakanlığı sekreteri bir açıklama yaparak başta emniyet müdürü olmak üzere, Cumbria polisine, ‘bu zor zamanlarda’ göstermiş oldukları sıkı çalışma ve profesyonellik için teşekkür etti. Kasap’ın zihinsel sağlık sorunları olan bir polis memuru olduğunu ve dualarının kurbanların aileleriyle beraber olduğunu söyledi. Sekreter, Quentin Carmichael’ı ayrı tuttu ve onun hep başkalarını düşünmüş olan bir adam olduğunu, bu zihniyetin de bu ülkeyi büyük bir ülke yaptığını ve benzeri palavralar söyledi.”

Poe, Flynn’a şaşkınlıkla bakıyordu. Duyduklarına inanmıyordu.

“Fiilen yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Resmi bir ifade verip Reid’in sana söylediklerini açıklasan bile, hiçbir şey olmaz. Eğer resmi açıklamanın dışında bir şey söylersen işten kovulacağını sana söylemem istendi. İşini ve tazminatını kaybetmenin yanı sıra, ülkedeki en güçlü ve nüfuzlu ailelerden bazıları peşine düşecektir. Seni dava edip elindeki her şeyi almaya çalışacaklar.”

Flynn haklıydı. Elinde delil olmadan böyle bir şeye girmek, rüzgâra karşı gitmekten farksızdı. İtirafı olmadan, Poe’nun elindeki deliller değersizdi. Hikâyenin yarısı ondaydı ama geçersiz olan yarısı.

“Biz gerçeği biliyoruz Poe,” diye ekledi Flynn. “Bu önemli.”

“Daha iyisini hak ediyor Steph.”

“Öyle ama hak ettiğini alamayacak.”

Poe bir gazeteyle görüşüp hikâyeyi açıklamayı deneyecek kadar gözü kara olsa bile, hikâyeyi örtbas edenlerin medyayı elinde tutanlarla aynı kişiler olduğunu biliyordu. Hikâyesi hiçbir zaman basılmazdı.

Bunu daha sonra düşünecekti ama artık USMT’nin bir parçası olmak istemediğine karar vermişti. Teşkilattan ayrılacak ve ortalıkta biraz araştırma yaparak zaman geçirecekti. Bulabileceği sağlam deliller olup olmadığına bakacaktı. Bu kadarını arkadaşına borçluydu. Ayrıca annesi hakkında ne yapması gerektiğini düşünmek için de zamana ihtiyacı vardı. Öncelikle babasıyla konuşmalıydı ve onu bulmak başlı başına bir işti.

“Gidip van Zyl’i aramalıyım Poe, fakat ben gitmeden bilmek istediğin başka bir şey var mı?”

“Var, Steph,” dedi Poe. “Uyandığımdan beri aklımı kurcalayan bir şey var.”

Flynn başını eğdi.

“Nasıl oluyor da hâlâ hayattayım?”

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Öncelikle Flynn'ın yapması gereken bazı telefon görüşmeleri vardı, Poe'nun ise sargılarının değiştirilmesi gerekiyordu. Bunu bir saat kadar sonra tekrar konuşmak üzere sözleştiler.

“Sıcaklık taşları çatlatıp camları buharlaştırıyordu,” dedi Poe, Flynn geri geldiğinde. Bandajlı elini havaya kaldırdı. “Bir cesede dokunmak bile üçüncü derece yanığa neden oluyordu.”

“Biliyoruz,” dedi Flynn. “Dosyadaki ön raporu gördüm. Tüm ev tutuşturucuya bulanmıştı. Yangın söndüğünde ev içi boş bir kabuktan biraz daha iyi bir haldeydi.”

“Söndüğünde mi?”

“İtfaiye araçları telefon geldikten yarım saat sonra oradaydı, fakat çiftliğe yeterince yaklaşamadılar, çünkü...”

“... çünkü kayalar yolu kapatmıştı.” Yani kayalar oraya bu yüzden taşınmıştı. “Onları kim aradı? Ayrıca yarım saat, yanan bir evin içinde yatmak için biraz fazla uzun bir süre gibi.”

“Sence onları kim aramış olabilir?”

Poe düşündü. Reid’in aradığını sanmıyordu. O kendi yarattığı fırının içinde yanarak ölmeyi planlamıştı. Küller küllere, toprak toprağa karışacaktı. Ayrıca Poe’nun nereye gittiğini bilen kimse yoktu.

Biri dışında kimse...

Tepe lambalarının sisin içinden geçip çiftliğe vuran ışıkları geldi aklına. Arabayı kimin kullandığını görememişti; Reid aracın yaklaştığını görür görmez binayı ateşe vermişti, ama gelen biri vardı.

Bradshaw dışındaki herkes onun Montague Price’ın öldürüldüğü olay yerinden ayrıldıktan sonra Shap Wells’e döndüğünü farz etmişti.

Bunu Bradshaw yapmış olabilir miydi?

Poe omuzlarını kaldırdı.

“Seni ensenden tutup dışarı sürükleyen aynı kişi: Tilly. Günün gerçek kahramanı.”

“Ama... beni nasıl bulacağını nereden biliyordu?”

“BlackBerry’den.”

Küçük yaramaz! Ashley Barrett ona telefonu verdiğinde takip uygulamasının açık olduğunu söylemişti. Cumbria’ya giderken Poe, Bradshaw’dan bu uygulamayı devre dışı bırakmasını istemişti. Bradshaw da ona hallettiğini söylemişti.

“Ona uygulamayı devre dışı bırakmanı söylediğinde daha seni yeterince tanıımıyordu, böylece o da sana hallettiğini söylemiş sadece. Tanrı’ya şükür ki uygulamayı kapatmamış. Aptalca bir şey yapacağını fark ettiğinde de seni takip etmiş.”

“Çiftlik evine nasıl ulaşmış? Araba süremiyor ki.”

“Sanırım senin asiliğin ona da bulaşmış olmalı. Bana telefon edip senin tek başına ayrıldığını söyledi. Ona yerinden ayrılmamasını ve kısa sürede orada olacağımı belirttim. Bana durumun acil olduğunu söyledi. Bir polisle birlikte otele gitmiş ve kendi telefonunu kullanarak seni buraya kadar takip etmiş. Senden yarım saat geride olduğunu varsaymış.”

“Bu hâlâ bana nasıl ulaştığını...”

“Arazi aracınla Poe. Tüm yolu arazi aracıyla gelmiş.”

Tanrım...

Poe söyleyecek söz bulamıyordu.

“O iyi mi?” Onun için yaptıklarının ve uğruna riske attığı şeylerin büyüklüğünü yansıtmıyor gibiydi.

“İyi. İçine biraz duman çektiğinden, ciğerlerinin tekrardan normale dönmesi için zamana ihtiyacı var ve seni dışarı sürüklerken oluşan bazı yüzeysel yanıklar var ellerinde, fakat çoktan taburcu edildi. Annesi onu alıp güneye geri götürmek için geldi ama o reddetti.”

“Hayır, bu mantıklı değil. Çatı çökmüş ve alevler de çığrından çıkmıştı Steph. Birinin oksijen maskesi ve koruyucu giysi olmadan üst kata ulaşması mümkün değildi.”

“O aptal değil Poe. Senin gibi plansızca dalmamış içeriye.”

“O zaman nasıl...”

“Ne yapması gerektiğine internetten bakmış.”

“Şaka yapıyorsun!”

“Önce ne yapması gerektiğini araştırarak kadar soğukkanlıymış. Bulduğu sayfada üzerini nemli bir şeyle örtmesi

gerektiği yazıyormuş. Önerilen ıslak battaniye yoktu elinde, o da doğaçlama yaptı ve...”

“Çamur,” dedi Poe. Bradshaw kendini ıslak çamura bulamıştı. Yani ortada bir golem canavar falan yoktu; o Bradshaw’dur. Gözlerinin yaşarmaya başladığını hissedebiliyordu, ama Flynn’in önünde ağlamak istemedi. Bradshaw’u düşündü, zayıf, miyop ve deneyimlediği bu yeni dünyanın kendisini allak bullak ettiği o kızı. Aşağılık sarhoşlar onunla uğraşırken Shap Wells’te barın masasında oturuşu aklına geldi. Bradshaw cesur davranmıştı o zaman. Poe adamları alt etmiş olabilirdi, fakat Bradshaw yapması istenilen şeyleri yapmadığı için adamlar böyle davranmıştı. Bu, onun tuhaflığının altında özel bir şeyin yattığını gösteren ilk gerçek işaret olmuştu.

“Ona ne kadar teşekkür etsem az.”

Dışarıdan gelen sesle birlikte ikisi de kafasını çevirdi. Bradshaw kapı girişinde duruyordu. Poe’ya hafifçe el salladı. Elleri bandajlıydı ve gözleri de duman rengine çalan kırmızı bir tondaydı. Altına kargo pantolonunu giymişti ama üstünde bu sefer, her zamanki film veya süper kahraman tişörtü yerine, Poe’nun ona Kendal’dan aldığı tişört vardı. Şu üzerinde “Beyin Gücü” yazan. Poe’nun nereye baktığını görünce ona iki elinin başparmağını kaldırarak bir işaret yaptı.

“Merhaba Poe,” dedi Bradshaw. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Gözyaşları yüzü boyunca süzölmeye başlamış, çok geçmeden de alenen ağlamaya başlamıştı Poe. Hıçkırıklarının

nedeni Bradshaw ve onun gösterdiği cesareten ziyade, Reid ve kendisinin gerçek adaleti sağlamaktaki başarısızlığıydı.

Flynn sessizce yerinden kalkıp odadan çıktı.

Bradshaw yatağın yanında duran sandalyeye oturdu. Poe'nun ağlamasının kesilmesini bekledi.

“Üzgünüm,” dedi Poe gözlerini silerek.

“Önemli değil Poe,” dedi Bradshaw. “Komiser Flynn bana Kylian Reid'in sana dediklerini anlattı. Bu çok hüznü ve onun için üzgünüm.”

“Ben de Tilly.”

Poe'nun aklına bir şey geldi. O haydutları bardan kovladıktan sonra söylediği bir şey. “Tilly,” dedi, “o yanan binaya, beni kurtarma sırasının sende olduğunu söylediğim için dalmadığını söyle.”

Bradshaw, genelde onu oldukça rahatsız eden o delici bakışlarıyla Poe'ya dikti gözünü. Poe bu sefer gözlerini kaçırmadı.

“Böyle mi düşünüyorsun Poe?”

“Gerçekten mi Tilly? Ne düşündüğümü bilmiyorum. En iyi arkadaşım bir seri katil çıktı, şu anda kendimi pek de zeki hissetmiyorum.”

“Ama zekisin Poe! Ortaya çıkardığın onca şeye bir bak-sana.”

“Biz ortaya çıkardık Tilly.”

“Peki, biz olsun. Ayrıca hayır Poe, barda söylediğin şeyden dolayı takip etmedim seni oraya kadar. O sırada

patavatsızlık yapmıştın, çünkü kendini tuhaf hissediyordun. Bunu zaman zaman yapıyorsun.”

“Öyle mi?”

“Evet Poe, yapıyorsun.”

“O zaman...”

“Sana söylemiştim,” dedi Bradshaw. “Sen benim arkadaşımsın.”

Bunun üzerine söylenecek fazla bir şey kalmamıştı.

Bir saat sonra Flynn onların yanına geri döndü. İkisi de derin uykundaydı.

ALTMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

Eve gitmesine izin verilmeden önce Poe bir gün daha Westmorland Hastanesi'nde kalmak zorunda kalmıştı. En başta boğazının zarar gördüğünden endişelenen doktorlar, iyileşme başlar başlamaz onu taburcu etmekten memnundular. Bölgede görevli hemşirelerden birinin günde bir kez Poe'nun evine giderek bandajlarını değiştirmesini istemişlerdi. Poe hastane dışındaki tedaviyi kabul edip doktorlarla uzlaşma sağladı; gerçi birinden her gün üç kilometrelik bozkır yolunu sırtında onca tıbbi malzemeyle birlikte yürümesini beklemenin haksızlık olup olmayacağını düşünmemiştir.

Sonraki birkaç gün boyunca Poe'ya birçok telefon geldi. Direktör van Zyl, Poe'ya teşekkür etmiş, tüm olan bitene rağmen ona müfettişlik pozisyonu teklif etmişti, bu defa sürekliliği olarak. Poe reddetti.

“O pozisyon Flynn'ın olmalı efendim,” demişti Poe. “O benim olduğumdan çok daha iyi bir komiser. Bu dosya, onun bizim işimizi yapmamızı sağlamak konusundaki

disiplini sayesinde çözüldü. Ben sadece ağaçları, o ise tüm ormanı gördü.”

Van Zyl de buna katıldığını söyledi. Van Zyl’in, zaten onun geri çevireceğini bildiği için işi kendisine teklif ettiğinden şüphelendi Poe.

“Bana söylemek istediğin bir şey var mı Çavuş Poe?” diye sordu van Zyl sonunda.

Poe, Reid’in itirafını kastettiğini biliyordu. Van Zyl onun bu konu hakkında bir şey yapmaya niyetli olup olmadığını görmek istemişti.

“Hayır efendim,” diye yanıtladı Poe. Direktöre Peyton Williams davasında bir hata yapmadığını, ne olacağını bildiği halde, tam metni içeren belgeyi aile dosyasının içine bilerek koyduğunu, karşısına çıkan fırsatı değerlendirdiğini söylemek istedi. Muriel Bristow’un hayatını kurtarmış olabilirdi ama onun yaptıklarından dolayı bir adam hayatını kaybetmişti. Birinin karanlık sırları elinde tutmaya çalıştığında neler olduğunu görmüştü ve sonunun Reid gibi olmasını istemiyordu. Fakat sonuçta bir şey söylemedi. Bunu şimdi itiraf etmek bencillik olurdu. Eski davalar yeniden açılır, temyize gidilir, Poe’nun dürüstlüğü sorgulanır ve katiller serbest kalırdı.

Bu kendi başına taşınması gereken bir yükü.

Direktör Yardımcısı Hanson aradı, görünürde son zamanlarda kendisini zora koştugu için özür dilemek içindi. Önce tuhaf bir şekilde havadan sudan konuştular, ta ki Hanson, Poe’yu aramasının gerçek nedenine gelene kadar. Çok fazla klişe ve basmakalıp söz vardı konuşmada: Bazı

şeylerin saklı kalması en iyisiydi, kariyerleri mahvetmenin gereği yoktu, uyuyan canavar uyandırılmazdı. İşin özü şuydu: O da Poe'nun niyetini bilmek istemişti.

Poe anlamamazlıktan geldi ve Hanson'ın da bunu ona doğrudan sorma cesareti yoktu. En sonunda Hanson ağzından kaçırırverdi: “Bu sözde itiraf, Çavuş Poe, bir çılgın tarafından uydurulmuş palavralardır. Başka bir şey değil.”

Carlisle Piskoposu aradı ve ona çok yardımcı olmuş olan bu adama karşı Poe'nun bir sempatisi vardı. Oldwater'ın bilmek istediği, o sevgili kilisesinin bu işten ne kadar zarar göreceğiydi. Sonunda Oldwater ona vicdanını dinlemesini söyledi.

Poe iki hafta boyunca dinlenmiş ve bahar akşamlarında Edgar'la uzun yürüyüşlere çıkmıştı. Kavrulan ciğerleri iyileşmiş ve sesi de geri gelmişti. Ellerindeki yaralar geçmişti. Flynn onu arada bir aramış, neler yaptıkları konusunda Poe'yu bilgilendiriyor gibi davranmıştı. Aslında sadece onun iyi olduğundan emin olmak için aramıştı. Poe bunu takdir etmiş ama ona söyleyecek bir şey bulamamıştı.

Bradshaw ona günde yirmi otuz mesaj göndermişti. Her biri Poe'yu gülümsetmişti. Normal işine geri döndüğünü ama onunla beraber yeniden saha görevine çıkmak için sabırsızlandığını yazmıştı. Araba sürmeyi öğrendiğini ve testi geçer geçmez onu ve Edgar'ı ziyarete geleceğini söylemişti. Artık Reid öldüğüne göre mutemelen Poe'nun sahip olduğu en yakın arkadaş Bradshaw'du. Birbirlerinin tam zıttıydılar, onda aydınlık, kendisinde ise karanlık bir yan vardı ama bazen bu arkadaşlıklar en güçlü olanlardı. Bradshaw ona işe ne zaman geri döneceğini sormuştu.

Poe'nun ona verebilecek bir cevabı yoktu. İşe geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyordu. Öncelikle Reid için doğru olanı yapıp yapamayacağına bakmak istiyordu. Sonra babasıyla konuşması gerekiyordu. Ona e-posta atıp İngiltere'ye bir sonraki gelişinde buluşmayı teklif etmişti. Şimdilik bir cevap yoktu ama bu sorun değildi; Poe bunu uzun süre beklemişti, biraz daha bekleyebilirdi. Ama bir hesaplaşma olacaktı elbet. Bir gün o ve annesine tecavüz eden adam bir odada baş başa kalacaklardı. Washington'da bir grup hippinin katıldığı diplomatik partilerin sayısı fazla olamazdı. Birileri bir şeyler hatırlardı. Bir soruşturma başlatmak için, Poe hiçbir zaman elinde fazla bilgi olmasına ihtiyaç duymamıştı ve daha önce çok daha az veriyle yürüttüğü tecavüz dosyaları olmuştu.

Çiftlikte bulunan delil incelenmişti. Reid'in tüm kurbanlarının DNA'ları büyük olan kamyonun içindeki hücrelerde bulundu. Hücrelerin çoğunda idrar, kusmuk, kan ve dışkı vardı. Nedendir bilinmez, bir hücre kolorakla dezenfekte edilmişti. Gamble, adamların son yolcuklarına çıkmadan önce çiftlikte tutulduğuna ikna olmuştu. George Reid'in mezarı, Reid'in de dediği gibi, Kara Çukur Çiftliği'nden birkaç yüz metre ileride bulunmuştu. Reid doğruyu söylüyordu, otopsi, George Reid'in cinayetler başlamadan uzun süre önce öldüğünü ortaya koydu. Ölüm nedeni kalp kriziydi. Cumbria polisi, cinayetlere karışmış olan diğer kişiyi arıyordu: Reid'in esrarengiz ve bilinmeyen ortağı. Gerçi Poe onu bulabileceklerinden kuşkuluydu, kimliği diğer delillerle birlikte yok olmuştu ve ilerleyebilmeleri için ellerinde

hiçbir şey yoktu. Aramaya devam edeceklerdi, başka seçenekleri yoktu fakat Flynn baş başa yaptıkları bir konuşmada fazla umutları olmadığını itiraf etmişti.

DNA incelemesi sonucu üst katta bulunan cesetlerin Swift ve Reid'e ait oldukları doğrulanmıştı.

İtfaiye raporuna göre, çiftlikte toksik herhangi bir maddeye rastlanmamıştı, bu da dumanın neden Poe'nun beklediği kadar koyu renkte olmadığını açıklıyordu. Gamble'a göre Reid, Swift'in duman soluyarak kendinden geçmesini değil, yanarak ölmesini istemişti.

Poe ve Gamble bu sefer aynı fikirdelerdi. Huysuz başkomiser, Reid'i iyi tanıyordu ve Poe'nun çiftlikte yaşananlar hakkındaki söylediklerine inanıyordu. Gerçeği bulmak için elinden geleni yapmıştı. Polis müdürünün ricalarına rağmen, Reid'in yerlerini bulduğu her üç çocuk için otopsi yapılması talimatını vermişti. Gerçi zaman ve alevler cesetlere çok zarar vermişti. Patalog, çocukların, Reid'in kurbanlarından herhangi biriyle bağlantılı olduğunu gösteren herhangi bir şey bulmayı başaramamıştı. Bu, adli tıp uzmanının inceleme tutanaklarına isteyerek adam öldürme olarak geçti.

Çocuklar, Poe'nun daha önce mezar açtırma işlemi yaptırdığı mezarlığa gömüldüler, ama K-bölümüne değil; Poe bu konuda ısrar etmişti. Cenazelere çok kişi katılmıştı. Haberlerde yoğun bir şekilde yer almıştı. Londra'dan insanlar gelip orada bekleyen kameraların karşısına geçiyor, sonra da sahte palavralarını sıralayıp olabildiğince hızlı şekilde arabalarına geri dönüyorlardı.

Dosyanın neredeyse kapanmasıyla birlikte, Reid'in kurbanlarının cesetleri ki teknik olarak adli tıp uzmanına aittiler, ailelerine verildi. Poe bu büyük cenaze törenlerini televizyonda ardı ardına izledi. Sonunda izlemeyi bıraktı. Carmichael'ın cenazesine içişleri bakanı bizzat gelmişti. Görünüşe göre birbirlerini yıllardır tanıyorlardı. Bir bağış etkinliği sırasında tanışmışlardı...

Reid'in cenaze töreni ise bambaşka bir hikâyeydi. Daha küçük ve daha bakımsız bir mezarlığa defnedilmişti. Hiçbir cenaze levazımatçısı işi kabul etmeyince, Reid yerel yönetimin verdiği bir tabutla gömüldü. Cenazeye Poe, Flynn ve Bradshaw katıldı. Cumbria polisinden sadece Gamble vardı.

Poe ilginç bir şekilde soğukkanlıydı.

Gamble cenazeden sonra Poe'yu arayıp buldu ve ona bu işi daha ileriye götürmeyeceğini söyledi. Emekliliğine az kalmıştı, kovulmadığı için kendini şanslı hissediyordu ve çocukları hâlâ üniversitede okuyordu. Poe buna anlayış göstermişti. O adamlar yeterince masumun hayatını mahvetmişlerdi zaten. Basın ve hükümet yandaşları kendilerine söylenen şeyi yapmış ve Reid'i canavarların en kötüsü ilan etmişti. Resmi sözcünün Reid'in çocukken işlediği cinayetleri tekrarladığını göstermesini sağlamak amacıyla gerçekleri çarpıtıp geçmişini yeniden kaleme almışlardı. Poe bunun endişe verici şekilde ikna edici olduğunu düşünmüştü. Ardından sesleri kesildi. Magazin basını için şeker yemekten şişmiş iki yaşındaki bir çocuk ilgi çekici olabiliyordu, ama bir polis memuru nüfuzlu adamların organlarını kesip onları yakmıştı, bu üç günlük bir hikâye

olmamalıydı. Onlara açıkça bu konunun üzerinde durmalarını söylenmişti.

Özgürlükçü basınının elinde, kötü kokular almasına rağmen, delil yoktu ve bu yüzden de sessiz kalmışlardı; sözü geçen aileler çok güçlüydüler. Hatta Carmichaellar, Cumbria polisi ve USMT'yi dava etmekle tehdit ediyordu. Van Zyl, Poe'yu aramış ve endişelenmediğini söylemişti. "Cesaret edemezler. Bizim gibi onlar da gri takımlı adamlardan korkuyorlar. Duncan Carmichael'ın sesini kesmesi için kendisine hayır amaçlı hizmetlerinden dolayı bir şövalyelik nişanı verilecek. Bu insanların sessizliği böyle satın alınır."

Bu Poe'nun midesini bulandırmıştı ve daha fazla dinlemeyi kaldıramıyordu.

Flynn, Poe'yu aramış ve Cumbria Emniyet Müdürü Leonard Tapping'in Metropolitan Polis Teşkilatı'nın boştaki direktör yardımcısı pozisyonu için iddialı konumda olduğunu haber vermişti. Bu oldukça sıkıntılı telefon konuşmasından sonra Poe davayı bırakmaya karar vermişti. Bunun kendisine bir faydası yoktu ve boşuna bir çabaydı. Deliller yanmış ya da daha sonra yok edilmişlerdi. Hangisi olduğu önemli değildi; sonuç aynıydı.

Herdwick Çiftlik Evi'ndeki duvara iliştirdikleri tüm bilgileri söküp çıkarmaya karar verdiğinde, Poe her şeyin bittiğinin farkına vardı. Kafasında bir şeyler canlandırma ihtimaline karşı belgeleri duvarda bırakmıştı, ama her seferinde gözünü dikip duvara saatlerce bakmış olsa da hiçbir şey canlanmamıştı.

ÖLÜM ÇEMBERİ

Eline boş bir kutu aldı ve çalışmalarından artakalan son parçaları da duvardan sökmeye başladı. Fotoğraflar, haritalar, uzman ifadeleri vardı. Bradshaw'dan gelen analitik belgeler ve herkesin yapıştırdığı not kâğıtları vardı duvarda, soruşturma sırasında açığa çıkardıkları her şey oradaydı.

Son parça, Reid'in Shap Wells'teyken Poe'ya gönderdiği kartpostalın, Bradshaw tarafından PVC ile kaplanmış fotokopisiydi, arka kısmında ironi işareti olan. Bu onların Michael James'in göğsündeki aynı işareti ortaya çıkarmalarını sağlayan kartpostaldı.

Onların soruşturmasını yeniden hareketlendiren kartpostaldı bu.

Poe onu da belge yığınının üzerine fırlattı.

Havadayken ters dönen belge resimli tarafı üste gelecek şekilde diğerlerinin üzerine düştü.

Poe gözünü dikti.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Poe resmi hayal meyal hatırladı; ihtiyaçları olan bilgi kart-postalın arka yüzünde olduğundan ön tarafına pek dikkat etmemişlerdi. Konuyla alakası yoktu. Poe artık bundan o kadar da emin değildi.

Resimde taşmış bir fincan kahve vardı. Kahvenin köpüğünü çok zamanı olan bir barista şekillendirmişti.

Poe köpüğün üstündeki desene baktı.

Bu bir kuğu deseni idi. Barışın dünya çapındaki sembolü. Süt köpüğünün üzerindeki deseni oluşturmak için muhtemelen toz çikolata kullanılmıştı.

Poe'nun nefesi kesildi. Bu kartpostalı ona Reid göndermişti ve onun yaptığı her şeyin bir amacı vardı. İpuçları ve yapbozlar bırakmıştı onlara. Bu da onlardan biri miydi acaba?

Poe fotoğrafa bakmaya devam etti, daha fazla bilgiye ulaşmak istiyordu. Bir kuğu vardı ve kuğular barışı temsil ederdi. Bir fincan da kahve vardı fotoğrafta. Bunları bir mantra gibi kafasının içinde tekrar etti.

Kuğu.

Barış.

Kahve.

Kuğu.

Barış.

Kah... Lânet olsun!

Reid ona bir poşet kahve getirmişti!

Poe hemen mutfığa daldı. Su kazanının üzerindeki raflarda bulunan erzakları karıştırdı. Reid, biten kahvenin yerine getirdiğini söylemişti o kahveyi. Oradaydı işte. Taze çekilmiş kahveyle dolu kahverengi bir poşet.

Bir süzgeç aradı ama bulamayacağını anlayınca büyük bir tencere aldı. Kahve poşetini yırtarak açtı ve içindekileri tencereye boşalttı. Duyduğu metal tıngırdaması haklı olduğunun habercisiydi. İçinde sadece kahve yoktu. Poşetin içindeki nesneyi bulana kadar iyice aradı.

Nesneleri demek gerekiyordu aslında. İki şey çıkmıştı poşetten.

Bunlardan biri harici bellek, diğeri ise metal bir rozetti. Poe çalışma masasına geçti ve dizüstü bilgisayarının başlatma düğmesine bastı. Bilgisayar açılınca harici belleği yerine yerleştirdi. Yeni bir pencere açıldı. Bellek dosyalarla doluydu. Görünüşe göre her kurban için ayrı bir dosya vardı. Dosyalardan bir tanesi isimsizdi. İsimli dosyaları ekranda görünümleri sırayla açtı.

Her bir dosyanın içinde videolar, ses kayıtları ve belgeler vardı. Onlar hakkında Reid'in elinde bulunan her şey. Onlara itiraf ettirdiği her şey. Onlar hakkında topladığı ama paylaşmadığı tüm deliller.

Poe gülümsedi. Reid polise güvenmemişti. Her şeyi iyice planlamış, hiçbir şeyi şansa bırakmamıştı.

Tabii ki tüm belgeleri yedeklemişti.

Metal rozeti eline aldı. Bu sırlanmış bir omuz rozetiydi. Poe rozet üzerindeki sembolü soruşturmadan hatırlıyordu. Bu, faaliyetlerini durdurmadan önce, Ullswater'da tekne turları düzenleyen şirkete aitti. "Kendini Şanslı Hissediyor musun?" etkinliği için tekne sağlayan da aynı şirketti.

Şirket logosunun üzerinde tek kelimelik bir ifade vardı. Kaptan.

Poe rozeti incelerken birden bir şeyin farkına vardı.

O gece teknede bulunan tüm adamlar ya yöneticiydi ya da daha üst makamlarda yer alıyorlardı. Hilary Swift bir sosyal hizmet çalışanıydı ve geri kalanlar da çocuklardı.

Peki ya tekneyi kim kullanmıştı?

Her şey organizasyon sahipleri tarafından yapılıyor olsa da onları gölde dolaştıracak birinin olması gerekirdi. Bunu kendi başlarına yapamazlardı. Açık artırma için gelen altı adamla birlikte Carmichael ve Swift oradaydı, dört tane de çocuk.

Ve teknenin kaptanı da oradaydı.

Her şeyi görmüş olmalıydı ama tek kelime etmemişti. Ve Reid'e göre bu onu en az diğerleri kadar suçlu yapıyordu.

Nasıl olmuştu da hepsi bunu atlamıştı?

Reid atlamamıştı. Adamın rozeti elindeydi.

Ama neredeydi bu adam?

Kimdi?

Şirketin sahibi değildi. Bradshaw onun doğal nedenlerden öldüğünü doğrulamıştı.

Poe tekrar bilgisayarının başına geçti. Hâlâ açılmayı bekleyen bir dosya vardı; isimsiz olan.

Bu başka bir video kaydıydı. İki adam vardı. Adamlardan biri kar maskesi takmıştı ve Poe bu kişinin Reid olduğunu, işlerin ters gitme ihtimaline karşı kimliğini gizlemiş olduğunu düşündü. Diğer Poe'nun tanımadığı biriydi. Soruşturma sırasında karşısına çıkmamıştı. Ellili yaşlarının sonunda veya altmışlarındaydı ve bir denizci gibi görünüyordu. Eyer derisi gibi bir cildi vardı ve yüzü kırış kırıştı. Açık havada çalışan birinin sağlıklı ten rengine ve fiziksel efor sarf ederek çalışan bir işçinin fiziğine sahipti.

Poe oynat düğmesine bastı. Video neredeyse bir saat sürdü. Görüntüdeki kişi, Ullswater'da tekneyi kullanan adamdı. "Kendini Şanslı Hissediyor musun?" etkinliğinin içeriğini bilmediğini ama açık artırma sırasında bir şeyler döndüğünü anladığını söylüyordu kamera karşısında. Sessiz kalması karşılığında on bin sterlin almıştı. Paranın yanına güçlü insanları kızdırma riski de eklenince, kimseye bir kelime bile etmemişti.

Adam her şeyi itiraf ettikten sonra, Reid onunla bir anlaşma yapmıştı. Her şey bitene kadar on hücreli kamyonda kalacak ve sadece Reid'in verdiği küçük görevleri yerine getirmek için oradan ayrılacaktı. Fazla yasa dışı görevler değildi. Genelde şoförlük işleriydi. Poe bu adamın Graham Russell'in arabasını Fransa'ya götürüp orada bırakan kişi olduğundan kuşkulandı. Ayrıca Hilary Swift ve torunlarını kaçıran kişinin de bu bilinmeyen adam olduğundan şüphesi yoktu. Biraz yaşlanmış olmasına rağmen gölde geçen

hayatı ona kuvvetli bir fizik kazandırmıştı; gücü, kısmen kendinden geçmiş olan Swift'i kaçırmak için hayli hayli yeterliydi.

Eğer tüm bunları yaptıysa, itiraf videosu ve çocukların ölümündeki rolü hiçbir zaman gün yüzüne çıkmazdı. Evine gidebilirdi. Ama... eğer Reid'i yüz üstü bıraktıysa iki şey olurdu: Diğerleriyle aynı kaderi paylaşırdı ve soyadı lekelenirdi. Adam tereddütsüz kabul etmişti. Yardımsever gibi görünmüştü.

Poe, Reid'in ortağını bulmuştu.

Zihninde bir başka düşünce belirdi. Kamyondaki on hücreden biri klorakla sterilize edilmişti. Acaba o hücre bu adamın tutulduğu yer miydi? Öncesinde, Poe dosyayı gözden geçirirken, o kadar çok cevapsız soruyla karşılaşmıştı ki sanki sayfaları eksik olan bir kitap okuyor gibiydi. Artık her şey daha mantıklı geliyordu.

Hücrelerden biri neden klorakla temizlenmişti?

Reid neden Swift'le beraber yanmayı seçmişti?

Neden arkadaşlarıyla beraber gömülmek istememişti?

Çekingen ortak her şeyin yönünü değiştirmişti.

Reid söz verdiği şeyi yapmış mıydı: Üzerine düşen görevleri yaptıktan sonra adamı serbest bırakmış mıydı ya da... onu öldürüp cesedini lazım olana kadar saklamış mıydı?

O akşam çiftlikte olanlarla ilgili aslında ne biliyorlardı? Resmi rapor Poe'nun görgü şahitliğine dayanılarak hazırlanmıştı. Fakat bu sadece onun bakış açısydı. Gerçeğin bu olduğu anlamına gelmezdi.

Ya bu bir göz yanılmasıysa?

Reid, Zippo'yu atıp geri çekildiğinde, Poe onun yere düştüğünü ve ölümünü beklemeye başladığını farz etmişti. Fakat Reid'in yerine başkasını koyacak kadar zamanı olmuş olabilirdi. Zor da olsa imkânsız değildi.

Ayrıca Kara Çukur Çiftliği'nin arka kısmında bir pencere vardı. Poe onu alevler çatıyı havaya uçurduğu sırada gördüğünü hatırladı.

Bu tarz numaraların ipuçları genellikle olaydan uzun zaman sonra tespit edilebilirdi. *Genellikle*. Fakat çiftliğe giden yolun bloke edilmiş olmasından dolayı, yangın uzun süre devam etmişti...

Tüm dedektifler DNA'larını ibraz etmek zorundadır, böylece suç mahallerinde elenebilirler, ama kendisinden örnekler alabileceği bir ortağı varken, Reid'in kendi DNA'sını vermiş olduğunu kim söyleyebilirdi ki. Reid'in DNA'ları değiştirebileceğinden Poe'nun şüphesi yoktu. Biliyordu ki Gamble ve ekibi Reid'in dairesinden de DNA toplamıştı. Biraz saç, kullanılmış bir kulak temizleme çubuğu, bir diş fırçası. Hepsi de Reid'in soruşturmanın başında verdiği DNA örneğiyle eşleşiyordu. Bu, Kara Çukur Çiftliği'ndeki cesedin Çavuş Kylian Reid'e ait olduğunun kesin kanıtıydı.

Ama... kamyondaki hücrelerden biri neden klorakla temizlenmişti?

Reid'in hepsini kandırmış olma ihtimali var mıydı?

Poe tekneyi kullanan adamı düşündü. Reid gerçekten de onun hayatına geri dönmesine izin vermiş miydi? Neler olup bittiğinden haberdardı ve susması için para almıştı. Poe'ya

göre, Reid böyle bir adamın yaşamasına izin vermezdi. Bu işe bulaşmış olan herkes ölmeliydi. Acaba Reid adamı önce ortağı, işin sonunda da kendisinin sahte cesedi olarak mı kullanmıştı? Poe'nun yanan binadan çekerek çıkarmaya çalıştığı kişi Reid değil de onun ortağı olabilir miydi? Bu bir teoriydi ve hiçbir zaman da kanıtlanamayacaktı.

Böylece Poe aynı noktaya geri döndü. Kuğuya.

Arkadaşı sonunda huzuru bulmuş muydu?

Dışarıda bir yerlerde miydi? Güneşlenip garson kızlarla kırıstırıyor, arkadaşlarının şerefine kadeh mi tokuşturuyordu?

Mutlu muydu?

Flynn'a söylemesi gerekiyordu. Telefonuna uzandı. Parmağı arama düğmesinin üzerinde gezindi. Flynn bilmeyi hak ediyordu. O ne yapılacağını bilirdi.

Öyle miydi acaba? Kim bilebilirdi ki?

Poe telefonunu elinden bıraktı.

Direktör Yardımcısı Hanson ona bazı tavsiyeler vermişti, bu sefer onu dinleyecekti.

Uyuyan deviyandırma.

ALTMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

Poe M5 yolu dışındaki bir kafede oturuyordu. Güney yönüne gitmek için toplu taşıma aracı kullanmış ve uzun süreli park alanından bir araba çalmıştı. Şansın da yardımıyla sahibi arabasının kaybolduğunu fark etmeden önce geri bırakmış olacaktı. Önünde bir pot çay, elinde ise ucuz bir tablet vardı. Bunu, yıllarca süren kemer sıkma politikası sonucunda her yerde mantar gibi türeyen şu ikinci el dükkânlardan birinden almıştı. IP adresinin geriye dönük olarak izinin sürülmesinin kolay mı, zor mu olduğunu bilmiyordu ve riske girmemişti. İzlerini nasıl yok edeceğini Bradshaw'a sorabilirdi, ama bu arkadaşlıklarını kötüye kullanmak olurdu. Eğer yapmak üzere olduğu şeyin bazı sonuçları olacaksa, kendinden başka kimseyi bunun içine çekmek istememişti.

Üç saattir öylece oturmuş, tabletin ekranına bakıyordu.

Poe, Reid'in ona bıraktığı delilleri bir dosya içine sıkıştırarak e-postayla gönderilebilecek kadar küçültmüştü. Ortağının dosyası dışındaki her şeyi dahil etmişti.

E-posta ekinde yer almayan ama dosya için önemli olan parçalar vardı: Banka hesap dökümü ve Montague Price'ın anlaşma yapmaya çalışırken çekilmiş videosu. Bunlar yardımcı olabilirlerdi ama Reid'in delillerini bir araya getirdiği sırada, daha bunlara ulaşamamıştı. Yine de... Poe'nun göndermek üzere olduğu şey yapbozun Flynn'in bahsettiği diğer yarısıydı ve bu sefer *doğru* yarısıydı.

E-posta, bulabildiği her bir editör, editör yardımcısı, serbest muhabir ve blog yöneticisine ulaşacak şekilde ayarlanmıştı. Ulusal gazetelerin yanı sıra, yurtdışından gazeteler de vardı listede. Toplamda neredeyse yüz isim vardı gönderilenler listesinde.

Gönderenin Poe olduğuna dair bir kanıt yoktu. Aslında zaten o olamazdı. Bir ambulansın içinde çiftlikten götürülürken bilinci yerinde değildi. Yanıp kül olmuş giysileri adli inceleme için alınmıştı. Cumbria polisi kesin olarak biliyordu ki Poe çiftliği terk ederken üzerinde suç teşkil edebilecek herhangi bir şey yoktu. Herkes bunu gönderenin, Reid'in kimliği belirsiz ortağı olduğunu düşünürdü. Resmi olarak, oyuncular arasında sahnede kalan bir tek oydu. Cumbria polisi hâlâ onu arıyordu, ama Poe, onların boşuna uğraştığını biliyordu. Bu konuda onları aydınlatabilmesi için de Reid'i yüz üstü bırakması gerekirdi.

Eğer e-postayı gönderirse, beş dakika içinde delilleri neredeyse yüz kişi görecekti; sabah ise bu sayı binlere ulaşacaktı.

Bir inceleme başlatılırdı. Başlatılmak zorundaydı, halk bunu isterdi. Başka bir şey yapmasına gerek yoktu:

Carmichael ve Swift'in düzenlediği tekne turu, Breitling saat, gizli banka hesapları, Reid'in sözlü ifadesi olmak üzere ortaya çıkardıkları her şeyi kanunen polise vermek zorunda kalacaklardı. Cumbria polisinden biri Montague Price'la yapılan görüşme kaydını dışarıya sızdırır ve video artık gizli kalamayacak kadar çok insan tarafından izlenirdi. Poe görgü tanığı olarak çağrılır ve yeminli ifade vermesi emredilirdi.

İnsanların gözü kulağı bunda olacaktı.

Arkadaşını yüz üstü bırakmamış olacaktı.

Eğer e-postayı gönderirse.

Parmağı ekranın üzerinde dolandı. Problem, bundan sonra olacakları bilmiyor olmasıydı. Aklına yeniden Bradshaw'un keleşbeğı geldi. Bunun önceden kestiremediğı bazı sonuçları olacaktı. İki kabine üyesi televizyonlara çıkıp, Reid'in çılgınlığından daha beter bir suçun olmadığına halkı ikna ediyordu. Bundan başka bir kılıfa tolerans gösterilmeyebilirdi. Sivil bir kargaşa yaşanabilirdi. Demokrasi ancak ona izin verdiğinizde işlerdi.

Bu e-postayı yaymak pervasızca bir hareketti.

Fakat... Poe, Reid'i ve arkadaşının ona karşı beslediğı güveni düşündü. Flynn'ı, Bradshaw'u ve yirmi altı yıl önce yaşananları ortaya çıkarmak için yaptıkları ortak çalışmayı düşündü. Gerçekte yaşananları örtbas etmek için uğraşanları düşündü. Arkadaşını canavar ilan etmek için birbirleriyle yarışan sözde politikacıları düşündü. Eğer göndermezse yine onlar kazanacaktı. Edmund Burke şöyle demişti: "Kötülüğün zaferi için gereken tek şey, iyilerin hiçbir şey yapmamasıdır."

Ve... Duncan Carmichael ona “pis yavşak” demişti. Poe bunun gibi hakaretleri cevapsız bırakacak tipte bir adam değildi.

“Senin için Kylian,” diye mırıldandı.

Poe gönder tuşuna basıp arkasına yaslandı ve geleceği beklemeye başladı.

TEŞEKKÜRLER

Kitap yazmak kolaydır. Bir kitabı bitiş çizgisine ulaştırmak ise tam tersi.

Öncelikle eşim Joanne’e teşekkür etmek istiyorum. Onun desteği olmadan bunların hiçbiri mümkün olmazdı ve daha da önemlisi o, etkilemem gereken ilk kişi. İlk taslağa herkesten çok daha önce o bakar ve anlatmak istediğim hikâyeyi şekillendirmemde bana yardımcı olur.

Sonra kocaman bir teşekkür DHH Edebiyat Ajansı’ndan David Headley’ye gitmeli, sen doğanın gerçek güçlerinden-sin; bana katlandığın için teşekkürler. Ve hazır buradayken, Emily Glenister’a, anlamsız pek çok sorumu cevapladığı için çok teşekkür ederim...

Little, Brown Yayınevi’nin polisiye bölümünden Krystyna Green’e, 2016 yılı sonunda masasına gelen kaba metne şans tanıdığı için teşekkürler. Poe, Tilly ve Steph karakterlerine ve sürekli başlarına açılan dertlere karşı duyduğun heyecan olağanüstüydü.

Martin Fletcher, Howard Watson, Rebecca Sheppard ve Jan McCann, bu kitap sizin katkılarınızla daha da iyi oldu. Ve bu vurucu kapak için Sean Garrehy'ye de teşekkürler... Resim kullanmadan, kitabın sayfalarının içinde saklanmış karanlık atmosferi aktarmayı başardın.

Sıradaki teşekkürlerim üç ön okuyucum için: Angie Morrison, Stephen Williamson ve Noelle Holten. Mantıklı gelmeyen veya düşündüğüm gibi gitmeyen bir şeyle karşılaştıklarında bunu bana söyleyecek kadar dürüstlerdi.

Şimdi de kitabın taslak aşamasında bana yardımcı olan bazı insanlara teşekkür etmeliyim.

Bana, kendisinin Shap Fell'deki çiftliğini yaşanılabilir hale getirmek için Poe'nun neler yapabileceğini sabırla anlatan sevgili arkadaşım Stuart Wilson'a (gerçek Herdwick Çiftliği'nden) teşekkür ederim.

Şartlı tahliye biriminden eski çalışma arkadaşım ve arada sırada da sohbet arkadaşım olan Pete Marston'a, Cumbria'nın taş çemberlerini (gerçekten de altmış üç tane var...) bana ayrıntılı şekilde anlattığı için teşekkürler. Yaptığımız bu konuşmayı ya da onlar hakkındaki kitabı bana ödünç verişini belki hatırlamıyordur bile, fakat bana söyledikleri bir şekilde aklımda kaldı ve işte beş yıl sonra da kullanılmaya hazırды...

Cinayet soruşturmalarının teknik boyutu konusunda bana yardımcı olan ve hikâyeye biraz derinlik katmak için kullandığım bir kısım anektodu bulan Jude ve Greg Kelly'ye çok teşekkürler.

Shap Wells'ten Steve, bana otelin misafirlere kapalı olan kısımlarını gösterdiği için takdiri hak ediyor. Burası gerçek bir otel, görkemli ve gözlerden uzak, ayrıca gerçekten de savaş tutsakları kampı olarak kullanılmış.

Ve son olarak da gerçek Ağır Suçlar Analiz Birimi'ne büyük bir teşekkür. Size karşı fazlasıyla cüretkârdım ve bunun için özür diliyorum. Yaptığınız şeyi yapmaya devam edin, çocuklar, bu şekilde hepimiz çok daha güvendedeyiz.

Birilerine teşekkür etmeyi unutmuş olmam kaçınılmaz, lütfen bilin ki bu hafızamın yetersizliğindendir, minnettarlığımın değil.

Herkese teşekkürler... Harika zaman geçirdim.